

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

leah thomas
SENDEN

ÇOK 5

UZAKTA

"Unutulmaz ve eşsiz iki karakter... Özellikle 'normal'in dışında kalan ya da öyle hisseden okurların sesi olacak, muhteşem bir kitap." —Booklist

Ollie ve Moritz belki de hiç tanışmayacak, ancak arkadaşlıkları sınırların ötesinde.

Elektrik çarjı olan Ollie, aslında onun için hiç de kolay olmayan bir yolculuğa çıkar. Gözleri olmayan ve yalnız kalmayı tercih eden Moritz ise yeni bir okul arayışı içindedir. İkisi de farklı yollarda yürüse de mektuplaşmayı asla bırakmazlar.

İkisinin de yoluna kendileri gibi insanlar çıkar. Ollie ve Moritz'in imkânsız olarak gördüğü normal bir hayat süren, ama onlar gibi tuhaf olan insanlar... Gelecek artık bu iki münzeviye daha parlak görünse de geçmişlerinin gölgesinden kurtulamazlar. Acı deneyimlerle dolu geçmişleri yakalarını bırakmazken bir de kendilerine sıradan bir yaşam kurmaya çalışmalarına engel olur. Dünyanın yalnızlaştırdığı bu iki çocuk, geçmişlerine rağmen kendilerini anlayan insanlar bulup diledikleri yaşama kavuşabilecek midir?

leah thomas

SENDEN
ÇOK
UZAKTA

senden çok uzakta

Özgün Adı: Nowhere Near You

leah thomas

Çeviren : Belgin Selen Haktanır
Editör : Hümanur Turan
Sayfa Tasarım : Elif Aydın Yavuz
Kapak Uygulama : Filiz Odabaş

Tür : Genç Yetişkin, Çağdaş Roman
Kitap No : 2126

1. Baskı: Ocak 2021

ISBN: 978-625-448-352-3

Yayınevi Sertifika No: 12330

Copyright©Leah Thomas

Bu kitabın Türkçe yayın hakları Nurcihan Kesim Ajans tarafından Martı Yayın Dağ. San. Tic. AŞ'ye aittir. Yayınevinden izin alınmadan kısmen ya da tamamen alıntı yapılamaz, hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz, yayımlanamaz.

Martı Yayıncılık

Maltepe Mah. Davutpaşa Cad. Yılanlı Ayazma Sok. No: 8

Zeytinburnu/İstanbul

Tel: 0212 483 27 37 - 483 43 13 Fax: 0212 483 27 38

www.martiyayinlari.com info@martiyayinlari.com

Baskı:

Ezgi Mat. Teks. Pors. İnş. San. Tic. Ltd. Şti.

Sanayi Cad. Altay Sok. No: 14

Çobançeşme-Yenibosna/İstanbul

Tel: 0 212 652 62 62

Matbaa Sertifika No: 45029

leah thomas

SENDEN
ÇOK
UZAKTA

Çeviren: Belgin Selen Haktanır

Geride bıraktığım tüm dostlara:
Daha iyisini hak ediyordunuz.
Beni bırakmayacak tüm dostlara:
Sizi hak etmiyorum.
Henüz tanışmadığım tüm dostlara:
Sizin gibi olmak nasıl bir şey?

Birinci Bölüm

reklam panoları

Moritz, beni tanıyorsun.

Genellikle harika olduğumu söyleyecek ilk kişinin yine ben olduğumu biliyorsun.

Sıkı dur! *Glockenspiel*’ Çalan Ergen Lordu! Önümüzdeki altı ayın astrolojik çizelgelerini ezberledim, en azından gökyüzünün Kuzey Michigan’ın üstündeki küçük bölümünü ezberledim. On dört hafta içinde, bir kuyruklu yıldızın kulübemin üzerinden hızla geçeceğini *biliyor* muydun? *Glockenspiel* Çalan Ergen Lordu biliyor.

Ama sıkı durmaya devam et! Bu seneki yazışmalarımız sayesinde, mektup yazma sanatında da resmen Alexander Hamilton’ı ezip geçiyorum.

Ancak almam gereken mütevazı ders şu oldu: *Sabır* konusunda asla çok iyi olamadım.

Bizim gibi deneysel çocuklarla ciddi ciddi tanışma yo-

* (Alm.) Ksilofona benzer bir müzik aleti (c.p.)

leah thomas

lunda olduğumu bilmenin yarattığı gerilime nasıl mı dayandım, Moritz? Masaldaki şu meşhur karıncalarla dolu koruyucu pantolonla.

Bir arabayla ormandan çıkıp ilk kez topluma karışmakla nasıl mı başa çıktım?

Aslında, Auburn-Stache otoyolda ilerlerken, gaz maskemi saatlerce pencereye sürttüm. Radyoyu açmama izin vermedi (sanki o düğmelerin ne işe yaradığını biliyordum!) ve ne zaman ona bir şey gösterecek olsam elime vurdu.

“Vay canına! Yel değirmenleri! Hareket ediyorlar! Hareket ettiklerini *görebiliyorum!*”

Auburn-Stache, “İyi ki yanıma sakinleştirici almışım,” diye mırıldanıp keçisakalını sıvazladı.

“Yel değirmenlerinin pervaneli ufak ahşap yapılar olduğunu sanıyordum! Kimse bana beyaz renkli ve *elektrikli* olduklarını, *fütüristik devasa uzay gemisi çiçekleri* gibi göründüklerini söylememişti, Stache!”

“Ollie, kulağım sağır olmak üzere. Lütfen.”

Alerjilerim en büyük kriptonitim* olduğu ve elektrik gözlerimi hâlâ kabarık ve rengârenk kumaş örnekleri gibi puslandırmaya bayıldığı halde, kumaş örneklerinin arasındakileri daha rahat görmeye başladım. Gözlerimi hafifçe kısıp burnumu Liz’in beni gerçekten terk etmesine yol açacak şekilde kırıstırıyorum. Sonra, neredeyse normal insanlar gibi görebiliyorum. Modifiye edilen koruyucu giysiyle gaz maskesi, elektriğin en kötü kısmını emdiği için, bugünlerde sadece parlak ekranlara karşı hapsiriyorum.

* Superman’in zayıf noktalarından biri olan kriptonit taşına gönderme yapılıyor. (s.n.)

Hapşirmek nöbet geçirmekten daha iyi olduğu için, bunu tercih ederim.

Moritz, bir de sana ezeli düşmanım güç kablosunu nasıl yendiğimi anlatmam gerek. Yıllarca, araba yolunun yarısına kadar uzanan kablounun gerçek Voldemort olduğunu düşündüm, *auramda* turuncu turuncu parıldadığını sandım, ama o şey ancak en düşük seviye Ölüm Yiyen olabilir (Kilkuyruk'u düşün). Artık güç nakil hatlarını görmüş bulunuyorum! Ufkun tamamını aydınlatıyorlar. Bu ateşli hatlarını neredeyse her yönde destekleyen kuleleri unutamıyorum. O araba yolculuğu boyunca, gözüme lavdan yapılmış atlama iplerini tutan çöp adamlar gibi göründüler ve diğer "kule adamlar" o iplerin tarlalardan kaldırılmasına yardım etmese, "lav ipler" dünyayı ateşe verebilirmiş gibi hissettim...

Gözlerimi çok kısınca hıçkırmaya başladım.

Auburn-Stache elini sertçe omzuma koyup arkaya yaslanmam için beni geriye itti.

"Ollie, sana kıpırdamadan oturmanı söyleyecek kadar salak değilim. Ama *yerinde oturman* bir başlangıç olabilir."

"Ben sadece hayatın güzel yanlarının keyfini çıkarıyorum, şapşal. Hey, sence buluşacağımız çocuklar odaklanma problemimi sorun eder mi? Çünkü bu durum elimde değil, ama havalı olmadığımı fark etmelerini istemiyorum. Münzevi gururum var ne de olsa."

"O köprüyü oraya vardığımızda aşarsın."

"*Rahat ve kendinden emin* görünmek istiyorum. Moritz gibi kayıtsız olmaya çalışmalıyım." Daha dik oturdum. "Hayatlarını belgeliyorsam, beni ciddiye almaları gerekir, değil mi?"

Moritz, bir öykü anlatma görevini üstlendim. Elektrikli kahve makinesiyle bile herhangi bir deneyim yaşamadan ormanlık alanda büyüyen bir ucube olarak, anlarsın ya, *ofis işleri* için asla iyi bir aday olmayacağımı düşündüm. Ama bana iyi öykü anlattığımı söylemiştin ve bir sürü yazar antisosyal! Bazıları kasıtlı olarak kulübelerde yaşıyor ve haftalarca gölleri izlemek gibi salakça şeyler yapıyor. Bunu ciddi ciddi düşünecek olursan, benim de tüm hayatım aslında bir şeyler yazmak için inzivaya çekilmiş bir yazar gibi geçti. Hareket günlüğü* buralarda çok geçerli.

Bu yüzden, insanlarla röportaj yapacağım. Bizim gibi ucubelerin, laboratuvarı yaratılıp dünyanın dört bir yanına yayılmış çocukların hayatlarıyla ilgili saygıdeğer öyküler yazacağım. Onlarla tanışıp öykülerini anlatacağım ve bunu doğru yapacağım.

Onları daha şimdiden seviyorum. Bunun önemli olmaması gerektiğini biliyorum, ama hayatım boyunca neredeyse hiç arkadaşı olmayan, elektriğe duyarlı bir münzevi oldum. Dolayısıyla, onların da beni sevmesini istiyorum.

"Sence onlar gibi olmanın nasıl bir şey olduğunu bana anlatacaklar mı, Auburn-Stache?"

"Ollie. Bekle de gör."

"Ama..."

"Ollie. Lütfen. Beynimi yiyorsun."

Bana tanışacağımız çocuklarla ilgili pek bir şey anlatmıyor, Moritz. Bu da biraz sınır bir durum, çünkü bu yolculuğa *çıkma* nedenim aslında bu. Sırlarla işimiz bitmedi mi artık? Sanırım eski alışkanlıklar, ölümsüz ve var olmak

* TloG: Transaction log. İşlem günlüğü anlamına geliyor. (e.n.)

için açlık çeken vampirlere benziyor. Evet, Auburn-Stache asla sahip olmadığım bir baba gibi, ama hayatımın on buçuk senesini benim için önemli olan hemen her konuda yalan söyleyen bir baba. Belki de bütün babalar böyledir, ne dersin Moritz? Belki de biri kesip onları ikiye ayırdığında, içinden solucanlar gibi sırlar çıkıyordur. (En azından, sen ve ben bunu aştık!)

Şu anda, bunların bir önemi yok. Şu anda, önümde kocaman bir dünya açılıyor ve beni en parlak haliyle sersemletiyor. Senin gibi ciddi ve kayıtsız olsaydım, kıpırdamadan oturur, bunun üstüme çökmesine izin verirdim.

Kürekkemiklerim belki de ilk kez arabanın yolcu koltuğuna değiyor.

Ama iki milisaniye sonra, başımı ön panele yasladım ve sürekli altından geçtiğimiz üstgeçitleri gözlerimi kısıp daha iyi görebilmek için gaz maskesinin açısını ayarlamaya çalıştım. Köprülerin kenarlarında ilerleyen duman içindeki arabalar barut şelaleleri gibi akıyordu, ama üstgeçitlerin altından geçtiğimiz o kısacık anlarda temiz hava beni gizli mağaralarda süzülüyormuşuz gibi hissettiriyordu.

"Mağara gezintisi!"

"Ollie! Emniyet kemerin!"

"İnsan emniyet kemeri takılıyken nasıl bir şey görebilir?" Yan pencereden dışarı bakmak için döndüm.

"Herkes bir otoyolda ilerleyen trafiğin panoramik manzarasına bu kadar heyecanlanmaz."

"Lanet olsun! Şu bir motosiklet mi?"

"Başka ne olabilir, Ollie?!"

Aslında, her şey olabilirdi. Elektrik bulutlarının arkasında gizlenen şeylere odaklanacak vaktim yoktu. Sadece kapkara bir pustan oluşan bir atın üstünde hızla giden kesik bir kafayı andıran bir şey gördüm.

“Ben de bir tane alabilir miyim? Ona Brom Bones’ ismini veririm ve mopedlerin kalplerine korku salar!”

“Sağmalama, hayır! Arkana yaslan. Yoksa fazla ısınacaksın.”

“Ben bir motor değilim.” Gaz maskemin filtresinden oflama sesi çıkardım.

Alaycı bir ifadeyle güldü. “*Küçük Makinem*” filmindeki gibi.”

Alnımda biriken terleri silmek için hissettiğim o lanet isteği görmezden gelmeye çalıştım. Biraz şekerleme yapmayı düşündüm ama riskli gibiydi. *Ya mucizevi bir şeyi kaçıırırsam*, diye düşündüm.

Moritz, dünyadaki hemen hemen her şey mucizevi. Auramı istila eden sayısız renk, sonbaharı taklit etmeye başladı: turuncu perdeler gibi yere uzanan yüksek gerilim hatları, bulutların arasında arkalarında incecik bronz şeritler bırakan, millerce (ya da kilometrelerce, Mo) yüksekte olan uçaklar, pencereleri karartılmış karavanlar ve yanımızdan kükreyerek geçen yirmi küsur inçlik tekerlekli MUHTEŞEM KAMYONETLER ve kor ateş renginde dizel motorları... Özellikle de manzara ormanlık bir alandan

*Başsız Süvari olarak da bilinen The Legend of Sleepy Hollow romanının ünlü karakteri.

**Her dağın zirvesine ulaşmak için kendi başına mücadele eden ve yılmadan o zirveye ulaşan küçük bir lokomotifin hikâyesini anlatan ünlü bir çizgi serisi ve kitap. (e.n.)

endüstriyel bir bölgeye doğru değişirken, asfalttaki çatlaklardan fırlayan ve arabalar üstlerinden geçtikçe dağılan ombra bulutları.

Kuzey Michigan'da çam ağaçları ve göller var, fakat şehir dışı hiç de güzel değil. Auburn-Stache'nin Impala'sıyla güneye doğru ilerledikçe, yollar daha düzleşti, manzara grileşti ve gözbebeklerime saplanıp midemi bulandıran elektrikli renk krizleri daha baş döndürücü hale geldi. Devasa direklerle asılı parlak tabelalar bana restoranların çok önemli olduğunu anlatıyordu ama tabelalar elektrikli şeylerle birleşince her şey bulanık görünmeye başladı: sarı renkli fast-food restoranları kornealarımda sülfüre dönüştü, yeşil benzin istasyonu tabelaları da kuruyan yapraklar gibi kahverengileşti. Bunlar da midemi bulandırdı.

İşin aslı, bir süre sonra her şey midemi bulandırmaya başladı. Elim karnıma götürdüm ve Detroit Hayvanat Bahçesi'ni gösteren bir sonraki reklam panosuna gözlerimi kısıp bakınca hıçkırığımı neredeyse... Neyse, anlamışsındır.

"Biraz zor durumdayım, Auburn-Stache," dedim gaz maskesinin altından boğuk bir sesle. "Hani sen araba kullanırken Moritz'e yazmamamı ve midem bulanabilir diye arabada okumama, resim veya *glock* çalmama izin vermediğini söylemiştin ya?"

"Ollie, *glockenspiel* olmadan da yeteri kadar gürültü yapıyorsun."

Tek elinin parmaklarını direksiyona vuruyor, diğer elinin de tırnaklarını kemiriyordu. (Bir de kıpır kıpır olduğum için bana kızıyor!)

"Şey..." Gözlerimi kapadım. "Sanırım, araba tutması bunları yapmamamın bir önemi olmadığını düşünüyor. Arabayı durdursan iyi olabilir."

"Arabayı bir anda durduramam, Ollie." Neden terliyordu? Üzerine kat kat lastik giyen o değildi.

"Pardon. Münzevi olmayan ve araba yolculuğu yapan kişiler ne diyordu? Affedersiniz, kenara yanaşır mısınız, *lüt-fen ama lüt-fen*?" Bir minivanın yanından geçtik. Bana Liz'i, gecekondu arabayı ve evimden ayrılmayı hatırlattı. Onları düşününce midem daha da bulandı. "Kusmak üzereyim."

"Duramam," dedi. "Etrafta çok araba var."

"Bak, maskemi söyle bir çıkarıp o pis işi yapacağım ve hemen geri takacağım. Kriz geçirecek kadar bile uzun sürmez." Gülmeye çalıştım ama yine hıçkırdım. Gerçekten de bu konuda konuşacak kadar vaktim yoktu. "Elimi çabuk tutarım!"

"Kusura bakma, Ollie." Yan aynalara ve arkamızdaki sıra sıra arabalara baktı. "Mola yerinden yarım kilometre kadar uzaktayız. Bir dakika dayan. Sadece bir dakika. Böylece, kaza yapmaktan kurtuluruz."

Bağırarak arabanın içinde bir kaza yapmak üzere olduğumu söylemek istedim, ama ağzımı açtığımda sözlerimden çok daha pis bir şey çıktı ve kendi suratıma fışkırdı. O kazanın çoktan meydana geldiğini ve o tulumun bir daha aynı kokmayacağını, zaten en başından beri mis gibi kokmadığını fark ettim.

"Ollie!" diye bağırды Auburn-Stache. "Ollie, nefes al. Çenenı kaldır." Sola sapmak için sinyal verdi.

Maskemi çılgınlar gibi suratımdan çıkarmaya çalıştım. Elimi kavradı ve sıkıca tuttu.

“Bunu yapamazsın, Ollie. Şu anda fazla heyecanlısın, kısa devreye neden olabilirsin. Sadece benim arabamda değil, yanımızdaki arabalar ve arkamızdakilerde de. Bunun nasıl bir felakete yol açabileceğini biliyor musun? Tek bir araba bile bir anda durursa...”

Bir çay kaşığı kadar kusmuk yutup öksürdüm. Cevap veremedim çünkü hissettiğim tiksinti, öfke ve alev alev yanan boğazım haricinde, ağızmda en kötü tat bırakan şey onun haklı olmasıydı.

Moritz, bugünlerde dikkatli davranmazsam Cadılar Bayramı dansında olduğu gibi bir akım yollayacağım. Ve spor salonunun ışıklarını ve insanların telefonlarını patlatıp geceyi DJ için mahvettiğim zamanki gibi olacak. İnsan elektromanyetik bir ezik olduğunda ve dünyayı nasıl etkilediği konusunda hiçbir söz hakkı olmadığında böyle oluyor.

Annem bu yüzden ormanlık bölgeden asla çıkmamı istememişti. Tekrar bir nefes alınca, bir hiçlikten veya içimdeki karanlıktan acıklı bir hıçkırık daha yükseldi.

“Ollie, neredeyse geldik.” Göğsüme dayadığı eli artık beni engellemiyordu, sadece beni tek parça halinde tutmaya çalışıyor gibiydi.

Ama sonra aklıma o geldi ve içi kusmuk dolu bir maskeyle boğuşmuyor bile olsam doğru dürüst nefes alamayacağımı düşündüm. Bu da yeni bir kriz tipi gibiydi.

O, öldü mü, Moritz? Kabloları tutan o devasa çöp adamlar kadar inanılmaz geliyor bu. Etrafımı paralel hatlarla sarmış dört şerit dolusu çelik makine, çarpışma anında metali bükebilecek ve kemikleri tuzla buz edecek kadar hızlı giden makineler.

Moritz, arabalar gibi ölümcül şeyler dünyanın bir parçası olabiliyorsa, neden ben olamıyorum?

"Düzeleceksin," dedi Auburn-Stache bir çıkış rampasına sapıp kahverengi düz çatılı bir mola yerine doğru giderken. O, arabayı park ederken, ben de burnumdaki kızgın asitleri dışarı verdim.

Onun beni otoparkta dışarı sürükleyip daracık yeşillik bir alana, birkaç piknik masasının ötesindeki ağaçlığa götürdüğünü görecektim kimse yoktu. Sadece kamyonetine yaslanmış kuru et yerken, bize hayatında ağlayan ergen bir eziğin suratından, içinden bir şeyler akan bir gaz maskesini çıkaran keçisakallı bir doktordan daha da garip şeyler görmüş gibi bakan, yaralı yüzlü yaşlı bir adamdan başka kimse yoktu.

"Ollie, Ollie. Sakin ol, evlat."

"Neden... Gitmeme izin verdin?" Midem hâlâ bulanırken gözyaşları içinde nefes almaya çalıştım. "Dünyayı mahvedeceğimden bu kadar korkuyorsan, neden beni bu... yolculuğa çıkarmaya razı oldun?"

Auburn-Stache soluklanana dek cevap vermedi. Sanırım, beni arabadan sürükleyerek çıkarması ona biraz ağır gelmişti. Her zamankinden de yaşlıydı, bense artık daha uzun boyluydum ve bacaklarım bana bile ölü ağırlık kütleleri gibi geliyordu.

"Annen de baban da gençliğini sadece hayalet arkadaşlarla geçirmeni istemezdi."

"Ben ve ölü ebeveynlerim." Ağzımı koluma sılıp karmaya başlayan gökyüzüne baktım. "Biri Ollie isimli bir yetimle ilgili bir kitap yazmalı."

"Yeter, Ollie," dedi nazikçe.

"İşin 1/1 yanı şu, 'Stache: Çoğu süper kahraman da yetim." Hafifçe güldüm. "Belki de destansı bir kaderim vardır."

"Bu dediğin hayali iyimserlikten başka bir şey değil."

"Hey. Sence tanışacağımız çocuklar nemli organik gübre gibi koktuğumu hatırlatırlar mı?" Sonra, daha boğuk bir sesle şöyle dedim: "Sence beni dikkate alırlar mı?"

Yalancı babanın ayrıntılı ve içtenlikle verdiği yanıt ne mi oldu? "Burada bekle. Gidip maskeni temizleyeceğim."

Suratımı buruşturdum. "Bunu tekrar mı takmam gerekecek?"

"Ne yazık ki evet. Şimdilik."

Auburn-Stache kısa bir süre sonra maskeyle ve daha başka şeylerle geri geldi: Dış fırçam, bir tüp diş macunu, ılık bir şişe su ve bir el havlusu. Ağzımı çalkalayıp dişlerimin arasına dolan parçaları temizledim ve yüzümü yıkadım. Auburn-Stache nemli havluyu maskenin içinde burnumun ve ağzımın etrafına sarmama yardım etti ama tekrar taktığımda içi hâlâ on yedi kokarcayı bile bayıltacak kadar leş gibi kokuyordu. O yaşlı adamı otoparkta kamyonetine binmiş motoru çalıştırmaya çalışırken bulduk. Buna gaz vermek mi deniyordu?

Motora gaz verdikçe veriyordu ama onu çalıştıramıyordu. Bu da neredeyse kesinlikle benim hatamdı.

Muhtemelen, sarji boşalan telefonda ve yarı yanmış ısıtma cihazından da ben sorumluydum. Daha önceleri her zaman elektriğin tonlarını bölük pörçük gördüğüm halde, bu sefer hiçbir şey görmedim. Arabasının tampionundaki çıkartmada adamın bir gazi olduğu da yazıyordu.

Aferin bana.

Birisinin gelip akümüzü doldurmasını beklerken (tabii, Impala'nın aküsünü de boşaltmıştım), leş gibi kokan koruyucu giysilerimle sahte ağaçlardan oluşan dar yeşillik alanın kenarında piknik masasına oturdum ve yerdeki çöplere baktım.

Moritz, anladığını *biliyorum*, çıkış öykülerinde karanlık yerler olmalı.

Umarım bizim gibi olan diğer çocuklar da bunu anlarlar.

Auburn-Stache birkaç kere her ikisinin arabasının da aküsünün aynı otoparkta bittiğine güldüyse de, yaşlı adam başını çevirip bana ve şüpheli görünen radyasyon giysilerime baktı. Süper kahramanların şüpheli radyasyon giysileri giydiğini pek göremezsin.

Mola yerinden nihayet ayrıldığımızda, araba yolculuğumuzun güneşli ilk günü ametist rengi bir kasım akşamına dönüşmüştü, *keşke elektrik de her şeyle birlikte kararsa*, diye düşündüm. Ama bütün renkler daha da parlaklaştı ve mide bulantım yeniden başladı.

Auburn-Stache elini direksiyondan çekip koruyucu gözlüğümün üstüne, tam olarak alnıma koydu.

"Eminim ki buna çoktan pişman olmuşsundur," diye mırıldandım. "Bu çılgın araba yolculuğunu diyorum."

"Sen pişman olmazsan, ben de olmam."

"Anlaştık, Auburn-Stache."

Hâlâ sabırsızım, Moritz. En sonunda, yabancıların ne kadar korkutucu olabileceğini ve biraz olsun bir kalaba-

lığın içinde sen olmanın nasıl bir şey olduğunu da daha iyi anlayabiliyorum. Koruyucu gözlüğün olmadan dışarı çıkmak öyle bir şey olmalı.

Liz'e bu yolculuğa kendimi anlamak için çıkmak istediğimi söylemiştim, fakat kolay olmuyor. Elektromanyetikliğim beni her zaman korkutacak. Belki de kendi bedenimi kontrol edemediğim müddetçe hayatımı da kontrol edemeyeceğim. Belki de sana ve kalp piline kısa devre yaptıracağım ve bir insanın kalbini çalıştırmanın bir arabayı yeniden çalıştırmak kadar kolay olduğunu sanmıyorum.

Bunu bilsem de, her şeyden çok seninle konuşabilmek için hâlâ burada olmanı isterdim. Seni inciteceğimden korkmadığını söylemiştim ama ciddinden mi, Moritz? Belki de korkmalısın. Çünkü nihayet seninle tanışacak olursam seni biraz incitmeye istekli olabilirim!

Bizim gibi olan *bütün* çocuklarla tanışmak istiyorum. Çıkış öykülerini karanlık noktalarıyla yazmak istiyorum. Onlara "tanışacağım çocuklar" ifadesinden daha kısa bir lakap takmak istiyorum. Ha, bir de duygusal ergen saçmalıklarına yardım etmek istiyorum. Hayatımın yeni amacının bu olmasını istiyorum!

Ama en çok istediğim şey şu hem karada hem denizde gidebilen arabalar. Sonra, Auburn-Stache ve ben deniz yolculuğu yapar, doğrudan Almanya'ya giderdik. Yolda yeteri kadar benzinlik olduğundan, Atlantik'in ortasında yüzen şamandıralar bulunduğundan eminim. Hem petrol kulelerinde de bulabiliriz, değil mi?

Kiraz gibi muhteşem olurdu, Moritz Farber. En büyük kiraz da sensin. Michigan'da böyle deriz ve kirazları çok ciddiye alırız.

Şimdi! Sesini kes ve *Glockenspiel* Çalan Ergen Lordu'na hayatının seslerinin nasıl görüldüğünü anlat, Büyük Kiraz Yunus Mo-Adam! Bıkkınlıkla ofladığını biliyorum. Tıpkı annemin eskiden yaptığı gibi.

Odaklan, Ollie.

~ O

Not: Hey, hazır yola çıkmışken, bir sonraki yanıtını Auburn-Stache'nin benim için açtığı hesaba e-posta olarak (!) atabilirsin. Benim için gıdıp çıktısını alır. (Çıktı alabileceğin dükkânlar olduğunu *biliyor* muydun? Auburn-Stache içeri girdiğinde, dışarıda bekledim ve yemin ederim ki karpuz kokusu aldım. Acaba mürekkep o tükürdüğümüz siyah çekirdeklerden mi yapılıyor?)

Neyse: oxenfree@stache.org. Dalga geçmiyorum. Stache.org

İkinci not: Sömürgelerde mahsur kalan bizim gibi bir avuç ucube olabilir, Moritz, ama ona seksen yedinci kere sorduktan sonra Auburn-Stache Avrupa'da bizim gibi daha çok çocuk olduğunu itiraf etti. Benim aksime, senin *internet* denen hatıraları ve arama motorları bulunan o büyüğü diyara erişimin var. Elektrikli kullanıp X-Men insanlarla (gerçek lakabı hâlâ bulamadım) tanışabilirsin! Buna ne dersin?

İkinci Bölüm

başvurular

Her zamanki gibi çok bunalıcısın, Oliver Paulot. Son mektubun ne kadar darmadağınktı. Ah, şu kusmuk kaplı hüznünün insaniyeti.

Çeneni kaldır. Yakında Yılbaşı gelecek. Ne de olsa, kışımın sonuna geldik. Annenden söz etmek istersen, benim yüzümden kendini tutma. “Sıralı” davranma ve onu hatırla. Hislerimizden o kadar çok söz ettik ki “bunlar hakkında konuşarak” lafı dolandırmayıp, doğrudan konuya girebiliriz.

Şimdi de senin yüzünden saçmalıyorum.

Kalp pilimi çıkarıp koşabilseydim, hem karada hem denizde giden araç kıyıya yanaştığında koşarak seni karşılardım. Kimseye sarılmadığım halde, sana sarılabılırdım. Henüz çetin ceviz değilim, ama ağızda çıtırdayan bademlerim de yok değil hani. Karşılaştığımızda, elektrikli kalp pilim ve ben varlığının sömürüsüne dayanacağız. Hem de ağlamaklı bir çaresizliğe kapılıp dağılmadan.

Korkunç benzetmelere olan takıntın bana da geçti. Hem de fazlasıyla. Yaptıkların bir şekilde beni değiştirdi, Ollie.

Kreiszig'e gelince.

Hayatımda, ben de karanlık noktalardan nasibimi aldım.

Bir kalp yetmezliği geçirdikten sonra, her türlü üzüntüye katlanabileceğim düşünülebilir.

Böyle düşünülebilir.

Frau Pruwitt önümdeki mutfak masasına üç *Gymnasium* formu koyduğunda hissettiğim yenilmişliği nadiren duydum.

"Git, o zaman," dedi kütüphanecim.

"Hemen şu anda mı?" diye sandalyemden kalktım.

Yakamı düzelttim. Koruyucu gözlüğümü indirip gözlerimin olmayışını gizledim.

"Bu sabah bir randevun mu var, Peter Parker?"

"Şaşırtıcı bir şey mi?"

Kadın dik dik baktı. Ben de öksürdüm.

"MJ'in bekleyebilir. Bu formlarda ismini ve adresini görene dek bir yere gitmiyorsun." Yanındaki sandalyeye hafifçe vurdu. "Haftalardır bundan kaçırıyorsun."

Yalan değil, Ollie.

O kötü nam salmış kaşını kaldırdı. Sandalyeye oturdum. Elime bir tükenmez kalem tutuşturdu. İlk belgedeki metni görünce dilimi şıklattım. Ses dalgaları kulaklarımda yankılandı. BBV -*Büyülü Beyin Vizyonu*; saçma kısaltmalarını nasıl da benimsedim görüyor musun- bana başvurunun şehrin batı yakasındaki bir güzel sanatlar okulu olan Myriad Akademisi için olduğunu anlattı. Yani, şehrin varlıklı yakası.

Babam ocağın üstüne eğilirken yüzü gerildi. Kahve demliğinin sesi onu aydınlattı. Ses duyabiliyorsam, dönüp bakmam gerekmiyor. Ekolokasyon her şeyi açığa çıkarıyor. Dinlediğim müddetçe tabii. Söylenmeyenleri de duyuyorum: *Myriad'a gücümüz yetmez.*

“Yaratıcılık odaklı bir okul,” dedi Frau Pruwitt. “İleri seviye müzik, sanat ve performans dersleri veriyorlar.”

“Tüm bunlarda yaratıcı olmadığımı fark etmişsindir.”

“Bu, doğru değil, Moritz.” Babam yavaş yavaş konuşuyor, bu arada da tezgâhtaki fincana kahve koyuyordu. Doplattan sütü alabilsin diye sandalyemi çektim. “Hip-hop’ta çok başarılısın.”

“Boş versene. Sadece taklit ediyorum. Yaratmıyorum. Kapasitem yok.” *Glockenspiel*’inde çok güzel şarkılar yazdığından eminim, Ollie. Hepsini duymayı çok istiyorum.

Formları karıştırdım. İkinci başvuruya tıkladım. Kreiszig’den uzaklarda, Rihnluch denen uçsuz bucaksız kırsal bölgedeki bir *Gymnasium*.

“Çok uzun bir yol. Işınlanmayı öğrenmem gerekiyor mu?”

“Orası yatılı bir okul. Babam kırsal bölgeden hoşlanabileceğini düşündü.”

“İssiz bir bataklıkta okula gitmek inanılmaz çekici gelse de, doğru dürüst görebileceğim kadar sesin bulunduğu şehirde kalmayı tercih ederim. Gözü olmayan canavarlar için başka seçenekler de var.”

“Moritz, sorun ne?”

“Onu şımartmayın.” Frau Pruwitt tırnaklarını masanın plastik yüzeyine vurdu. Kahvaltıda yenmiş kızarmış ekmek kırıntılarının sesi aşırı yüksek bir biçimde kulaklarımda yankılandı. Çok sinir bozucu. “Zorluk çıkarmaya karar verdi.”

Babam elinde fincanlarla ocaktan bize döndü. Beş oyuklar yerine gözyuvarlarım olsaydı, gözlerimi devirebilirdim. Ona nasıl da gülümsedi.

Sevdiğim kişiyle karşılaştığımda, öyle baygın baygın bakmayacağımdan emin olabilirsiniz, Ollie.

“Myriad’ın son başvuru tarihi iki gün sonra sona eriyor. Hemen yapın. Kompozisyon kısmını döndükten sonra yazabilirsiniz.”

İsmimin sadece yarısını yazdım. Frau Pruwitt dişlerinin arasından nefesini içine çekti. “Tanrım, elyazın gerçekten de böyle mi? Transfer sınavını nasıl geçebildin?”

“Bir sürü baloncuğu boyadım.”

“Çevrimiçi olarak başvurmana yardımcı olabiliriz.”

Kâğıtları ittim. Ayağa kalktım. “Belki de Bernholdt-Regen’da kalmalıyım. Burada bir iki arkadaş edindim. Bazen kantindeki yemekler neredeyse yenecek gibi çıkıyor. Bir önceki dönemi nerede geçirdiğim de hiç önemli değil.”

“Son dönemin olmayacak. Bu *Gymnasiums*lardan birine kabul edilişen, hızlandırılmış bir eğitim programına katılacaksın. İki sene çok çalıştıktan sonra, ki hepimiz çalışabileceğini biliyoruz, ne istersen onu yapmaya hak kazanacaksın.”

İki sene, Oliver. Bunu nasıl da önemsiz bir şey gibi söyledi!

“Moritz, Frau Pruwitt telefonda maddi yardım programları konusunda saatler harcadı. Bu okulların temsilcileriyle görüştü. Neye karar verirsen, o konuda sana yardımcı olacağız.” Babam onun elini tuttu.

Kadının yanakları kızarmış olabilirdi. Bunu göremiyorum.

“Söylediklerinizin hepsini düşüneceğim.”

‘Neden üzgünsün?’

‘Hiç üzgün değilim. Affedersiniz. Bir yere gitmem gerek.’

‘Saçmalık,’ dedi Frau Pruwitt.

‘Pardon?’

‘Üzgünsün. Baban ve ben bunu hissedebiliyoruz.’

Bir anda dilimi şıklattım. Sonra, keşke o sesi geri alabilseydim diye düşündüm.

Son zamanlarda hiç mahremiyetim kalmadı. Son zamanlarda duygularım her ekolokasyon yaptığımda içimden çıkıyor. Arı sokmuş gibi hissederek yaşıyorum. Sırlarımı görmek için beni kesmek gerekmiyor. Duygusal aktarımlarımın yörüngesi konusunda hiçbir söz hakkım yok, Ollie. Tıpkı senin elektromanyetikliğinde olmadığı gibi.

Son zamanlarda birkaç metre yakınımda olan herkes hissettiklerimi anlıyor. Üzgün olduğumda, en yakındakiler bilinçsizce dudaklarını ısırıyorlar. Öfkeli olduğumda, yakınlarındaki insanlar yumruklarını sıkıyorlar. Babam ve ben bunun tesadüften öte bir şey olduğunu düşünüyoruz. Moritz, Farber olarak bilinen, görünürde bilimsel felakete maruz kalmanın gerçek bir sonucu.

Peki, bu aktarım neden bir anda kötüleşti? Gizemli bir olay. Baban, ‘*Ist es der Pubertät*?’ diye mırıldandığında, ikimiz de hafifçe öksürdük. Odadan çıktı. Yanakları da kırmış olabilir.

Ollie. Arabaları boş ver. Dünya benim tuhaflıklarına katlanabiliyorsa, seni de hoş karşılayabilir.

Dişlerimi sıktım. Onların da sıktığından eminim. ‘Mezun olduğumda on dokuz yaşında mı olacağım?’ dedim.

* (Alm.) Ergenlik mi?

Frau Pruwitt, “Büyük resme bakarsak,” diye yanıı verdi, “on yedi değil de on dokuz yaş olması o kadar da büyük bir fark yaratmaz.”

“Sizinle hemfikir değilim. Bir çıkmaza girdik, Adamanti-um Pruwitt.” Arkamı döndüm.

“Moritz!” Babam da benimle birlikte öfkelenmeye başla-
mıştı. Ya da benim öfkem yüzünden mi acaba?

Kapıyı arkamdan kapattım. Çarpmadım.

Çarpsaydım, aptalca bir hareket olurdu.

Küflü havayı içime çektim. Sahanlığa yürüdüm. Oradan bile beton apartmanın katlarını belli eden aşağıdaki tanıdık trafiği hissedebiliyordum. Bugün dik basamakların simet-risi, paralel tırabzanlar ve çapraz merdiven boşlukları beni rahatlatamıyordu.

Buz gibi rüzgârlar eli kulağındaki kışın habercisiydi. Bastonumu almamıştım. Onu sadece kaldırıma doğru sal-layabilirdim. Bir çekiç kullanabilirdim. Sigara içenlerin ya-nından geçince, nefesimi tutmadım. Sigara kokusu, çoktan boğazımda hissettiğim tattan daha az kanserojen geldi. Bir kere kaldırımdan yola çıktım. BBV beni yavaşça korna ça-lan araçların geçtiği yoldan çekti.

Hislerimin bir zerresinin bile atmosfere yayılmamasına gayret ettim. Yabancıların bıkkınlığımı hissettiğinden emi-nim. Yanlarından geçtiğimde, başlarını öne eğiyorlardı. Kalp atışları da aksıyor muydu acaba?

Kalp pilim beni sabit hale getirmekte zorlanıyordu.

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://fanter.org>

Göğsümde hissettiğim ağrılara çok alıştım, Ollie. O ağrılar sevdiğini oğlanlarla tanışamayacağım fikrine kıyasla son derece önemsiz.

Seni görmek için iki uzun sene bekleyemeyeceğim, Ollie. *Gymnasium*'a lanet olsun, bekleyemeyeceğim. Abend apartmanıyla kendi binamın arasında *Südbrücke*'nin altında durdum. Beş ay önce, Lenz Monk'u o düşüncesizce yapılan kavgada sakatlamıştım. Tabii, bunun sesini duymadım. Kanala atlamayı düşündüm. Gerçi mantıklı bir sebep yoktu, kanal okyanusa açılmaz. İnsan yapımıdır ve leş gibidir.

Beni asla sana getirmez.

Ya da Owen'a.

Birlikte çok vakit geçiriyoruz. Sadece *Diskotheek*'te ve Sicksly Poet'te değil, okuldan sonra *Bibliothek*'te “gönüllü” olarak Frau Pruwitt'in tuhaf müşfik gözlerinin önünde de vakit geçiriyoruz. Rafların arasında dolaşmamıza hiç ses çıkarmıyor. Bir keresinde, sinemaya gitmek için para biriktirmiştik.

Bir sürü gürültüyle ve Owen'ın elini elimde hissetmemle sonuçlandı. Filmlerin benim için nasıl olduğunu sormuştun. Artık onun ılıkliğine dönüştüler.

Dili olmamasına rağmen, beni önemseddiğini söylüyor. Duruşuyla konuşuyor. Dokunuşuyla. İşaret dili konusunda çok kötüyüm. Bana yazdığı notları okumam çok ama çok uzun sürüyor. Ama Owen'ın bir ritmi var: Kalemelerini bir şeylerin kenarına vuruyor, sessiz yürüyor ve yavaşça mırıldanıyor. Bunlar onu benim için çok önemli kılan sesler.

* (Alm.) Güney Köprüsü.

Cuma günü, okulun bahçesinde kız kardeşini beklerken ara verdi.

Kız kardeşi bir öğretmenle konuşmak için kalmıştı. Derslerinden bazılarını ciddi ciddi girmeyi düşünüyordu. Bu durum kıyamete işaret ediyor olabilir. Fieke yeni edindiği akademik bağlılığı sergilemek için bluzunu içine soktu. “Lanet” küfürleriyle, hâlâ yüksek topuklu çizmeler giymiş haylaz bir çocuk gibi görünüyor ve sesi de öyle çıkıyor.

Ama artık elli değil, yirmi üç pirsingi var. Ciddi ciddi çaba sarf ediyormuş gibi görünüyor.

Owen ve ben basamaklardaydık. El ele tutuşma sanatını sergiliyorduk. Bastonum kucaklarımızda duruyordu. En yüksek seviyede insanları izleme işine girişmiştik. Bernholdt-Regen’in çocuk suçluları bizi hayal kırıklığına uğratmadı.

Diş telleri takan bir ergenin ot çalan yarıdakısının külotunu yukarı çektiğini izlemek hiç romantik değil. Ama idare ediyoruz. Lenz Monk okula geri döndüğünden beri kimse-nin bizi rahatsız etmemesi gerektiğini belli etti. Owen, Fieke ve ben, beni büyüten laboratuvarı ziyaret ettikten bir hafta sonra, Lenz etrafımda dolanmaya başladı. Beni itmesini bekledim. Başını salladı. O kadar. Daha sonra, birisi öğle yemeği sırasında Owen’in önüne geçmeye çalıştı. Lenz sırayı bozan talihsiz çocuğu gömleğinin yakasından kavradı. Onu sürükleyerek uzaklaştırdı. Lenz iyi bir koruma olabilir.

Basamaklardaydık. Şehrin rüzgârı yüzümüze vuruyordu. Hayatta olmak o kadar da kötü gelmedi. Owen kolumu kendine doğru çekti. İşaretparmağıyla tenime bir şey yazdı.

Yarın, diye yazdı. Bana gel.

“Neden?”

Kahkahasının bu kadar yüksek çıkmasına hep hayret ediyorum.

Überraschung! diye yazdı parmağıyla, beni çileden çıkaracak kadar yavaştı. “Sürpriz!”

Dokunuşu. Beni öylesine sarstı ki nerede olduğumu unuttum.

Köprünün altında neredeydim?

Ollie, sen ve ben ayağa kalkmaya çalıştık. Ama hiç ölmeyen alışkanlıklar var: Senelerce bana isabet etmesin diye fırlatılan şeylerden eğilerek kaçtım.

Owen’a bir mesaj yolladım: *Gutschein?* (*Başka sefere olur mu?*)

Birkaç kalp atışından sonra, telefonum titredi. Sentetik bir ses yanıtını bana okudu: “Her şey yolunda mı?” Bir açıklama istemedi. Sadece iyi olup olmadığını sordu.

Soğuk havayı dişlerimin arasından içime çektim. Parmaklarım kendiliğinden hareket etti: *Hastalandım. Çok üzgünüm.*

Tam olarak yalan da değildi. Bir yalanın kardeşi sayılabilirdi.

Frau Pruwitt ve babam endişelendiğimi hissedebiliyorsa, Owen da hissedebilirdi.

Anlayabilirdi. Owen hayatı boyunca çaresiz yaşamış. İlişkimiz geliyor ama bu da durumu hassaslaştırmıyor mu? Münzevi yoldaş, al sana bir ormanlık alan benzetmesi: Ağaçların iri dalları büyüyüp muhteşem bir hal alırken, ince dalların uçları en ufak baskıda kırılıyor.

Yakın tarihte, o kırılmalardan birini hissettim.

Owen ve ben kütüphanede omuz omuza duruyorduk. Çocuk bölümündeki kitaplar, artık her ne demekse, gökkuşağı renklerine göre dizilmiş; renk kavramı kulaklarım için anlamsız. Ne vakit sert kapaklı bir kitabı açsa, Owen işaret-parmağıyla kitabın sırtına vuruyor ve bir rengi dudaklarını oynatarak sessizce söylüyordu: *Orkide*.

“Orkide *nasıl* bir renk oluyor? Bir bitki. Bitki olması yetmez mi?”

Owen büzdüğü dudaklarında bir gülümsemeye yanıt verdi. Ona dirsek attım. Yavaşça da değil. Bana doğru kaydığım da ve usta elleriyle kitabın kenarına parmaklarıyla hafifçe vurmaya başladığında içimin ılındığını hissettim. Parmak uçlarının samimi yankılarıyla kitapları daha da net görebildim.

“Bu kadar basit bir işle başa çıkamıyorsan, nasıl saygıdeğer bir okula girmeyi bekliyorsun?” diye seslendi Frau Pruwitt üst kattan.

Nefesim kesildi. Owen’ın parmakları hareketsiz kaldı. Yarı kalp atışı gibi bir süre için, kitaplar kulaklarımda eridi.

Sonra, kitaplara biraz bozulmuş bir ritimle vurmaya devam etti.

Başvuru işinden sonra, onu görmeye gitseydim, iyi bir arkadaş olamayacaktım. Ben ve her yanımdan sızan acılar ona ait değiliz. Sızıntılarımın yabancıları etkilemesi yeteri kadar trajik.

Artık yanımdaki insanların kendi hislerini mi yoksa be-

nimkileri mi hissettiklerinden emin değilken, hayal kırıklıklarına nasıl güvenmeyeyim? Ya da şaşkınlıklarına.

Anormal, manipülatif bir yaratığım.

Sadece sana güvenebilirim. Benimle tanıştığı için kirlenmemiş birinin mektuplarına. Fakat istediğim tek şey seninle tanışmak. Senin hislerini sabote etmem anlamına gelecek olsa bile. O gün, bu durum devam etti. Lastik koruyucu giysinin içinde seni zıplatan olaylar. Ama sen öykü anlatan alaycı bir çocuk olmakla yetiniyor gibisin. Ben de sana uyacağım.

Almanya'da benim gibi çocukları bulma konusuna geline, senin ettiğin yemini ben bir türlü edemiyorum. Buna *Lebensziel*, yani hayatımın amacı diyemiyorum. Benden hoşlanmayacaklarından korktuğum için değil. Ben de kendimi sevmiyorum.

Oliver. Sadece hayatta olmanın bir amacı olduğunu düşündün mü hiç?

Hayat, var olmak için yeterli bir şey.

Sevgiler,

Moritz.

Not: Bilgisayar ekranının beni deli ettiğini hatırlıyorsundur. Owen gibi birinden “büyülü İnternet” alanında yardım istesen daha iyi olur. Kusura bakma.

İkinci not: İkimizin dilinde de ortak olan bir sözcük: *Salak*. Şu pek de iyi bir isim bulamadığın “tanışacağın çocuklar” dediğin kişiler var ya? Sana bayılacaklar. Başka yolu yok. *Salak*.

Üçüncü Bölüm

bere

MORAL KONUŞMASI GELİYOR!

Moritz! Seninle ne yapacağız böyle?

Sevgilini ektin mi? *Hislerin* yüzünden mi? Yapma yahu. Omuzlarından tutup kulaklarına bir kez olsun MUTLU OL diye bağkırmak istiyorum. Hayatında nihayet güzel şeyler var! Belki de sana ekolokasyon ve duygu transferiyle ilgili teorimden hiç söz etmemeliydim. Senin *duygulokasyonundan*. Her şeyi fazla düşünüyorsun, şapşal!

Kendini duygulardan oluşan bir öfke yumağı gibi hissettiğini biliyorum. (korktuğu zaman telefonları öldüren biriyle konuşuyorsun.) Ama durum şundan ibaret: Owen seni önemsiyor. Adamantium Pruwitt ve baban da öyle. Onları manipüle edeceğinden endişe etmiyorlar. Seni önemseyen kişilerin sana karşı bir şeyler hissetmesi *normal*! Duygularını insanlara yamadığın falan da yok. İnsanlar böyle davranır. Owen okul değiştireceğin için

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>

üzgünse, muhtemelen seni özleyeceği içindir. Ayrıca! Düşünsene Moritz, gerçekten de başkalarına kendi duygularını bulaştırıyorsan, onlara muhteşem bir şey bulaştırmak ne kadar da harika olurdu! Owen'a sor! Eminim ki *güldüğünde* arı sokmuş gibi hissetmiyordur! Ne bileyim, belki de kulaklarına on, on iki tane görünmeyen kedi yavrusu sarılıyormuş gibi bir histir! Belki de gülümsediğinde, insanlar kendilerini erimiş lav pastası gibi hissediyordur!

Salak. Huysuz olduğunda bile daha iyi hissettiriyorsun. Olasılıkları hayal etsene!

Bu son MORAL KONUŞMASINI da atlattığına göre, sana bir söz veriyorum: KARŞILAŞTIĞIMIZDA (her zaman bunu KESİN bir şeymiş gibi söyleyeceğim ve asla eğer karşılaşırsak demeyeceğim), dünyanın en mutlu insanı olacağım. Korkarsan ve üzgün hissedersen, ikimizi dengeleyebilmek için bir güzel sırtırım.

Hem boş versene, Mo. Önce ben sana sarılırım.

Beyaz yıldızların altında gözlerimi kırıştırarak, içime toprak ve antiseptik mendil kokusu çekerek uyandım. Koruyucu maske suratımın yarısını soydu. Yeşil yapraklar tenimi sıyırdı ve bir bitkinin devasa saplarının sert gövdeleri omurgamın etrafını bir takoz gibi sıkıştırdı.

"Neredeyiz?"

"Bir mısır tarlasında." Auburn-Stache fenerin turuncu ışığının altında yanımdaki bir yastığa çöktü. "Sen horlar-ken, bir saat önce Indiana'ya girdik."

"Ir:diana'da mıyız? Lanet olsun!" dedim doğrularak.

"Sözlerine dikkat et."

"Bütün hayatımı bir sınırdan geçerken uyuyayım diye mi tek başıma bir kulübede geçirdim? Çok yazık."

"Sadece bir tabelayı kaçırdın."

"Biliyorum! Hayatımda hiç görmediğim bir tabelaydı!"

Kırık bir mısır sapını alıp ince ince şeritlere ayırmaya başladı.

"Burnuma çam ağacı kokusu gelmiyor." Bir parçamı, bir serçe parmağımı kaybetmiş gibi hissediyorum.

"Şehirlere yakın yerler benzin gibi kokar. Biraz daha endüstriyeldir. Benim büyüdüğüm yere daha çok benziyor."

"Sahiden mi?"

"Ben doğmadan seneler önce, Salford'da bir sürü maden varmış. Kömür kokusu burun deliklerine dolup gylsilerine siner. O kadar çok genç belki de bu yüzden sigara içiyordur."

"Göller yok mu? Ya ormanlar? Bunlara benzer şeyler?"

"Pis kanallar var." Mısır sapının şeritleri ayakkabılarının üzerine düştü.

Auburn-Stache'nin yetiştiriliş tarzı benim için sosyal ağlar kadar gizemli. "Daha önce hiç bundan söz etmemiştin, Stache."

"Sanırım sırlarımı seçerek anlatıyorum."

Bir masum yaprak daha öldü.

Bir kez olsun, dürüst davranması için ısrar etmedim.

"Peki, burası kimin mısır tarlası, Auburn-Stache?"

Öksürdü. "Hiçbir fikrim yok. Yoldan uzaklaşıp kimseciklere görünmeden bir tarlaya girmeye aniden karar verdim."

Güldüm. “Yabancı birinin tarlasına hasat çemberi mi çizdin?”

“Elkhart Bölgesi’nde ufak bir Amiş grubu yaşıyor. Burada daha az elektrik hattı olabilir diye düşündüm.”

“Liz eskiden Amiş olduğumu sanıyordu.” Tutulan bacaklarımı ovuşturdum. “İnsanlar arabalarda mummyya dönmeden nasıl oturabiliyorlar? Kabuk bağlamış gibi hissediyorum.”

“Tuvalet mizahına devam mı?”

“Auburn-Stache, bu tür konuşmalar için fazla klas biriyim. Büyük tuvaletini yapan kişi ben değilim.”

“Bugün seni anlamaya çalışmayacağım, Ollie. Çok yorgunum.”

“Moritz’le aramızda laboratuvar çalışanlarının mecazi anlamda pislik üreten kişiler olduğuna dair bir espri var da.”

Doğal olarak, senden söz ettiğimde sustu, Moritz.

“Moritz’i biliyorsun? Senelerdir tanıdığın şu delidolu yarasa çocuk var ya? Şu karamsar ama yine de sofistike görünen çocuk? İsmi asla ağzına almadığın en yakın arkadaşım.”

Biraz daha yaprak kopardı.

Laboratuvarla ilgili ettiğimiz o salak konuşmama yeminine sen de dahilsin. Asla ileri geri konuşmam, Moritz! Ama diğer ergenlere özgü o klasik vakit geçirme yöntemi henüz hareket günlüğüne giremiyor. *Cidden*.

“Yemin ederim ki çok komikti.” Aslında, ikimiz de komik olmadığını biliyoruz, çünkü bu annem şey olmadan hemen önce konuştuğumuz o iç karartıcı konulardan biriydi...

Ellerimi kavuşturup parmak uçlarımda yükseldim. Mısır sapları o kadar uzundu ki! Ama gökteki yıldızları görüp cırcırböceklerinin sesini duyabiliyordum. O yüzden, kendimi, çok da yabancı bir yerdeymişim gibi hissetmedim. Impala dışında etraftaki tek elektrik, yolun kenarına yakın bir yerde duran turuncu dokunaçlı elektrik direği idi. Auburn-Stache'nin çizdiği dairenin yarıçapı altı metreydi. O, arabayla mısırları ezerken nasıl uyanmadığımı bilemiyorum. Arabası karşı tarafta mırıltılar çıkaran kahverengi bir şey gibi duruyor. Buna midem zor tahammül ediyor.

Moritz, bence babanın ergenliğe girişinin duygulokasyonunu tetiklediğini ima etmesi ilginç (sadece utanç verici değil), çünkü bazı gençlerin ergenlik döneminde epilepsi geçirdiklerini okumuştum. Benim başıma gelmedi. Dayanıklılığımı artırmaya çalışıyorum, fakat artık ufak bir okuma ışığını değil, tüm dünyayı kullanıyorum. Bu, her zaman birimizin yenileceği bir kumar olarak kalacak: Ben ya da elektrik. Ama sanırım risk almak istiyorum.

Ormanda tek başıma ölmek de istemiyorum.

Koruyucu glysimi değiştirdim. "Belki bunu çıkarıp uyumaya..."

"Oliver, nöbet geçirdiğinde *aura* ilk olarak nereye saldırıyor? Onu nerende hissediyorsun?"

Nöbetler bana bulutumsu tuğlalar gibi saldırıyor, dilimi uyuşturuyor, tarçın tadı hissediyorum, peltek peltek konuşuyorum, başım da ağrıyor ama ilk darbeyi nereden mi alıyorum?

"Şuramda bir baskı hissediyorum." Parmaklarımı şakaklarıma dayadım. "Demirvolu civileri gibi."

“Ben de öyle tahmin etmiştim.” Auburn-Stache aniden arabasına doğru gitti.

“Hazine mi arıyorsun?” Bagaj kapağını açtığında uzak durdum. Üstümde koruyucu giysi olmadan, senin gibi çetin ceviz biri değilim, Moritz. Ayrıca, elinde dirgen olan bir adamın arabasını mısır tarlasının ortasında bozmama gerek yoktu.

“Tepkilerini tamamıyla dindirmez, ama şakşaklarını ve başının tepesini örterek en azından elektromanyetik darbeler yollamanı engelleyebiliriz. Bu giysi artık zahmetli olmaya başladı.”

“Büyük Kaplumbağa A’tuin’e şükürler olsun!” Mo, bana koruyucu giysiyi yolladığına memnunum ve içine kustuğum için de üzgünüm ama o şey beni Joseph Merrick gibi hissettirdi (süper biri ama ergenlik döneminin keyfini çıkardığı söylenemez).

Auburn-Stache bagajdan bir şeyler çıkarmaya devam etti ve ta koltukaltlarına kadar portatif tıbbi aletlerini kucakladı. Ben de hemen koşup *Zor Zamanlar* ve *Femme Felines from Frolix 8* kitaplarımı alayım dedim, ama Auburn-Stache tam o sırada, “Aha!” diye bağırdı ve bagajın en gerisinden bir şey çıkardı. “Yakala!”

Kalın ve gri renkli bir giysiyi andıran şeyi yakaladım.

“Bir bere mi, Auburn-Stache? Bir fötr şapka veremez miydin? Bu şey çirkinlik kasabasının belediye başkanı gibi. Bunu takarsam, kesinlikle dışlanırım!”

“Ollie, sana bir şey anlatmamın vakti geldi.”

“*Bana hayatta bir şeyler anlatamazsın!*”

“Fötr şapkalar çok rüküş. Bu bere kaya yününden örüldü. Harika bir yalıtıcıdır.”

"Kayaların koyunlar gibi olduğunu bilmiyordum..." Sustum çünkü bere bana çok tanıdık gelmişti. Daha doğrusu, örölüş biçimi... "Bunu annem ördü, değil mi?"

Rüzgâr mısırları hisirdatti. "Evet, Ollie. Auranın ilk şakaklarına vuracağını tahmin etmişti. Anneler bazen bilim insanların göz ardı ettiği şeyleri fark ederler."

"Anladım." Elektriğin iplerin arasından geçemeyeceği kadar sıkı örülmüş berenin üzerinde parmaklarımı gezdirdim. "Bunu sırf evden ayrılma ihtimalime karşı ördü demek."

"Muhtemelen."

"Bunu ciddi ciddi düşündüğünü fark etmemiştim. Evden ayrılmamı diyorum."

Öne doğru bir adım attı, ama ben geri çekildim. Bereyi başıma geçirip kulaklarımı içine soktum.

Uyumadan önce, eski kitap fenerimi sırt çantamdan çıkarıp açtım. O tanıdık vızıltısı ve yeşil elektrik bulutu dişlerimi kamaştırdı, ancak canımın acıdığını söyleyemem. Feneri sıkıca tutup berenin içine sıkıştırdım. Işık titremedi bile.

Mevsim normallerinin üstünde, ılık bir hava vardı. Yün bir bere için fazla sıcaktı, ama bunu çıkaracak değildim.

Ertesi sabahın karanlık, erken saatlerinde sırtımda lanet bir sızıyla uyandım. Engabeli ekin çemberlerinde uyuyunca böyle oluyor. İçme suyu ve granola barlarıyla kendimize bir ziyafet çektik. Koruyucu giysime şaşkın şaşkın baktım.

“Yine karşılaştık, dostum ve düşmanım.”

“Bunu son kez giyiyor olabilirsin,” dedi Auburn-Stache. “Aklıma bir alternatif geldi.”

“Kaya yününden yapılmış bir tulum!” Tanrım, tenimi nasıl da kaşındırırdı.

“Yaklaştın sayılır.”

Eyvah.

Mısırların arasında tuvaletimi yaptım. (Dünyanın tüm çiftçileri, beni affedin. Diğer insanlar bu pis işle uğraşmak zorunda kalmıyorlar.) Sonra, Amiş adama görünmeden oradan tüydük. Mısırları mahvettiğimiz için kendimi kötü hissettiğimden, *Femme Felines from Frolix 8* kitabını çemberin ortasına bıraktım. Belki de bir çocuğu çok etkilerdi. Kapağında inanılmaz güzel kedi insanlar var.

Auburn-Stache reklam panolarına bir avcı gibi dikkatle baktı.

Suratımı araba pencerelerine dayamanın ne kadar çabuk eskidiğine inanmadım, Moritz. Kendimi büyük bir yalancı gibi hissettim, çünkü tüm hayatımı elektrikli dünyayı nasıl görmek istediğimi söyleyerek geçirdim ve artık bu dünya beni uyutuyor. Liz olsaydı, “Demiştin sana, şapşal,” der, burnuma vururdu. Sen de, “Seni toplumun sıkıcılığının boğucu gerçekliği konusunda uyarmamış mıydım?” derdin ve burnuma vururdun. Annemin bere-si büyük araba kazalarını önleyebililiyorsa, belki senin şu hain fiskelerinden de **koruyabilir**.

En sonunda, Auburn-Stache, "Aha!" diye bağırdı ve yeşil renkli bir traktörün vicık vicık elektrikten oluşan Dijon bulutları oluşturduğu bir başka tarlaya girdi. Elimi salladım. O bulutların arasında beliren bir el de bana el salladı.

Garip bir pembeliği olan bir binanın önündeki ufak bir otoparka girdik. İlk önce, etrafının çok garip bir elektrik türüyle kaplı olduğunu, bunun duvarların içindeki elektrik kablolarından geldiğini sandım ama öyle değildi. Ufak kulübe ciddi ciddi PARLAK LANET BİR PEMBE renge boyanmıştı. Kapının üstündeki tabelanın sarmal ışığına gözlerimi kısıp bakınca, kocaman kırmızı harflerle "Yetişkin Mağazası" yazdığını gördüm. Tavşan kulakları takmış ve pek bir şey giymemiş bir çizgi film karakterini andıran bir kadın harfleri tutuyordu. *Mağaza* sözcüğüne bayılıyor gibiydi.

"Bir yetişkinin tavşan kulaklarıyla ve leopar deseniyle ne ilgisi var?" dedim.

"Arabada beklemen gerek." Yanaklarının kızardığını gördüm. Yaşlı doktor dostumuzun yanaklarının kıpkırmızı olmasına neden olan önemli bir şey vardı, Mo. Mağazanın vitrinindeki bir başka tabelada müşterilerini "zevkle" ağırladıkları yazıyordu. *Zevk* sözcüğü italikle yazılmıştı.

"Bir dakika. Dur. Burası bir SEKS MAĞAZASI mı?"

"Evet, Ollie. Öyle. Özür dilerim."

Ağzım açık kaldı ve kendimi tutamayıp sırtmaya başladım. "Bu tür bir yakın erkek dostluğuna ihtiyacım olduğunu sanmıyorum. Vay canına, Auburn-Stache. Seni yaşlı sapık."

"Lütfen, başlama."

Biraz güldüm. "Şey... Sanırım, kendime iyi ki doğdun demem gerek."

“Biraz sonra öyle demeyeceksin.”

Evet, arabada oturmuş can sıkıntısıyla geri gelmesini beklerken ve bir araba koltuğunun hiçbir zaman rahat olamayacağını fark ederken, biraz endişelenmeye başladım. Auburn-Stache mağazadan elinde parlak bir naylon torbayla çıktığında, suratımı buruşturdum.

“En iyi seçenek değil ama koruyucu giysiden daha iyi. Gideceğimiz yerde daha az göze batan bir şeye ihtiyacın olacak.”

Torbayı açıp kutsal olmayan o şeye baktım: Siyah ka-
uşuktan yapılmış bir tulum.

“Cık. Kıvrımlarımı en iyi şekilde ortaya çıkaracağından pek emin değilim,” dedim şüpheyle. “Bak... Hediye olarak kelepçe de vermişler.”

Auburn-Stache iç çekti. “Her türlü soruyu soruyorsun ama en büyük soruyu sormadın. Seni garip, şapşal çocuk. *Nereye gittiğimizi* hâlâ sormadın.”

“Hayatımın amacını yerine getiriyorum. Mo gibi çocukları göreceğiz. Onlara yardım edeceğiz ve öykülerini yazacağım. Sonra...”

“Evet, evet. Ama o çocuklar *nerede*, Ollie? Ağaçlarda mı yetişiyorlar? Coğrafi olarak diyorum. Sence ilk olarak nereye gidiyoruz?”

“Bu soruyu bana sorup sonra da gizemli davranmayacaksın, değil mi? Çünkü artık silahım var. *Pelüş kaplı kelepçeler*.”

“Ollie. Nereye dedim?”

“Ohio dememiş miydin? Yoksa Mordor muydu? Fark eder mi?”

Hüzünle gülümsedi. "Ollie, sanırım herhangi bir yere gitmek için sabırsızlanıyorsun. Doğru mu?"

Omuzlarımı silktim. "Yoldaş ucubeler neredeyse."

Moritz, insan hayatında *hiçbir yere gitmediğinde* ve *hiçbir yeri görmediğinde*, nereye gittiğinin ne önemi kalır kı? Yola çıkana dek, benzinliklerde sıra sıra şekerlemeler olduğunu bilmiyordum. Kavşaklarda "yaya" işaretleri olduğunu bilmiyordum. Arabayla sipariş verilen yerlerdeki hoparlörlerden gelen o tuhaf ve bedensiz sesleri ya da sipariş penceresinde sadece iki saniyeliğine gördüğün her yabancıнын, "İyi günler!" dediğini bilmiyordum. Muhteşem değil mi? (*fast-food*'dan daha iyi, o kadarını söyleyebilirim!) Dışarıda seni bekleyen bu kocaman dünya varken seçici olamıyorsun. Her yerde inanılmaz canavarlar var.

Auburn-Stache nereye gideceğimizi söyleseydi de umurumda olmazdı. Yerleri kitaplardan, belki biraz da fotoğraflardan başka hiçbir şeyle ilişkilendiremiyorum. Hakkında okuduğum bir yere gitme ihtimalim ne kadar olabilirdi? Hogwarts ihtimalini elemiştim. (Yemin ederim ki bunu *gerçekten* hayal etmedim. Herkes Hogwarts'ın İskoçya'da olduğunu bilir.) Hem oraya gidiyor olsak bile, Hogwarts (a) tamamıyla elektriksiz, (b) kusursuz ucubelerle dolu, kurgusal bir yer. *Sözüm ona.*)

"Sanırım, öykü anlatımında mekân önemli, Stache."

Ellerini çırpı. "Haydi, sorsana şu lanet soruyu!"

Gözüme eskisi gibi şapşal göründü, mısırları usanmadan soyan bıkkın bilim insanı halinden eser kalmamıştı. O yüzden, "Tamam!" dedim çatlak bir sesle. "Nereye gidiyoruz? Coğrafi olarak yani."

Gülümseyip ellerini iki yana açtı. "Rüzgârlı Şehre. Şikago'ya gidiyoruz, evlat."

Tamam. Ağzım açık kaldı falan. Şikago hakkında bir şeyler okumuştum. DC Comics'te, Metropolis esas olarak Şikago'ya dayanır. Moritz, Süpermen'in mahallesine gidiyoruz.

Süpermen'le ortak bir yanım olduğu fikri imkânsız geliyor.

Ama öyle olmayabilir de. Çünkü artık seksi bir tulum var (miyav, dostum) ve artık senin de bir parçası olduğun o *dünyanın* bir parçasıyım. Moritz, insanın bir hayat amacına ihtiyacı olmasa bile, Matt Murdock'a karşı güçlü hisler beslediğini biliyorum.

Bana gerçek süper kahramanlarla, bizim gibi (ama daha havalı) çocuklarla yaşayacağım maceraları okumak istemediğini söylersen, ben de sana, "Yalancı yalancı sana kimse inanmaz," derim.

Pardon, bu lafı tercüme edeyim: *Thine lederhosen are aflame.*

O muhteşem, parlak tulum her çıkıntıma feci halde yapıştığı ve parmaklarımı terlettığı halde, üstüne palto mu giyebilirim. Bereyi kesinlikle çıkarmayacağım.

Ama daha işim bitmemiştii.

Auburn-Stache bana yan yan bakmaya başladı. Elini uzatıp uzamış perçemlerime bir fiske attı.

Şeyden, *daha seksi hırdavatçının* yakınlarındaki bir

hırdavatçıdan iki tarafı yapışkanlı koli bandı ve biraz da lastik boru aldı. Oradan bir eczaneye gidip tıraş köpüğü ve jilet aldık. Otoparklarda beklemek demek, benim için dünyanın ne kadar boş ve geniş olduğunu fark etmek demektir. Bu ufak kasabanın etrafını tarlalar çevreliyor ama hiç ağaç yok.

Burası biraz yalnız bir yer, Moritz.

İlk parkımın etrafı elektrik direkleriyle doluydu (bunlar beni her yere takip edecek), ama bir asker heykeli haricinde boştu. Yandaki alandaysa mezar taşları vardı... Orası da ilk mezarlığımdı. Mezarlığın yanında önüne birisinin "Satılık" tabelası yerleştirdiği bej renkli bir ev vardı. Gerçek dünyada bu tür tabelalar işe yarıyor mu? Kulübemin ön bahçesine "İMDAT" yazan tabelalar koysam, kimse bunları görmezdi bile.

"İnsanlar ufak bir mezarlığın yanına taşınmak ister mi?" diye sordum ilk park bankıma otururken.

"Diğer tarafında bir park varsa isteyebilirler."

Amerika garip bir yer.

Salıncağa baktım. İnsanların çocuklarını o şeylerde sallaması dehşet verici. Ya o çocuklar Liz gibiye ve ayaklarında yaylar varsa? Ya bir çocuğun salıncağını itersen ve çocuk göğe fırlayıp bir daha geri gelmezse? (Tahterevalliden hiç söz etmeyeyim.)

Tıraş köpüğü ensemden aşağı akmadı ve Auburn-Stathe kulaklarımın derisini hiç kesmedi. Şakaklarıma yapıştırdığı yapışkan bandı hiç çıkarmadı. İstese çılgın bir bilim insanı değil de muhteşem bir berber olabilirmiş.

Neredeyse bu konuda espri yapacaktım, ama tıraş

köpüğünden geri kalanları havluyla silerken çok sessizdi ve çıplak başım buz kesmişti. Ayakkabılarıma yapışan saçlarıma baktım. Dazlak kalmanın beni hafifleteceğini düşünebilirsin, fakat o tüpler aptal bir taş gibi beni ağırlaştırmıştı.

“İşte, şimdi düzgün bir saç modelim oldu, değil mi, Auburn-Stache? Eskinin horozibiğine elveda!”

Auburn-Stache burnunu çekti. Rüzgâr en sonunda sonbahara yaraşır bir biçimde buz gibi estiği için öyle yaptığını sandım. Yine de her ihtimale karşı ona bakmadım.

Yolculuğa çıkmanın bir macera olması gerekiyordu, Moritz. Ama ya Ollie UpandFree’ye ait her şeyi geride bıraktıysam? Ya bu yeni ormanda kaybolursam?

“Salıncakta sallanmak ister misin?” Auburn-Stache sona kalan bandı da çıkarıp beremi başıma geçirdi ve kulaklarımdan aşağı çekti.

“Salıncağı istemiyorum sanırım.” Kendimi çok kötü hissettiğim için, arkama dönüp gülümseyerek, “Ama şu kaydırağın hakkını vereceğim,” dedim.

Bu sefer eyalet sınırındaki tabelaları gördüm. Bir tanesinde “Lincoln’ın toprakları” yazıyordu (ünlülerden söz edip insanın kendine bir paye çıkarması açısından süper bir isim). Bir diğesinde de “Illinois halkı sizi selamlar” yazıyordu. Telefonlarını öldüreceğimi bilseler, beni böyle hoş karşılarlar mıydı acaba?

Belki de, Mo. Ne de olsa, ilk yoldaş mutantımla tanış-

ama sadece iki saat kalmıştı. Belki de tüm duygusal sağmalılarımız için yer vardır.

Hem heyecanlanmamış gibi *yapmam*! Kayıtsız davranmak sabır ister! Şunu tekrarlayacağım: HEPSİNİ BÜYÜK HARFLE yazmayacağım ama tamamıyla *olgun bir coşkuy-la* söyleyeceğim çünkü bağırarak sende işe yaramıyor.

Bu çocuklarla tanışmam, bize olduğu gibi onlara da faydalı olacaksa, kaybedecek neyimiz var ki? Auburn-Stathe kötü bir şey söylemeyecekse, onlar söylesinler. Gel, macerama katıl, Moritz!

Ezelden beridir cazibeme karşı koyabiliyormuş gibi davranıyorsun, ama iki mektuptan sonra teslim oldun (saydım!) Onlarla tanışmak bana ihanet etmek gibi bir şey değil biliyorsun. Hanı, belki böyle düşünüyorsundur diye diyorum!

İçimizde daha çok arkadaş'a yer var, Moritz. İçimizde dünya için yer var! Dünyada da bize yer var!

~ Ollie

Not: Bana Owen'ın adresini yolla da ona büyülu Interneti kullanmakla ilgili bir mektup yazabileyim!

Dördüncü Bölüm

bukleler

Oliver. Beni neşelendirmeye çalışmanı, nasıl desem, *çok şirin* bulmakla birlikte, seçici nezaketin endişe verici.

Tabii ki başka arkadaşlar edinme hakkımız var. Gözsüz dehşet verici yüzüm konusunda hiçbir sıkıntı yaşamadığımı, ama nedense *incinen hislere* karşı olan potansiyelim konusunda huzursuz olduğunu düşünüyorum. Bir kez daha, verdiğin tavsiyeye uymuyorsun. Başkalarının hislerinden sorumlu değilsem, ben... Mesela, arkadaşlarını kıskanırsam bundan *sen* nasıl sorumlu olabilirsin?

Oliver, dürüst olmam gerek: Sesini duyan herkese gıpta ediyorum. Sana dokunanlara da öyle.

Ama...

John Donne'u okumuştundur, değil mi? Onun da dediği gibi, bu ayın yörüngesindeki sıkıcı kişiler beni tehdit etmiyor. İlişkimiz yakın olmamızla belirlenen bir şey değil. Sınırlarımız yok, Ollie.

Evden ayrılmak korkutucu. Parkların ötesinde genellikle mezarlıklar olur. Randevum olsa da olmasa da eve gitmezdim. Frau Pruwitt şafak sökene dek mutfakta oturabilirdi. Saçlarının dibine kadar kalkmış olan kaşı da başvuruları tamamlamamı bekleyebilirdi.

Dijital ekranlardaki otobüs numaralarını okuyamıyorum, şoför bana otobüsün batıya doğru gittiğini söylediğinde dördüncü otobüsüme binmiştim. Az kalsın daha otobüs hareket bile etmemişken acil durum kolunu çekecektim. O aracın her korkunç santimetresinde birileri var gibiydi. Oturacak yer bulmam imkânsızdı. Yukarıdan sarkan bir tutacağı o kadar sıkı kavradım ki parmak eklemlerim patlayacakmış gibi hissettim. En azından, uzun boylu değilim. Otobüsün hareketi tüm ses dalgalarını anlaşılmaz bir bulamaç haline getirdiğinde, etrafımdaki insanların bedenleri olduğum yerde kalmamı sağladı.

Kapılar gıcırdayarak kapandı. Makine ilerlemeye başladı.

Dünya kulaklarımda eriyip gitti.

Derin derin nefes aldım. Bunun bir sessiz oda olmadığını kendime hatırlattım. Yakında yine sert zemine basacaktım. Kalp pilim kalbimin durmasını engelleyecekti. Otuz dakikalığına oryantasyon bozukluğuna tahammül edebilirdim.

Oliver, yaşadığım şehirde basit bir otobüs yolculuğunu bile başaramıyorsam, seninle de buluşmayı başaramam. Otobüs altı dakika içinde sadece iki kere durdu. İki yanıma dayanmış bedenler sessizce çektiğim acıdan habersizdi. Ar-

kaından dirseklendiğimde, kimse “affedersiniz” bile demedi. Yakın tarihli anılarımın en büyük zorluklarına bir otobüs yolculuğu gibi önemsiz bir şey dahil olabiliyor, Ollie?

Keşke otobüste olabilseydin ve ağzındaki sakızla gülümseydin.

Üçüncü durağa geldiğimizde, hissettiğim mutsuzluğu duygulokasyonla etrafa yaymış olmalıydım. Birisi göğsümü dürtükledi. Parazitli geri bildirim arasında, kadının bana yer verdiğini fark ettim. Yaşlıca bir kadındı. Gülümseyen suratına odaklandım. Beni utandıracak kadar çok kırıksıklık saydım.

Başımı sallayıp ona teşekkür ettim ve yedi durak önce indim.

Karaya ayak basan bir denizci gibiydim. Yeri öpmek geldi içimden. Yürüyecektim.

Gerekirse, sana da yürüyerek gelirim.

Nereye gittiğimi soracak mısın? Yoksa yanına vardığım müddetçe bunun bir önemi olmaz mı?

Ollie, halk radyosu hep hoşuma gitmiştir. *Die Speiselokal* isimli sevdiğim programlardan biri yerel şovları yayınlardı. Bir keresinde, sana şehrin tepesinde çalışma masamda mektup yazarken, sponsorlarının bir mesajından sonra spiker Kulturmesse’de (kültür fuarı) gerçekleşen bir performansı canlı yayınlayacağını söylemişti.

Melodi ilk başlarda beni etkilemedi: Debussy’nin “Clair de Lune” eserinin hızlı tempolu bir koroyla yeniden düzenlenmiş haliydi. *Glockenspiel* yoktu. Katedralin şeklini hayal ettim.

Eserin ortasında koro sustu. Piyanist nakaratla devam etti. Eserin iyi zamanlamış bir rap solosu olması gerektiğini düşündüm...

Tıpkı düşündüğüm gibi oldu.

Ritmik konuşmalar. Serbest şiir. Muhteşem bir ses. Hızlı ve zamanlaması iyi. Bu tür bir çıkış, o kadar narin bir esere aykırı düşerdi. Ama hayır. Bu performanslar sırf benim görebileceğimi düşündüğüm bir müzik parçasını gördüler.

Bunlar Myriad Akademisi'nin öğrencileriydi. Orada bu tür şeyler olağan.

Dünyada kendimize bir yer edinmek istiyorsak, belki de yer önemlidir, Ollie.

Gideceğim yere varmadan önce vakit öğleyi geçti. Kulakmemelerimi ısırarak rüzgâra aldırış etmedim. Bunun yerine, karşımda sere serpe uzanan bahçelere dikkat ettim.

Şehrin en ucunda bulunan Myriad'ın kampüsü sıradan bir park gibidir. Hafta sonlarında kapılar açılır ve halk ağaçlarla bahçelerin keyfini çıkarır. İki konser salonu, bir açık hava amfi tiyatrosu ve Myriad'ın (aynen ismi gibi) sayısız çalışma salonları vardır. Büyük bir kütüphane. Öğrencilerin sandalyelerinin olmadığı söylenen meşhur bir *Edebiyat* bölümü. Derslerde ateşlerin yanma yerleştirilmiş armut koltuklarda oturuyorlarmış.

Okulda bir armut koltuğa oturabilmek, cenneti tatmak gibi olurdu, Ollie.

Myriad'ın ücreti, babam öyle değilmiş gibi davransa da,

çok ama çok yüksek. Seni görmek için para biriktireceksem, karşılayamayacağımız kadar yüksek. Karar vermiştim. Frau Pruwitt başvuruları önüme koymadan önce bile. Myriad'ın muhteşem geçmişini gizli gizli araştırdığım saatlerde, bilgisayarımın dijital sesi kulaklarımda çınlamıştı.

Oraya gidemeyeceğime karar vermiştim.

Ama oradaydım.

Yunus dalgası olabilir, Oliver. Ama *verdammt*! Bir sanat okuluna gitmek istiyorum.

Taş yoldan uzaklaştım. Bir bahçedeki kocaman bir söğüt ağacının altında oturdum. İki konser salonundan gelen dans ve şarkı seslerinin kulakçıklarımdan süzülerek geçmesine ve üstüme sarkan yaprak biçimli şeritler oluşturmaya izin verdim. Yapraklardaki böcekçikler, yaprakların damarları, içlerindeki sıvı ve muhteşemlik aydınlandı...

Biri bana *bakıyordu*.

Ayaklarımın orada duruyordu. Kaskatı ve temkinliydi... Saldırganlığının tadını neredeyse hissedebiliyordum. Tuhaf bir şekilde koruyucu gözlüğümü çıkarmak istedim.

"Ben sizi... Daha önce karşılaşmış mıydık?" Yanıtını biliyordum.

"Prens Moritz." Sesi kulaklarıma yumuşak geldi. Resmi görünümlü dantel bir elbise giymiş, geniş kenarlı yazlık bir şapka takmıştı. Bukle bukle gür saçları omuzlarına dökülüyordu. "Olamaz. Sen olamazsın."

Doğrudum. Bir kere dilimi ona şıklattım. Kıpırdamadı bile. Sadece gülümsemesi daha da belirginleşti.

Onun gülümsemelerinden biri.

Her iki gülümsemesi değil.

Herkesten gizli olan ama kulaklarımdan gizlenemeyen ensesindeki ikinci ağız o sırada saçlarının altındaydı ve gülümsemedi. Kenarları aşağı eğik duruyordu. Gözleri irileşti, ama yüzündeki gülümseme silinmedi.

Karşımda annemin laboratuvarında bir kere beni boğmaya çalışmış olan kız duruyordu.

“Molly,” dedim. “Ne kadar da büyük bir tesadüf.”

Gözleri onu ele veriyor, kusursuz gülümsemesi bir ter katmanı gibi parılıyordu. Beni boğmaya çalışmış olan kız gülümsemekten vazgeçmiyordu.

“Seni annen mi yolladı?” Yavaşça yanıma geldi. Ne kadar uysal görünse de dişlerini gösteriyordu. Bukleleri hareket etti, aynı anda burnuma bir kiraz kokusu geldi. “Öyle mi?”

“Hayır,” diye kekeledim. “Onun nerede olduğunu bile bilmiyorum. Senelerdir görmedim.”

Molly dudağını ısırdı. “Öyle mi?”

Ollie, şunu anlayan gerek: Bir zamanlar bir deney olmak senin için hasta olmaktan daha iyi. Benim içinse, bir deney olmak beni uyanık tutan şey. Bizim gibi çocukları kucaklamak uyanık zihnime kâbusların doluşmasına neden oluyor. Beni ölüme yakın deneyimlerden geri getiriyor, Ollie. Onu ve onun ikinci ağzını unutmak istemiştım.

“Peki, burada ne işin var, Moritz? Tam olarak burada demek istiyorum.”

“Güzel bir gün. Burası da hoş bir yer,” diye cevap verdim. Belki de biraz fazla çabuk yanıt vermişim. Huzursuzluğum ona batıyor muydu?

“Sen... buraya mı yazıldın?”

“Bu-bunu düşünüyorum.” Buna gücümüzün yetmeyece-

ğiri bilmesine gerek yoktu. “Senin... burada olduğunu kesinlikle bilmiyordum. Affedersin.”

Koro cüppeleri giymiş bir grup öğrenci kaldırımdan geçti. Kızlardan biri ona seslendi. Molly bakışlarını benden ayırmadı. Burnuma yine kiraz kokusu geldi. İkinci ağzında bir şekerleme olduğunu fark ettim.

“O halde, beni gizli gizli izlemiyordun?” Molly kaşlarını çatı.

“*Gott in Himmel*. Kesinlikle hayır! Neden izleyeyim ki?”

“Neden özür diledin o zaman?” Eldivenli elini uzattı. Bir darbe almış gibi elinden kaçtım. “İstersen sana kampüsü gezdirebilirim.”

Böylesine huzursuzluk yaratan bir durumda ne yapardın? Ayaklarında dans ayakkabıları olan bu kızdan kaçacak mıydım? Reflekslerimle çözebileceğim bir şey değildi bu. Hızla ilerlesem de onunla başa çıkamazdım. Ben de en az senin kadar hantal olabilirim.

“Affedersin... Gitmem gerek.”

Tekrar gülümsedi. “Yakınlarda mı oturuyorsun?”

Başımı onaylayarak sallamaya başladım. Ama birkaç saniye sonra tam aksini yaptım.

“Seni yine suda boğacakmışım gibi davranıyorsun!”

Kafatasının arkasındaki dişlerini gıcırdatıyordu.

“İkinci ağzın gülümsemiyor.”

“Gülümsemiyor,” diye fısıldadı, “çünkü o gerçekten hissettiklerimi ele verir. Çoğu kişi bunu bilmiyor. Ama sen onu şu anda bile görebiliyorsun, değil mi? Ben bunu Prens’ten gizleyemiyorum.”

“Bilinçaltını mı ele veriyor? Demek şu anda gerçekten de dişlerini bana göstermek istiyorsun.”

“Dürüst olayım mı?” diyerek nefes verdi. “*Korkuyorum*, Moritz. Seni burada görmek beni korkutuyor.”

Boğazımın sıkıştığını hissettim. Bu durum diğerlerinin söylediği gibiydi: Korkutucu olan *bendim*. Annemin oğluydum.

Bunu, bir keresinde bütün kalbiyle ciğerlerimi suyla doldurmak için başımı suyun altına sokan kızıdan duymak bile bu anlama geliyordu.

“Seni daha fazla korkutmayayım.” Ayakta durmaya çalışıyoruz, Oliver. Çok kolay yere düşüyorum. “Beni bir yerden bekliyorlar.”

“Seni bekleyen arkadaşların mı var? İyiymiş, Moritz. Yani, hepimizin bir şeylerle başa çıkabilmesi güzel. Bizler *Blunderkinder*’ız.”

“Bizler *neyiz*?”

“Harika olmaktan ziyade birer gafız.” İki ağzıyla da o hafifçe gülümsedi.

İki ağzıyla gülümseyince samimi mi demek oluyordu?

“Senin de mi arkadaşların var? Buradan mı?”

İki ağzı da sırttı. “Evet. Bir ara tanışmak ister miydin?”

Onaylayarak başımı salladığıma inanabiliyor musun? “Evet. Evet, güzel olurdu.”

O anda dansçıların zıplayıp yere indiklerinde çıkan ayak seslerini uzaktan duydum. Dallarda rüzgâr uğulduyordu.

“Hâlâ buradasın, Moritz.”

“Evet. Acele gitmem gerek derken abartmış olabilirim. Keşke...”

“Ne?”

“Keşke sana güvenebilseydim.”

“Keşke koluma girseydin ve sana kampüsü gezdirmeme izin verseydin, Prens Moritz.”

Yakınlarda çok insan vardı. Beni oracıkta boğamazdı. Nasıl olsa bunu yapması çok zor diye düşünerek koluna girdim. Sen de olsan aynı şeyi yapardın.

En ortadaki tiyatrodan hafif bir limon yağı kokusu yayılıyordu. Saç spreyi. Bernholdt-Regen'in merdivenlerindeki keskin ter kokusuyla kıyaslanamazdı. Geniş koridorlarda ateş almış gibi müzik çalıyordu. Ciddi bir zarar vermekle hiçbir ilgisi olmayan gülme sesleri gördüm. Orada Lenz Monklar yok muydu?

Molly ön ağzıyla gülüyordu. Arka dişleriye birbirine çarpıyordu. Gergin miydi? Aç mıydı? Burnuma artık şekerlemesinin çıkardığı sesler gelmiyordu. Binada ilerlerken beni diğer öğrencilerle tanıştırdı. Hepsi onu gülümseyerek karşıladılar.

"Güneş gözlüğün güzelmiş," dedi şakacı bir çocuk. Kostümüyle tepemden bakıyordu. 1890'lar tarzında dikilmiş bir hazırlık okulu üniformasıydı kostümü.

"Yeni balık kim, Molls?"

"Bu, Moritz. Ve *hayır*. Gel, Moritz. Buraya yazılacak olursan, Max'e dikkat et. İyi niyetliymiş gibi numara bile yapmaz."

Max alaycı bir ifadeyle gülümseyip omuzlarımı sıktı. "*Hey, sen. Moritz.*"

İrkildim. Ne kadar da fazla samimiydi!

(Ollie, hitap konusunda kısa bir ders: Yeni biriyle tanıştığında, bana *siz* diye hitap edilmesine alışkınım. *Du* yerine *sie*.)

Bana eski kafalı diyebilirsin ama Owen'a *du* diye hitap edene dek aradan aylar geçmişti.)

Max *duzen* ismim ona aitmiş gibi beni süzdü.

"Pardon?"

Omuzlarımı bıraktı. Beni neredeyse yana devirecekti. Çok geçmeden de arkasını dönüp bizi izlemeye devam etti. Molly'nin ensesindeki gizli ağzı ona dil çıkardı.

Molly beni fildişi oymalı motiflerle kaplı, yüksek ve yankı yapan tavanları olan büyük bir koridordan, daha dar bir koridora çıkarıp sahne arkasına götürdü. Onu görenler, coşkuyla *Hallo!* diye karşıladılar. Annemin canavarlarından birinin gerçekten de popüler olduğunu düşünebiliyor musun? Kimse suratını bir şeye çarpmadı. Tek bir kişi bile ona kötü niyetle bakıyor gibi görünmüyordu. Molly de gayet zarif davrandı. Benim özgüvenim yoktu. Birinin beni aşağılamasını bekledim, Oliver. Koruyucu gözlüğümle ilgili bir şey sormasını bekledim. Perçemlerimle alay etmesini. Yansıttığım korkulardan çekinip kaçmasını.

Ama hepsi beni dostane bir tavırla karşıladılar. Meraklıydılar. Kıyafetlerim onlarınkilerin yanında oldukça sade kalmıştı: Çoğu öğrenci tiyatro kostümleri giymişti ve makyajlıydı. Kostümleri olmayanlar, şallara ve dar pantolonlara bürünmüşlerdi. Tuhaf sanat okulu giysileriydi. *Aladdin Sane* kılıklı David Bowie'ye benzeyen, Chloe isimli biri giysilerime iltifat etti.

"Karşımda yepyeni bir çocuk duruyor ama ben ismini bile bilmiyorum. Üstünde dört motif birden mi var? *Cesur* doğrusu ve ben *cesur kişilere bayılırım*, evlat."

Kalın tulumlu birkaç öğrencinin kemerlerinde çekiçler asılıydı. "Bir cumartesi günü burada set işçilerinin neden

çalıştığını anlayamadım,” dedi Molly. “İkinci sınıfların kostüm provasını engelleyecekler.”

“Tüm bu işleri ne zaman bitirebiliriz?” dedi sunta bir merdivenin tepesindeki iriyarı, dağınık saçlı bir çocuk. Dikkatli bakışlar Molly’nin kolundaki koluma kaydı.

“Hey! Golf pantolonlu! Senin kim olman gerekiyor?”

“*Pardon?*” Şaşkınlıkla döndüm ve kulaklarımı ona çevirdim.

“Moritz, eski bir arkadaşım.” Bu abartılı sözle irkildim. Ama ikinci ağzı bu söylediğine karşı çıkmadı. “Ayrıca iş bitirme tarihlerini okul açıkken belirleyebilir ve sorun yaşamazsın. Sınıf temsilcisi olarak seni izlemekten sorumluyum, *Liebling*. *Kızgın Damdaki Kedi* cuma günü oynanacak. Teneke dam nerede, Klaus?”

“Biraz dikkat etmiş olsaydın,” dedi Klaus çekiciyle işaret ederek, “oyundaki tenekenin bir dam olmadığını bilirdin.”

“*Liebling*, ben sadece *dalga* geçiyordum.”

“Belki de, şey, bir şeyin klik etmesini bekliyordur.” Bunu da ben söylemiştim. Oyunlar konusunda pek bilgili değilsin, Oliver. Tennessee Williams’ın *Kızgın Damdaki Kedi* oyunu, Maggie ve Brick isimli işlevsiz bir çiftin öyküsünü anlatıyor. Brick var olmanın belirsizliğini “Klik anını beklemek” diye tanımlar. Varoluşsal bir anın gelmesini ve hayatını düzeltmeyi bekler.

Klaus aşağı atladı. Yere indiğinde talaşlar şiddetle etrafa saçıldı. Bir klik sesi değil, oldukça fazla ses çıktı.

“Birden gökkuşağına kadar ne kadar geysin?”

“Ha, ben gökkuşaklarını anlayamıyorum.”

“Ne?”

Molly iç çekip beni oradan uzaklaştırdı. Klaus yine kaşlarını çatı.

“Bir tehdit değilim,” deyiverdim.

Klaus başını kaslı koluna eğip öksürdü. Molly’ye bakmadı. Birden çekinmişti.

Molly ikinci ağzını büzdü.

Çöpçatanlık yapamıyorum, Oliver.

Ayak seslerim ahşap merdivenlerde yankılandı. Devasa bir salonun karşısında kusursuz bir sahne duruyordu. Salonun mükemmele yakın bir akustiği vardı. Uzaklara kadar uzanan minderli koltuklara doğru tiz ve berrak bir ısılk çaldım. O ısığın yankısında, sahnenin etrafındaki katmanlı duvarların kıvrımını gördüm. Yukarıya düzgünce yerleştirilmiş paneller vardı. *A Cappella* şarkı söyleme tarzını temsil eden bir mimariydi. Sessiz bir odanın tam zıddıydı. Bu oda sesi *yüceltiyordu*.

Sahnenin kenarına oturup derin bir nefes aldım. İç çekişlerim bile orada bir müzik oluşturunuyordu.

“Eee, Prens?” dedi Molly yanıma oturup bacak bacak üstüne atarken.

“Beni gezdirdiğin için teşekkür ederim.”

“Harika, değil mi?” Saçlarındaki tokayı düzeltti. “Bazen öyle olduğunu unutuyorum. Memnun olduğuna sevindim.”

“Beni boğan kız, seni gördüğüne memnun oluyor. *Vay canına*.”

“Şey, en başından beri bunun biraz haksızlık olduğunun

farkındaydım sanırım.” Her iki ağzı da iç çekti. “Sen yalnız bir çocuktun, gaddar değil. *Beni* asla boğmaya *kalkışmazdın*.”

“Kalkışabilirdim. Annem hepimizi boğdu.”

“Olabilir. Ama sen annen *değilsin*.”

Ne kadar minnet duyduğumu anlamış mıydı acaba?
“Doğru, değilim.”

Arka dudağını ısırdı. “Pekâlâ. Hiç onu bulmayı istedin mi?”

“Asla.” Hayattaki amacım kimseyi aramak değil, Ollie.

Molly daha temkinli bir tavırla, “Onu burada bulamazsın,” dedi. “Hem burada bir arkadaşın var bile.”

Yutkundum. “Bunu çok kolaymış gibi söylüyorsun.”

“Sen de yeteri kadar kolaymış gibi söylemiyorsun.” İkinci ağzının dudaklarından ne düşündüğünü anlayamadım. “Ama istediğine *sorabilirsin*. Laboratuvarda yaşarken arkadaşlarım olacağını asla hayal etmemiştim. Ama biliyor musun, Prens Moritz? Birçok kişi gerçekten de birbirine iyi davranmaya çalışıyor.”

Bir *Blunderkind* beni daha önce buldu. Bir hesaplaşma, Oliver. Yeni tanıştığım kişileri her zaman temkinle karşılayacağım. Hangi organlarının iki tane olduğunu veya olmadığını öğrenmek için bekleyeceğim. Annemin ruhsuz işlerinin kanıtlanması için sonsuza dek kulak kesileceğim.

Şikago’da bir kahramanla değil, çok daha karmaşık biriyle karşılaştığını düşünüyorum.

Molly’yle karşılaşmak bana imkânsızın aslında mümkün olduğunu gösterdi. İmkânsız aslında o kadar uzaklarda ki... Hayatlarımız tuhaf kişilerle tuhaf şartlar altında tanışmaktan ibaret. Belki de hepimizin hayatı öyledir. İyimserliğin bulaşıcı. Belki sen de duygulokasyon yapıyorsundur, ne dersin? *Kesin* olarak zamanı söyle, asla eğer deme, Ollie.

leah thomas

Not: Owen'a gülüşümün neden "görünmez kulak kodileri" gibi olduğunu *asla* sormayacağım. Seni tahammül edilmez, kursuz salak.

Beşinci Bölüm

pus

Akustiği elektriğe çeviren transformatörü bırak, Moritz. Çünkü bir kahraman buldum. Şikago’da değil. *Kreiszig*’de. Bazen bir ders kitabı gibi oluyorsun!

Bir maceraya çıkmak! Şehir otobüsü olarak bilinen korkunç Cyclops’u yenmek mi?

(Kes şunu, adamım.)

Kocaman bir salona yolculuk edip çocukluğunu ele geçiren Medusa’ya bakmak mı?

(Moritz, şu anda ölüyorum.)

Söz konusu Medusa’yla arkadaş olmak mı?

(Öldüm, Moritz çünkü beni gösterişinle öldürdün.)

İyi ki gözlerin yok, çünkü açtığın vakit bu mektup gözlerini kamaştıracak ve kulaklarıma kadar varan gülümsememin muazzam radyoaktivitesini yansıtacak!

Nasıl bu kadar muhteşem olabiliyorsun? BBV yeteri kadar “süper güç” değil miydi? Duygulokasyon da mı

değildi? Artık saf ve olgun mu olman gerek? Lanet olsun. Molly'nin gerçekten de iki ağız var demek. Doğrusu, bu bana araba yolculuğumdan daha inanılmaz geliyor. Ama...

Blunderkid'ler, (bu saçma ismi çalıyorum ve AMERİKANLAŞTIRIYORUM) tuhaf çocuklar. Yakında, üniforma giymeye başlamamız gerekecek. Sarı taytlara oy vermiyorum. Ama bu lanet olasıca dar tulumu giydikten sonra, çok da kötü bir değişim olmazdı doğrusu. Sonra, geri kalanınız daracık bir şeyin içine sıkışmanın nasıl bir şey olduğunu anlarsınız.

Biraz kiskandım. Kurgu olsaydık, Doom Dağları'nı yarılamiştık ve hâlâ Shire'da burnumu karıştırıyor olurdum. (Ya da Ayrik Vadi'de dinleniyor olurdum; Hobbitler güzel insanlarla, şelalelerle ve leziz yiyeceklerle dolu bir diyarı terk etmek için neden o kadar istekliler ki?)

Moritz. Molly'nin elini tutmuş olman İNANILMAZ. *Kim* bilebilirdi ki? Auburn-Stache dünyada bizden sadece yirmi yedi kişi olduğunu söylüyor. Sen de kendi şehrinde onlardan biriyle karşılaşıyorsun!

Bence istesenez de istemesenez de hepiniz *Lebensziel* trenine binmiş durumdasınız!

İyi yürekli ve nazik olmasına rağmen, Molly'ye benim için bir şey söyle: Seni boğmak gibi bir saçmalığa daha kalkışırsa, oraya yüzüp kışına elektroşok vereceğim.

Makul bir uyarı bence.

Moritz, seni şehre götürebilir miyim? Bir öykü anlatıcısı olarak? Gerçi Şikago denen duyuşal aşırı yük için söyleyecek bir şeyim yok. Kelimelerin kifayetsiz kalmasının beni konuşmaktan asla alıkoyamaması iyi bir şey!

Rüzgârlı Şehre yaklaşırken, daha da çok araba çoğalan şeritlere doluştu ve elektrikli şeyler o kadar yoğunlaştı ki gözlerimi kısmak hiçbir işe yaramadı. Kahverengi demeden araba pusunu tarif edecek olursam (renklerin senin için bir anlamı olmadığından, sözcükleri bulmakta daha da zorlanıyorum), bunun ırı taneli bir yulaf ezmesi kâsesinde banyo yapmak gibi olduğunu söyledim.

Ta ki parıldayan, çok renkli bir pus ufuktan yaklaşıp dek.

“Yoldaki bunca pusa rağmen nereye gittiğimizi nasıl görüyorsun?”

“Pus mu?” Auburn-Stache bana bakmadı ama o da kaşınıyordu. Sanırım, etrafı hızla giden araçlarla kuşatılmış olmak, arabaların yerine çirkin yulaf ezmesi görmeyen kişiler için bile stresli bir olay. “Ollie, pus falan yok. Gayet açık bir gün, sadece sonbahara özgü bir grilik hâkim.”

“Ama...” O kadar elle tutulabilir gibiydi ki, Moritz. Havayı diyorum. Tekrar gözlerimi kısmaya çalıştıktan sonra (bunun arkasından hıçkırıklı hapsirme nöbetine tutuldum), ufukta mavimsi gökdelenlerin silüetini görebildim. Herhalde çoğu kişinin görebildiği de buydu.

Peki, bu *Blunderkid* ne zaman gözlerini kısmaktan vazgeçti, Moritz?

“Lanet olsun.”

“Ollie! Bere işe yaramıyor mu?”

Elimi direksiyondaki elinin üstüne koydum. "Hayır, işe yarıyor. Sadece... Stache. Sadece..."

"O zaman..."

"Şışş." Daha önce kimseye şışş demedim sanırım. (Çok ikiyüzlüyüm!)

Bir keresinde, Liz'e fen ödevi için bir özkütle kavanozu yapmasına yardım etmiştim. Kulübenin mutfağında oturup bir şişeye süt, kanola yağı, kola ve vişne şurubu dökmüş, katmanların ayrılışını izlemiştik.

Şikago en üst seviye özkütle kavanozu gibiydi; muhtemelen, dört veya beş boyutta dalgalanan katmanlarıyla üstümüze doğru süzülen kocaman, parıldayan bir buluttu. Bunu akla hayale gelebilecek her renkte gördüm. Yarasa çocuk arkadaşım için, dokuları da görmüş gibi davranacağım.

Duvarlardaki sonsuz turuncu kablolar, pürüzlü şeritler, tırtıklı ekmek bıçakları gibi binaların üstünde kıvılcımlar saçıyor ve altlarındaki sayısız pencereden zümrüt ve mor tonları dışarı yayılıyordu. Bir dokuları olsaydı, uzun cam tüpler gibi olduklarını söyler ve alt kısımlarında açılmış birer kâğıt ataşı gibi kıvrık olan daha da çok turuncu şeritleri var diye anlatırdım. Orada örgü sepetler gibi katman katman veya koparılmış mısır koçanı yaprakları gibi daha da yeşil çimenler olduğunu ve her yanın belki de daha önceden hiç düşünmediğim türden, belki de araba farlarıyla bağlantılı olan bir elektriğin oluşturduğu puslu mavi bir tülle örtülü olduğunu söyledim. Moritz, daha da aşağıda, parıldayan o bulutun dibine yakın bir yerde, belki de yüzlerce metre aşağıda, kahverengi yulafı andıran araçların,

makinelerin ve mor renkli domuz pastırması gibi şeritlerin bulunduğu ve benim sonradan trenlerle ilgili olduğunu öğrendiğim yeraltına inen bir yer vardı orada.

Bir de her yerde gözeneklerinden pırıltılar saçılan bir şehir manzarası görülüyordu. Havada oluşan bu tülben-
tin deliklerinden benek benek yeşil bir ışık süzülüyordu, toplu iğne ucu gibi görünen bu yeşil delikler şehre yaklaştığımızda giderek büyüdü. Bunları gökteki yıldızlara, uzayı paylaşacağımı daha önceden hiç aklıma getirmedikleri bir milyon insanı yansıtan yıldızlara benzettim. Bunlar ebeveynler, kardeşler, arkadaşlar, düşmanlar ve safran rengi pırıltılar saçan telsizleri olan polisler ve pamuk gibi gece ışıklarıyla ısınan beşiklerdeki bebekler, yani Lincoln eyaletinin bizi buyur eden insanları mıydı?

Hepsiyle tanışamadım.

Berem olsa da olmasa da, tek bir yerde o kadar elektrik görmenin beni kılıtlemesi gerekirdi.

Şehir canlıydı, Moritz. Her karışı diğer bir alanını gölgeden bırakmaya çalışıyordu ve şayet karanlık bölgeleri varsa bile bunları ben göremedim.

Bunlar yerine... Tanrım, sanırım bir sevdaya tutulmuşum, Mo! Bu şehir bazen benim yaptığım gibi sesini duyurmak için adeta çılgılık atıyordu.

Bunun gibi bir şehri sadece kahramanlar yaratabilir.

Moritz, asıl önemli olan yer burası.

"Ollie! Neyin var?" dedi Auburn-Stache beni sarsarak.

"Sadece herkesle tanışmak istiyorum," dedim boğulacakmış gibi.

Omuzları gevşedi. "Dayan. Şehre giriyoruz, Ollie."

Ama yanılıyordu. Bence şehir *bana* giriyordu.

Keşke Şikago'da hissettiğim her şeyi paylaşabilseydim, ama senelerimi tek bir şehir hakkında yazarak geçiremem. Yani, ziyaretimizden sonra, Illinois'dan ta Ohio'ya kadar dümdüz bir yolda giderken sadece *başının* ve *sokakların üstünden giden* ve bana çöp tenekelerinin içine kestane rengi bir şey kusturan yüksekteki trenler hakkında tam yirmi sayfa yazmıştım. (Kimse bana Amerika'da sokak başlarında insanın işine yarayan çöp tenekeleri olduğunu söylememiştii. Tanrı insanın dilediği yerde kusma özgürlüğüne sahip olduğu bu toprakları kutsasın!)

Auburn-Stache harita çizdiğimi görünce, her hafta "lanet romanlar" gönderemeyeceğini söyledi. Bunu bana o sayfaları yazacağım diye midem bulanmadan önce söyleyebilirdi. Auburn-Stache soru kusmuğumdansa, gerçek kusmuğumla uğraşmayı tercih ediyor.

Sadece sana yazdığım da sessizleşiyorum.

Ama sessizden de öte olmam gerek. Profesyonelce davranmalıyım. Gerçek bir öykü anlatıcısı gibi olmalıyım.

(Gerçi okuyucularım muhtemelen oldukça kısıtlı olacak.)

Glockenspiel Çalan Ergen Lordu'yla Seyahatler:

Elektriği Duyarlı bir Münzevinin Şikago Rehberi

(NE YAZIK Kİ VE LANET OLSUN Kİ CİDDİ BİR BİÇİMDE KISALTILMIŞTIR)

Şikago tam olarak bir münzevi dostu sayılmaz. Ama

Rüzgârlı Şehre yolculuk edecek kadar cesur ve elektriğe duyarlı olan münzeviler hayal kırıklığına uğramayacaklar! Elektriğe karşı duyarlı olmak her zaman başımızın belası olacak ama unutmayın: En iyi dikkat dağıtan şey, insanlardır. Normalde, tanıdığım herkesi parmak eklemlerimin üstünde sayabilirim, münzevi yoldaşlar! Şikago'da gördüğüm her yabancı bana yeni bir tür gibi geldi. Meraklı münzeviler dünyanın bu özelliğine, önemli bir araştırma yapan bir bilim insanının bakış açısıyla yaklaşmalı!

Uzun paltolu bir adam mı? Münzevi şöyle sorar: Bu palto neden bu kadar uzun? Kırmızı ojeli, uzun tırnaklı bir kadın mı? Tırnakları neden o kadar uzun ve neden o kadar kırmızı?

Ah, bir sokak köşesinde kovaları döver gibi çalan sakallı adam. Kovalar sana ne yaptı?

En az münzevi dostu olan şey özellikle gürültü de değildir. Hassas münzeviler her ihtimale karşı yanlarına kulak tıkaçları almak isteyebilirler, ama *kakafoni* (bu sözcük sınavda olacak!) düzenli bir faaliyet uğultusuna karıştı. Sokaktaki kornalar veya bangır bangır çalınan müzikler birer bip sesine dönüştü. Not: Hoparlörlerden verilen sesler anti-elektrik kulaklara gerçekten de teneke gibi ve statik geliyor. Ama unutmayın cesur münzeviler: Ormanlar da gürültülü yerlerdir. Böceklerin ve dikkat çekmek isteyen kardinal kuşlarının sesi yerine, müthiş bir trafik ve yolun kenarında taksi arayan kişilerin cıyıklamaları da duyuluyor. Bir de gözü kara bakıcınızın şehrin cazibesini yerle bir eden sesi var:

"Burada uzun süre kalamayız. Doğrudan Arthur'un

Logan Meydanı'ndaki evine gidebiliriz. Vasisiyle görüştüm. Son zamanlarda evde eğitim aldığı için orada olacaktır. Ya da gidip turistik yerleri gezebiliriz. Millennium Parkı, Shedd Akvaryumu, *Shiny Bean* falan..."

Cazibe silinip gitti, ama Şikago'da olmanın en az münzevi dostu olan yanı şu: "Süpermen ile balıklar arasında bir seçim mi yapmam gerekiyor?"

"Ollie, Arthur Süpermen değil. Tam aksı. Kaza geçir-meye meyilli."

"Bir dakika bana ciddi ciddi bir şeyler mi anlatıyorsun? *Arthur'un* neye alerjisi var?"

"O çok hasta. Bir kemik hastalığı var." Michigan Gölü'nün üstündeki bir köprüyü geçtik ve gökdelenlerin gölgelerinin arasında kaybolmuş binaların arasında sıkıştık.

"Çok hasta demek." Auburn-Stache *hasta* sözcüğünü böyle açık açık söyleyince gerçeklerle yüzleşmek zorunda kaldım: Belki de doktorum, beni yatağında suratımı asmış bir halde bıraktığı zaman boyunca, yatakta olması için daha iyi nedenleri olan çocuklar olduğunu biliyordu.

Belki de bu yüzden bana söylemek istememişti.

Moritz, belki de tüm münzeviler arasında en az kahraman gibi olan kişi benimdir.

"Harikalar Diyarı'nı biraz daha gezelim..." Lastik giysi koltuk altlarımı sıkıştırıyordu. O yüzden terliyordum. Yoksa klostrofobik değilim. Karanlık yerler de, her tarafımızı sarmış olan binalar da bende bu etkiyi yaratmıyor.

"Burası bir Harikalar Diyarı değil. Bir şehir, Ollie. Şu bilimkurgu romanlarından birinde yaşamıyorsun. Gerçek dünyada dikkatli olman gerek."

"Ben bir bebek değilim."

“Bir bakıma öyle sayılırsın. Buradaki tehlikeler sadece senin elektromanyetizminle ilgili değil. Şehirlerde yaşayan insanlar daha kötü değildir... Fakat şehirde çok daha fazla insan yaşar.”

“Ama bu mucizevi bir şey.”

“Tabii. Ama bu kadar çok insan bir araya geldiğinde, çok azı dostane davranır.” Tırnaklarını kemirmeye başladı. “Aslında, seni buraya *getirmemem* gerekirdi. Annen duysa ne derdi?”

O anda, arabayı durdurup herhangi bir yöne doğru koşmak istedim: köprülerin üstünden ve şehirdeki blokların arasından. Sadece koşup grafiti kaplı duvarların üstüne kimlerin isimlerini yazdığını öğrenmek, onlara aileleri hakkında sorular sormak ve bir günlerini hiç elektriksiz geçirdiler mi ve bu nasıl bir şeydi diye sormak istedim.

Eski depoları andıran tüm binalardaki tüm paslı merdivenleri tırmanıp aniden sessizleşen bu ısıtıcılı arabadan mümkün olduğunca yükseklerle ve uzaklara gitmek istedim.

Annem ne derdi?

Arabamızın dışında kimse koruyucu giysi giymiyordu. Hayatımda daha önceden hiç görmediğim kişilerin yanına giderek durup dururken merhaba diyemezdim. Onlara sorular soramazdım. (Neden suratınız böyle asık, otobüs şoförü? Plka köpekli kadın, neden bu kadar yorgunsunuz?)

Moritz, şehre zorla girecek olsam... kaç akü boşalırdı? Kaç tren yavaşlar ve bordo renkli domuz pastırmasından bir hiçliğe dönüşürdü? Kaç elektrikli kalbi durdurabilirim?

Şikago'da olmak bana kendimi önemli ve değerli hissettirmişti, ama burada bana yer olmayabilir.

Tıpkı sana bu şehri anlatacak kadar yer olmadığı gibi.

"Ollie? Sessizleştğinde endişeleniyorum. Beni dinliyor musun?"

Onaylayarak başımı salladım.

"Şimdi beni çok korkutuyorsun işte."

Mesele şu Moritz: Kendi koruyucu giysileri olan insanlar var. O *Blunderkid*'lerden bazılarıyla tanışabilirim, dünyaya nasıl uyum sağladıklarını görebilirim diye düşünmüştüm. Yine bencil davrandım: Onların öykülerini öğrenmek de her şeyi yok etmeden önce beni bu dünyaya koyabilirdi.

Ait olmayı istemiyordum. Sadece iyi bir turist gibi davranmak istemiştım. Geride iz bırakmayanlardan.

"Lütfen, gidip Arthur'u görebilir miyiz?" Annemi haklı ya da haksız çıkarmak zorundaydım, Moritz.

Annem bunları görseydi ne derdi, asla bilemeyeceğim. Eve geri dön diyebilirdi. Eskiden kapıları kilitlerdi.

Ama bu bereyi de örmüştü.

Şikago'dan iki hafta önce ayrıldık. Öykü anlatımımın şimdiki zamanın gerisinde kaldığını biliyorum, Moritz, ama buna değecek. Hayatımı *Blunder* öyküleri anlatarak geçireceksem, bunun hakkını vereceğim. Özellikle de diğer öyküler benimkine baskın çıktığında...

Moritz, Myriad seni hemen kabul eder; HEMEN başvurman gerek. Yaratıcı olmadığını düşünsen bile (Şapşal!). Okul ücretini karşılayamayacağınızı düşünsen bile.

Benimle karşılaşmak için iki sene beklemen gerekse bile.

İyi olacağız! Mektuplarımız ve etrafımızdaki dünyayı dolduran bunca insan var. Bunun *iyi bir şey* olduğunda anlaşılmıştı. (Almancada "gecikmiş memnuniyet" anlamına gelen bir sözcük var mı? *Delunderisch Gratifikationisch* gibi bir şey olabilir mi?) Moritz, seninle tanışmadan önce, artık Ayrik Vadi'den ayrılmak istiyorum. Tanışmaya değer biri olmak istiyorum. Dünyadaki insanlardan, *Blunderkid*'lerden ve diğerlerinden öğreneceğim çok şey var.

Ve evet... Birisiyle her tanıştığımızda, potansiyel bir ölüme yakın deneyim yaşıyoruz.

Ama Moritz, bu ölüme yakın deneyimlere de inanmam gerek.

Ollie UpandFree

Not: Ne oldu? Bana Owen'ın adresini ver! Bu, *Blunder* Bulma Kampanyası. OLLIE SİZİ İSTİYOR! Parmağımı sana doğrultuyorum ve kaşlarım ciddi Pruwitt'inkiler gibi kalkmış durumda. Konu sadece *Blunderkid*'leri bulmak da değil. Owen'a senin şu kulak kediciklerini de sormam gerek.

Altıncı Bölüm

orkide

Oliver,

Sana bir öyküyü nasıl anlatacağını söylemek bana düşmez. Ama şunu unutma: Öyküyü nasıl anlatırsan anlat, senin öykün olarak kalır. İlgimi kahraman başkarakterden yeni birisine kaydırmayacak kadar uzunca bir süre senin tuhafılıklarına uydum. Bu yeni kişi ne kadar ilginç olursa olsun. Sakın bir saniye bile kimseye değer olmadığını düşünme. Yabancılar hakkında bir şeyler anlatıp durmanı duymaktan memnunum ama bunun tek nedeni bunu senin anlatıp durman. Bir an için bile seni üzen bir şeyden dikkatimi uzaklaştırmak için Arthur'dan ya da diğerlerinden söz ettiğinden şüphelenirsem... DJ'lerin dediği gibi, KULÜBÜ KAPATIRIM. Sözcük ormanlarında gizlenmene izin vermem.

Molly'yle karşılaştığım gün başka şeyler de oldu.

Myriad'ın kapılarından ve Molly'nin vedalarından uzaklaştım ve dünya birden soğudu. Pisleşti. Kanaldan

geçip Ostzig'e giderken distopik bir medeniyete girdim. Kreiszig'in doğu yakası yarı terk edilmiş durumda. Haciz işlerine yenik düşmüş boş binalarla dolu. Ya da o kadar eski taşlardan yapılmışlar ki dokunduğun zaman parçalanmaya başlıyorlar. Buz gibi rüzgâr kulaklarımı dondurdu. İşle kaplı kiliseler karşıma çıktığı ve evsizleri uyandırmamak için köprülerin altından parmak uçlarımda yürümek zorunda kaldığım vakit, tiyatro salonunda bulduğum iyimserliği kaybetmemeye çalıştığım için zorlandım. Myriad evimden çok uzaklarda *doğru bir yer*.

Hava kararmıştı. Frau Pruwitt artık mutfağımızda değildi.

Babam masada uyuyakalmıştı. Elindeki buz gibi kahveyle dolu fincanı devirmesin diye aldım. Başvurular önünde duruyordu. Kâğıtlara bakıp dilimi şıklattım.

Babam bir tetiği çekmişim gibi başını kaldırdı.

"Yemek yedin mi?" Kâğıtları topladı. Bunları ekmek kutusuyla buzdolabının arasına sıkıştırdı.

"Aç değilim. Teşekkür ederim."

"Susadın mı?"

Başımı salladım. Ollie, babam keşke kızsaydı. Oğlu çok kötü davrandığında onu cezalandıran ebeveynler gibi cezalandırırsaydı beni. Babam fazla anlayışlı. Beni laboratuvarından kurtaralı seneler oldu. Aradan daha iyiye gitmem gereken seneler geçti. Ama hâlâ parmak uçlarında yürüyor. Ona Molly'den söz etmek onun daha da fazla bu şekilde yürümesine neden olurdu.

(Dürüstlüğüm sana özel, sırdaş.)

Babam çaydanlığın altını yaktı. "Assam mı oolong çayı mı?"

"İkisini de istemem. Teşekkürler."

“Owen seni görmek için uğradı. Sana bir şey bıraktı.” Babam raftan bir sallama çayla bir fincan aldı. “Odanda duruyor.”

Göğsümde bir sızı hissettim. Owen bir yalanın kardeşini yakaladığı için hayal kırıklığına uğramış olmalıydı.

“Başvuruları düşünüp düşünmediğimi sormayacak mısın, baba?”

Babam cevap veremeden su kaynadı. “Bu konuda konuşmak istemediğini sanıyordum.”

“Endişemi hissettiğin için mi? Endişem canını mı acıtıyor?”

“Öyle bir şey olmadı.”

“Yapma, baba.” Suratım solmuş olabilirdi. “Bana yardım etme. Bunu hak etmiyorum.”

Babam kaynar suyu fincana döktü. “Hak ediyorsun.”

“Ben...”

Babam gerekli olsa da olmasa da bana baktı. Sesi sevecendi. “*Oğlum* onun için ne yapabiliyorsam onu hak ediyor.”

“Demek öfkelenmeyeceksin. Bernholdt-Regen’da kalırsam bile kızmayacak mısın?”

Çayını karıştırdı. “Kalmak istiyorsan kızmayacağım.”

“Ya da mesela *Hogwarts*’a gitmek istersem, buna karşı çıkmayacak mısın? Şehrin diğer yakasındaki o sanat okuluna gitmek istersem? İtiraz etmeyeceksin, öyle mi?”

Fincanı masada aramıza koydu. “Bir yolunu buluruz, Moritz.”

Güldüm. Acınası, cıyaklayan bir aynak kuşu gibiydim.

“Moritz?”

“Doğru dürüst çay bile alamıyoruz. Delinen çoraplarını onarıyorsun. Mantıklı ol.”

“Yani... Hogwarts’a gitmek istemiyor musun?”

“Hogwarts’a gitmek istiyorum. Ama lanet bir baykuş yollanmadı, değil mi? Sen beni yanına aldığından beri öyle. Var olanla idare edeceğiz!”

“Ne istiyorsun, Moritz?”

“Git, kendine yeni çoraplar al. Beni rahatsız etmeyi de bırak.”

Öfkeyle çayın yarısını yudumladım ve dilimi yaktım.

Babam çok alçak sesle, “O çay benimdi,” dedi.

Fincanı masaya koydum. Mutfaktan çıktım.

Odamdaki masamın üzerindeki saksıda bir orkide duruyordu. Üstündeki notta ne mi diyordu? *Überraschung*’.

Yatağıma sırtüstü uzandım. Kulaklıklarımı taktım. Mesajlarıma baktım.

Fieke: *Brille*. Seni sersem! Owen bana az önce *onu ektiğini* söyledi! İyi bir mazeretin olsa iyi olur, Owen sana inanıyor ama ben inanmıyorum. Lanet olsun! Sen...

Sildim.

“Seni iyi tanıyorum, seni android. O mesajı sildin. Tekrar söylüyorum: Arkadaşlarını bu şekilde elinde tutamazsın. Nedeni her neyse, o arkadaşın olarak kalmak istiyor. O yüzden, kendine gel ve...”

Sildim.

“Moritz. Erkek kardeşim seni seviyor.”

Bu mesajı silmedim.

* (Alm.) Sürpriz.

Bu son mesaj Owen'dan gelmişti. Boğazım kupkuru bir halde dinledim. "Selam, Moritz!" dedi onun için programladığım sesle. Müzikal, genç bir tenor sesi. Sonsuzluğa uzanan ünlem işaretleri. "Galiba bugün beni şaşırtmaya karar verdin!"

Ben bu muyum, Ollie? Kahraman veya insan olmayan bir yaratık mıyım?

"Frau Pruwitt oradan kızgın ayrıldığını söyledi! Ama bunu konuşabilirdik! Yalan söylemene gerek yoktu! Bana okul değiştirmen konusunda ne düşündüğümü hiç sordun! İçine kapandın!"

Onu sesini seninki gibi çıkacak şekilde programladım, Ollie. Ya da senin sesini hayal ettiğim şekilde.

"Ama benim Bernholdt-Regen'dan ayrılacak fırsatım ol-
saydı, beni hemen yollayacağını biliyorum!"

Bunu biliyor muydu? *Ben* bile bilmiyordum.

"Kaşlarını çatmanı özlerim! Ama Kreiszig o kadar büyük bir yer değil!"

Ona mesaj yazdım:

Okullardan bazıları Kreiszig'de değil.

Saniyeler sonra ses yanıt verdi: "Dünya da o kadar büyük değil! Bana Rusya'dan kırıksık alınının fotoğraflarını yollayabilirsin! O çizgileri gayet iyi görürüm!"

Uygunsuz bir şekilde gülüyorum.

"Haydi, pes et de 'hahaha!' yaz. Herkes gibi davran."

Asla.

"Sana göz kırpan ifade yollardım, ama eminim ki me-
tinden konuşmaya programın 'NOKTALI VİRGÜL D!' diye okur! Hahaha!"

Bu program noktalı virgüli okumaz bile. Bana şu göz kırpan ifadeyi yollarsan sadece 'D' harfini duyurum!

“D! D! D!”

Şimdi, doğru dürüst gülüyorum. Owen?

“Evet?”

Özür dilerim. Hem de çok.

İnsan makinelerden tereddüdü anlayabiliyor. “Şahsen özür dile!”

Şahsen mi?

“Davetim için, ‘Sonra olsa olur mu?’ demiştin. Umarım bu kısmı yalan değildir!”

Bir yalan değildi.

“D!”

Pek de göz kırpmaya degecek bir şey demedim.

“Aslında bir göz kırpması değildi! Mutlu surat ifadesiydi! Yarın nasıl?”

Dudağımı ısırdım ve elim havada kaldı.

Owen, hiç hislerimi senin de hissettiğin oluyor mu? Ben bir şey hissettiğim anda yani?

“D! Ne demek istediğinden emin değilim! Ama umarım çok yakında birlikte ‘hissederiz.’ D!”

İnsanların yüzünün kızardığını göremiyorum. Keşke bu duygulokasyon çift taraflı olsaydı. Keşke etrafımdaki kişilerin hislerini anlayabilseydim. Bir telefonla da olsa fark eder mi? Owen mesajları yazarken gülüyor bile olabilirdi.

Ya da ağlıyor olabilirdi.

Dilimi şıkladım. Mektuplarını içine koyduğum dosyanın ana hatlarını gördüm. Kulaklıklarımı boynuma indirip koruyucu gözlüğü çıkardım. Ellerimle uzun alnımı ovuşturdum.

Vakit epey geç olduğu halde, masamın çekmecesinden bir kalemle kâğıt aldım.

Sana yazmaya başladım.

Üç dakika sonra, kapımın dışından bir kâğıt sesi geldi. Kalkıp kapıyı açtım. Myriad başvurusu bir fincan çayla yere mihlanmıştı. Bir demliğin sıcaklığı zeminde buhar oluşturmuştu.

Başvurudaki tüm boşluklar babamın büyük harf yazısıyla doldurulmuştu. Sadece kompozisyon kısmı eksikti.

Babamın yatak odasının kapısı kapalıydı. Uyumaya çalışıyor olabilirdi. Pazar sabahları çalışıyordu.

İçimden yayılan hislerin birazını hissettiğini umdum. He-diyesini içeri götürdüm. Tekrar bilgisayarın karşısına geçip kulaklıklarımı takmadan önce kendime bir fincan çay aldım. The Streets'in "A Grand Don't Come for Free" şarkısı çalıyordu. Mike Skinner kulağımda bağırırken, Word programını açtım.

Hayal gücünden yoksun soru: "Myriad Akademisi'nin zengin mirasına ne tür bir katkıda bulunabilirsiniz?"

Yaratıcı bir yanıt mı verdim? Hayır, hiç de değil. Ama sana yazıyormuşum gibi yazdım.

Owen'ın davetine vereceğim yanıtla gelince... Bir beyefendi bunu söylemez.

Fieke'nın evde olmadığını söylemem yeterli. Konuşmadığımızı söylemem yeterli. Büyük bir suçluluk hissiyle kapısının basamaklarında durduğumda, Owen'ın elimi tutup

beni içeri çekmeden önce, bakışlarının beni tepeden tırnağa bir güneş yanığı gibi sıyırdığını söylemem yeterli.

İnsanın giysilerinin altına vuran parmakların heyecan yaratacağını o ana dek bilmediğimi söylemem yeterli. Sonbaharın dışarıdaki soğuşuna rağmen, pespaye dairenin boğucu hale geldiğini söylemem yeterli. Nadiren birkaç kalp atışını kaçırarak kadar hevesli olduğunu söylemem yeterli.

Owen nihayet dudaklarımı serbest bırakıp koruyucu gözlüğüme uzandığında, bileklerini tutup omuzlarıma indirecek kadar toparlandım.

Bu kadarını söylemem yeterli.

Sonradan, nemli bodrum katı dairesinde karanlıkta yattıkça yatarken, duvarlar bana kâğıt gibi ince geldi. Üstüne uzandığımız harap koltuğu düşündüm. Bizi taşır mıydı? Bu yeni dallar ne kadar dayanıklıydı? Kalp pilimin kutu gibi şişkinliğine sürtünen ince saçları, kaburgalarımda hissettiğim nefesi... Bunlar yaşamaya yakından da yakın şeylerdi.

“Owen,” dedim uyuyan bedenine. “Senden özür dilemedim.”

Burun deliklerinden hava ısıklık çalarak çıktı, yumuşak ve ağır bir sestti. Uyurken bile müzikaldi.

“Owen. Orkide tarçın gibi kokuyordu.”

Tarçın da lanet bir renk mi, Oliver? Bunu yüksek sesle düşünmüş olabilirdim, Owen birden gözlerini açtı. Beni biraz daha kendisine çekti.

Bu aralık sabahında, Myriad Akademisi'nden kabul edildiğime dair bir mektup aldım. Önümüzdeki ay, beni boğmaya çalışan kızla birlikte derslere girmeye başlayacağım.

Evet, Ollie. Burada durum iyi. Ve evet. Paniklemeye başladım. Akranlarımla kulaklarına vurmalarına neden olan uçuşan belirsizlik güvelerini duygulokasyonla saçmaya başladım. Belki de belirsizlik daha iyidir.

“Gecikmiş memnuniyet” ifadesinin Almancası *Belohnungsaufschub*. Sevdiğim bir sözcük değil. Sabırla başa çıkmaya çalışan tek kişi sen değilsin. Sana sarılmama daha iki sene var.

Sevgiler

Moritz

Yedinci Bölüm

drone

Şu kadarını söylemem yeter sanırım:

MORITZ, YAZDIKLARIN HIÇ DE BİR BEYEFENDİYE YAKIŞIR DEĞİLDİ.

Cidden, bugünlerde daracık bir tulum giyiyorum diye, senin... *şehvet dolu patavatsızlıklarını* okuyacak değilim. Ama doğru, Moritz. Tabii ki yaptığın şeyi bana söylemek için tam ÜÇ MEKTUP bekledin. Ben o tür bir şey yaparsam, bunu BÜYÜK HARFLERLE YAZACAĞIMI *biliyorsun*. Şey, aslında hazır bu tuhaf konu açılmışken...

Kendinden ve Owen'dan, birbirinize ne kadar yakınlaştığınızdan söz ediyorsun. Özel hayatını paylaşacak kadar bana güvendiğin için teşekkür ederim. Ben de sana güveniyorum. Sırlardan nefret ettiğimi biliyorsun. Bu yüzden, sana bu mektubun sonunda dürüstçe bir şey söyleyeceğim ve bunun seni üzmeyeceğini umacağım. Çünkü bizim standartlarımıza göre bile biraz utandırıcı bir durum bu.

Ama önce! Madem konu tuhafliklardan açıldı, seni Arthur'la tanıştırayım.

Hayatımda tanıştığım ilk *Blunderkid* tüm gökdelenlerden birkaç kilometre ötede, daha yaşanmış görünen binalara yakın bir yerde yaşıyor. Oturabileceğin ön basamakları, kaldırımlarda tırmanılmasına ses çıkarılmayan ağaçların bulunduğu Logan Meydanı adında bir yerde. (Bu da bir başka süper kahraman işareti... *Wolverine*'in gerçek ismi Logan!)

Arthur ve bakıcısı, birinin görünmez çizgilerle ikiye ayırdığı, sıra sıra evlerin birinde bir dubleks dairenin üst katını kiralamışlar. Auburn-Stache onları oturduğu dar sokağa saptığında, köşedeki mor renkli kilisenin önünden geçtik. Turkuvaz cüppeler giymiş birileri dışarıda pasta yiyor, çocukların daireler çizerek koşuşturmasını izliyordu. Ben de onlarla birlikte oturmayı çok isterdim. Tuhaf gıysilerimizi kıyaslardık. (Tuhafimsılar.)

Şehirde büyümüş olsaydım, *bütün* ön basamaklara oturur, her türlü insanla konuşur, atıp tutardım. Basamakta Oturma Hâkimi: Bana böyle derlerdi, Moritz.

Biraz ileriye park ettik. Sağımızda kilitli metal bir kapının ardındaki başka basamaklar önümüze serilmişti. Apar topar Impala'dan indim ve buz gibi hava tenimi ısırdığı halde temiz havaya (Şikago'da kasım ayları, buzlukta donmuş etle tokat yemeye benziyor), çimento ve duman kokusuna minnet duydum.

"Bir dakika, Ollie. Profesör Takahiro'ya mesaj çektim, ne faydası olacaksa. Telefonlara baş belası dediğini duymuştum..."

"Auburn-Stache, bak!"

Arthur'un dubleks dairesinin karşısında bir başka park vardı, çünkü Şikago çöplerin yanı sıra ufak parklarla da doluydu. Bir avuç fularlı insan fularlı köpekleriyle dolaşıyordu. Yaşlı bir kadın bir banka oturmuş, eldivenli elleriyle üstünde dumanlar tüten bir içecek tutuyordu.

Ama esas dikkatimi sırkı gibi boyu olan bir adam çekti. Uzun, çok uzun boylu, kolları sıyrılmış yeşil penye bir tişört giymiş ve sarı, kulaklıkları olan salak bir avcı şapkası takmıştı. Sanki biri onu şu bildiğimiz ortaçağ makinelelerinde germiş gibi *anormal* uzun boyluydu.

Dirsekleri iriydi ve değnek gibi incecik kollarından daha kalındı. Görünen tek kolunun ön tarafıysa inanılmaz uzundu. Bacakları da o kadar aşırı uzun olmasaydı, parmakları dizlerini geçebilirdi.

Ama aşırı uzun boyuna rağmen, Arthur'da (Tabii ki Arthur'dan söz ediyorum, Moritz... Gerilim yaratan bu bölümde yabancı birinden söz etmiyorum!) beni en etkileyen şey daha da uzun boylu görünmeye çalışıyor olmasıydı. Parmak uçlarında duruyordu.

Başını geriye atmıştı ve sağ elinde parlak turkuvaz bir şeyle beyaz göğ'e bakıyordu. Gökte... tek bir kuş yoktu! Bir uçak bile yoktu! Ama uçan bir şey vardı! Uçuyordu! Tıpkı turkuvaz rengi elektriğe uyan bir şeydi! Bir UFO muydu? Kripton'dan gemisi mi gelmişti?

"Bu da ne?"

"O... *Arthur*, *Ollie*. Kaba olma. Birçok şeyin yanı sıra, dokularının bağlayıcı özelliğini etkileyen bir hastalığı var. Bu hastalık uzuvlarını uzatıyor ve omurgasını eğiyor..."

"Cık. 'Bir insan olduğunu belli eden şey nedir?' demek istemedim." Gözlerimi mümkün olduğunca ağır ağır devirdim. "'Uçan şu büyülü şey ne?' diye sormuştum. Yapma, *Stache*."

Moritz, insanların yüzünün kızardığını göremezsin, ama doktorumuzun bir mum gibi yandığını söyleyebilirim.

"Ha, tamam. Bir *drone*. Uçan bir... oyuncak."

"Bunları kendisi yapıyor. Faydalı şeyler değil, ama keyif alıyor." Bu hırıltılı ve yorgun ses, arkamızdan gelmişti. *Drone*'a doğru başımı çevirdim ve basamaklarda duran, süratli kırış kırış, esmer ve ufak tefek bir kadınla karşılaştım. Kadın dişlerinin arasındaki puroyu alıp basamaklarda söndürdükten sonra ayağa kalktı. "İşini yapmak yerine, robot üretmekle meşgul. Umarım sen de öyle değilsindir."

"Şey, ben..."

"Gregory'ye demiştim." Kot ceketini düzeltip çene siyle Auburn-*Stache*'yi işaret etti.

Bunu duyunca Auburn-*Stache*'nin bedenindeki kanın tamamı yüzüne akın etti.

"Profesör... sizi görmek... çok güzel."

"Bana Beau de. Senelerdir öğrencim değilsin. Demek en sevdiğin bela bu?"

Biraz daha yaklaştı ve dikkatle omuzlarıma uzandı. Dokunuşu beni adeta kırabilirmiş gibi nazıktı, elleri omuzlarıma birer tüy gibi yerleşti.

Koyu renkli gözlerini doğrudan yüzüme dikti, Moritz. İçimden sonsuzluğa ve ötesine bakmak geçti.

"Annemi kaybetmişsin, başın sağ olsun, Oliver."

Bakışlarımı o anda başka yere çevirdim. Çünkü...

... Çünkü *drone* süperdi, tamam mı? Ama çok turkuvazdı! Turkuvaz renginin bir sesi olsaydı, porselene çarpan su sesi gibi derdim, Moritz.

Beau Takahiro'nun parmakları uçar gibi kımıldadı ve beni kendime getirdi. "Daha fazlasını konuşmak istemezsen, bu konuda diyeceğim bu kadar. Babam öldüğünde senden daha küçüktüm. İnsanların yapabileceği en kötü şey, beni uyardıktan ondan söz etmeleriydi. Onları hiç ilgilendirmiyordu. Bu da beni ilgilendirmez."

"O zaman, neden konuyu açtınız?" Böyle cıyaklar gibi konuşarak muhteşem bir ilk izlenim yaratıyordum. Üstelik ona değil, havadaki *drone*'a bakıyordum. Pervaneleri kendisini kurutmaya çalışan bir kedi gibi ışık saçıyordu.

"Çünkü senden *daha* küçük değilim. Artık çok daha yaşlıyım. Düşünmeden konuşan tüm o geri zekâlılara karşı hazırlıklı olmalısın."

Parmaklarını omuzlarımdan çekti ve kollarından birini, dikkat bile etmeden Auburn-Stache'nin omzuna attı. Görmeliydin, kadının ona sarılabilmesi için nasıl da eğildi. "Haydi, içeri girelim. İngilizler biraz yaprak suyu içmeden erkek olamıyorlar. Size çaydanlığın yerini göstereyim, gerisini siz yapın. Bunu telafi ödevi say. Oliver..."

"Bana Ollie der misiniz, profesör?"

Tamam der gibi başını salladı. "Tamam, Ollie. Sen de bana Beau de. Artık öğretmenlik yapmıyorum. İnsan beş parasız kalmaya aldırış etmiyorsa, emeklilik denen bir şey var. Gidip Arthur'a merhaba de."

"Ah, o nasıl?" dedi Auburn-Stache, Beau'nun kanatları altından.

"Çok sıkılıyor. Doğal. Uyumsuz. Bu da doğal. Yine sandalyesini almadan çıktı galiba. Ayrıca, salağın teki. Ollie, düşerse onu yakala olur mu?" Beau, Auburn-Stache'yi uzaklaştırdı ve birden sokak gözüne daha geniş göründü. "Ben de..."

"Onu *buraya* çağırabilir misiniz?"

Gerildim, Moritz. Clark Kent bir şeker sıkma makinesine koyulmadıysa, karşımdaki Clark Kent değildi. Onunla nasıl röportaj yapmaya başlayacağımı bile bilmiyordum. Auburn-Stache büyük bir ihtimalle paniğimi fark etmişti, ama Beau ondan önce davrandı.

"Onu bulutlardan indirmekten gına geldi. Hem biz yaşlıların etrafta gençler olmadan biraz konuşması gerekiyor. Art, seni kahve içmeye veya plak alışverişine götürsün. Bunun gibi genç işi ve faydasız bir şeyler yapın. Haydi."

Auburn-Stache'nin surat ifadesi, *Kesinlikle, olmaz! Ollie'nin yalnız başına bir yere gitmemesi gerek*, diyordu. Ama Moritz, Şikago'da kaldığımız süre boyunca, asla Beau'nun dediklerine karşı çıkmamıştı. Sanırım, insanlar buna "geçmiş olmak" diyorlar.

"Ona sandalyesini de almasını söyle." Kapı tıkırdayarak arkalarından kapandı.

Drone'un o muhteşem baskısı daha da arttı, daha da mavileşti. Arkama döndüğümde, *drone* tam göz seviyemdeydi ve turkuvaz damlacıkları resmen yanaklarımı yakıyordu. Elektrik fobisinin yarattığı içgüdüsel bir hareketle onu kışkırladım. *Drone* havalandı ve şikâyet eder

gibi vızıldayarak uzaklaştı. (Makineler bana canlıymış gibi geliyor, Moritz.)

"Hey, bereli çocuk, *hohoho*." Arthur gür bir kahkaha patlattı ve nefes alırken gülmeye devam etti. Arkam dönükken aramızdaki mesafeyi yarılamıştı.

"Bereli çocuk mu?"

"Bir bere takmışsın? Şurada, başında." Uzaktan kumandasıyla kendi şapkasını işaret etti. Kumandanın düğmelerinden biri alnına çarpınca, *drone* plke yaptı. "Bunun farkında mıydın? Yoksa beren sen görmeden kendiliğinden mi başına yerleşti? Bereler, arkadaş. Hep böyle gizli kapaklı işler çevirirler. *Hohoho*."

Arthur muhtemelen *tuhaf görünümlüydü*. Uzun boynu öne eğikti ve kafası omuzlarının üstünde bir akbabanın gibi gevşekçe sallanıyordu. Âdemelması mı? Daha çok âdem greyfrutu gibiydi. Dişlerle dolu ağzı da hep biraz aralık duruyordu.

"Bunu sen mi yaptın?" dedim makinesini işaret edip hayranlık dolu bir fısıltıyla. (*Drone* bir ejderha biçimindeydi. Ejderhaların yakınlarında her zaman fısıldayarak konuş, Mo.) "Tek başına mı?"

Perçemlerini suratından çekti ve renkli iki odaklı gözünün arkasından gözlerini kısarak bana baktı. "Evet, ben yaptım. Neden?"

"Bilgi topluyorum. Harika bir şey! *Hayat* yaratmışsın!"

Birkaç saniye bana baktı, sonra çok ağır ağır eğri dişlerinin önündeki perdeyi aralayarak sırtıttı. "Aynen öyle. *Cidden* muhteşem. Bir dakika." Üç kere hızlı hızlı gözlerini kırıştırdı ve kumandayı bana doğrulttu. "*Bir dakika*."

Bereli çocuk. Sen UpandFree misin? Elektro çocuk mu? Vay canına! *Hey!* Seninle tanışmak için *can atıyordum!*"

Kriptonlu Arthur uzaktan kumandayı dişlerinin arasına aldı. *Drone* gökten dosdoğru yere inmeye başlayınca, yüreğim ağzıma geldi... Hayır, minik ejderha!

Ama Arthur diğer eliyle onu yakaladı.

Eskiden televizyon izleyemiyordum diye flipbook' okurdum; bunlar bir sürü hayvanı hareket halinde gösterirdi (yunusları görmek istediğimi böyle anladım çünkü suyun içinde yerçekimi onları hiç etkilemiyormuş gibi sıçradıkların görmüştüm.) Arthur çıkık dizleri ve dirsekleriyle bir zürafa gibi zıpladı. Yakından sadece daha uzun boylu görünmüyordu, aynı zamanda benden birkaç yaş büyük gibiydi. Sen kaç yaşındasın, Moritz?

Drone'u uzun parmaklı sağ elinde tuttu. Sol kolu kumaş bir atelde duruyordu.

"Vince'i bir saniye tut."

"Kimi?"

"Vince Noir'ı. *Drone*'u diyorum."

Elektromanyetik ellerimi havaya kaldırdım, Mo. "Bunu yapmamam gerek."

"Arkadaş. Elini sıkmak istiyorum ve sol elim *tamamıyla* işe yaramaz halde. O yüzden, Vince'i tutuver. Elim havada kalmasın."

"Ama... Ben elektrikli şeylerle pek anlaşılamıyorum. Kazara bir şey..."

"Kendine gel, arkadaş. Göt herif bana üstünde *koruyucu giysiler* olacağını söylemişti."

*19. yüzyılın ortalarında "kinetograph" adıyla ortaya çıkan flipbook, sayfaların hızla çevirilmesi ile hareket illüzyonu yaratan küçük kitaptr.

[]aha ben bir şey yapmaya fırsat bulamadan, Arthur *drone*'u lastik eldivenli sol elime tutuşturdu ve sağ elimi kapıp koluma ses dalgaları çizmek istiyormuş gibi defalarca hafif hafif salladı.

“Stache'ye göt mü diyorsun?”

“Evet.”

Parmağımı dile getirilmemiş bir şeyin üstüne bastım ve söyledim. “Arthur, sen... *Havalı* mısın?”

“Ne?” Hâlâ elimi sallıyordu, ama bunu duyunca yarıttığı dalga bir titreşim olacak kadar yavaşladı. “Evet. *Havaliyım*dır. Öyle olmayı deniyorum, anlarsın ya? Herkes bunu anlamıyor, arkadaş. *Hohoho*. Turistlerin gittiği yerleri görmek ister misin? Bunu mu yapacağız?”

“Beni ultra turist olarak düşün. Ama çok uzağa gitmemizi söylediler...”

“Öfff. Boş ver onları. Haydi, gidelim.”

“şey, Beau sana ‘sandalyeni’ de almanı söylememi istedi.”

Elini salladı. “Onu merdivenlerden aşağı tangır tungur indirmek çok zor. Geçen sefer, balkondan aşağı attım ve neredeyse komşunun Buldog'unu ezecektim. Destek çubuğunu kırdım.”

Destek çubuğu. *Anneme onun destek çubuğu olacağımı söylemiştim, bak başıma neler geldi...*

Arthur *drone*-ejderhayı tam ben onu düşürecekken yakaladı.

“Özür dilerim, özür dilerim. Ben az kalsın...”

“Sorun değil. Bunu kırsan bile parçalarından yeni bir tane yapardım.”

Ayaklarıma baktım. "Bazı şeylerin yerine yenisini o kadar *kolay* koyamazsın."

"Tabii ki koyabilirsin." Paniğe kapıldığımı fark etmemiş gibiydi. "Tekerlekli sandalyemle dümdüz etmediğim o Bulldog var ya? Komşunun *altıncı köpeği*. Hector isimli üçüncü köpeği. Bir Bulldog'a o tür bir baskı uygulamak hastalıklı bir durum."

Alaycı bir ses çıkararak güldüm. Ama sonra dediği bir şey dikkatimi çekti. "Tekerlekli sandalye mi?"

Arthur yan yan bana baktı. "Göt herif sana benden hiç bahsetmedi mi?"

"Hayır, hiç bahsetmedi."

"Ha, tamam. Ben tebeşirden yapılmış çocuğum."

Tebeşir mi?

Arthur uzun kollarından birini çitlerin üstünden uzatıp Vince'i çalılıklara gizledi. "Union'a kadar 'L' ile gidelim. Oradan sonra Adams'a ineriz. Sanat enstitüsünden bir sürü boktan şey var."

"Boktan şey var demek."

"İyi olan boktan şeyler var." Arthur'un çok sevdiği bir sözcük var, Moritz. (Fieke bekâr mıydı?)

"'L' ile mi gideceğiz? Şey mi, *uçan trenle* mi?"

"Korkma, arkadaş."

"Ben... sadece... onlara haber vermemiz gerekmiyor mu?"

"Telefonum yanımda." Parıldayan yeşil cebine vurdu.

Böylece, ben ve yeni süper (boktan) kahramanım barların, restoranların ve İnşaat halindeki bakımsız köşelerin önünden geçip tren istasyonuna yürüdük. Orada

Mavi Hat trenine bindik ve yeraltına girip çıkarak kıvrımlı Rüzgârlı Şehrin merkezine gittik.

Trende gözlerimi yumdum ve Arthur'a seni tanıyıp tanımadığını sordum. Çünkü Arthur kim olduğumu biliyordu, Moritz. Sanırım, Auburn-Stache benimle konuşmadığı müddetçe *Blunderkid*'lerden söz etmeyi umursamıyordu.

"O da mı bizden? Ha, şu ekolokasyonlu çocuk! Onu duydum ama yok, onunla tanışmadım." Gayet *sakin* birkaç tane *Blunderkid*'le tanıştığını ve tanışmadıkları hakkında Beau'dan bir şeyler duyduğunu söyledi.

Tren tıngırdayarak ilerliyordu. Arthur'a *Blunderkid*'lerle ilgili öykü yazma planımdan söz ettim.

Arthur başparmağını kaldırarak bunu beğendiğini gösterdi. "Güzel. Ama o yerden küçükken ayrıldım, orayı hatırlamıyorum. Birçoğumuz kendi hayatını yaşıyor, kendi işine bakıyor. Herkes gibi."

Alnımı soğuk pencereye dayadım. "Çok doğru."

Arthur hayatımı *hiç* yaşamadığımı bilemezdi. Bazen buna gülüp geçiyorum, *herkesin sorunları var*, diyorum ama sen beni biliyorsun, Moritz, en büyük sorunumun elektrige hassasiyet veya epilepsi olmadığını biliyorsun.

Sorunum yalnızlıktı.

Auburn-Stache bana daha ilk baştan diğerlerini anlatmış olsaydı, yalnız kalmayabilirdim.

Gözlerimi açtım ve kırmızımsı binalara baktım, ufak

parçaların dokusunu elektrikle anlamaya çalıştım. İnsanların dünyaya önemli değilmiş gibi davrandığını hissediyordum.

Kalabalık Union İstasyonu'nda trenden inerken, Arthur'a bir dokunaç gibi yapıştım, çünkü kalabalığın beni herhangi bir yere sürükleyebilecek bir okyanus olduğunu düşünüyordum. Kapının orada birkaç kızın ona bakıp kıkırdadığını gördüm. *Hoş* bir kıkırdama değildi. Arthur da onları fark edip el sallayınca, kızlar kıkırdamayı kestiler.

Tüm bunlardan bir şeyler *öğreniyorum*. Tuhaf durumlardan *öğreniyorum*.

Şimdi, gelelim *ikimizin* arasındaki tuhaflığa, Moritz.

Zamanlama, duygulokasyonun bumerang etkisi yüzünden kötüyse kusura bakma. Ama kendini hazırla:

Romantik tekliflerini biraz azaltabilir misin? Beni sevmenle ilgili bir sorunum yok. Ben de seni seviyorum, biliyorsun. Ama sen şey gibi konuşunca, nasıl yanıt vereceğimi bilemiyorum. Bana *âşık mışsın* gibi konuşunca. Mesela, bana Owen'ın sesini benimki gibi programladığını söylediğin zaman vardı ya? Bunun kulağa nasıl geldiğini tahmin ediyorsundur... *Ürkütücü* demek istemiyorum. Ama Owen o kadar harikaysa (ki gerçekten harika biri gibi!), bunları bana yazman doğru değil!

Senden değişmeni istemiyorum. "Sevdiğim çocuk" diye yazdığında, kendimi eksik hissediyorum ve karşılık vermenin nazik olacağını düşünüyorum, ama tam olarak aynı şeyleri hissetmiyorum.

O yüzden, hislerine teşekkür ediyorum... Ama belki bunları kendine saklaman daha iyi olabilir. Birazcık?

Tanrım, seni bir dolaba tıkmak istiyormuşum gibi konuşuyorum. Thor'un Çekici aşkına, bunu yapmıyorum! Sadece dengemizi kaybediyormuşuz gibi geliyor bana, anlıyor musun?

UpandFree (DownandOut değil)

Not: İkimiz arkadaş olmadan önce, *hakkımda* ne kadarını biliyordun? Benden o ilk mektubu aldığımda, öykümü biliyor muydun? Senin için kurgusal bir karakter miydim?

İkinci not: Tamam, bunu artık kasten yaptığını düşünüyorum. *Blunderkid*'leri bulmak konusunda Owen'a ulaşmamı istemiyor musun?

Sekizinci Bölüm

kütüphane kartları

Ollie,

Doksan dokuz sorunun var ama yalnızlık bunlardan biri değil. Doğru mu?

Bu son reddedişine çok sert yanıt verebilirim. Bir kere olduğu gibi, sinir krizi geçirebilirim. Tüm galaksilerin çeşitli tanrılarına artık seninle konuşmayacağıma dair yemin edebilirim. Ama sen öyle bir ödlekliği aşmamı sağladın.

Geri adım atmamaya karar vermiştik.

Buna alınmadım ama seni hâlâ sevdiğimi biliyorum.
Ich liebe dich.

Bunu söylemekten hiç vazgeçmeyeceğim. Bunu ifade edecek sözcükleri bulmam o kadar zaman aldıktan sonra bunu yapamam. İlişkimizi geriye itmeyi reddediyorum. Bana artık bu konuda bir şey yazma. Ya da Owen'a nasıl davrandığımı hakkında. Onu yanlış yönlendirmedim. Senden haberdar. Ergen ilişkilerinin geçici olabileceğini anlıyor. Yeteri kadar zeki biri o.

Ollie, anlamıyor musun? İkiyüzlü davranıyorsun. En yakınlarından dürüst davranmalarını isteyip sonra hayatımın en büyük gerçeğini bana fazla göremezsın.

O yüzden, *seni seviyorum*. Kel olsan bile. Bu düşünceye suratını ekşitsen bile. Bana bu konuda yine meydan okumak istersen, en iyisi şu saçma kurgusal hem karada hem denizde giden arabana bin. Hemen buraya gel. Bunları yüzüme söyle.

Bu konuda daha fazla konuşmaya gerek yok.

Bernholdt-Regen'daki son haftamın ilk gününde, geçmişime adım attım. Gürültülü avluya girdiğinde, senden önceki halime geri dönmüştüm. Öğrenciler bana dönüp bakmadı bile. Avluda oynamakla meşgullerdi. Üstümde sadece bir çift keskin göz hissettim.

Lenz değil, Fieke. Onunla ilk tanıştığım basamakların üzerinde oturuyordu. Bu sefer, bir şey demedi. Sadece bastonumun sesini basamaklarda duyunca dik dik baktı.

“Ne kadar şanslı olduğumu bildiğini umarım,” dedi.

“Kesinlikle dünyanın en şanslı çocuğuyum.”

Bacaklarını dümdüz önüne uzattı. Dizlerim bacaklarına çarpmadan durdum.

“Ciddiyim.” Burnundaki pirsingi çevirdi. “Biri beni öyle ekseydi, onlara saksılı bir bitki vermez, tekmeyle basardım. Sonradan, evime geldiklerinde de *diğer* ayağımla tekme atardım. Sana davranıldığı gibi davranmazdım.”

Bedenimden hangi his yayılıyordu?

Omuzlarını sarkıttı. “Peki, bizden ne zaman ayrılıyorsun, *Brille**?”

* (Alm.) Gözlük.

‘İlle de gidip gitmeyeceğime henüz...’

“Bence *ille de* gitsen iyi olur. Senenin geri kalanında seni burada iste·liğimi bir saniye bile düşünme, seni sinir bozucu asık surat.” Bilezikli koluna doğru öksürdü. “Bizi şu korkunç giyim anlayışından kurtar.”

“Fieke...”

“Yeşil fitilli pantolon ve turuncu ipekli bir gömlek mi?”

“Dokuları hoşuma gitti.”

Burnunu eline sildi. Basamakta ayağa kalkıp kollarını iki yana açtı. Düşecek miydi? Fieke tutarsızdır, Ollie.

“Hava burada bok gibi kokuyor.” Zıplayıp yanıma geldi. Omzumu sıktı. Bilezikleri çingırdadı ve ağlamayacak olan pirsingli suratını gördüm.

Owen’ın parmaklarını sırt çantasına vurduğunu, geri kalanının da sessizliğini arkamda duydum. Onu bir parçamış, bir başka kalp atışımış gibi hissediyordum. O yeni dallar... Ona elimi uzattım. Elim çoktan onun bir parçası olmuştu.

O basamaklarda bir sırrımı ele verdim. Abend’lere beni boğmaya çalışan kızla karşılaştığımı anlattım. Çift gülümsemesinden söz ettim. Owen kaşlarını çattı. Fieke parmak eklemlerini çıtlattı.

Oliver, bence kimseye elektroşok vermen gerekmeyecek. Abend kardeşler benim yanımda.

“Ne olursa olsun,” dedi Fieke hafifçe öksürerek. “Sakin korkma.”

Ben yanındaydım, dedi Owen’ın kolları.

Zil çalınca içeri girdik.

Frau Pruwitt'e kabul belgemi verdim. Gülümsemesine alışık değilim. İçim ürperdi.

Kitapların arkasındaki teslim kartlarını çıkarmaya başladık. Artık kitaplar dijital olarak kataloglanıyor. Kitapların kapaklarına konmuş o kayıtları çıkarırken üzüldüm. O güne dek, bir kitabı alıp 1997'de onu kimin okuduğunu görebiliyordun. *Watership Tepesi*'nin ıslanmış bir kopyasını alan son kişi Rachell Honnell. Kimdi o?

Frau Pruwitt ofladı. "Beni iğnelemeyi *kes*. Ne demek istiyorsan söyle, genç adam."

"Burada gönüllü çalışmayı bırakmam gerek," dedim bir anda.

"Saçmalama."

"Bir işe ihtiyacım var. Babama Myriad'ın ücretini ödemesi için yardım etmeliyim. Katkıda bulunmazsam, oraya gidecek olmamı savunamam."

"Bu işi *bırakabilirsin*. Bir iğne yastığı kadar sosyal becerisi olan bir çocuğu bakalım kim işe alacak." Bir kartı daha yırttı. "Ya da burada çalışmaya devam edebilirsin."

"Burada çalışmamın karşılığında para kazanmıyorum."

"Tabii ki kazanıyorsun. Hak ettiğinden de fazlasını. Doğrudan banka hesabına yatıyor."

"Hangi banka hesabı?"

"Çarın banka hesabı!" Ellerini beline dayadı. "Senin. Benim sana açtığım banka hesabına."

"Ama... Hep bunun gönüllü işi olduğunu söylüyordun!"

"Maddi durumunu ben kontrol ettim, böylece paranı gü-rültülü *Diskotheek*lerde har vurup harman savurmadın. Burada iyi para kazandın. O parayı Myriad'a yatır."

“O para daha iyi kullanılabilirdi.”

“Çalışanlar maaş alır.”

Yasal olarak çalıştığımı sanmıyordum. Frau Pruwitt başka türlü kabul etmeyeceğimi bildiği bir sadakayı veriyordu bana. Ama leş gibi ve yıpranmış tavana baktım. Tiyatro salonlarından uzaklardaki galaksiler.

“Çok teşekkür ederim,” diye fısıldadım.

“Bunun gibi eski bir yer, parasını başka nereye harcayabilir ki?” Elindeki kitabın sert kapağına baktı. “Birkaç ziyaretçisi olan eski bir yer.”

Konuşmadan sayfalardan kâğıtları koparmaya devam ettik. Bernholdt-Regen’da kalmak için nedenlerim olabileceği kimin aklına gelirdi?

Ama sen ön basamaklarından ayrılacaksan, benim de ayrılmam gerek.

Tatil yeni başladı. Son mektubundan beri Owen’la birlikte sık sık dışarı çıktık. Kitapçılara gittik. Ostzig’den çıkıp daha eğlenceli yerlerde gezdik. Bir müzeyi ziyaret ettik. Heykellere bayılıyorum. Owen insanların onun kadar sessiz olduğu yerleri seviyor. Ona kötü davrandığımı düşünme.

Sorun sadece şu: Owen benim için ne ifade ederse etsin, senin anlamını azaltmıyor.

16 Aralık’ta Owen’ın on yedinci yaş günüydü. O ve Fieke, ufak dairemizde bir akşam yemeği yemek için babama, Frau Pruwitt’e ve bana katıldı. Ilık şarap, elma dolgulu kaz. Fieke ayaklarını masaya kaldırmadı. Owen bize telefonu

aracılığıyla Myriad'a kabul edilişimin şerefine kadeh kaldırmak istediğini söyledi. Sadece onunla kadeh tokuşturmak istedim. İçim öyle ısındığında, belki de tüm oda benimle birlikte ısınmıştır.

Dünyanın en şanslı çocuğuyum. Gerçekten.

Ollie, Arthur çok ilginç olmasına rağmen ona hiç mektup yazmadım. İsmi duymuştum. Bir zamanlar, senin ismini duyduğum gibi. Sadece duymuştum. Evet, neredeyse kurgusal... Senin aksine, ben bilmek istemedim. Hepimizin ormanda yalnız yaşamadığını unutma, Oliver.

Auburn-Stache benimle birlikte laboratuvarın varlığını asla inkâr edemezdi. Orası beni yaratan ve büyüten yer. Belki de Arthur'u çocukken tanıyordum. Benimle konuşmamıştır. Sadece soğuk bir odada dik dik bakmıştır. Benden nefret etmiştir. İnsanlarla tanışmak, insanlara işkence eden kişinin oğlu olan biri için o kadar da muhteşem bir şey değil. Hayatlarını kurcalamamı istemeyecek kişilerin hayatlarını kurcalamama gerek yok. İleriye bakmaya çalışıyorum.

Şu konuda kesin fikrimi söyleyeyim: *Blunderkinder* 'leri arama fikrinden hiç hoşlanmıyorum. Bu yüzden de sana Owen'ın iletişim bilgilerini *vermeyeceğim*, Ollie. Bu hayali teşvik etmeyeceğim.

Sen benim için yeteri kadar *Blunderkind*'sin.

M

Not: Yılbaşı yaklaşıyor. Yakında Myriad'a başlayacağım. Ama sen hâlâ neredeyse bir ay önce gerçekleşen olaylardan söz ediyorsun. *Bu* da kasıtlı mı, Ollie? Öykülerin faydalı olmayacağı kesin. Elyazının incecik oldu. Zar zor duyabiliyorum. En son böyle olduğunda, bir travmadan gizleniyordun. Ormanda bir çocuk. Neredesin, Ollie?

Nasılsın?

Gerçekten?

Dokuzuncu Bölüm

kâr yağışı

Tamam, tamam. Tamam değil.

Birincisi, paranoyakça davranıyorsun. O not da neyin nesi öyle?

Auburn-Stache'yle mi konuşuyorsun? Onu haftalardır görmedim. Her şeyin nasıl boktan bir hale geldiği konusunda onu dinleyip durduysan gerçeklerin hepsini bilmiyorsun demektir! Şimdi de *ben* paranoyakça davranıyorum!

İyiyim, Moritz! *Gerçekten*. Sadece bu öyküleri doğru anlatmaya kararlıyım.

Bu, bir hayal değil, teşekkürler. Benim hayatım.

İkincisi, tam olarak ufak olmayan bu fikir ayrılığını yaşadığımız için sinir oluyorum. Üzülmecek kadar olgun olman da saçmalık! Seni üzmeye çalışmıyorum. Ama verdiğin yanıt tuhaftan da *kötüydü*, Moritz. Duygularının insanları yozlaştıracığından çok endişeleniyorsun, ama sonra kasıtlı olarak benim duygularımı hiçe sayıp kendi duygularını bunların üstüne çıkarıveriyorsun.

Sana bir şeyin bana yanlış geldiğini söyledim, sen de, "Tamam, aynı fikirde değilim. Başka?" dedin.

Gerçekten, *samimiyetle* söylüyorum ki düşünceli davranmaya çalıştım ve işe yaramadı, ama Owen'a "tek gerçek aşkını" beklerken vakit geçirebileceğin sıradan bir şeymiş gibi davranamazsın. Onunla seks yapmadın mı? Yani, bazı insanların çok eşli olduğunu okumuştum. Birçok kişiyi aynı anda sevebiliyorlar, fakat bu durum onlar için sağlıklı demek de değil. Ama *ben* öyle değilim. Muhtemelen Owen da değildir.

Bu sefer sana yanıt vermem normalden daha uzun sürdü, Moritz. Belki de ne diyeceğimi, nasıl diyeceğimi anlamam gerekti ve istediğim son şey Yılbaşı zamanı sana kötü davranmak. Bir keresinde, bana beni azarladığında gaddar buz değil de dostane kar yağışı olmaya çalıştığını söylemiştin. Ben de bunu yapıyorum. Sana çıkıştım, çünkü bu fikir ayrılığı arkadaşlığımızı mahvetmeye değmez. Anladın mı?

Üçüncüsü, hâlâ kasım ayı hakkında yazıyor olmam kimin umurunda? İyi öyküler sıralıdır, unuttun mu? İlk yazışmaya başladığımızda, sana çocukluğumdan söz etmiştim. Moritz, sana seneler önce yaşanmış şeyleri anlatmıştım. Neden zaman birden senin için önemli olmaya başladı?

Benim için neden önemli olduğunu biliyorum. Annem öleli neredeyse iki ay oldu. Ama mektuplarımızda, sadece iki haftadır yok.

Tanrım. Bunun neden önemli olduğunu nasıl anlatabilirim? Çılgınca olduğunu biliyorum, Mo. Ama önemli.

Arthur ve ben yeşil renkli aslanlar tarafından korunan bir binaya girdik: Bodrum katı, fotoğraflarla ve dünyanın dört bir yanından muhteşem evleri temsil eden minik bebek evleriyle doluydu (hiçbirinde Michigan ormanları yoktu), koridorları mobilyalarla ve Amerika'nın hiç görmediği kadar eski olan Mısır sütunlarıyla kaplıydı ve içinde o kadar çok sayıda çanak çömlek vardı ki neye bakacağımı şaşırdım. Bir de çok korkunç bir oda vardı... Üç yanı yerden tavana kadar televizyon ekranlarıyla doluydu, kulakları sağır eden bir odaydı. Bir sürü insanı farklı ses seviyelerinde çığlık atarken ve gülerken kaydetmiş bir modern sanatçının eseri idi bu oda.

(Çok uzun cümleler kurdum. Bir öykü böyle anlatılmaz. O oda beni çok etkiledi, Moritz.)

Enstalasyonun ismi *Tearslaughter*. Bu isim nasıl hissettiğimi anlatmaya yaklaşıyor bile. Sanatçının, bağırarak çocukların, yetişkinlerin ve yaşlı insanların görüntülerini nasıl yakaladığını da açıklamıyor. Filmlerde açıklayamadığın şeyler var mı, Moritz? Oyuncular rol yapmakta bu kadar iyi mi? Hiçbir fikrim yok. Üstümde hâlâ berem ve dar tulumum vardı ve elektrik bulanıklığı arasında ekranları güçlkle görebiliyordum, ama bu sadece *gerçek insanların* hatlarını güçbela gördüğüm anlamına geliyordu. Bu bulanık yüzlerden biri ormanda tek başına olan orta yaşlı bir kadına ait olabilirdi...

*Gözyaşı katliamı. (ç.n.)

Moritz, bunun sona ermesini istedim.

Ne yaptığımı bile düşünmedim, fakat bütün içgüdülerim bana şapkamı çıkarmamı, bunu hemen yapmamı ve gürültüyü *kesmemi* söylüyordu. Bu fikrin ne kadar aptalca olduğunu fark etmeden önce, o açık ve haykıran ağızlar tüm bulanık görüş alanımı kapladı. Parmak uçlarım beremin altına girip yapışkan bandı soymaya başlamıştı bile.

O anda bileğimi sert bir şey yakaladı ve Arthur'un sıra dışı yüzü diğerlerinin yerine geçti. Büyüteçli merceklerinin ardından gözlerimin içine baktı. "Hey, arkadaş, bu iyi bir fikir değil."

Gülüp geçmek istedim. Ne de olsa, genellikle böyle yaparım, ancak bu sefer kıpırdamadım.

Arthur donakalmış bileğimi tutmaya devam etti, soğukkanlı davrandı ve aptal suratımdan birden akmaya başlayan tuzlu suyu görmezden geldi. "Magritte sergisi-ne bakalım mı? Bu oda *boktan*."

Yemin ederim ki onu incitmek istemedim... Ama Arthur bilek kemiklerimi (carpi) kavrayıp kolumu beremden uzaklaştırmak istediğinde, kolumu indiremedim ve *bunu yapmak için* harcadığım güç...

Bu güç Arthur'un tebeşirimsi parmak kemiklerinden üçünü çatlattı. O anda bir balonlu naylon açılıyormuş gibi çıtır çıtır sesler çıktı ve eli benim paralize olmamla birlikte bileğimden ayrıldı. Ben beremi bıraktım ama Arthur sadece eline baktı ve o gürültü arasında iç çekti. Parçalanmış parmaklarına bakıp sadece iç çekti.

Parmaklar mı demiştim? İnce dallar demek istemiştim. İşaretparmağı ikinci ekleminin hemen üstünden

eğrilmişti, ortaparmağı hemen hemen aynı yerden sola kayıp dengesini yitirmişti. Ama *başparmağı*, Moritz... Kolumun iç tarafına baskı uyguladığı üst kısmı neredeyse dümdüz görünüyordu.

"*Lanet olsun. Keyfimizi kaçıracak şimdi.*"

"Ne... Arthur? *Aman Tanrım...*"

"Gidelim. Bu boktan şey kulaklarımı acıtıyor."

Döpiyesli bir kadın bize sessiz olmamız için şışş dedi. Arthur eski parmaklarını ona doğru sallayınca, kadının sesi kesiliverdi. "Sanatçı sensen ve insanların tepkisini gizlice izliyorsan, sanatının boktan olduğunu bilmeni isterim."

Arthur'un oradan çıkması için kollarına ihtiyacı yoktu. Sergi odasının kapısını tekmeleyerek açtı ve çizmesiyle benim için tuttu. Dışarı çıktıktan sonra bana dönüp, "Sen iyi misin, arkadaş?" dedi.

"*Arthur, az önce parmaklarını kırdım.*"

Omuzlarını silktili. "Boktan şeyler olabilir. Boktan sanatın olmaması gerekir. Of of, ne feciydi."

Bağırır gibi gülüp gözlerimi sildim. "Arthur. *Teşekkür ederim.*"

Bütün dişlerini göstererek gülümsedi.

Arthur'un zürafa adımlarını izleyip asırlık Tibet sunaklarının bulunduğu bir müze geçidinden geçtim. (Moritz, hayatımda ağaçlardan daha yaşlı hiçbir şey görmemiştim!) Arthur sağ elini diğer elinden ayırmadı ve iki kolunu göğsünde kavuşturdu. Evren alaycı bir ifadeyle güldü,

Çünkü Arthur aynı pozu vermiş Ananda'nın Sri Lanka'da yapılmış bir heykelinin önünde durdu. "Tahmin etmeliydim. Sen insana dönüşmüş bir heykelsin. Hohoho. şimdi gidip cephaneliği görelim."

Yumruk tokuşturmak istediğinde irkildim.

"Arkadaş, korkma. Daha da kötü olabilirdi. Bir porno yıldızı gibi giyinmem gerekmiyor. Hohoho. Olabilecek en boktan cam kemik hastalığına sahipsen bunlar olabiliyor."

"*Osteogenesis imperfecta* mı?" Bir anatomi uzmanı olmak isteyen ben, orada öğrendiğim her şeyi unutmayı öğreniyordum, Moritz. "Bunun bebeklerde görülen bir hastalık olduğunu sanıyordum. Parmakları Twix ikolata-sına döndüren bir şey olduğunu *bilmiyordum*."

"Lanet olsun, şimdi canım Twix ekti."

"En yakındaki doktora giderken yolda yesen? Ya da Beau'ya giderken yesen?"

Dengesiz kahkahaları ufalmış göğsünde hırıldadı. "Ay, Beau. Bir keresinde, eve tersine dönmüş bir dizle gittim ve beni resmen yatağıma bağladı. Umarım bunu öğrenmez."

Bel antalaları takmış ve hayatımda duyacağıma ihtimal bile vermediğim diller konuşan bir turist gurubunun yanından geçtik ve fildişi Yunan heykelleriyle dolu yüksek tavanlı bir galeriye vardık. Eski Yunanlar yle çıplak do-laştıklarına göre, herhalde güneşte çok kötü yanıyorlardı.

"Aha! Merdivenler!" Arthur basamakları ğer ğer ıktı.

"Beau bunu nasıl öğrenmez? Aylarca eldiven mi takacaksın?"

Kahkaha attı. "Benim için eldiven mi receksin, bereli ocuk?"

“Eu bereyi benim için annem ördü, ben örmedim.” Dilimi ısırđım. İsmi nasıl da içimdeki ormandan kaçivermişti.

“Pardon. Boş bulundum.”

Arkasına baktım. Sağ tarafımızdaki mermer bir platformun üstünde içine eşya konup yaşanabilecek kadar büyük bir ayaklı vazo duruyordu. Ama solda...

Moritz, oda yerden tavana kadar gümüş gibi parıldıyordu. Bir zamanlar yaşamış, asla tanışamayacağım insanlar tarafından tutulmuş ortaçağ mızrakları. (O insanlar öldüğü için kimse onlarla tanışamayacak.) İçinde hayatler varmış gibi poz vermiş zırhlar.

Az kalsın dizlerimin bağı çözülecekti.

“Kılıçlar,” diye fısıldadım.

Arthur bunların yanından geçip odanın ta karşı tarafına gitti ve kocaman bir vitrinin karşısındaki banka oturdu. Vitrinde ne mi vardı? Cengiz Han döneminden kalma bir mancınık replikası. (Vay canına. Cengiz Han gibi insanlar vardı; Jeanne D’Arc, Salvador Dali ve Wright kardeşler gibi insanlar kurgunun ötesinde var oldular, Moritz. Ve dünyada var olduklarına dair gerçek kanıtlar var. İnsanlar nasıl oluyor da müzelere taşınmaya kalkışmıyor?)

“Buna cıdden bayıldım. İnsanların gerçek uçan makineleri yokken, sahip oldukları en yakın şey buymuş. Çok başarılı, eski insanlar, denemeye devam edin. Eninde sonunda bir şeyi fırlatacaksınız ve o şey düşmeyecek.”

Yanına oturduğumda, Arthur artık benden daha uzun boylu değildi, boyu sadece kolları ve bacakları yüzünden inanılmaz görünüyordu.

“Ne yapacaksın?” Kucağında seçiren parmaklarına baktım.

İşler bu noktada *Blundertuhaf* oldu, Mo.

Eskiden başımı anatomi kitaplarından kaldırmazdım. Genellikle, biri bir yerini kırduğunda, orası morarır, şişer ve kan akışı engellenir. Ama onun parmakları öyle değildi. Eğriydi ve *seneler önce* kırılmış gibi duruyordu.

"Hızlı yenilenme. Bir yeri kessen bile, yara saniyeler içinde kapanıyor."

Utanmadan parmaklarına baktığım için açıklama yapıyordu. "Daha önce hiç dizlerin sıyrılmadı mı?"

"Kaykaycı olamam. Yara izlerin olmadığına seni kimse ciddiye almıyor. *Hohoho*. Çok yazık çünkü bana çok itibar ederlerdi. Bir keresinde, *boynumu* kırdım. Bir geometri testini çok iyi yaptım, sekerek sınıftan çıktım ve başımı kapı çerçevesine vurdum. Çok boktandı."

"Koş. Git. Buradan."

"*Hohoho*. 'Yürü git buradan' demek istedin herhalde. Ya da 'Koş git ardından.'"

"Bilmem. Bu lafları çok iyi bilmiyorum. Daha önceden *omurganı* kırıp, paralize veya *süper ölü* falan olmadın, öyle mi? Ya sinirlerin?" Bunu biliyordur sanırım, Moritz ama kemikler sinir merkezlerine yakın bir yerde kırıldığında, her şeyi hissetmemizi ve bedenin farklı kısımlarının düzgün hareket etmesini sağlayan bağları da koparırlar. Joe Amca sadece omurgasını kırdığı için tekerlekli sandalyede değil. Spinal sinirleri kopmuş.

"Kemiklerim çok kırılğan ama o göt herif sinirlerimin çelik gibi sağlam olduğunu söyledi. Bu da iyi çünkü hiç acı hissetmiyorum."

"Ciddi ciddi çelikten sinirler ha? Arthur, bu... gerçek olmayacak kadar *kinayeli*."

Moritz, her zaman iyileşeceğini bilsen, tekrar tekrar incinmek sorun olmaz mıydı?

"Hohoho. Arkadaş, ben sadece burada çalışıyorum."

"Neden güneş gözlüğü takman gerekiyor?"

"Reçeteli camlar. Gözlerim doğuştan boktan olduğu için sürekli olarak iyileşmeleri fark etmiyor. Feci miyobum. Üstelik iki gözümün numarası da birbirinden farklı. Çabuk iyileşmek insanı sevimli yapmıyor, arkadaş. Ama şunu izle." Arthur kalktı ve galeride bir kere dolandı, açıklamaları okudu ve tekrar yanıma oturdu. "Herhangi bir şey göster."

Karşı duvardaki bir halı duvarını işaret ettim.

"Yaklaşık olarak 1523 tarihli, Franko-Flaman bir *Duvar Halısı* (Forester Serisi'nden, Geyik ve Şahin Avcı.) Yün ve ipek, silt ve çift geçmeli dokuma."

"Olamaz." Bir topu işaret ettim.

"O mu? O bebek 1582'de Normandiya'dan geldi. Kaptan Fromont'a aitti."

Açıklama kartlarına birkaç saniyeden fazla bakmış olamazdı, Moritz! Ama insanın beynindeki nöronlar düzenli olarak iyileştiğinde ortaya çıkan sonuç kusursuz bir hafızaydı. (Annem hakkında bahçede çalıştıktan sonra saçlarının nasıl koktuğu ve nasıl hapşırıldığı gibi çoktan unuttuğum detaylar var.)

En sonunda, üzerinde fırfırlı gömlek olan bir erkek büstünü işaret ettim.

"Hohoho. Bu çirkin serseri Johnson P. Dick'in eseri. Hohoho."

"Sanat."

"En yükseğinden, arkadaş."

"Peki, uzuvların geri çıkıyor mu? Titana Saldırı tarzı. Bir kertenkele kuyruğu gibi mesela."

"Gel, kolumu kes."

Ortaokullu, üniformalı bir kız onu duydu ve gözlerini fal taşı gibi açıp hızla sınıfının yanına döndü.

"Şey... Belki sonra."

"Bir de peruk takıyorum. Saçlarım o kadar hızlı uzuyor ki başıma lazer yaptırıp sonsuza dek kel kalmam gerekti."

Elimi uzatıp saçlarından bir tutam çektim.

"Şaka. Sadece kendi saçım." Arthur'un kahkahası az ötedeki birkaç çocuğu korkutup eski demirden yapılmış sanat eserlerine çarpıp yankılandı.

Ben de güldüm. "Tahmin etmeliydim. Kim kahverengi paspas ucu gibi bir şey seçer? Ya on sekizinci yüzyıl görkemine yaraşır bir şey bulacaksın ya da hiçbir şey takmayacaksın!" Başımı geriye atıp o biçimsiz ve hantal görkemine baktım. "*Bak!*"

Arthur gözlerini kırıştırdı. "Neye bakayım?"

"*Sana. Harikasin.*" Hâlâ kahraman gibi olabileceğimize inanmıyor musun, Moritz? Anatomik imkânsızlıklar umurunda bile değildi, çünkü karşımda klasik Marvel saçmalığı duruyordu.

"Tabii. *Kulağa* muhteşem geliyor. Özellikle de senin gibi biri bunu coşkuyla ve bağırarak söyleyince!" Hafif gülümsemesi silindi ve suratını ekşitti. "Olumsuz yanları da var, arkadaş. Kemiklerim o kadar hızlı iyileşiyor ki bazen yanlışı kaynıyor. Onları düzeltmek için..."

"Tekrar mı kırmak zorunda kalıyorsun?" dedim şaşkınlıkla. "Ayy, Arthur."

"Böktan şehir." Eğri parmaklarını oynattı. "Ceza almaktan daha kötü. Beau'nun okula gitmeme artık izin vermemesi yeterince kötü zaten."

Moritz, Arthur gözüme ilk kez havalı görünmedi. Gözleri yine mancınığa kilitlenmişti.

"Şey, yardım etmemi ister misin?" Balonlu naylonu andıran sesi unutmaya çalıştım.

"Şimdi de bir doktor mu oldun?"

"Hayır. Ama çok kitap okurum. Hem de korkunç Twix çikolataları gibi olmayan parmaklarım var. Sana yardım etmem gerek, münzevi yoldaş. O yüzden ormandan çıktım! Bir görevim var!"

"Mecbur değilsin. Senin de yeteri kadar sorunun var gibi görünüyor, anlarsın ya?"

"Ben iyiyim." Buna hiç kimsenin inanmaması çok sinir bozucu. "Nasıl yapacağız?"

Beni dikkatle süzdü. "Elini pantolonun cebine sok, tamam mı?"

"Ne?"

"Hohoho. Benim pantolonumu diyorum, bereli çocuk." Dirsekleriyle bol pantolonunun sağ cebini işaret etti. İçinde üstünde delikler olan bir sürü ince çelik çubuk vardı... Bunlar o uçan *drone*'un akslarını oluşturan şeylerdi. Ayrıca, bir tornavida ve yapışkan bant vardı. "Bunlardan atel yap."

Arthur bana elini uzattı ve kendimi kulübemizin pencerelerine çarpan kuşlardan birini kurtarmaya çalışıyormuşum gibi hissettim. "Tamam. Çılgılık atacak mısın?"

"Hayır, arkadaş. Ya sen?"

"Belki!" Ortoparmağının ucuna uzanıp bir tebeşiri kırmak için ne kadar baskı uygulamak gerekir diye düşün-düm ve... Çıt! Parmağı elimde paramparça oldu.

"Ben daha..."

"Boş ver, düzelt yeter." Makarna hamuru gibi parmak-larıyla dediğini yaptım. Kemiklerini düzelttim ve iki yanı-na bir çubuk bantladım.

"Kemiklerin bu kadar hassassa, nasıl oluyor da her ayağa kalktığında bacaklarına verdiğin ağırlık seni param-parça etmiyor?" Dikkatimi dağıtmam gerekiyorsa, Art-hur'un da aynı şeye ihtiyacı vardı.

"Ne oldu, elektriğe alerjin var ama şimşekli fırtınalar-da bir şey olmuyor mu? Beyninin elektrikle ilgili şeylerle dolu olması sorun değil mi?" Bu sefer her zamanki gibi gülmedi. "Hepimiz ucubeyiz."

"Öyle deme." Başımı kaşıdım ve yaptığım işe baktım. Arthur o kadar yüksek sesle gülmüştü ki bu sefer yetiş-kin bir adam yanımızdan kaşmıştı.

"Bereli çocuk, *neden şu anda başparmağımda üç ek-lem var?*"

"Tüh."

Arthur burnunu omzuna sildi. "Sorun değil, UpandF-ree. Modern sanatla ilgilenmeye devam edelim." Doğ-ruldu. "Gerçek şeyler görelim ama değil mi? Magritte kesinlikle bir şey yakalamış. *Suratının* yerinde bir elma olduğunu düşünsene."

"Bunu hiç düşünmedim!"

Birkaç dakika sonra, Arthur beni özel bir serginin giri-şinin yakınlarında bekliyordu. Bir sürü insan, hayatımda

hiç tanışamayacağım kadar çok insan gerçeküstü bir sanat sergisinde toplanmıştı. Normal insanların da bununla yaşaması gerektiğini fark etmeye başladım. “*Tearslaughter*”ı telafi eder. Geçen sefer, burasının berbat olduğunu düşünmüştüm.”

“Bu sergiyi daha önce de mi gördün?”

“Tuvalet kâğıdıyla oynayan palyaço videoları. Cidden, bereli çocuk.”

Parmakları kırık olsa da Arthur dünyanın tuvalet kâğıtlı paylaşımlarıyla yüzleşiyordu. Belki bunu ben de yapabilirim. Arthur bana dünyanın tuhafıkları umursamadığını gösteriyor. Başkalarının yaptığı her şeyi kendi tuhaf yöntemlerimizle yaparsak, tuhaf olmak nasıl farklı olabilir, Moritz? Muhteşem tabloların karşısında olgunlaşmamış salaklar gibi alaycı bir ifadeyle gülersek ne olur (özellikle de gözleri yerine memeleri olan bir kadın tablosunun önündeyssek)?

Seğmem gerekirse, gördüğüm en iyi şey “The Pleasure Principle” isimli bir tabloydu.

Takım elbiseli bir erkek portresi resmedilmiş bu tabloda, adamın başının yerinde bir ışık küresi var. Sadece tükenmek bilmeyen altın renkli bir ışık ve o ışığın altında gözsüz bir surat ya da Arthur’unki gibi bir surat veya iki ağızlı bir surat da olabilir. Her şey olabilir. Işığın altında ne olduğu önemli değil, tüm o muhteşem ve ürkütücü parlaklığı taşıyamayacak kadar ufak tefek bir beden olması önemli.

Moritz, *Blunderkid*'leri aramama karşı olduğunu neden daha doğrudan söylemedin? Bana 'Başka zaman olur mu?' demişsin gibi hissediyorum. Hayat amacımla ilgili olarak çok heyecanlı olmadığını biliyorum. Ama bu fikirden nefret ettiğini fark etmemiştim. Kimmiş bakalım sır saklayan?

Bunu bana söylemiş olsaydın, belki sana okumaktan keyif almadığın öyküler yollamazdım. Arthur hakkında öğrendiklerimi okumak istiyor musun sen? Şayet ilgilen-diğin tek konu bensem, sana üstünde ismim olan yapış-kanlı notlar yollayabilirim.

Ya da sırf havadan sudan söz edebilirim, ne dersin?

Bugün dışarıda kar yağıyor ama sana yazdığım oda sıcak. Burada bir sürü teraryum, UV lambalarının altındaki ısınma kayalarında yatan sürüngenler var ve etraf bir şekilde yağ kokuyor. Haftalardır bu yazdığım odada yalnızım. İstedığın öykü bu mu?

Moritz... Dürüst olmamız gerekmiyor muydu? En azından birbirimize karşı.

O halde, dürüst olayım mı? Arkadaşlığımızın dallarından biri saç diplerimize kadar çatlamış görünüyor.

Onuncu Bölüm

okul

Oliver,

Göğsümde ağrı hissetmeye alışkınım.

Ama şu anda midem bulanıyor. Sen ve ben. En başından beri farklı insanlar olduğumuz halde, her zaman ortak amaçlar için mücadele ettik. Bunu tehlikeye attıysam özür dilerim.

Lütfen, beni yanlış anlama. En sevdiğim öykü anlatıcısı sensin ve bana ne anlatmak istersen dinlerim. *Gerçekten*. Sadece laboratuvar konusunda bana karşı anlayışlı ol, Ollie.

Belki de bu çirkinliği öldürmemiz gerek. Daha resmi bir arkadaşlığa geçmeliyiz. Yine dengemizi bulmalıyız. *Düzen* değil, *siezen*. Dünya karşımızda açılıyor, Ollie; ayaklarımızın dibine serilmiş durumda. Birbirimize ihtiyacımız olacak. Sağlam durmalıyız.

Şu ana dek tökezlediğim zamanlar oldu.

Yeni senenin ikinci gününde, başka bir lanet otobüs beni mide bulantısı ve endişelerimle yeni okulumun önüne bıraktı.

Molly mesajında söz verdiği gibi beni kapıda bekliyordu. Kulaklarında koruyucular, tıkaçlar ve üstünde sahte kürk yaka-
kası olan bir paltoyla. Başka bir dönemden bir kız gibi. Çay-
lar ve müzikal filmler olan bir dönem. Denizci paltosunun
kemerine bir güneş şemsiyesi asmıştı. Gösterişli şeyler ona
yakışıyor. Yanımda bastonum olmadığı için ellerimi nereye
koyacağımı bilemedim. Ta ki Molly koluma girene kadar.

“İşte, geldin! Herkese bir prensin geleceğini söyledim.”

“Bunu yapmadığımı söyle.”

“Tabii ki yapmadım. Ama hakkında iyi şeyler söyledim. Gerçekten de herkesin, hakkında en iyisini düşünmesini isterim.” Belki de duymayacağımı bildiği için arka tarafındaki ağzı kocaman bir gülümsemeyle aralandı. İkinci ağzı dürüst, Oliver. Duygularımı hissedebiliyorsa, bu beni rahatlatıyor. Ben de *onun* duygularını görebiliyorum.

“Şimdi, atlayacağız. Üç dediğimde atla. Bir iki...” Beni buzlu girişten içeri soktu. “Üç! Hâlâ nefes alıyor musun, Prens Moritz?”

Koruyucu gözlüğümü düzelttim ve kolumdan çektiği için öne adım attım.

Buz saçaklarıyla süslü sıra sıra ağaçlar vardı. Kışa bürünmüş kampüs, şehirden apayrı bir varlık gibiydi. Orada soğuk hafıflıyordu. *Onun* sayesinde hafıflıyordu.

İlk günümde kremayı andıran karlarla kaplı bahçelerde

nereye gitsem, Molly benimle birlikte geldi. Her daim beceriksiz olduğum sosyalleşme becerilerimden aklımı uzaklaştırdı. Ben daha bölük pörçük cümleleri tamamlayamadan, dünyanın en zeki yaratığıymışım gibi hafifçe omzuma vuruyordu. Diğerleri ona inandı. Ona resmen bayılıyorlardı.

Molly ondan daha keyifli bir şey yokmuş gibi tüm kam-püsü etkisi altına almıştı. Bir tiyatro oyuncusu olmak istiyor. O ikinci ağzı olmasa, gelmiş geçmiş en özgüvenli yaratık olduğuna inanırdım. Sadece arka ağzındaki dişlerini sıktığında gergin olduğunu hissedebiliyorum. Dudakları çatlayınca ve bunları ikinci diliyle yaladığında da.

Kirazlı şekerlemelerin kokusu geliyor.

Myriad'da öğrenciler iki eğitim dalı seçiyor. Ben ilk olarak *Edebiyat* derslerine yazıldım. Bir de *Müzik*'e. Enstrümantal değil, vokal olana. Doldurmam gereken bir seçmeli ders saatim kalmıştı. Oyuncu veya ressam değilim. Bir saatlik Sahne Sanatları dersi aldım. Tüm bu dersler seçmeli ders gibi zaten.

En sevdiğim ders mi? Müzik Yorumlama. Öğrenciler kendi müzikal aranjmanlarını yazıp iki haftada bir ders saatinde sunuyorlar. Ama bu bir gece kulübü değil... Eleştirel bir dinleyici kitlesi karşısındasın. Neyse ki Sickly Poet'te edindiğim deneyimler sayesinde ilk performansımı atlattım. "Bilimin Sesleri" isimli eserimin üçüncü kıtasına girdiğimde, Chloe-Bowie bunu beğenmiş gibi başını salladı.

En sevmediğim ders mi? Huysuz Klaus'un cirit attığı

Sahne Sanatları. İlk izlenimler önemlidir. Onun bıraktığı izlenim pek de hoş değildi. Molly'nin benimle ilgilenmiş olabileceğini aklı almamıştı.

“Şey, biz *arkadaşız*.” İlk dersimizde sahne arkasında elimden geldiğince tatlı tatlı gülümsedim. Diğer öğrenciler çoktan işe koyulmuş, kanvas bir sahne dekorunu boyamaya başlamışlardı bile.

“Sakin alaycı bir ifadeyle gülme.” Klaus'un saçlarına talaş bulaşmıştı, saç tellerinden aşağı kayarken çıkardıkları tıslamayı andıran sesi duyabiliyordum. “Nereden arkadaş-sınız? Senden hiç söz etmemişti, onu senelerdir tanıyorum. Hem o kollarla burada ne yapabilirsin ki? Bir çöp adam isteseydim, resmini çizerdim.”

“Bana çok şey öğreteceğinden eminim.”

“Deneme bile. Ben heteroyum.”

Göğsümü şişirdim. “Ben sana...”

“Şehir manzarasının dibine çimleri boyamaya başla. Boyalar depodaki dolapta.”

“Boyamak mı?”

“Yeşiller, kahverengiler ve sert fırça darbeleri gerek. Anladın mı?”

“Ben, şey, renk körüyüm.”

Klaus bir küfür savurup ellerini havaya kaldırdı. Gökdenlenleri boyayanlara bağırarak uzaklaştı.

Bana bir *rakipmişim* gibi davranıyor. Bugüne dek beni kimse böyle görmemişti.

Öğleden sonranın ilk saatlerinde, Molly beni karla kaplı lale bahçesinin arkasındaki bir ofise götürdü. Aşırı ısıtılmış binada beni i aurel Welter isimli, bitkin görünen ve gözlüklü bir kadın olan müdireyle tanıştırdı. Kadın koruyucu gözlüğüme bakıp gülümsedi. Bana bu gözlükleri *buhar çılgınlığı* toplantılarında taktığını anlattı.

“Böyle şeyleri insan gençken yapmalı ki yaşlandığında daha iyi yapabilsin. Sana öğle saatinde kampüsün tamamını gezdirmek için plan yaptık.”

“Molly bu konuda inanılmazdı.”

“Öğrencilerden biri onun yerini almayı teklif etti. Molly’nin bir seçmeye katılması gerek.”

“Sahi mi?”

Molly iki ağzıyla birden gülümsedi. “*The Effect of Gamma Rays on Man-in-the-Moon Marigolds*’ın İkinci Sınıf yapımında rol almak için seçmelere katılacağım. Frau Welter, Moritz’i gezdirmeyi kim teklif etti?”

“Max Fassner. Israr etti.”

“Ah, ısrar ettiğinden eminim.” Arka ağzını büzdü. Dışarıda karların arasında yürürken, kürklü çizmelerinin tabanlarından birinde tuhaf bir deliğin şekli ortaya çıktı. Molly iç çekti. “Seni Max konusunda uyarmıştım, değil mi?” Buklelerini düzeltti. “Kendine hâkim ol, Prens. O çocuk aşağılığın teki.”

“Hatırlıyorum.” Hazırlık üniformalı çocuğu hatırlıyordum. Ama bana kampüsü gezdirirken ne olabilirdi ki?

Birkaç saat sonra onunla buluştum ve gömleğinin düğmelerinin yarısının açık olduğunu gördüm. Soğuğa rağmen. Bana tıpkı ava çıkmış bir hayvan gibi sırttığını gördüm. Ne tür bir zarar verebileceğini anladım.

“Moritz,” dedi tatlı bir sesle. “Gel, sana etrafı göstereyim.”

“Yok, teşekkürler,” dedim bir anda.

Max elimi yakaladı ve beni patikadan bahçelere doğru çekti. Beni doğrudan kalabalık yemekhaneden uzaklaştırıp karların yoğun olduğu alana götürdü. Karların donmuş yüzeyi pantolonuma takıldı. Botlarımın içindeki parmaklarımı uyuşturdu. Max beni çıplak bir söğüt ağacının ince dallarının altına çekip gövdesine doğru itti.

Bana kampüsü göstermek gibi bir niyeti olmadığını biliyordum. Tabii, çatlamış dudaklarından kaçabilirdim. Tıpkı yumruklardan ve üstüme fırlatılan şeylerden kaçtığım gibi. Kaçabilirdim, Ollie.

Ama Max Fassner’ın beni öpmesine izin verdim. Karşı koymadım. Nedenini bilmiyorum. Belki de bedeni ılık ve hava çok soğuk olmasındandı. Belki de bedenindeki gerilim bana zarar vermek üzere olan birinin bedenindeki gerilim gibi olmamasındandı.

“Ben şey değilim,” dedim. “Yani... Aslında, benim bir erkek arkadaşım var.”

Max geriye doğru bir adım attı. Sonra da sıırttı. Çok pis bir gülümseme olduğunu söyleyebilirim.

“Uzun süre olmayacak.” Max eğildi.

Uzaklaşan ayak sesleri dinene dek karların arasında yapayalnız kaldım. Dallardaki buz saçaklarının çatırdayışı dışında, görüşümü tetikleyecek yankılar yoktu. Parmaklarımı dudaklarıma götürdüm. Max’in kesinlikle bir dili var.

Birlikte uyuduğumuzda göğsümde hissettiğim nefesi ılık olduğu halde, Owen’ın sahip olmadığı bir dil. Cıyaklayarak uyandığımda, Owen’ın sahip olmadığı bir dil. Bana iğrenç olduğumu söyle, Oliver. Bırak da çürüyüp öleyim.

Onları iki kez ektikten sonra, Abende kardeşlerle Sickly Poet'te buluştum. Bir kış gecesi olduğu halde içerisi kalabalıktı. Owen ve Fieke her zamanki masamızda oturuyorlardı. Owen telefonuna bir şeyler yazıyordu, Fieke da kaşlarını çatmış sahnede her dizeden sonra başından aşağı sürahi sürahi su döküp “El Sallamıyordum Boğuluyordum” şiirini katleden bir kadını izliyordu (*Tearslaughter*’lar her yerde var). Çınlayan kadehler arasında, sahnedeki kadın şiiri bu sefer tersten okurken, o salonun en ufak parçasını bile görebiliyordum. Onlar beni görmemişti ama ben onları görüyordum.

Fieke ismimi söyledi. Masalarla barın arasında durdum. “Moritz’in ne düşüneceği umurumda değil. Ben *seni* düşünüyorum. Geçtiğimiz hafta lanet forumda çok vakit geçirdin. Bunu gerçekliğe tercih ediyorsun.”

Owen’ın telefonunda ona bir şeyler yazdığını duydum. Anlayamayacağım kadar hızlı yazıyordu ama gergin olduğunu hissedebiliyordum.

“Bunun ikinizi yakınlaştıracaklarını sanıyorsan... Artık uyansan iyi olur. O, hiçbir şeyi umursamıyor. Ya bir gerzek olduğunu ya da *şirinlik* yaptığını düşünecek. Seni ciddiye almıyor.”

Owen telefonunu daha da sıkı kavradı. En kötüsü de şuydu: Ona sarılmak istedim. Sanki Owen sarılmaya ihtiyaç duyan şirin bir şeymiş gibi.

Göğüs kemiğime yakın bir yerde, dallarımızın arasında bir şeyin daha çatladığını hissettim.

Fieke gözlerini kısıtı ve hızla dönüp bana baktı... Bunu o da mı hissetmişti?

Dudaklarımı büzüp Owen'ın yanına oturdum. Dizimi sıktı. Hafifçe gülümsedi.

“Selam,” dedi Fieke pek de dostane olmayan bir tavırla.

Nasıl gidiyor? diye yazdı Owen. Daha bir saniye önce, ona sıkı sıkı sarılmak ve Max'le ilgili düşünceleri aklımdan atmak istiyordum. Lanet dilini de. Ama o anda...

Myriad'da çok oyuncu var. Molly'yi taklit etmeye çalıştım. Ama hissettiğim her şeyin dip akıntısı yargı gücümü aştı. Hiçbirimiz senin kadar neşeli maskeler takmakta becerikli değiliz, Ollie.

“İnanılmaz bir tempo değişikliği oldu. Herkes korkunç... korkunç dost canlısı. Çok da müzikal. Sen de bundan hoşlanırdın, Owen.”

Dikkatle bana baktı. Hafifçe öksürdüm.

“Myriad'ın lanet olasıca bir nonoş şekerci dükkânı gibi olduğunu duymuştum. Dilediğin kadar oğlan varmış,” dedi Fieke.

Owen telefonu aldı. Bir şey yazmaya koyuldu. Ritmi bir ekranda mahsur kaldı ve okuyamadığım bir şeyi aydınlattı.

“Abende'lerle geçireceğim bir geceye tercih edeceğim arkadaşlar bulamadım.”

Fieke dudağını ısırdı. “O kadar da zorlama. Sadece bu sene diğer çocukları rahatsız etmeyeceğine söz ver, biz idare ederiz.”

“Böyle bir şey yapmayacağıma söz veriyorum.” Hakarete uğramış gibi hissettim, Ollie. Kim öyle hissetmezdi?

Owen yazmayı kesti.

“Eminim ki bana bundan daha fazla güveniyorsunuzdur. Bernholdt-Regen’den ayrılmış olmam arkadaşınız olmadığım anlamına gelmez. Beni gitmeye siz teşvik ettiniz.”

“Bence fazla itiraz ediyorsun.”

“Zorlayan tek kişi ben değilim,” dedim ters ters.

“Doğru ama cümlelerinin sonunda dilini şaklatan sensin.” Sırıttı. “Tikin var, değil mi? Seni bu kadar geren şey nedir? Sadakatsizlik konusu mu, yoksa içeri girdiğinde bizi gizlice dinlerken söylediğimi duyduğun şey mi?”

“*Pardon.* Arkamdan konuşulmasını ben istemedim. İlişkimiz seni hiç ilgilendirmez.” Owen’ın eline uzandım. Elini çekip yazmaya devam etti.

“Sizi ben tanıştırdım! Daha en başından beri beni ilgilendirir!”

“Kötü idare edeceğin bir hayatın olmaması yüzünden, Fieke.”

“*Ne* diyorsun sen, seni bacaksız.”

“Hayatın sıkıcı olduğu için ilişkimize karıştığını söylüyorum.”

Yumruğunu masaya indirdi...

Owen kalktı. Sonra da masadan uzaklaştı. Kadının bıraktığı mikrofona doğru gitti.

Sahnede sürekli olarak üç sözcüğü sessizce haykırdı. O kadar sessiz bir öfkeyle söyledi ki *Kneipe*’deki herkes dönüp ona baktı.

“*Ich bin hier, Ich bin hier, ICH BIN HIER!*”

Ben buradayım.

Bana bırak bir süper kahraman olmayı, neden hâlâ bir insan olduğumu söyler misin? Ben utanmasaydım, Owen mikrofona “çıglıklar” atar mıydı? Ben o kadar tereddütlü olmasaydım, Fieke nonoş şekerçi dükkânı hakkında ne derdi? Her yanımdan suçluluk dalgaları yayıldı. Bana havadan sudan fazlasını anlat, Oliver Paulot. Bana olduğun her şeyi anlat. Gerçek insanların nasıl davrandığını göster. Not tutabilirim.

İyi insanlar olmasak bile, en azından birbirimize belki daha iyi davranabiliriz.

On Birinci Bölüm

blender

Moritz.

Yakın tarihlerdeki saşmalıklarımızı bir kenara bırakabilir miyiz? Bir deniz cenazesi yapabilir miyiz? Böylece, lanet olasıca hem karada hem denizde gidebilen arabalarımıza binip Atlantik'e açıldığımızda ve ortasında beşlik çakmak için buluştuğumuzda, fosilleşmiş dırdırlarımız tamamıyla zamanın kumlarının altına gömölür mü?

Bak. Belki de Max, Owen ve Fieke'yla aranda geçenlere yorum yapmak *haddime* değildir, ama şu kadarını söyleyeceğim: Seni anlıyorum, Moritz. *Kendini* anladığından da fazla anlıyorum.

Ne hissettiğini ve *neden* hissettiğini anlamaya çalışmak yerine, zamanını duygulokasyon konusunda endişelenerek geçiriyorsun. Yine aynı konuya gelliyoruz: Seviilmeye değer olduğuna hâlâ tam olarak inanmıyorsun. Geçmişin için cezalandırılman gerektiğini düşünüyorsun. Başından beri derdin buydu!

O iğnelerle dolu yerde doğdun. Belki hayata ayakların olmadan başlayınca yere sağlam basmak her zaman zordur ve yaraların Arthur'un kiler gibi iyileşmiyordur.

Ama ciddi ciddi çürüyüp ölmene izin verir miyim sanıyorsun? Bu kadar da... *Moritz* olma.

Birbirimize yazmayı kesemememizin gerçek nedenleri var. Yani, bu resmen saçmalık! Sinir olsak da ve sinir bozucu hale gelsek de, bizler mektuplaşma bağımlılarıyız. En azından haftada iki kere sırf kâğıt üzerinden birbirimize dırdır etmek için *sayfalarca* yazıyoruz. İnsan olsun da olmasan da, benim için kesinlikle yeteri kadar iyisin.

Arthur'la birlikte Loban Meydanı'na geri döndükten sonra, hem Beau hem de Auburn-Stache bizi basamaklarda bekliyorlardı. Hangisinin daha fazla bağırdığını bilmiyorum. Bir ara, Beau Japonca konuşmaya başladı, Auburn-Stache de *TİPİK İNGİLİZ* moduna girdi! ("Ne kadar da lanet işler çeviriyorsunuz!") Arthur ve ben gülmeye başlayınca, ikisi de *çıldırıldı*.

"Ah, bu ikisi birlikteyken başa bela olacaklar." Beau başını salladı. Biz sırttık.

"Bir saate kadar gidiyoruz, Pro... Beau! Ollie, bana öyle bakma... Gitmemiz gereken bir sürü yer var. Arthur da gayet sağlıklı görünüyor."

Yemin ederim ki Arthur zerre kadar utanmamıştı ve ellerini arkasına falan saklamadı (Trende çubukları çıkar-mıştı ve eğri parmakları gayet iyiydi. Artık üç eklemli gibi değildi).

Beau iç çekti. "Bu gece gitmenize izin verir miyim sanıyorsun? Bana hakaret etme. Ollie, sen Arthur'un

odasında kalacaksın ama o şapkayla uyumak zorundasın çünkü yemekten artakalanları bir elektrik kesintisinde daha kaybedemem. Greg, koltuk senin. Art, gidip bize birkaç Tso al.”

Moritz, Şikago’da yüz tane mucizeyle karşılaştım ve sıparış Çin yemeği bunlardan biriydi.

Arthur bana yatağını verdi, ama battaniyelerinin ve örtülerinin ufacık bir oda gibi yerleştirildiğini fark ettim. Bir yatak direğine çarpıp ikiye ayrılma ihtimalim olmadığı için bir *tatami* şiltesini seçtim ve ayaklarımı onun tekerlekli sandalyesinin altına sıkıştırdım.

Uyumadım. *Saatlerce* sohbet ettik, benim ormanımdan ve onun şehrinde söz ettik. Ona okulla ilgili sorular sorduğumda ses tonu yine değişti.

“Bu aptal alçı durumu olmasaydı...”

“Neden bunu takıyorsun, Arthur-mander? Moda mı?”

“İşleri berbat ettim, arkadaş.”

“Bir kapiya falan mı vurdun?”

“Yok. Bir çocuğa yumruk attım ve bir kamış gibi eğildi.”

“Vurdun mu? Çocuk bir *Tiran* mıydı?”

“Ne dedin?”

“Bir zorba.” Siyah ve gümüş renkli tekerlekli sandalyeye baktım. “Aranıyor muydu?”

Belki de elektrik prizlerinin odaya konfeti renkleri saçmasından dolayı onun başını onaylayarak salladığını görebildim. Ya da masasındaki lambaların süper teknolojik

kapalı mekân hobisinin robot parçalarına vuran parlak mavi renklerinden dolayı görebildim. Ya da tavanına yapıştırılmış plastik yıldızlar yüzünden. (Ormanın dışındaki hiçbir yer karanlık değil, Moritz.)

“Şey, kendim düzeltmeye çalıştım.”

Arthur’un koluna şu olmuş:

Çatlak ön kolunun yarısına kadar devam ediyor. Kolu resmen ikiye ayrılmış. Kemikler üst üste binmiş ve o şekilde kaynayarak birleştikleri yerde kalın bir yumru oluşmuş (Buna kemik nasırı deniyor, Moritz). Arthur panikleyip o nasırı kırmış ama sonra iki kemik yan yana gelmemiş.

“Asla doktora gitmiyorum. Beau her şeyi kendisi yapıyor... Eskiden süper bir cerrahmış. Sonradan, beni haftalarca eve kilitledi. Bunun ne kadar berbat olduğunu düşünabiliyor musun?”

“Evet.”

“Eminim ki düşünabiliyordursundur, OllieUpandFree.” Yan döndüğünü duydum. “Ortaokulda bir futbol topuna vurup küçük parmağımı kırdığımdan beri kemiklerimi kendim düzeltmeye çalıştım. Genellikle iyi beceriyorum. O gün formumda değildim. Yumru giderek büyüdü ve ben... ufaldığımı hissettim.”

Arthur iki saat boyunca o karanlık spor salonunda kemiğini tekrar tekrar kırmış. Karanlık çöktükten sonra eve geldiğinde kolu bir sopa kadarmış.

“Bana yapay bir kol takmaya çalıştılar. Yani, yapay bir ön kol buldular. Göt herif gelip yardım etmeye çalıştı, ama boktan iskeletim bunu kaldırmadı. Yapay kemik sürekli olarak diğer kemikleri kırdı. O yüzden, artık iki kolum yok.”

Yere uzanıp dışarıdaki bana yabancı gelen trafik seslerini dinledim. (Sanırım, şehirler asla karanlık veya sessiz olmuyor, Moritz.) "Ama bunun iyi bir yanı var: Sen artık bir sayborgsun."

"Çok boktan bir sayborgum."

"Yine de havalı, Arthur."

"Sağ ol, arkadaş."

"Bugün parmaklarına da aynı şey olabiliirdi." Gözlerimi sımsıkı yumdum. Elektriğin *aurama* girişini izledim. Hani gözkapaklarına bastırırsın ve benekler görüp durursun ya? "Yanlış bir şey yapsaydım, elini öldürebilirdim."

"Biliyorum." Güldü. "Senin gibi bir şapşala güvenerek aptallık ettim, değil mi?"

"Büyük aptallık ettin."

"Evet."

"Arthur?"

"Buradayım, arkadaş."

"Bu tekerlekli sandalyeyi kullanmaya başla, olur mu?" Ayağımla sandalyeyi ittim ve çorabımın lastik kısmında kaydığını hissettim. "Beau için."

"Çok abartıyor, arkadaş. Aslında, bunları yapması için hiçbir..."

"Buna pişman olursun. Ona bir şey olursa ve sen onu dinlemezsen, buna pişman olursun." O lanet paltoyu giymeliydim, yakınlarda kalmalıydim ve...

"Tamam, UpandFree."

"Arthur, o çocuğa neden yumruk attın?"

Yanıt gelmedi. Şehir asla uyumuyor olsa bile Arthur uyuyakalmıştı. Şehir asla uyuyamıyor olsa da, o lastik giysiyi giydiğim ilk geceydi.

Sabahleyin, Arthur'a bir şey sormadım ve her ihtimale karşı ona sarılmadım, ama Beau bana hafifçe, Auburn-Stache'ye de sınıksı sarıldı ve arabamıza gittik. Auburn-Stache'nin acelesi var gibiydi, bense doğrudan müzelere taşınmak veya belki Arthur'un yatağının altında yaşamak ya da sadece orada *kalmak* istiyordum.

"Bu ne?" dedi Arthur. Ona defterimden kırıksık bir kâğıt parçası uzatmışım.

"Sözleşmen. Öykünü anlatabilmem için noktalı yere imza at."

Arthur güldü. "Hâlâ öykümün anlatmaya değer olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Muhtemelen, maddi açıdan değil ama evet, öyle düşünüyorum."

Sağlam eliyle kâğıdı ateline dayayıp imzaladı. "Süper."

Arabanın yan aynasından, vakit geçirmeyi unuttuğum ön basamaklardan el salladıklarını gördüm. Arthur tekerlekli sandalyesinde olduğu halde, kolları Beau'nunkilerin yüksekliğine erişiyordu ve çelik gibi bir adam değilse bile Metropolis'e ait bir adam olduğunu sessizce ilan ediyordu.

Beş saatlik bir araba yolculuğundan, yazı yazmaktan ve Auburn-Stache'nin bana Beau'nun üniversitedeki derslerinde ne gibi haylazlıklar yapıldığını anlatmayı kesinlikle reddetmesinden sonra (aralarında kötü bir şey geçip geçmediğinden söz etmedi çünkü Auburn-Stache bana hiçbir şey anlatmaz), Impala otoyoldan çıktı ve bir

diğer *Blunderkid*'in yaşadığı ayrı bir alana saptı. Orası orman da değildi, Şikago da değildi.

Bu mahallede evlerin hepsi birbirinin aynıydı. Herkesin arka bahçesi neredeyse yandaki evin kapısına bakıyordu; daha doğrusu, herkes bahçesinin etrafına çitler çekmemiş olsaydı öyle olurdu. Çitlerden pek hoşlanmam. Oradaki çitlerin hepsi çok alçaktı. İnsanlar dışarıda mangal yaptıklarında, komşuları domuz sucuklarını yakarken dört bir yandan izlenme yarışmaları yapılabilirdi. Banliyöler için normal bir durum mu? Yani, o sahte mesafeyle ayrılmış olan tuhaf yakınlık normal mi? Biz oraya vardığımızda, kimse mangal yapmıyordu. Kasım ayında bir akşamüzeriydi ve hamburgerler yazın güneş ışınlarıyla tatlandığında daha lezzetli olur. Kaldırımları çevreleyen ağaçlar yüzünden kendimi daha iyi hissetmiş olabileceğimi düşünebilirsin, ama dalları çıplaktı. Ben toprağı görebilmek için yeri kazmanı gerektirecek kadar kalın, çıtır çıtır kahverengi yaprakları olan ağaçlara alışığım. Oradaki insanlar yaprakları küreklerle temizliyorlardı... Sonra, herhalde bir yere atıyorlardı. Yakıyorlar mıydı? Şiltelerin içine mi dolduruyorlardı? Bilmiyorum. Belki de bahçelerinde çok yaprakları var diye komşularının onlarla dalga geçmemeleri için gizliyorlardı.

Ohio, Moritz. (Arthur, bana güç ver!)

"Pekâlâ, Sırlar Çavuşu, bu çocuğun bir ismi var mı? Yoksa bana söyleyemez misin?"

"İsmi Bridget."

Bunu profesyonel bir öykü anlatıcısı gibi defterime yazdım.

“Geleceğimizi bilip bilmediğini söyleyebilir misin?”

“Arthur’un evinden o kadar kısa sürede ayrılmanın nedenini o.” Bu açıklama, göt herif standartlarında bir bajaranın açılması gibi bir şeydi. “Bridget son derece düzenli aylık randevulara alışık.”

“O da mı ev eğitimi alıyor?”

“Ev eğitimi almıyor ama nadiren sosyalleşiyor.”

“Neyse, öyküsünü öğrendiğim müddetçe sorun yok!” Havaya yumruk atmaya çalıştım ama elimi arabanın tepesine çarptım.

“Ollie, biraz sabırlı davranmayı denemen gerekebilir. Bridget her zaman uyumlu olamıyor.”

“Hepimiz Arthur gibi havalı olamayız. Ben sadece Bridget’in sorunlarına yardım etmek istiyorum.”

“Bazen yapılabilecek kısıtlı bir yardım olabiliyor. Sırf epilepsinde ilerleme kaydettin diye, bunun asla başına gelmeyeceğini düşünemeyiz. Evet, hastalığınla başa çıkmanın yeni yollarını bulduk ama...”

“Lütfen, bana hasta deme. Burada üstümde devasa bir beden prezervatifiyle zafer kazanmış gibi oturmuş, kötü yürekli, elektrikle çalışan bir araca karşı koyuyorum.”

“Ama seni henüz iyileştirmedik.”

“Güzel. Çünkü ben de bu devasa beden prezervatifine bayılıyorum ve asla çıkarmak istemiyorum.”

“Ayrıca, Arthur’u veya Bridget’i da iyileştiremiyoruz...”

“İ harfiyle başlayan o sözcüğü söyleme.” Moritz, ben bir şifa aramıyorum. Gerçekten. Dünyayı benim gibi göremeyecek biri olmayı hayal bile edemiyorum. Birinin sana göz küreleri verdiğini düşünebiliyor musun? Tuvalette atıp sifonu çekerdin. Şerefli bir şekilde.

Çocukken tıpkı gözlüklü çocukların astronot olmayı düşlediği gibi *normal* olmayı hayal ederdim. Gündüz rüyaları gerçekçi değildir. Ben sadece *normal* sözcüğünün “dünyada hayatta kalmak” anlamına geldiğini sandığım için öyle olmayı isterdim.

Ama Arthur şehrin sokaklarında *anormal* ve harika bir biçimde yürüdü. Umutlarımı kabarttı ve beremi çıkarmamı sağladı. Ona yüz tane mektup yazacağı.

“Stache, ben kimseyi *düzeltilmek* istemiyorum. Bir şey bozuk değilse onu düzeltmezsın.”

“Ollie.” Gülümsedi. “Seni buraya getirdiğim için pişman değilim.”

“Karşı konulmaz biriyim.”

“En azından inatçısın.”

Diğer evlere benzeyen bir evin önünde yavaşladı: Gri cepheli, sıkıcı bir bahçesi olan bir yerdi.

“Geldik.”

“Evleri birbirinden nasıl ayırt ediyorsun?”

“Posta kutularının üstünde numaralar var.”

“Ha, evet.” Çoğu kişi için bariz olan şeyler münzevileri şaşırtıyor. Herhangi bir yerde evime dönmemi sağlayacak eğretiler olması bir karton kutunun içinde bile kaybolurdum.

Kapıyı açtım... “DAHA LANET ARABAYI PARK ETMEDİM BİLE!” Yumruğumu havaya savurabileceğim kadar açıklık bir alana hevesle çıkmak istedim. Bir diğer süper kahramanla tanışmayı dört gözle bekliyordum, Moritz. Çımları öptüm, doğruldum ve Bridget’in elektrikli şeylerle ısıldayan evine baktım. Pencerelelerin perdeleri çekilmişti,

panjurlar da kapalıydı. Evde karşılaşacağım akımlardan bacaklarım titreyerek beremi kulaklarımın ucuna kadar çektim ve evin tertemiz basamaklarından yukarı çıktım. (Tıpkı Arthur gibi üçer üçer atladım.)

"Eh, bizi karşılamak için dışarı fırlamadı."

"Fırlayamaz. Kapıyı da sakın..."

DİNG DONG! DİNG DONG!

Lastikle kaplı parmaklarımı mutlu ederek hayatımda ilk defa bir evin zilini çaldım! Auburn-Stache omuzlarımdan tutup beni kenara çekmeden önce zili tekrar çaldım.

"Meşhur bir patates gibi koltukta mı yaşıyor?"

"Pek sanmam." Artık Auburn-Stache kadar uzun olduğumdan, benimle konuşurken eğilmesine gerek kalmadı. "Ollie, düzgün davran." Paltosunun cebinden üstünde bir sürü anahtar olan bir anahtarlık çıkardı.

Eminim ki bütün *Blunderkid*'lerin evinin anahtarları onda vardır. Anahtarlıktan gümüş rengi bir anahtar seçip kapıyı açtı. O anda donuk mavi bir oturma odasıyla bej renkli dar bir koridor gördük. Duvar halıları yoktu. Beau'nun dubleks evindeki gibi imzalı albüm kapakları da. Etraf tertemizdi. Tenimin kaşındığını hissettim.

"Bridget? Ben Doktor Auburn-Stache."

Moritz, Auburn-Stache evime geldiğinde asla haber vermemiştir. Parmak uçlarında da yürümemiştir.

"Mutfaktayım."

Bu ses biraz donuk muydu? Sanki dezenfektanla yıkanmış ve özelliklerini yitirmiş gibiydi. Konuşan kişi konuşmak zorunda olduğu için bunu yapmıştı ve sesi de ancak onu duyabileceğimiz bir seviyede çıkmıştı.

Auburn-Stache'nin surat ifadesinden teslimiyet kadar şaşkınlık okunmuyordu. Bana koridorda yol gösterirken acele etmeui. Parkelerin altındaki ve duvarların içindeki kablolar uğılduyordu. Tulumumu çekıştirdim. Yürüyüşümüz çok uzun sürdü.

Beyaz fayanslı mutfaga girdiğimiz anda, Auburn-Stache'nin tavrı değışti. Omuzları gerildi ve kolunu yana uzatıp adım atmamı engelledi.

Ama yine de kolunu itip geçtim, çünkü bana fazlasıyla Liz'i ve omurgası kırık Joe'yu nasıl bulduğumu hatırlatıyordu. Bu da bir başka kazaysa, bununla yüzleşmeyi tercih ederdim.

Derin bir nefes alıp mikrodalga, buzdolabı ve elektrik prizlerinin *auralarının* arasından geçip tüm bunların ortasında duran kıza doğru ilerledim. Bridget hayatımda gördüğüm en garip duruşa sahipti. İnce uzun ve koyu sarı tenliydi, kızıl kahve saçlarının uzun tutamları olduğu gibi yüzünün gerisinde toplanmıştı. Ellerini daha önceden hiç görmediğim elektrikli bir aletin üstüne koymuş, bir tezgâhın arkasında duruyordu: Alt tarafında gümüş renkli bıçakları olan ve *aurama* çakıltaşı grisi bir renk yayan bir tabanlıkta duran cam bir deney şişesi vardı. Üstündeki askılı bluz sol omzundan aşağı sarkıyor ve göğüs kafesinin yakınlarında gördüğüm en tuhaf dallanmayı gözler önüne seriyordu. Neredeyse çölde toprağın çatladığında oluşturduğu görüntü gibiydi.

Elektrikli aletin üstünde kırmızı, ete benzeyen bir şey duruyordu. Evdeki Edgar Allan Poe yaş günü partimizi hatırladım. *Grey's Anatomy*'yi izleyip uyuyakaldığım sa-

yı-sız gece-yi hatırladım. Bridget'in elindeki şey ne-re-de-yse kesinlikle, atan bir insan kalbiydi.

Kalp kuru görünü-yordu ve Bridget'in parmaklarının arasından kan damlamı-yordu. Gözleri de hiçbir şeyi ele vermi-yordu. Sanki uyurgezerdi ve kimse onu belki sene-lerdir uyandırmamış gı-biydi.

"Merhaba," dedi gayet sakin bir sesle.

Bana *Blunderkid*'lerin yalnız kalmaları gerektiğini söy-ler-sen, sana bir yalancı oldu-ğunu söylerim.

Bana bunları artık duymak istemediğini söyle, Moritz.

On İkinci Bölüm

plastik köpük masa

Yere bilim sıçratıyorsun, Ollie. Her yere sıçratıyorsun.

Bilimi bir kenara bırak. Hepimiz bir bilimkurguda yaşıyoruz.

Oliver, Bridget ne kadar ürkütücü görünürse görünsün, bu kız ve çıkarılabilen kalbi beni büyüledi. Kesinlikle ondan söz etmeni istiyorum. Sen yemi atıyorsun, öykücü, ben de bunu yutuyorum.

Ne vakit birbirimize karşı dar görüşlü davransak, kafamı masaya vurmak istiyorum. Dünya bir yana, bana ihtiyacın olduğunda ben buradayım. Yakınında olmasam bile.

Belki de karanlık günlerde kendimle ilgili ne düşündüğüm önemli değildir. Senin hakkımdaki iyi düşüncelerin devam ediyor. Hislerimi kontrol edemiyorum. Ama en kötü zamanlarımda bile, aynı şeyleri hissedeceğine dair inancım tam. Bu da önemsiz bir şey değil, Ollie.

Dırdır festivalinin artık bir gemi enkazına dönüştüğünü düşün.

Fikirlerim her zaman kayıtsızsa ve seninkiler de ta'n aksiyse... Eşitlenmiş oluyoruz.

İkimiz birlikte insan gibiyiz, Oliver Paulot. Damarlarımız şimşekle atıyor.

Sickly Poet'teki o felaketten iki sabah sonra, nefesim ke-silerek uyandım. Yüksek balkonun dışında esen rüzgâr kulaklarımı tırmalıyordu. Penceremden içeri sızıyordu. Kapımın diğer tarafından bir öksürük sesi geldi: Babam, bir çift vardiyaya hazırlanıyordu.

Yatağımdan Owen'a mesaj attım. *Dinlemek istiyorum. Sen konuşmak istiyorsan.*

Yanıtı sabahın dördünde hemen geldi: "Bunu bana acıdığın için yapıyorsan, boş ver gitsin!"

Ona en kısa zamanda başka bir ses programlamaya karar verdim. (Özürler.)

Ablanın dediği her şeye inanmamalısın, diye yazdım.

"Onu bu işe karıştırma! Hâlâ bana büyüklük taslıyorsun!"

Özür dilerim. Kasıtlı yapmadım.

"Asla kasıtlı yapmazsın zaten! İnsanlar sessiz olmanın diyecek bir şey olmaması anlamına geldiğini sanıyor! Öyle değil!"

Söyleyecek bir şeyin olmadığını düşünmüyorum. Davranışların çok şey söylüyor. Ciltlerce, kocaman kitaplar kadar çok şey söylüyor.

"Söyleyeceklerini asla basit bir şekilde söylemiyorsun!"

Söyleyeceklerim: Basit.

“Ayrıca, berbat bir mizah anlayışın var!”

Seninle tanışana dek hiç gülmedim.

Oliver, bunun tam olarak annenin baban hakkında söylediği şey olduğunu biliyorum. Yaratıcılıktan yoksunum. Söylemiş miydim?

“Şu anda ciddi ciddi gülmüyorsundur herhalde.”

Ahahahahaha?

Bir duraksama oldu.

“Tebrikler o zaman! D! Tanrım! Sana öfkeli bile kalamıyorum!”

Bir duraksama daha oldu.

Aynı soğuk şehirdeki farklı binaların içinde, ona az kalsın Max’ten söz edecektim. Ama bunun ne faydası olurdu? Öpüşmek bir hataydı. Max’e birisiyle birlikte olduğumu söylemiştim. O defter kapanmıştı.

Benim için çok önemlisin, Owen.

“Bunu daha sık duymaya ihtiyacım var!”

Sorun hep duymak zaten. Fieke ve sen o gün neden söz ediyordunuz?

“Sadece bir okul projesinden! Sıkıcı olduğundan emin olabilirsiniz!”

Fieke hiç de sıkkın gibi değildi. Ama Owen’ın yalan söylemek için bir nedeni yoktu. O, ben değil.

Yastığa yaslandım.

Onu biraz telaşla iyi geceler, günaydın dedim.

“Seni seviyorum!”

Kendimi senin yerinde buldum, Ollie. Bu tür bir açıklamaya verilecek doğru bir cevap var mı?

Ödle gibi davrandım ve cevap vermedim.

“Sana Max’le kampüs turunun nasıl geçtiğini sormaya fırsat bulamadım.” Molly eldivenli elini koluma geçirdi. Birlikte kahvaltı etmek için yemekhaneye doğru yürümeye başladık. “Seni evine kadar takip edip bütün gece uyanık tutmadı, değil mi?”

“Tabii ki hayır!”

“Gayet uyumlu davrandığından eminim. Yeni öğrencilere karşı her zaman öyledir. Özellikle de bu yeni öğrenciler çekici Gotik çocuklarsa.”

“Ben ne çekiciyim ne de Gotik.”

“Ben çoktan herkese çok hoş olduğunu söyledim. Bana kimse itiraz edemez. Hem sana Gotik denmesini istemiyorsan, lütfen şu perçemlerini kesmeme izin ver. Her yanını sabun içinde bırakıp seni kırpma makasıyla kesmeyeceğim. Söz.”

Elimden olmadan güldüm. “Kırpma makası mı? Beni nasıl bir yaratık sanıyorsun acaba?”

“Benden daha fazla bir yaratık değilsin.” O da güldü. Ama arka ağzını büzdü.

Sesine tepki vermiş olmalıydım.

Molly kolumdan çıktı.

“Kendin hakkında böyle düşünüyor olamazsın.” Bir saniye sonra, “Öyle bir eşya değilsin,” dedim.

“Sakin ol, Prens. Sen kendin hakkında ne düşünüyorsun?”

“İkimizin durumu...”

“Tıpatıp aynı. Sen kendini affettiğinde, ben de kendimi

affedeceğim, Liebling.” Yavaş yavaş iki ağzı da gülümsedi. “Neyse, bir hayvan gibi davranmak bir oyunculuk kariyeri için çok faydalı olabiliyor.”

“Ah! Seçimler nasıldı?”

“Rolü kaptım.” Eldivenli elini yumruk yaptı.

“Rol dağıtımıyla ilgili açıklama yaptılar mı?”

“Hayır.” Molly buklelerini geriye savurdu. “Ama rol benim.”

Başımı salladım. “Şu özgüvenini şişeleyip satabilseydim...”

“Bir yalanı şişelemiş olurdun. Sen saçlarımı kesmeyi tek-
lif etsen, o özgüven nerede olurdu sence?” İç çekti. “Burada
değil.”

Ona ailesindekilerin gizli dişlerini bilip bilmediklerini
sormak istedim. Ama soramadım.

Bukle bukle saçı veya özgüveni şişelere koyamadım,
kendime enjekte edemedim.

Yoğun geçen Kurgu dersimde, herkesin özgüvene ihti-
yacı var. Doktor Hoppen, sınıfı efsanevi kamp ateşlerinin
etrafında armut minderlerden ibaret olan öğretmen... Ollie,
hayatımın birçok yönünden emin olmadığım halde, kurgu
her zaman bir soluk almak gibi oluyor. Bu konuda mütevazı
olamayacağım. İyi bir dinleyiciyim. Öyküleri yorumlamak-
ta da iyiyim. Gerçeği duyduğum anda anlıyorum.

(Duymadığım zaman da anlıyorum, Ollie.)

“Bugün, bulduğumuz materyalleri birleştirerek Gläserne

Bienen*'i yeniden yorumlayacağız,” dedi Doktor Hoppen bize. Oluşturduğumuz halkanın ortasında bir sandalyede oturuyordu. Birleşik kaşları kadar inanılmaz, kocaman bir gülümsemeye duruyordu karşımızda. “Bunun kolay olacağını sananlar, geri dönüştürülmüş plastikten minnacık, yapay cam, robot arılar yapmanın hiç de kolay olmadığını bilsinler. Özellikle de her arı kitaptan bir ana temayı temsil edecekse.”

Myriad için normal bir dersti. Beni heyecanlandırmadığını söyleyemem. Yaratıcı değilim. Ama dokulardan anlarım. Şekillerle de aram iyidir. Tuhaf şeylerle de. Teknoloji korkusuyla ilgili bilimkurgu kitaplarla da. Doktor Hoppen bir keresinde Bulgaristan’daki kreş öğrencilerine dans etmeyi öğretmiş. İnsan saçıyla, hayvan kemikleriyle, naylon torbalarla ve kurdelelerle bir araya getirilmiş heykelleri Avrupa’nın dört bir yanında müzelerde sergilenmiş. Doktor Hoppen tuhafıklara saygı gösteren biri. Bir kere bile dikkatleri koruyucu gözlüklerime çekmedi.

Doktor Hoppen âşık olacağım bir sonraki kişi olabilir. Armut minderimde elverdiğince dik oturdum.

“Kafka’nın kısa öykülerini gözden geçirip ısınacağız. Kısa bir yaratıcı an yaşayalım. Üç gönüllü istiyorum.”

Geri çekildim. Oyunculuk egzersizleri için istekli olan adaylar Myriad’da fazlasıyla var... Kapri bir tulum ve ipekli bir bluz giymiş olan Chloe-Bowie iki elini birden kaldırdı. Hepsi seçilmek için bağıştı.

“Chloe-Bowie.” Ona herkes öyle diyor. “Ve Max. Max, birini daha seç.”

Ayağa kalktım. Daha Max parmağını kıvırıp gelmemi işaret etmeden kaderime razı oldum.

* Yazar Ernst Jünger’in bir romanıdır. *Cam Arılar*, anlamına gelmektedir. (ç.n.)

Performanstan korkmuyorum, Ollie. Max Fassner'dan da korkmuyorum. Armut minderdekilerin neden aniden susup olduğunu bilemiyorum. Gerilimimi duygulokasyonla anlamış olamazlardı. Yanaklarımın kızardığına bile inanmak istemiyorum.

Tereddüt etmenin vakti değildi. Üçümüz dairenin ortasında durduk. Max'in kolu benimkine değiyordu. Nabızı içimde yankılanıyordu. Dengemi bozuyordu.

“Kuralları biliyorsunuz. Bir öykü başlığı söyleyip ellerimi çırpacağım. Okumalarınızı yaptıysanız, ben daha ona kadar saymadan resmi temsil etmeniz gerek. Ama konuşmadan.”

Resimden kastettiği şey bir öyküden önemli bir sahneyi almak, bunu oynamak ve dondurmaktı. Böylece, sahne canlı bir tablo haline geliyordu.

“Basit bir şeyle başlayalım. Dönüşüm.” Ellerini çırttı.

Kendimi derhal yere attım, ufak ve garip görünmeye çalıştım. Kafka'nın gerçeküstü öykülerini okumuşsundur herhalde. Sana bir sabah bir böcek olarak uyanan Gregor Samsa olduğumu söylememe gerek yok. Dirseklerimi yere dayadım. Dizlerimi de. Böcek taklidi yapabilirim. Koruyucu gözlüğüm de var.

Doktor Hoppen'ın ellerinin sesi hâlâ yankılanırken, Chloe'nin gülümsediğini gördüm. Sonra, bir anda o da kendi karakterine büründü. Ellerinden birini ağzına götürdü: Şaşırmış gibi yaptı. Diğer elini öne uzattı, bana avcundaki görünmez bir yemeği verdi. Gregor Samsa'nın kız kardeşi: Erkek kardeşinin durumu onu dehşet içinde bırakmıştı. Ama ölmesini istemiyordu.

Geriye Max kaldı. O, Chloe'yi tamamiyle görmezden geldi. Dizlerinin üstüne çöktü ve hiç durmadan üstüne eğildi. Yere sinmiş bedenimi bir çatı gibi kapladı.

Oliver, Max utanmaz olduğu kadar da esnek... Kolları ve bacakları sınav çekermiş gibi üstümde durdu ve beni yere yaklaştırmaya zorladı. O kadar düzgün durabilmesi için inanılmaz güçlü olması gerek. Bale programında da yer aldığını duymuştum.

Boğazımda sıcak nefesini hissettim. Ürperdim.

“...Dokuz, on! Pozisyonlarınızı bozmayın.”

Max omzumda güldü ve ensemdeki tüylerimi diken diken etti.

“Tahminler?”

Ufak bir kız, “Moritz, Gregor Samsa. Chloe de kız kardeşi. Ama Max...” dedi.

“Max aşağılık bir adam,” diye mırıldandı Chloe eliyle kapattığı ağzıyla. Armut minderlerde oturanlar gülmeye başladılar.

“Hayır,” dedi kız gözlüğünü düzeltip. “O, bir eşya. Gregor’ın altında gizlendiği masa.”

Max alaycı bir ses çıkarıp üstümden kalktı. “Hayır, Chloe-Bowie haklı. Ben aşağılık herifin tekiyim.”

Sınıf arkadaşlarımız bizi alkışladılar. Max ayağa kalkma yardımcısı oldu. Birkaç saniye elimi bırakmadı ve elini geri çektiğinde, parmaklarını hâlâ avcumda hissedebiliyordum. Yanaklarım kızarmadı.

Yerimize geçerken, Chloe beni dürtükledi. “Moritz Farber, gel grubuma katıl.”

“Moritz,” dedi Doktor Hoppen. “Ben daha dokuz demeden karaktere büründün. Aferin.”

Gülümseyemedim bile.

Ollie, onu bir anda bir çember oluşturmuş yüzlerde gördüm.

Bana söylemiştin. Bir odayı aydınatabileceğimi söylemiştin. Yalan söylememişsin.

İşığı hiç görmedim. Ama ışık oldum mu acaba?

Sahne Sanatları'nda Aslan'ın kurban edileceği Taş Masa'nın kenarını kazımak için bir jilet kullandım. Birinci Sene'nin Aslan, Cadı ve Dolap performansında epey sembol kullanmışlar. Myriad'ın tamamı rüya mantığıyla işliyor: bitmek bilmez bir performans döngüsü için yaşamak. Tanrı bilir bu mezunlar dünyaya açıldıklarında ve spontane müzikal oyunlarından yoksun olduğunu gördüklerinde onlara ne oluyor. Önemsizmiş gibi davranıyoruz. Bugün ben de öyle davranmak istedim. Bugün ıslık çaldım.

Çok sinir bozucu.

Dokular konusunda ustayım. BBV, taşın gözeneklerinin neye benzediğini birçok kişiden daha iyi anlamamı sağlıyor. Hiçbir aslan o incelikte inşa edilmiş bir plastik köpük masada bıçaklanmamıştır. Klaus'un perdelerin oraya geldiğini duydum. Perdenin arkasında durup çalışmamı izledi. Sessiz olmaya çalışıyordu ama kalp atışlarını duyabiliyordum. Nefes alıp verişini de. Bir insan bedeninin olağan sesleriydi. Klaus ayakkabılarını çıkardı ve zeminde çoraplarını hışırdatta hışırdatta ilerledi. Beni korkutmak mı istiyordu? Ne kadar utanç verici.

“İyi bir iş çıkarıyor muyum?”

Hayal kırıklığına uğradı. “Seni şaşırtmak mümkün değil sanırım.”

Kulağımı ona çevirdim. “Neden beni şaşırtmak istiyordun?”

Klaus iri kollarını göğsünde kavuşturdu ve işi henüz bitmemiş olan masanın üstüne oturdu. “Belki de seni tembellik yaparken yakalamak istemişimdir. Seni sınıftan atmak için bir nedenim olurdu o zaman.”

“Sen Sahne Sanatları öğrenci gözetmenisin. Bir nedene ihtiyacın yok.” Jileti dizlerimin yanındaki kahverengi bir kesekâğıdının üstüne koydum. “Kimsenin uğruma savaşağı kadar popüler değilim.” Kurgu sınıfını düşündüm. “Muhtemelen kimse savaşmazdı.”

“Molly kesin savaşırdı. Seni neden o kadar çok seviyor?” Klaus huysuz olduğu kadar cesurdu da. Açık sözlüydü.

“Molly’nin hemen hemen herkesi sevdiği izlenimine kapılmışım.”

“Evet, tabii. Ama sen... nasıl desem? Üstüne titriyor. Molly sınıf temsilcisidir ve herkese dikkat eder. Ama sana yanında olduğuna inanmıyormuş gibi bakıyor. Sanki o mutsuzluğunla bizim için bir lütfümüştün gibi.”

“Ortak bir geçmişimiz var.”

“Bana bunun ne anlama geldiğini söyle, Farber.”

Ayağa kalkmayı başarıp ona arkamı döndüm. Perdelere doğru yürüdüm. “Bu, onun bileceğı iş. Ben onun adına...”

Klaus da ayağa kalkıp masanın üstünden bana baktı. Ciddi ciddi bağırdı: “Onun bana da öyle davranmasını istiyorum.”

Seni Klaus’la birlikte bir odaya koysam, oda açıklamalarla dolu olurdu ve orada zerre kadar utanç bulunmazdı.

“O halde, onunla konuş. Benimle değil.”

“Lanet olasıca sorun da bu. Ona ne zaman yaklaştım, beni geçiştiriyor. Bana...”

Ayağı daha masadan kaymadan sesini duydum. Hızla arkama döndüm.

Klaus düşerken ve göğsünde kavuşturduğu kollarını açmaya çalışırken gözleri fal taşı gibi açıldı.

Adrenalinin her yanına elektrik gibi aktığını duydum. Kasları gerildi.

Jileti taşın yanında orada bıraktığımı fark ettim.

Üstüne düşmesi olası değildi ama...

Dilimi dişlerimin arasında şıklattım.

Klaus yanlamasına düşerken, kollarımı uzatıp öne atıldım. Kayarak dizlerimin üstüne düştüm. Yerler yeni cilalanmış olsaydı, daha da çok kayardım. Bunu da göz önünde bulundurdum. Sol elimin parmakları jileti itip yerde dönecek kaymasını sağladığı anda, sağ avcumu onun sol omzuna ittim ve böylece düşüşünün hızını kestim.

Ama Klaus düşündüğümünden de ağırdı. Kolum ağırlığına dayanamadı.

İkimiz de boylu boyunca yere düştük.

“Ama... diğer yöne bakıyordun,” dedi Klaus benden uzaklaşarak. Bakışlarını benden ayırmadı. “Daha önce de... Burada olduğumu anlamıştın. Sen bunu nasıl...”

“Kulaklarım deliktir.” Sol dirseğimi ovuşturdum.

“Dilini şıklattığın duydum.” Başını salladı. “Tennessee Williams mı, Farber?”

“Ha, sanırım ben hâlâ o klik sesini bekliyorum.”

“Bu da ne demek şimdi?”

“Bilmem.” Bilmiyorum, Oliver. “Affedersin.”

“Neden o koruyucu gözlüğü takıyorsun, Moritz?” Öfkesi dinmişti. Sesi bunun yanıtını merak ediyormuş gibiydi. “Söyle bana.”

Başımı salladım. “İşığa hassasiyet.”

“Yalan söylüyorsun.” Klaus dikkatle bana baktı. Nefes nefeseydi. Yine o sert tavra büründü. “Tıpkı onun gibisin. Ben sadece lanet dekorun bir parçasıyım.”

“Neresi olduğu önemli,” diye fısıldadım.

Ellerini beline koyup arkasını döndü. “Salağın tekiyim.”

“Herkes takılıp düşer.”

“Salağın tekiyim, çünkü onun kim olduğunu bile bilmiyorum. Yine de...” Kolumu dürttü. “Biraz buz koy.”

“Tamam. Teşekkürler.”

Bana sinir olmuş gibi başını hızla salladı. “Derhal işe geri dön. Sonra, bu taşın üstünde bir aslanın Mesih gibi ölmesi gerekecek.”

Myriad'dan eve yürüyerek dönüş her geçen gün daha da uzuyor gibi. Kar kalınlaşıyor.

Bu gece, çalışma masamda monte ettiğim arıların başlıklarını yazdım. Minnacık kâğıt ruloları plastik gözlere soktumda çayım buz gibi olmuştu.

Bir demleme çay daha yaptım. Trigonometri ve Tasarım ödevimi yapmaya koyuldum. Yaptığın onca model arasında, Ollie... Bir çılgınlık anında kâğıt beşgenlerden desteksiz on iki yüzlü bir şekil yapmak istedin mi hiç? Yapışkanı yapının kenarlarında nereye sürdüğümü duyamadım. Tıpkı

bir des: e kâğıdı dengelemek gibi: Müzik çalamadım çünkü bassız müzikleri dinlemiyorum ve bas sesi çabalarımı yerle bir ediyor. Kâğıt yapıya dilimi şıklatamadım, çünkü nefesim çabalarımı yerle bir etti. Ödevimi tamamlayamadım.

Odama geri döndüm. Analog bir saatin kollarının yüksek tik tak sesleri haricinde çıt çıkmıyordu. Küçüklüğümde, bu daireye yeni geldiğimde, bu saati babam kapımın üstüne asmıştı. “Sessiz gecelerde bununla yolunu bulabil diye.” Ona hiç teşekkür ettim mi?

Artık hep uyuyor veya çalışıyor, çalışıyor veya uyuyor.

Ufak evimizin her yanını toz kaplamış durumda.

Suyu etrafa sıçratan duş başlığımızın altında bitkinliğimden arınmaya çalıştım. Su damlaları yorgunluğumu aydınlattı ve saçlarımın arasında plastik köpük parçaları buldum. Ensem ovuşturdum. Tekrar tekrar. Max’in nefesi orada kalmıştı.

Yarım yamalak uykuya dalana dek, Owen’ı unuttum. Yatay dikey oldu. Telefonumu aldım. Ona bir dekor olmadığını söyleyen bir mesaj attım. (Dijital sesini Christopher Lee’ninki yaptım. Daha ağırbaşlı bir ses bilmiyorum.)

Bekledim.

Sessizliği hissettim.

Owen sadece birkaç sokak ileride oturuyor. Ama onunla yüz yüze gelmeye cesaret edemiyorum. Molly ve Klaus yüzünden. Max’in ensemde hissettiğim sıcak nefesi yüzünden. Onu sadece mahvederdim. Canını acıttırdım.

Ollie. Okulum güzel... Ama içimde sadece senin sözcüklerinin yankılandığı ve bir münzevi olmak istediğim anlar hâlâ var.

On Üçüncü Bölüm

dur işareti

Moritz, derhal bir şey duymanı ve ekolokasyonda oluşturduğu muhteşem şekilleri hayal etmeni istiyorum. Hazır mısın?

SENİNLE GURUR DUYUYORUM. HEPSİ BÜYÜK HARF OLACAK KADAR.

Senin baban değilim, o yüzden hemen böyle bir şey söylemek tuhaf. Son zamanlarda, gıcık ergenler gibi sızlanıp durduğumuzu biliyorum ve sen eskisinden de tereddütlü hissediyorsun kendini. Her ne olursa olsun moralsız hissetmek tam *sana* göre ama...

Hayatta yeni şeyler denemen, yeni bir okula gitmen ve Moritz Farber, Yunus-Adam ve Yüce Böcek Taklitçisi olmanın *arkasında durman*... Muhteşem!

Senin çizgi romanını okurdum, Mo.

Eskiden ezik, gözlüklü bir tırtıldın. Hatırlıyor musun? Saatlerce koridorlarda surat asıp gezer, olduğundan da

kötü davranır, *ennui** yayar (Fransızca bir sözcük!) ve benimsinden de yalnız bir hayat yaşırdın.

Ama artık... Moritz, sen cidden münzevilliği düşünmeden önce (depresyonda olduğunu ve bu konuda bir şey yapamadığını biliyorum), ne kadar yol kat ettiğine *bakman* gerek. Yani, *arkadaşların* var. Seni beğenenler var! Düşen salakları yakalıyorsun! Bir *not almak için rap yapmana* izin veren bir okula gidiyorsun. Saçlarını suratından çekmen bile söz konusu.

Keşke kendini benim gözlerimden görebilsen. Keşke hatalarının yaşadığın anlamına geldiğini görebilsen. Ve bunların sonuçları olacaksa, öğreneceksin. Ne istersen söyle ama henüz dünya konusunda pes etme. *İkimiz de* hayatımızın tamamını yatakta geçiremeyiz.

Moritz ya daha iyi olmaya çalışmak, iyi olmakla aynı şeyse?

"Bridget," dedi Auburn-Stache. "Yapma."

Ondan daha önce söz *etmişti*. Cenazeden sonra beni teselli etmeye çalışırken. Hiçbir şey hissetmek istemediğin zaman kalbini çıkaran bir kızıdan söz etmişti. Karşımızda duygudan yoksun görünen, bir makinenin üstünde elinde kalbini tutan bir kız vardı.

Soğukkanlılığımı yitirmem için hiçbir neden yoktu. Tuhaflığa tahammül seviyem Arthur'dan daha yükseklerle ulaşmak üzere, Mo.

* (Fr.) Can sıkıntısı.

"Selam," dedim. "Bu makine insanların *blender* dediği şey mi?"

Bridget bana bir kayanın bakacağı gibi baktı. "Evet."

"Muhteşem. Çikolatalı süt falan yapmak için mi kullanıyorsun? Sana katılabilir miyim?"

"Ollie," dedi Auburn-Stache beni uyardı. "Abartılı laflarının bir faydası olmuyor."

"Çikolatalı süt yapmıyorum," dedi Bridget kolunu bir santim indirip.

"Bu arada, ben Oliver ama birçok kişi bana Ollie der. Senin gibi olmak nasıl bir şey?"

Bridget elini uzatmadı, çünkü atan kalbini tutuyordu. "Elektriğe hassas çocuk."

"Evet." Buna şaşırdım ama gülümseye devam ettim. "Bunu herkes biliyor gibi."

"Ollie, yeter." Auburn-Stache öne doğru bir adım daha attı. "Bridget, lütfen onu geri koy."

"Dikkatli davranmanıza gerek yok. Fikrimi değiştirmeyeceğim."

"Hey, kalbin göğsünde değilse kanın nasıl akmaya devam ediyor?" Göğüs kafesinin oradaki deliğe baktım. Hiç de korkunç görünmüyordu. Bir yarıktan çok bir kanguru kesesini andırıyordu. Muhtemelen, kalbini cebinden böğürtlen alır gibi çıkarabiliyordu.

Monoton bir sesle şöyle dedi: "Ben bir ucubeyim."

İlk önce Arthur, sonra da Bridget... Sanki *ucube* dünyanın en kötü sözcüklerinden biri değilmiş gibi!

"Peki, şimdi İspiyoncu kalbini bir *blender*'a mı koyacaksın? Bu, performans sanatı gibi bir şey değil mi?" (Teşekkürler, Şikago.)

"Kalbimi paramparça ediyorum. Artık hiçbir şey hissetmek istemiyorum."

"Cık!" dedim alaycı bir sesle. "Buna şiirsel aşk saçmalıkları derler."

Gözlerini kırpmadı.

"Bak, *tabii* ki Shakespeare'i severim. Mecazi anlamda hislerinin kalbinde olduğunu biliyorum. Ama anatomik olarak hisler insüler korteksindedir." Kafama vurdum. "Temel anatomi. Hem benzetmelerini de tamamıyla yanlış yaptın. Kalbini *kırmıyorsun, karıştırıyorsun*. Kalbini bir *blender'a* atınca ortalığı kirletmekten ve büyük bir ihtimalle korkunç bir sütlü içecek yapmaktan fazlasını yapamazsın."

Omuzlarını silkti.

"Bil diye söylüyorum. Bir sürü saçmalık."

"Elektrikte gökkuşakları gören bir çocuğa göre."

Kaşlarımı çattım çünkü bu sözleri kulağıma neredeyse alaycı geldi. Hislerini atmaktan söz etmesine rağmen, hâlâ duygusal davranıyor gibiydi.

Arthur'un iyileşmeyi hızlandırdığına inanmaya hazırdım. Tam Marvel tarzı bir olay.

Ama *çıkarılabilir* bir kalp mi? Buna bilimkurgu derler, Moritz.

"Hey, bir dakika. Saçmalık falan değil. Sadece biraz yunus-dalgası gibi. Seninle tanışacağım için heyecanlıydım, ama şimdi dış dünyayla ilişkini mi keseceksin? Daha esprilerimi bile duymadın!"

"Umurumda değil," dedi hayatımda duyduğum *en* duygusuz sesle. "Hem bu intiharla aynı şey değil."

"Bridget, sana bir şey hatırlatmak isterim: Bunu yaparsan *ölürsün*. Herkes gibi senin de kalbine ihtiyacın var."

"Ölürüm, doktor," dedi kalbini yine kaldırıp. "Ama mesele bu değil."

Sana Liz'in sosyal hizmet uzmanı olan annesi ve babasından söz etmiştim, değil mi? Annem hastalandığında, Liz bana zihinsel hastalıklarla ilgili kitaplar getirmişti. Kendini öldürmeyi düşünen birçok kişi başkalarını aramaz. Halıda beyin parçaları kalmasın diye kendilerini küvetlerde vururlar. Ama Bridget, Auburn-Stache'nin geleceğini *biliyordu*. Duyguları olsa da olmasa da onun bunu yapmasını engellemek isteyeceğimizi biliyordu. Engellenmek *istiyor* muydu?

"Tamam." Ellerimi havaya kaldırdım. "Hep bir *blender*'ın nasıl çalıştığını görmek isterdim. Listemde nemlendiricilere yakın bir yerdeydi."

Gözkapaklarını kırıştırdı. Auburn-Stache ağzını açmadı. Bridget'a yaklaşırken, kalbini *blender*'a koyuşunu izledim. Özenli davranıyordu. Kalbi düşürmemek için dikkat ediyordu. Sözüm ona bir şey hissetmek istemiyordu.

"Bir şey daha var," dedim parmağımı havaya kaldırıp dolaplara yaslanarak. "*Blender*'ların kapağı olması gerekmiyor mu?" Etrafıma bakındım. "Ailen burayı mahvolmuş bir halde bulacak."

"Ben evlatlığım."

Bridget elini elektrikli düğmelere götürdü.

"Bridget!" diye bağırdı Auburn-Stache.

Derhal harekete geçtim.

Blender'ın fişini çektim (ellerim karıncalandı!). Bir anda baskı uygulamanın parmaklarımı kırmaması iyi bir şey.

Bridget *blender* çalışmayınca hiçbir duygu belirtisi göstermedi... Sadece Barry Allen kadar büyük bir hızla bana döndü.

Auburn-Stache öne atılıp kollarını yakaladı. Bridget, ürkütücü surat ifadesi bir yana, gözlerimi oymak istiyormuş gibi bakıyordu. (O zaman ikiz mi olurduk, Mo?) Dizlerinden birini geriye attı ve ayağı Auburn-Stache'nin bacaklarının arasında bir yere isabet etti.

Onun dikkat dağıtan çılgılığı arasında, *blender*'ı ters çevirdim. Bridget'in atan kalbi tezgâhta yuvarlandı... Auburn-Stache eğilip hemen o şeyi aldı ve ceketimin cebine soktu. Derhal mutfaktan çıktım ve kızın tekinin kalbi göbeğime yakın bir yerde benimkiyle birlikte atıyor olsa da minnetle koridordan elimden geldiğince koşarak temiz havaya çıktım.

Ayaklarım Bridget'in garaj yoluna değer değmez, Auburn-Stache'nin arabasının yanından kayarak geçtim ve kendimi yapraksız sokağa attım. Koşarken kalbin inanılmaz derecede ılık ve düşündüğümden ağır olduğunu fark ettim. Diğer organlar gibi canlı değildi.

İşin aslı, koşmakta da sabırlı davranmak kadar başarılıyım, Moritz. Ayaklarım fazla büyük gelmeye ve gözlerim dönmeye başladı. Kollarım iki yanımda ıslak spagettiler gibi sallanıyordu. İnsan hayatının büyük bir kısmını bir kulübede keseli bir sıçan gibi yaşayarak ya da âşık olduğu kızların ardından tökezleyerek çalılıkların arasından

koşarak geçirdiğinde, kaldırımda koşmak ancak ellerinin üstünde geri geri yürümek kadar doğal geliyor.

Hele peşinde biri olunca daha da kötü. O günden sonra, Bridget'in Fayton'daki lisesinde engelli koşu yarışlarında muhteşem olduğunu da öğrendim. Ben engellenmiş rüzgâr gibi koşuyordum, ama Bridget'in beni yakalama şansı benim betona yapışma kadardı.

Ve betona yapıştım. Bir kavşağın tam ortasında. Tepemdeki dört çapraz elektrik hattını veya aptal ayaklarımı suçlayabiliirdim. Ama işin aslı mı? Daracık lanet tulumum popomun arasına fazla girince yüzüstü yere serildim.

Bridget keyifli bir koşuya çıkmış gibi bana yaklaştı. Üstüne kapüşonlu bir hırka ve spor ayakkabıları giyecek vakti bulmuştu. (Almanca "utanç verici" nasıl diyorsun?)

Hemen ayağa kalktım ve tekrar koşmaya başladım. Belki yedi saniye kadar kafamı ve kollarımı sallayarak ve etrafı çevrili bahçelere girmeyi başaramayarak koşuktan sonra, Bridget beni harap durumdaki bir telefon kulübesinin yanındaki kaldırıma devirdi. Kollarını belime dolayıp beni yere ittiğinde ve sırtüstü mıhladığında havalı bir çocuk gibi küfür de edemedim.

Sadece, "Ahhl!" dedim.

Berem başımdan çıkınca, uçuk yeşil elektrik damarları (bir ağ gibi, Moritz) telefon kulübesinin tepesinden dibine kadar inip üstüme üstüme gelmeye başladı. "Şey, kalbin kaldırımla aramda sıkışmış olabilir."

Umurunda değil gibiydi. "Onu çaldın."

Bu sefer hapsirmadım ama hıçkırık tuttu. Hayır, Moritz, onca yolu bir telefon kulübesi yüzünden nöbet geçirmek

için gelmemiştim, çünkü Arthur yanılıyordu. Ben iyiydim ve diğer *Blunderkid*'lere yardım etmek için oradayım...

Nispet yaparmış gibi bir jip yaklaştı ve sürücü yavaşlayıp bize baktı. Sanırım, merakla izlenmeye değer bir manzaraydı ama araba yavaşlayınca dumanı boğazımı zımpara kâğıdı sürtünmüş gibi yaktı.

"Üstümden kalkar mısın? *Hık*. Mümkün mü?"

"Kalbimi neden çaldın?"

"Ya da belki de, *hık*, en azından üstümden kalkmayı düşünürsün. Baskı falan yapmıyorum."

"Neden?"

"Bir bulut kadar hafif olduğun söylenemez."

"Doğru. Neden çaldın?"

"İnsanlar fevri davrandığımı söylerler!"

"Neden?" Dirseğini omurgama bastırdı.

"Tanrım! Sen ona pek, *hık*, iyi bakmıyor gibiydin. Bunca yolu seni tanımak için geldim! Ölürsen bunu yapamam!"

"Be-beni tanımak için mi?"

"Evet! Tercihen üstümde oturulmadan!"

Yana dönmeye çalıştım, ama ayaklarını dümdüz kaldırıma dayayıp oturmaya devam etti.

"Kalkmama izin verirsen ve kalbini en yakındaki çim biçme makinesine atmamaya söz verirsen, onu sana geri veririm ve o *blender* fiyaskosunu ve belki tüm hayat hikâyesi konuşabiliriz, ne dersin?"

"Hayat hikâyemi mi?"

"Evet! Bizim gibi çocukların öykülerini topluyorum."

"Onun yerine kalbi al."

Ne? Yanı... Ne?

"[Daha yeni tanıştığın birine yükleyebileceğin bir sorumluluk mu bu sence?"

"Sende kalsın."

"Ama onu beslemek için ne vermem gerektiğini bile bilemem ben." Başım zonklamaya başlamıştı. "Benim, *hık*, elektriğe hassas olduğumu biliyorsun, değil mi?"

"Biliyorum."

Yanımızdan yaprakları havaya savuracak kadar büyük bir hızla bir araba daha geçti (ama etrafta yaprak yoktu). Hemen beremi takmam gerekiyordu, dilim pelteleşmeye başlamıştı. Bu da kötüye işaretti.

"Bunu umursamadığın belli ama şu rezil telefon kulübesi üstüme üstüme geliyor."

En sonunda, üzerimden kalktı. Cıyaklar gibi bir ses çıkararak kalktım ve hemen annemin ördüğü bereyi başıma geçirdim. Bridget çoktan metrelerce uzağa gıtmıştı. Ona yetişmek için hızlandım, paltomun cebindeki ipliklere dolanmış kalbini çıkardım. "Al! Artık *blender*'la uğraşacakmış gibi görünmüyorsunuz."

"Hiçbir şey yapmak istemiyorum."

"Tamam, tamam. Yine Teneke Adam gibi saçmalıyorsunuz."

Bir minivanın geçmesi için dur işaretinde durdu.

"*Oz Büyücüsü* isimli bir L. Frank Baum kitabındaki karaktere gönderme yapıyordum..."

"Bir kalbim olsaydı," dedi birden. "Filmini görmüştüm."

"Bir *film*i mi var?" Kalbini tam kapüşonunun içine çaktırmadan koyacaktım ki dizel elektriği saçan kocaman sarı renkli bir canavar yanımızdan bir hayal gibi geçti.

"TANRIM... BİR OKUL OTOBÜSÜ MÜ?" Kolunu çekti-
dim. "Bir okul otobüsüydü o, değil mi?"

Elimden kurtulup sokağın karşısına geçti. "Evet."

"Bizi de alırlar mı?"

Bridget duraksadı. "Nasıl yani?"

"Hayattaki hedeflerim arasında bir okul otobüsüne binmek de var." Sokağın ortasında ayağa kalkıp kollarımı yana saldı. Kalbi çok ağırdı, düşürmekten korkuyor ve tepki vermesini istiyordum.

Verdi de! Şey, verdi sayılır: "Dikkat etmezsen düşüreceksin."

"Demek *umurunda!*" Hemen yoldan çekildim.

"Sadece gerçeği söylüyorum."

"Bak, şunu alır mısın lütfen?"

"Onu bana geri verirsen, ayaklarımla ezeceğim."

Ayaklarına baktım. Bir çadırı bile yere dikecek kadar uzun metal çivileri olan koşu ayakkabıları giymişti.

Lanet kalbi tekrar cebime koydum.

Şapkamı tekrar düzelttim. Fayton banliyösünün sokaklarında yürümek, ayda yürümek ya da yaprakların arasında gizlenen uzaylılarla o hazırlıksız ilk teması kurmayı beklemek gibiydi. Etrafta bisikletleriyle okuldan eve dönen çocuklar, evlerinin önüne arabalarını park eden erkekler ve kadınlar, dur tabelalarının altında bekleyen ve bize resmen dik dik bakan yaşıtım çocuklar vardı.

Aslında, çocuklardan biri *kesinlikle* dik dik bakıyordu.

Kısa boylu ve Liz gibi çilliydi ama saçları turuncuydu. (Moritz, turuncunun bir sesi olsaydı, 88 Fahrenheit gibi olurdu. Santigrattan söz etme!) Gözleri açık maviydi ve ölümcül bakışlar atmak için kusursuzdu.

Durup ben de ona baktım.

"Derdin ne?" diye seslendim sokağın karşısından.

Çocuk şaşkınlıkla irkilip daha da sert bir ifadeyle bakmaya başladı. Bridget kime bağırdığımı anlamak için arkasına döndüğünde, çok tuhaf bir şey oldu...

Moritz, sanıyorum cebimdeki kalp bir saniye kadar durdu. Bridget elimi tuttu ve beni önüne çekti.

"O çocuğu tanıyor musun?" Başımı çevirip çocuğa baktım. Gözleri yuvalarından fırlayıp birer mermi gibi bize saplanacak gibiydi, ama peşimizden gelmedi. Bridget'in kalbi de tekrar normal bir hızda atmaya başladı.

"O, Brian."

"Derdi neymiş?"

"Güpegündüz bir yabancıya bağırdın."

"Özür dilerim, *görgü kurallarını* pek iyi bilmiyorum. Sadece ÇOK ÖFKELİ görüldüğü için bağırdım. *Lanet olsun*, elin buz gibi. Dolaşımın iyi olmadığı için mi öyle?"

"Dolaşımda bir sorun yok. Kalbim yüz kırk kilometre yarıçapında olduğu sürece, sorun yok."

"Bunu nasıl öğrendin? Kalbini mutfağa bırakıp, aa tamam, biraz daha uzaklaşırsam yere yığılıp kalacağım diye hissedene dek koşmaya mı başladın? İyi ki az önce yüz kırk kilometre öteye koşmamışım. Birisinin o kadar koşması ne kadar sürer? Yani, koşu ayakkabılarının iyi olması gerekir. Yoksa bunu parmak arası terliklerle de yapabilir misin?"

"Çok soru soruyorsun."

"Annem de öyle der. Derdi... Eskiden öyle derdi."

"Ölü annen." Bunu o monoton ses tonuyla söyledi.

Bridget beni bıraktı. Buna sevindim çünkü ayakları bir ağaç gibi yere adeta kök salmıştı.

Galiba evine varmıştık. Bridget cansız bir halde basamakları çıktı.

Başımı önüme eğmiş, kendi kalbim cebimdekini yüz kırk kilometreyle yenmiş olarak atarken dışarıda durdum.

Artık her zaman "derdi ya da dedi" demek zorundayım, Moritz.

Auburn-Stache suratını asmış oturma odasında bekliyordu. Karşısına oturdum. Rahat bir koltuk değildi, ama araba koltuğundan daha iyiydi.

"Bir macera yaşamak istediğini söylemiştin," dedi Auburn-Stache öfkeyle.

Öyle *demiştim*.

"İyi misin, Ollie?"

Hafifçe öksürdüm. "Sen iyi misin, Auburn-Stache?"

"Bazı kısımlarım iyi." İrkildi.

"Şu binicilik hayallerin yok mu?" dedim. Kalbi cebimden çıkarıp fiskos masasına koydum.

Tuhaftı: Kalbi oraya koyar koymaz, ılıkliğini özlemeye başlamıştım. Neden korkunç olmadığını anlayamadım. Atardamar üst bölmeden kendisini besliyordu, Moritz. Tamamıyla anatomik saçmalık.

"Ah, şükürler olsun."

"Ne yapacağımı sandın, düşüreceğimi falan mı?" Ona kalbi az kalsın düşürdüğümü söylememe gerek yoktu. "Geri almıyor. Ben ne yapacağım bunu şimdi?"

"Kızmış gibisin."

"Kızgını mı."

Auburn-Stache iç çekti. "Sana ne dediğimi hatırla. Bridget, Arthur değil."

Bacak bacak üstüne atıp bacaklarını tekrar ayırdım ve öne eğildim. "Yanl, ben... Bilmiyorum. Kalbi posta kutusuna falan mı koymam gerek?"

"Kalbının orada olduğunu bilir. Kablosuz bir kalbi var. Her zaman nerede olduğunu hissedebilir."

"Ne? Nasıl?"

"Sanırım, senin ellerinin nerede olduğunu her zaman hissetmen gibi."

Auburn-Stache şakaklarını ovuşturdu. "Ollie, neden o kadar fevri davrandın?"

"Onun etten bir *smoothie* yapmasını izlemem mi gerekiyordu?"

"Bunu yapmayacaktı." Başını salladı. "Kendini koruma güdüsü çok güçlü."

"Demek onu ilk kez bir *blender*'la öyle kayıtsızca davranırken yakalamadın," dedim.

"Her zaman *blender* olmuyor. Ama rutin bir olay. Bridget hiçbir zaman... Dengeli bir çocuk olmadı."

Belli ki Auburn-Stache bütün bu olaylarda büyütülecek bir yan görmüyordu. Ama Moritz, önemsedğim biri yalandan imdat diye bağırmaya başlarsa...

Derken, koridordan korkunç bir öğütme sesi geldi ve elektrik sesini bastırıyor gibiydi. Derhal ayağa fırladım.

"Sakin ol."

"Neden?" dedim tıslar gibi. "Bir... bir sosyopatla aynı evde tıkılıp kaldık!"

"Hiç tanımadığın biri hakkında konuşuyorsun. O senden çok farklı biri."

Gözlerime bakmaya çalıştığını hissettim. Başımı çevirip duvardaki aile fotoğraflarına baktım. Fotoğraflarda bir gariplik vardı, ama nedenini tam anlayamadım.

"Ne yaptı?"

"Hassas yerime tekme attı."

"Seni incitecek bir şey dedi mi?"

Ölü annen.

Tam o sırada, Bridget elinde iki içecek kapıda belirdi. Bunları fiskos masasında duran kalbinin iki yanına koydu.

"Çok nazıksın, Bridget." Stache'nin onun bir buz torbası getirmesini yeğlediğinden emindim. "İçinde muz mu var yoksa?"

"Muz. Çikolata. Bir de fındık ezmesi."

"Şey. Teşekkürler." Büyük bir gerzek gibi utancımı mor renkli, kıvrılan bir pipetten içtiğim uzun *milkshake* yudumlarının ardına gizledim. (Dondurma soğuk günlerde bile ciddi bir iştir.)

Stache ona kalbini sordu. Bridget yine çivili ayakkabılarını işaret etti.

"Fikrini değiştirirsen, biz Rustic Bear Kamp Alanı'nda olacağız," dedi Auburn-Stache.

"Gitmeniz gerek. Tidmore'lar birazdan evde olurlar."

"Fotoğrafların hiçbirinde gülümsemiyorsun," diye mırıldandım.

Sorun buydu. Sarı saçlı Tidmore ailesi birçok evlatlık çocuk yetiştirmiş gibiydi. (Duvarda en az beş mezuniyet fotoğrafı ve diğer çerçevelerde de bu orman münzevisi-

nin demode olduğunu fark ettiği giysiler giymiş mezunların daha küçükken çekilmiş fotoğrafları bulunuyordu.) Duvarda bir sürü gülümseyen surat asılı olduğu halde, Bridget için kesinlikle yer açılmıştı. Koruyucu ailesiyle birlikte plajlarda ve parklarda çekilmiş fotoğrafları vardı orada. Bir spor üniforması giymiş olan Bridget'ın ve koruyucu ebeveynlerinin yeşil alanlarda ve kahverengi patikalarda poz verdiği görülüyordu. Boynunda madalyalarla. Hep birlikte Yılbaşı'nda şöminenin karşısında otururken. Bu koruyucu ebeveynler gülümsemek için kendilerini zorlamışlardı. Fazla ödün vermişler ve onun etrafında birer köpekbalığına dönüşmüşlerdi.

"Ebeveynlerin eve gelince ne olacak?"

"Koruyucu ebeveynlerim." Bakışlarını omzumun arkasındaki boşluğa dikmişti. "Akşam yemeğini hazırlarız. Yeriz. Bazen tatlı da olur. Okulun nasıl geçtiğini sorarlar. Televizyon izleriz. Yatarız."

Gözlerimi kısıp odanın karşı tarafında sessiz bir yeşillik saçarak uğuldayan kapalı televizyona baktım. "Gerçekten de şiddet dolu şeyler de izler misiniz? Hani insanlar aynı anda çılgılık atıp bağırırlar ya?"

Ürperdim. "Bu yüzden mi gitmemizi istiyorsun?"

"Hiçbir şey istemiyorum." Bakışlarını Auburn-Stache'ye çevirdi.

Onu daha iyi görebilmek için koltuğun minderinden öne eğildim. Bridget: Bir diğer çıplak Ohio ağacı. Ama gizlediği şey her neyse yapraklar değildi. Hisleri masanın üstündeki nabızı atan o et yığınının mı mahsur kalmıştı?

"Doktorum neden ebeveynlerinin beni görmesini istemiyor?"

"Bizim doktorumuz. Koruyucu ebeveynler. Soru sorarlar. Durumun hakkında hiçbir şey bilmiyorlar. Huzursuz olabilirler."

"Eh, bu kötüymüş işte." Kalkıp yine odada dolanmaya başladım. "Yani, cidden... Bu durum seni üzmüyor mu? Sürekli saklanmak zorundasın."

(Moritz, sen ve Molly de aynı şeyi yapıyorsunuz ama Arthur öyle değil.)

"Kalbim dışarıda olduğunda, üzüntü hissedemiyorum."

"İyi de üzgün değil, kızgın hissetmelisin!"

"Kalbim dışarıda olduğunda, öfke hissedemiyorum."

"Ollie... Ev sahibemiz bizden gitmemizi istedi."

"Yanında durup, çıkardığın kalbi sözde iyi koruyucu bir buket çiçek gibi ebeveynlerine uzatabilirim. Değil mi?"

"Onlar iyi insanlar. Sözde öyle değiller."

"Sana bir u-ucube olduğunu, onlara da seni o tuhaf tıbbi araştırmalardan birine vermelerini söylesem..."

"Yeter, Ollie!" Auburn-Stache kızmış gibiydi.

"Buna bir şey demez miydın?"

"Umurumda olmazdı."

"Ama... Koruyucu ebeveynlerin ne hissederdi?"

Omuzlarını silkti. Auburn-Stache kolumu tuttu. Kolumu ittim.

"Hayır. Buraya onunla konuşmak için geldim ve şu ana kadar sadece gerçekten ve mecazi olarak kalpsiz olduğunu duydum! Anlayamıyorum. Anlamak da istemiyorum. Buraya öykünü dinlemek için geldim."

"Beni ilgilendirmez."

Kollarımı göğsümde kavuşturup odanın ortasında yere oturdum. "Ya bana bir öykü anlattırın ya da gitmem."

“Öyle bir gidersin ki!” diye beni uyardı Sırlar Çavuşu.

“İşin içyüzünü anlat, Bridget.”

“Neden böyle konuşuyor?”

Cidden sınır olan Stache, “Özür dilerim,” dedi. “O, öyledir. Şey konusunda bilgili değildir.”

“Görgü kuralları,” diye lafını tamamladı Bridget.

Kalp iki boş *milkshake* bardağının oluşturduğu halkaların arasında atıyordu.

Kalbi alıp cebime soktum. “Tamam. Benimle yatıya gelebilir.”

Bridget koltuğun etrafından dolandı ve karşıma oturup gözlerimin içine baktı. “Bana yüz kırk kilometrelik sınırı sormuştun.”

Yutkundum. “Evet?”

“Beş yaşındayken, bilim insanları beni bir masaya bağladılar. Kalbimi koridora çıkardılar ve düşük *watt* elektrik verdiler. Ben çığlık atana dek frekansı artırdılar. Yanımdaki bir kadın notlar aldı, bilim insanlarını çağırdı ve kalbimi daha da uzağa götürmelerini söyledi.”

Sağ elimle kendi kalbime, sol elimle de onun kalbine dokundum. Moritz, böyle bir elektrik yanlışı kullanıldığında neler olduğunu sen benden daha iyi bilirsin. Bir arının sokmasından daha mı kötüdür? Bilim insanlarının yanıtını aradığı anlamsız soru bu muydu?

Bridget gözlerini kırpmadı. “Kalbimi girişe götürdüler. Masada çığlık attım. Otoparka götürdüler. Çığlık attım. Ormanın kenarına götürdüler. Çığlık attım. Kasabaya götürdüler. Hiçbir şey olmadı. Ben çığlık atana dek frekansı artırdılar. Otoyola götürdüler. Çığlık attım.” Gözkapakları titredi. “Yüz kırk kilometre sonra nabzım durdu.”

"Anladım." İlk defa seninle yüz yüze gelseydim, böyle mi konuşurdun, Moritz?

Karlarda düşmeyi hak ediyordum. Lanet olasıca bir çığın tepeme düşmesini hak ediyordum.

Auburn-Stache'nin eli gevşedi. "Bridget, numaram sende var."

Bridget bizi kapıya kadar geçirdi. Rüzgâr öç almak istiyormuş gibi esiyordu, gökyüzü günbatımını atlamış ve bir anda kararmış gibiydi.

Karnımdaki şişkinliğe hafifçe vurdum. "Şey, bunu istemediğinden emin misin?"

"Blender hâlâ prizde."

Duygusuz bir kütle için, bu sözleri kulağıma neredeyse bir espri gibi geldi. "Yarın görüşür müyüz?"

Bridget kapıyı suratımıza kapattı. Arkama dönüp Auburn-Stache'ye, kalpsiz bir kız tarafından dışlandığınızda çılgın bilim insanı arkadaşınıza attığınız, kızın size söylediği veya arkadaşınızın size asla söylemediği şeylerin şokunu yaşıyormuş gibi bir bakış attım.

"Biliyor musun, Stache, kimse daha önce hayalarımın vurmamıştı."

"Çok güzel bir hayat yaşamışsın, Ollie."

"Onunkinden daha iyi sanırım." Tekrar eve ve çekilmiş perdelere baktım. "Kamp alanı gerçekten de yüz kırk kilometre yarıçapında mı?"

"Evet."

Arabanın kapılarını aynı anda kapattık.

"Sence yarın kalbini benden alacak mı?"

"Öyle umuyorum. Ama Ollie?"

"Evet?"

"Herkesin meselesi seni ilgilendirmez. Biraz kendini dizginleyebileceğini düşündüğüm için seni bu yolculuğa çıkardım. Seni sabırlı olman konusunda *uyardım*. Beni sıkıştırıp durman ayrı konu." Sesi çok sertti, Moritz. Kalbim Bridget'in kalbinin telafi ettiği atışı kaçırdı. "Kalbi olsun ya da olmasın, sence Bridget'in sana laboratuvarından söz etmesi *gerekliyor* muydu? Sana *hiçbir şey* borçlu değil."

"Ama ben..."

"Bugün beni hayal kırıklığına uğrattın."

Pencereden dışarı bakmak zorunda kaldım.

Kamp alanı yaklaşık otuz kilometre ötede, ormanlık bir alanın zavallı bir köşesindeydi.

Alanın arkasına yakın bir yerde kamp kurduktan sonra, beremi çıkarmadan yıkanabilmek için ikinci derimi çıkardım ve Auburn-Stache'nin yanından dolanıp okuma ışığımla doğrudan uyku tulumuma girdim.

Dilediğini söyleyebilirdi. En azından, Bridget'in intihar girişimini *ciddiye* almıştım. Önemseydiğim biri yalandan imdat diye bağırsa bile, koşa koşa yardıma giderim. Sen bile binlerce kere bunu yaptığın halde, sana yardım ederdim, Moritz. *Blender'ı* prizden çekmeye devam ederdim.

O gece, Indiana'daki mısır tarlasını yazdım. Auburn-Stache İçeri girince, hiçbir şey demedim. Anlayacağı dilde karşılık verdim sanırım.

Tek gözümü Bridget'in yastığının yanında duran kalbinden ayırmadan senin için yazdım. Kamp alanımız iki otoyolun arasında kaldığı için, oraya Rustic Bear diyor-

lardı ve ormanda yaşayan hayvanların, et kokusu aldıklarında ağaçların arasından sessizce geldiklerini biliyordum. Kalp, balık kavanozumun buğulanmasına neden oldu. Kapağın altında çiy birikmişti (kapak derken, *Züm-rüdüanka Yoldaşlığı* isimli kitabımı diyorum). Acaba Bridget kilometrelerce ötede iyi kalpli, her şeyden habersiz koruyucu ebeveynleriyle televizyon izlerken, soğuk camı hissedebiliyor mu diye merak ettim. Belki de parmaklarımı kavanoza vurduğumu ve ona, yani kalbine özür dilediğimi duymuş, sonra da aptallığıma gülmüştü.

Çadırın içindeki ısı giderek düşerken, ben mumya kılıfının derinliklerine sığınarak yazdıkça yazdım.

Auburn-Stache en sonunda, "Ollie!" diye inledi uyku tulumunda yana dönüp. "Işığı kapat. Az önce, rüyamda bir arabanın farlarına baktığımı gördüm."

Kitabı kapatıp kalbin ışıltısını izledim.

"Hey, Stache? Bridget'ı sıkıştırdığım için özür dilerim."

"Ollie," diye mırıldandı. "Işık."

"Hayır. Şu anda seni deniyorum. Seni sıkıştırdığım için üzgün değilim."

İç çekti. "Tek soru hakkın var, Ollie."

"Sen... Laboratuvardayken, Bridget'a işkence ettin mi?"

Hemen yanıt vermedi. "Şahsen bir şey yapmadım. Esas doktoru ben değildim."

"Peki." Yarı uykulu halde olsa da olmasa da ona inanmak zorundaydım.

Yarı uykulu değildi. "Ama bu görev bana verilseydi, kabul etmezdim diyemem. Biri beni, bunun mesela Moritz'ın kalbiyle ilgili sıkıntısı hakkında daha fazla bilgi edinmemizi sağlayacağına ikna etseydi." Onu göremediğim için du-

rum kolaylaştı. Benim için. Belki onun için de. "Laboratuvar kapısına dek, Bridget'la tanışmadım. Çocuklarla ancak evlere yerleştirilmesi gerektiği zaman tanıştım."

"Sonra, Bridget, Ohio'ya taşındı."

Auburn-Stache ayaklarını çadırın kenarına vurdu. "Hayır. On iki ayrı aileyle yaşadı ve on sene boyunca kalbini nadiren taktı. Kalbini takmadığı süreler uzadıkça, durum onun için daha da zorlaşıyor."

"Seneler boyunca biriken tozlu duygular mekanizmasını mı tikiyor?"

"Ollie, uzunca bir süre uyuşuk kalırsan, bu bir rahatlamaya dönüşür. Acı en çok anestezinin etkisi geçmeye başlayınca hissedilebilir. Kim olduğunu tam manasıyla anlamak kadar korkutucu bir şey yoktur."

"Bu, acıklı bir öykü, Stache."

"Öykü falan değil, Ollie. Bu, Bridget'ın hayatı. Bunu paylaşmaya da hakkım yok. Ne onunkini ne de diğerlerini. Anladın mı? Sizin hayatınızla ilgili herhangi bir hak iddia edecek en son kişi benim, Ollie. *Sizin* hayatınız. Benim değil."

Sence bizler kaç sene Auburn-Stache'nin anestezi olduk, Moritz?

"Ama benim kim olduğumu biliyordu." Camın içindeki kalbin atış seslerini dinledim. "Bizim hakkımızda arkamızdan konuşmayacağını söylemiştin, ama Arthur da beni biliyordu. Fakat geçen seneye kadar, beni yalnız olduğuma inandırdın." Yutkundum. "Bunu benden utandığın için falan yaptıysan, neden tek başınayım? Neden hâlâ ormandayım?"

İnsanlar sorularımı horlama sesleriyle öldürüp duruyorlar.

Moritz, acıyı bir *blender*'ı prize takmak isteyene dek içinde tutmak sağlıklı bir şey olamaz. Bir şeyler olup biterken hissetmezsen, o şeyler sonradan isilik gibi bir anda ortaya çıkar. Nefes alamazsın ve sadece karnını tutup sözcükler yalan gibi gelmeye başlayana dek, "O, gitti, o *gitti*," demek istersin. Ta ki ne dediğini, açıkça söyleyip söylemediğini veya konuşarak o yalnızlığı ifade edip etmediğini anlamayana dek.

Bir şeyler hissettiğin için seninle gurur duyuyorum.

Bridget'in kalp atışları uykumu getirdi ama uyumam biraz zaman aldı.

İyi geceler,

Ollie

Not: Tamam, şu anda ocak ayındayız ve ben kasım ayı hakkında yazıyorum. Sen de bu konuda beni sıkıştırıp duruyorsun. Ama bence başımdan neler geçtiğini her zamankinden çok bilmeye hakkın var ve ben de sana söylemeye hazır olduğumu *sanmıştım*, Moritz. Tükenmezkalemi aldım ve en sonunda hayatıma devam etmeye, zamanı durdurmamaya çok hazır hissettim ama... Bir dahaki sefere, tamam mı?

On Dördüncü Bölüm

peçeteler

Kalp çalmayı alışkanlık haline getirdin. Sana kendi kalbimi sunmam aylar almıştı, Oliver Paulot. Ama senin yanında kimse kalpsiz kalmıyor.

Ben de sabırlı olmayı öğrenmeye çalışıyorum. Bunu anlıyorum. Bir kalp birine ifşa etmek için fazla göz korkutucu. Ama bana her ne söylemen gerekiyorsa, mutlaka söyle. *Dürüstlük*, Oliver. Hep bunu söyleyip durmuyor muyuz? Ben *sıradan* biri değilim. Değil mi?

Kreiszig'deki haftalar kalpsiz bir şey tarafından kovalanıyormuşum gibi geçti. Derslerime ancak yetiştim. Yazışmalarımıza da. Hayatıma da.

Molly provalarla meşgul. Artık onu bir tek sabah bana sarılarak merhaba dediğinde ağızlarından yayılan hafif havayı hissederken görüyorum.

“Moritz, arkadaş ediniyor musun?”

“Ediniyorumdur.”

“Senin de prova yapmanı istiyorum. İnsanlarla konuşmayı prova et yoksa çok kızacağım, Prens Moritz.”

“Affedersiniz” demek, konuşmak sayılır mı?

Myriad’daki sınıf arkadaşlarımla geç saatlere kadar kampüste kalıyorum. Profesörlerden tavsiye istiyorum. (Daha önceleri, ödevler bana hiç zor gelmemişti, Ollie.) provaalarda insanlara yardım ediyorum, bazen insanlar bana beşlik çıktıklarında ağaçların altında ritim provası yapıyorum. Chloe-Bowie kısa bir süre önce kusursuz bir ses perdesine sahip olduğuma karar verdi.

“Sadece kulaklarım hassas. Şarkı söylemem.”

“Kimin umurunda? Gitarımı akortlamama yardım eder misin?” Büyük toplantı salonunda ona mırıldandım. Tellere vurdu. Sırıttı. “Bana mi bemol sesi versene.”

Max Fassner durup onun “Life on Mars?” şarkısını çalıştığını dinledi. Nefesini dişlerinin arasından içine çekti. Tek ayağını yere, diğerini banka dayamıştı. Gözleri mi? Bendeydi.

Lanet olasıca *conquistador*’.

“Moritz, turnede enstrümanlarımızı akortlamak ister misin? Hem bir metronom olarak da çalışabilirsin, dilini çok iyi şıklatıyorsun.”

Hakarete uğramış bir şıklatma. “Ben portatif değilim.”

Chloe beni işaret ve baş parmaklarının arasına alır gibi ölçtü. “Yeteri kadar portatif sayılırsın.”

Max göz kırptı. Ben eğildim.

Neydim ben? Yavru kediler mi arı sokması mı?

*16.yy. İspanyol, Meksika ve Peru istilacılarına verilen ad. (ç.n.)

Owen ve ben en sonunda yağmurlu bir perşembe günü tekrar buluştuğumuzda, kafeye sıırıslıklam bir halde girdim. Bahanelerim hazırdu: Klaus'un böğürtüleri beni geç saatlere kadar uyutmamış, Chloe'nin şarkıları uykumu iyiden iyiye kaçırmıştı...

Ama Owen yarım saat sonra geldi. Şemsiyesini kapattığını, kapıda botlarındaki karları sildiğini duydum. Karşıma oturdu. Dakikalarca telefonuna bir şeyler yazdı. Ben de sessizce ılık suyumı yudumladım. Owen'ın kahvesi buz gibi oldu.

Nihayet, kulağının arkasından bir tükenmezkalem çıkardı ve bir peçeteye bir şey yazmaya koyuldu. Peçeteyi heyecanla alıp dilimi şıklatarak okudum:

Neden beni görmek istedin, Moritz?

“Neden istemeyeyim ki?”

Peçeteyi geri alıp kalemini kaldırdı ama yanıt vermedi.

“Bazen aklım dolu oluyor ama bu seni önemsemediğim anlamına gelmez.”

Aklın Myriad'la dolu oluyor. Bunu düzgün, büyük harflerle yazıp bana uzattı.

“Evet. Doğru.”

Frau Pruwitt seni sordu. Peçeteyi çevirdi ve öfkeyle yazmaya devam etti. Bazı öğleden sonraları kütüphanede çalışmaya devam etmen gerekiyor. Ona yardım etmen lazım.

“Meşgul olduğumu biliyor.”

Owen ellerini ve kaşlarını kaldırdı.

“Neyle mi meşgulüm? Yeni derslerle. Özellikle de Sahne

Sanatları'yla. Klaus hep peşimde! O kıt akıllı “renkkö·lüğün” ne anlama geldiğini anlamak istemiyor.”

Klaus gay mi? diye yazdı.

“Değil.”

Owen gözlerini kıstı. Ablasına ne kadar benzediğini fark ettim. Ablası. O, nasıldı?

Bunu sorup soramayacağımı bilemiyordum. Neyim ben? Onları terk eden gözsüz bir keramet.

“Klaus’un gözü bir tek Molly’yi görüyor. Ben de kimseyi görmüyorum. Ha ha.”

Eminim ki bunu sen söylemiş olsaydın komik olurdu. Ama benim ağızımdan çıktığında öyle olmadı.

Oliver, duygulokasyon mu yapıyordum? Arkamdaki buz kesmiş ellerdeki kahveleri mi soğutuyordum? Seslerin şiddetini mi yükseltiyordum? Max’le aramda geçenleri düşünmemeye çalıştım. Owen’a bunu daha en başından anlatmam gerektiğini de. Neden anlatmamıştım? Gerçekten, neden anlatmamıştım? Kahve servisi yapan kız ben yerime oturmadan önce de o kadar keyifsiz miydi?

“Hazır aklıma gelmişken. Molly önümüzdeki ay radyo-aktif çiçeklerle ilgili bir oyunda rol alacak. Sevgililer Günü’nden önceki cumartesi. Gelmelisin. Herkesle tanışırsın.”

Onlara benden söz ettin mi?

“Elbette!” (‘Bir erkek arkadaşım var.’ ‘Uzun süre olmayacak.’)

Peçetenin son boş köşesini doldurdu. *Gitmem gerek. Şehir merkezinde DJ’lik yapacağım.*

“Bu gece mi? Ben de geleceğim. Belki de sonra...”

Owen başını salladı. Bir işaret yaptı. Kulaklarıma faydası

olabilirmiş gibi gözlüğümü düzelttim. Bu işaretin ne anlama geldiğini hatırlayamadım.

Tekrar yaptı. Bu sefer anladım.

Ich möchte das nicht. Hemen hemen bu anlama geliyordu. “Gelmeni istemiyorum.”

Owen gitmeden önce koruyucu gözlüğümü öptü.

Ben de oturdum. Kendimi aptal gibi hissettim.

Islak paltomu enseme çekip yağmurlu sokakta peşine taktım. Sokak genel olarak boştu, çünkü akıllı insanlar sağanaktan kaçıp bir yerlere sığınmışlardı. Kaldırım taşlarının arasında nehirler ve ırmaklar oluşmuş, buz tutmuş ince borulardan akıyordu.

Yağmurda çok daha uzak mesafeleri görebiliyordum aslında. Ama onu göremedim.

Ertesi sabah başımı armut koltuktan güçlükle kaldırıabiliyordum. Ya bu yüzden ya da buna rağmen, Doktor Hoppen, Kafka oyunu için yine beni seçti. Bu sefer, gözlüklü silik bir kızla eşleştim. Sally miydi? Sally gibi aptal bir ismi var.

“Ceza Sömürgesi.” Şak.

Kendimi yere attım. Kollarımı iki yana açtım ve iğnelerin tenimde kanlı sözcükler oluşturduğunu hayal edip ağır ağır yuvarlandım. Kafka’nın *Ceza Sömürgesi*’nde, suçlulara mekanik bir cihazla işkence edilir. Kurbanlarının derisine sözcükler kazıyan bir çivili yatak. Kendimi bu role attım.

Tanıdık olan şeyler, çok kötü olanlar bile bir emniyet hissi veriyor. Sally’nin cihazı büyük bir istekle kullanma-

ya kendini adanmış görevli rolüne bürüneceğini sanmıştım. Ama onun sadece geri geri gittiğini duydum. Doktor Hoppen saymayı kesmişti. Ne zaman?

“Donman gerekiyordu, Moritz. Ayrıca, sessiz olman gerek.”

Kaşlarımı çattım. “Hiçbir şey demedim.”

“Doğru. Demedin.” Şak. “Bence herkes bunu iyi anladı.” Sinir olmuş gibiydi. “Devam edelim.”

Odayı karartıp karatmadığımı kesin olarak bilemiyorum. Ama, Ollie. Max bana kaşlarını çattı. Chloe hiçbir şey demedi. *Teneke Trampet*’in okumaları boyunca başımı önüme eğdim. Sınıftan çıkmadan önce, Doktor Hoppen eliyle şöminenin yanına gitmemi işaret etti.

“Moritz, sana bir şey sormak istiyorum.”

“Ah, talimatları izlemediğim için özür dilerim.”

“Sorun o değil. Gerçi evet, o çıkardığın sızlanma sesi hepimizi gerdi. Bir dişçi matkabı gibiydi.”

Sızlanma sesi mi?

“Neden hep kurban rolünü seçiyorsun?”

Dilimi şıklatıp ısırardım. “Öyle mi yapıyorum?”

Öyle mi, Ollie? Hep böyle mi yapacağım?

Aslan, Cadı ve Dolap oyununun okuldan sonraki bir performansında, sunak sahneye koyuldu. Sınıf arkadaşlarıma Klaus’un bağırarak söylediği talimatları yerine getirmeleri için yardım ettim. Emirlerini duyar duymaz, sokak lambalarının ve kızakların yerini değiştirdim.

Alkışlar giderek artarken, salonun tıklım tıklım olduğunu

anladım. Klaus'un surat ifadesinden bunu anlamak mümkün değildi. Tek bir dil şıklatmasıyla, kaşlarını giderek daha da çatıldığını anladım. Dekorları ayırıp toparlarken, Klaus ısıklık çalıp toplanmamızı istedi.

“Artık gidebilirsiniz. Bunları ben hallederim.” Kâğıt üstünde bu lafı iyilik gibi gelebilirdi, ama esas olarak bir uyarıydı. Chloe-Bowie hafifçe sırtına vurdu. (İnsanlar bana doğru uzanınca, eğilmemek için hâlâ kendimi zor tutuyorum.)

“Temsil sonrası partisine gel, Moritz. Sınıftaki o korkunç andan sonra, sanırım bir kadeh içki iyi gelecek. Hem orada şirin oğlanlar da olacak. En azından, gelersen bir tane şirin oğlan olacak.”

Nonoş şekerçi dükkânı. Fieke'nın alaycı ifadesi.

“Aa, ödevlerim var. Ama teşekkürler, Chloe.”

Omuzlarını silkip arkadaşlarının yanına gitti. Birlikte Bowie'nin tüm dönemlerini temsil ediyorlardı.

Klaus arkamda duran stantların vidalarını söktü. Çıngırdayan metalin avcuna vururken çıkardığı ses, tuhaf duruşuna rağmen ellerini dikkatle kullandığını, işine odaklanmış olduğunu bana anlattı.

“Farber, bana dik dik bakılmasını isteseydim, bir oyuncu olurum. Evine git.”

Önümüzdeki enkaza baktım. “Bu işin tamamını tek başına yapamazsın.”

Havlar gibi güldü. “İzle de gör. Aslında, bunu yapma. Beni *izleme*.”

Dağınık zemine saçılmış kostümleri toparlayıp parçaları kuru temizlemeye yollanması için torbalara attım. Kadife-den sahte kürke kadar her şey vardı. Klaus işine devam etti

ve onu görebileceğim kadar ses çıkardı. Bir iki saate kadar, tahta parçalarının büyük bir kısmı salonun arka tarafındaki depoya gitmiş olacaktı.

“Nedenini bilmiyorum,” dedi Klaus birden, ben yeri süpürürken. “Ama bana bir şey soracaktıysın gibi hissediyorum. Kafatasımın içini kaşındıran bir şey gibi, Farber.”

Şaşkınlıkla durup süpürgenin çıkardığı hışırtıları kestim.

“Baklayı çıkar ağzından.” Klaus botlarını çıkardı. İç ve dış perdelerin arasındaki makara sisteminin altına oturdu.

“Molly bu gece burada mıydı?”

Klaus homurdandı. “Bir dönem boyunca, yedi oyunda çalışıyorum. Kimse oyunların hepsine gitmez.”

“Ama üzgün müsün?”

“Sırf onu davet ettiğim için. Ama bir şey bekleyemem. Biz bir çift değiliz.”

“Olsaydınız?”

“Birbirimizi ekmezdik. Doğal olarak.”

“Doğal olarak.”

Ensesini kaşıdı. Nasıl bir his yayıyordum ki bana böyle bakıyordu? “İnsanlar dekoru görmek için oyunlara gelmezler.”

“Bence... dekor çok önemli.”

“Çok garip bir çocuksun, Farber.”

“Evet. Buradakinden daha kötü dekorlar da görmüştüm.”

“Ya Molly?”

Ağzımı kapattım.

Kalkıp elimdeki süpürgeyi kaptı.

“Evine git. Mutsuzluğun bana da bulaşıyor.”

Hayal bile edemezdi.

Haftalarca Sickly Poet'e gitmekten kaçındım. Fieke'dan korktum. Onunla yapacağım tek bir yüzleşme bile bir çizme tekmesiyle veya bir sopa darbesiyle içimizden birinin etkisiz hale gelmesiyle sonuçlanırdı. Uğrak yerimiz ortadaki sahnede cıyak cıyak duygusal aşk şarkıları söyleyen bir şarkıcı dışında genellikle boştu.

Fieke ön masalardan birinde oturuyordu. İçkisine bakarak ağlıyordu. Yumruklarını sıkımişti ve yüz ifadesi öylesine yumuşaktı ki zor tanınıyordu. Sorununun ne olduğuna dair en ufak bir fikrim yoktu. Belki de sorun sadece müzikti.

Sen olsaydım, onun yanma otururdum, Ollie. Herhangi bir insan kuyruğunu bacaklarının arasına sıkıştırıp bataklığa geri adım atmazdı.

Eve döndüğümde, babam çay yapmış beni beklemiyordu.

Müzik setimi açtım. Sesi sona getirdim. Bas sesler balkondaki kedilerin miyavlamasına, bir komşunun da bağırmasına neden oldu. E-postalarımı baktım. Telefonuma baktım. Hiçbir şey yoktu.

Auf Deutsch "yalnızlık" ifadesi için bir sürü sözcük vardır. *Mutterseelenallein* aklıma gelenlerden biri. Gülme. Birer bir çevirisi mi? Esas olarak "bir annenin ruhuna bile sahip olmayan." En büyük yalnızlığı paylaşıyoruz.

Gülme. Yalnız olma.

Sorunun ne olduğunu söyle.

On Beşinci Bölüm

okul otobüsü

Moritz...

İkimiz de bu "hayatı" nasıl yaşayacağımızı bilmiyoruz. Bazen garip çocukluğumuzu suçluyorum. Ama belki de Arthur haklıdır: Kimse gibi yaşamadık biz.

Sürekli olarak hata yapma konusunda yalnız değiliz. Ee, demek ilişkilerde becerikli değilsin? Bu, seni normal yapar. Klaus ve Molly'ye baksana! Ağlayan Fieke'ya baksana. (Umarım iyidir.)

Belki de yalnız hissetmek *normallik* demektir. Belki de bu gezegendeki herkes bunu biriyle paylaşana dek bir münzevidir.

Bak, şu ana dek benimle ilgili ters giden şey şu, Moritz: Ben de insanları yanımda tutamıyorum. Bunu okuyabiliyor musun? Yoksa ellerim mi titriyor?

Bridget'in kalp atışları uyumama yardım etti ve annem öldüğünden beri ilk kez bir rüyamı hatırladım. İnsanların *istisnasız her gece* rüya gördüğünü biliyorum. Ama ben kolumu bir çarşafa dolayıp yeşil elektrik tarafından çadırda dürtüklenerek uyanana dek rüyalarımı hatırlayamıyordum... Çok kötü bir şey değildi, ama banyodan sonra keşke beremli takmış olsaydım dedirtmeye yetti, çünkü elektrik uykusu tulumunun arasında bir yere sıkışmıştı.

Isı lastik tulumda kayarken doğruldum.

Auburn-Stache de oturmuş, fısıldayarak kulağına tuttuğu telefonu konuşuyordu.

"Ne?" O kadar yüksek sesle hapsirdim ki çadırın direklerinden sıyrılıp uçacağını sandım.

Auburn-Stache sürünerek dışarı çıktı. Çadırın duvarlarının arasından telefonun zıplayan yeşil ışığını görebiliyordum. Aynı sözcükleri tekrar edip duruyordu.

"Bilmiyorum. Tanrım, bilmiyorum. Tanrım, bilmiyorum."

Ellerimi ılık balık kavanozuna koydum. Ondan sonra da uyuyamadım.

Auburn-Stache şafak vakti beni sarsarak mahmurluğumu gıderdi. Sabahın dördünde uyanmak mideni bulandırır mı? Yediğin son patates cipsini hazmetmeyi tamamlamamışsın ve parçaları mide duvarını hâlâ dürtüklüyormuş, ama senin bir şekilde kalkıp yürümen gerekiyormuş gibi olur mu?

Bunun üstüne, Ohio'da mevsimin ilk karı da yağmıştı. Soğuğun kokusunu hissederek uyandım ve bayat granola yemek için kamp ateşinin olduğu yere süründüğüm halde bir yarım uyku tulumunun içinde kaldı. Auburn-Stache bir şey yemedi, sadece uyku tulumunu toparlarken çok öksürdü. (Ben olmasaydım, otele kalabilirdi. Ellerini öyle ovuşturmasına gerek kalmazdı.)

Kaşlarını çatmıştı ve her zamankinden daha gergin görünüyordu. İki kere kamp alanından uzaklaştı, labirentteki bir laboratuvar faresi gibi daire biçimindeki çakıtaşı araba yolunda gldip geldi.

"Peynir mi arıyorsun?" dedim.

"Pardon?"

"Dün gece kim aradı?" Uykulu ve çapaklı gözlerimi ovuşturdum. "Gizli bir hayranın mı var, Stache?"

"Tabii ki hayır," dedi ters ters. "Ollie, konuşmadan önce düşünsen iyi olur."

Gözlerim muhtemelen Clamp mangasındaki gibi irileşti. Bak, Auburn-Stache'nin bana karşı *bu denli sabırsız* davrandığı zamanları iki elimle bir ayağımla sayabilirim. O anki tavrıysa bana ıslak bir balıkla tokat yemişim gibi hissettirdi. Sonra, bir ıslak balık daha geldi çünkü suratıma bir bakış attı, doğrudan yanıma geldi ve ellerini omzuma koydu.

"Ollie, özür dilerim. Kabalık ettim. *Üzgünüm.*"

"Kutsal *guacomole*, Auburn-Stache. Sorun değil."

Suratı buruşur gibi oldu ve bir hıçkırığı bastırmak için eliyle ağzını kapattı.

"Sorun ne?" Tüplü yataklar, panjurlu pencerelerin altındaki bedenler mi?

Auburn-Stache beni kendisine çekti ve tek koluyla beceriksizce sarıldı. "Merak edecek bir şey yok, Oliver." Beni bıraktı ve yine araba yolunda volta atmaya başladı. Geri döndüğünde, neredeyse eski haline dönmüş gibiydi. Buz tutmuş meşe ağaçlarına bakıp ofladı. "Planlar değişti. Bu sabah Ohio'dan ayrılıyorruz. Bridget'in kalbini geri alması gerek."

"Ne? Sence bir gecede intihar etmekten vaz mı geçecek?"

"Başka bir yere gitmemiz gerekiyor, Oliver."

"Hangi başka bir yere?"

Cevap vermedi. Tabii ki cevap vermedi, Moritz. Auburn-Stache ve hiç tükenmeyen anlamsız sırları.

Bridget'in kalbini balık kavanozundan alıp iki elimle kavradım ve ön cebime koydum ama göğsümdeki soğukluğu dindirmedi. Dürüst olmak neden bu kadar zor? Moritz, herkesin nesi var?

Bunu soramadım. Nereden başlayacağımı bilemiyordum.

"Senin kasabanda insanlar madenlerde kaybolur muydu?" diye sordum.

Bunu bile yanıtlamadı. *Tanrım, keşke bir şeye cevap verseydi*, diye düşündüm. Tek bir soruya cevap verseydi, belki işler o kadar ters gitmezdi ve belki ona güvenebilirdim.

Ama bunun yerine, "Ollie, çadırın direklerini çıkarma yardım et," dedi.

Yine öksürdü. Yumuşak kamp ışığında, gözlerinin dolup parıldadığını fark ettim. İstedğim son şey, bir tuhaf hıçkırıklı sarılma dahaydı. Çadırın direklerine tekme attım.

Bridget'ın evinin önündeki sokak lambaları midemdeki patates cipsi parçalarının dönmesine neden oldu. Uyku-
daki evlerin cılız ışıltısı, sinsice bekleyen tüm o elektrik,
duvarlardaki nabız atışları, biri ışığı açtığı anda patlamaya
hazır bekliyordu. Elektrikler her zamankinden daha soluk,
beyaz bir buz perdesiyle bulanıklaşmış gibi görünüyordu.

"Kalbi sadece posta kutusuna mı bırakacağız?"

Gülmedi. "Gerekirse."

"Asla olmaz. Serçeparmağıyla kendisini öldürmeye-
ceğine yemin etmezse olmaz."

"Kendisini öldürmez," dedi sinir olmuş gibi göründü-
ğü halde. "Asla yapmaz."

"Ya bu sefer yalandan imdat çağrısında bulunmuyor-
sa?" Gözlerine bakmadı. "Hey! Stachel! Ya Bridget en so-
nunda..."

"Ollie, söylediklerini çok takdir ediyorsam da sen onu
tanımıyorsun."

"Söylediklerimi takdir ediyorsun. Cık." Ellerimi ceple-
rime soktum ve Bridget'ın kalbine dayadım. "Lanet ola-
sıca bir soruyu bile yanıtlamıyorsun. Bana *güvenemi-*
yorsun bile. Hey. Bridget'a o telefon görüşmesinden söz
eder miydin? Eminim ki ederdin, değil mi?"

"Ollie," dedi uyarır gibi. "Üsteleme."

"Sadece yardım etmek istiyorum! Bu yüzden burada-
yım!"

"Bu yüzden burada *değilsin!*"

Hayretler içinde kaldım. "Evet, bu yüzden buradayım. Ben o çocuklara yardım..."

"Yeter, Ollie. Bu kadar yeter... Bu *yanılsama* yeter! Bu yolculuğa çıkmanın nedeni bunu *misyonun* haline getirmiş olman değil."

Auburn-Stache pencereden dışarı bakıp sesini yükseltti. "Annen öldükten sonra, seni o evde yalnız bırakamazdım, tamam mı? Davranışların öylesine tutarsız ki... Bridget'in ne yapacağı konusunda endişelendiğimi mi sandın? *Senin* ne yapacağından endişelendim. Anladın mı? Şimdi, bu bir soruyu mu, yoksa on soruyu mu yanıtlıyor?"

O anki surat ifademi anlatamam, Moritz. Ama sana şunu söyleyebilirim: Duygularım seninki gibi sızıyor olsaydı, Impala'nın üstünü oracıkta kaplardı.

"Ollie?" Gözlerini yumdu. "O kadar da... *Lanet olsun.*"

Duygularımla boğulmadım, güldüm. "Beni ciddi den kandırdın, Auburn-Stache. Tanrım, bana bir kez olsun *insan* gibi davrandığını sandım. Çok iyiydi, adamım!"

"Ben o kadar sert..."

Telefonu bir anda yeşil ışıklar saçarak çaldı. Hıçkırdım.

"Bir telefon, sorularımdan biri değil. O yüzden, cevap vermende bir sorun yok."

"Kıpırdama." Auburn-Stache arabadan inip kapıyı kapattı. İki saniye sonra da eliyle gözlerini kapattı. Yine hari-ka gizli haberler almıştı herhalde. Yolu görmüyormuş gibi dolandı. Onun birkaç ev ötede bir dönemece vardığını gördüm.

Serin havaya çıktım.

Dinlenme alanında yazdığım mektubu Bridget'in posta

kutusu na attım ve posta kutusunun bayrağını kaldırdım. Sonra da yürümeye başladım... Sadece, uzaklaştım.

Soğuk günlerde, insanların ağzından çıkan buharları görür müsün, Moritz? Buzlu kaldırımda kayıp ilerledim. Galiba önceki gün koştuğum yöne doğru gittim. Banliyölerde kim emin olabilirdi? Öfkelenip öfkelenmediğimden emin değildim. Sadece yine o eski çaresizliği hissettim.

Şafağın gri rengi altında, sokak lambaları iki misli parlıyor, verandaların ışıkları ırkılmeme neden oluyordu. Bir evin garaj yolunda bir motor çalışınca aniden sıçradım. Bir arabanın farlarına bakakalan bir geyik benimle dalga geçebilirdi. Ondan sonra da ayaklarıma baktım.

Boşluğun ve bitki özlerinin kokusunu özledim, Moritz. Az kalsın, beni anlayan kişiye çarpacaktım.

Belki de bu balkabağı kafalı, öfkeli bir duvar gibi görünen çocuk ona koşmamı istiyordu. Oydu... Bağırduğım çocuk. Dur tabelasının altındaki!

"Hey, sen. Kimdin? Byron mı? Yok, *Brian*, değil mi?"

"Kes sesini. Cebinde ne olduğunu biliyorum." Brian beni göğsümden itti.

Tepki veremeyecek kadar şaşırdım.

"Cebindeki ver!"

"Sakin ol, Gollum." Ellerimi kaldırdım. "Seni tanı mıyorum bile!"

Brian beni yine sertçe itti. "Bunu vermeye çalıştığı ilk kişi olduğunu mu sanıyorsun?"

Parmağımı havaya kaldırdım. "Bir dakika, bir dakika. Cebimde bu var." Kot pantolonumun cebinden bir BIC tükenmez kalem çıkarıp avcuma koydum. "Bridget'ı gayet iyi tanıyor gibisin. Bana onun öyküsünü anlatır..."

Bu sefer, beni ittiğinde, ben de onu ittim.

Brian yumruklarını ve eğri dişlerini sıkıp çok öfkeli bir ifadeye büründü. "O, sana ait değil, onunla oynayamazsın."

"Tükenmez kalemi mi?" Kalp atmaya devam ediyordu. "Senin için bir şey imzalamamı ister misin?"

Sanırım, Yüce Kızıl Öfke Brian konuşmaktan yorulmuştu, çünkü öne atılıp kalbi almaya çalıştı.

Moritz, senin insanüstü hızlı reflekslerin olabilir, ama ben daha önce hiç yumruk kavgası yapmamıştım. Beni iten şeyler hep elektrikli olmuştu.

Şansıma Brian da kesinlikle daha önceden dövüşmüş gibi değildi. Öfkeli bir gelincik gibi illeri geri sallandı, ellerini bana savurdu, tek eliyle yakamı kavramaya, diğer eliyle cebimi yoklamaya çalıştı. İyi dayandım. Onu resmen tokatlayarak uzaklaştırdım. Bunun nasıl bir savaşa yol açmış olabileceğini tahmin edebilirsin.

Birbirimize tırmık atarak, kulaklarımızı çekerek, dizlerimizi karınlarımıza savurup ıskalayarak HARIKA görünüyor olmalıydık. Buzla kaplı sokağa çıktık ve yemin ederim ki kulaklarımda "Carmina Burana" çınlamaya başladı (bir *glockenspiel* parçası). Yakınlardaki bahçelerdeki köpekler kahkaha atar gibi havlamaya başladı.

Haksız da değillerdi.

Cebimdeki kalp daha hızlı atmaya başlamıştı, sanırım o anda Bridget okula doğru koşuyordu. O yöne gelir miydi? Bunu düşünecek kadar vaktim olmadı.

Brian kavgaya etmekte çok beceriksizdi, ama coşkuyla devam ediyor, gıysilerimi çekiştirip küfürler ediyordu.

Bir avantajım vardı... Gıysilerimi ve altındaki kaygan dar tulumu tutamıyordu.

Ama ayağım kaydı. Lanet olasıca kalbin cebimden fırlayacağından o kadar korktum ki Brian beremi çıkarmaya çalışana dek beremi unuttum.

“Bu da ne?” diye bağırdı.

Yapışkan bandın bir kısmı başımdan çıkarken suratımı buruşturdum, ama berem çok uzağa gıtmeydi çünkü Brian’ın anlık şaşkınlığından faydalanarak avuçlarımı onun başının iki yanına indirdim. Bunun çizgi romanlarda işe yaradığını görmüştüm ve beni hayal kırıklığına uğratmadı. Brian cıyaklayıp beremi bıraktı ve ellerini kıpkırmızı kesilen kulaklarına götürdü. Sonra da buzlu yolda kayıp dizlerinin üstüne düştü. Ben koşarak kaçarken, suratı Asteriks gibi görünüyordu.

Yirmi adım kadar sonra, arkama baktım ve onun başını tutarak dizlerinin üstünde kaldığını gördüm.

Belki de ona fazla sert vurmuştum. Onu tanımadığım halde, kulaklarına vurduğum için kendimi çok kötü hissettim. Biri *sana* böyle bir şey yapsa nasıl hissederdin, Moritz?”

Kendimi tam bir gerzek gibi onun yanına gidip, “Özür dilerim, özür dilerim,” derken buldum. “Kural dışı bir vuruş muydu?”

“Hayır.”

Brian ayak bileğimi tutup var gücüyle çekti ve dar tulumum dengemi sağlamama izin vermeyince, bir de baktım ki buz gibi zemine sırtüstü yığılmışım. Kürekçiliklerim alev alev yanarken, güçlükle nefes almaya çalışarak ve başımın yandığını hissederek yerde kalakaldım.

Lanet olsun, Moritz. Ciğerlerindeki havanın boşalması

gerçekten de insanın canını yakıyormuş! Başının arkasını kaldırıma çarpmak da öyle.

Gözlerimin önünde yıldızlar uçuştu. Sanırım buzlu zemin fena düşmeme neden olmuştu. Şimdi olanları düşününce, annemin beresine ve lastik astarına daha da minnettarım, çünkü muhtemelen başımı daha sert çarpmamı ve tamamıyla bayılmamı veya daha kötü bir şey olmasını engellemişti. (Gerçi bayılmış olsaydım, bu satırları yazarken ellerim bu kadar titremezdi.)

Gözlerimdeki ışığın başımın içinden mi, dışarıdan mı geldiğini anlayamadım çünkü komşular köpeklerin niye havladığına bakmak için kalkıyorlardı ve kalkarlarken o aptal elektriklerin hepsini açıyorlardı. Elektrik gözlerimi tıkamaya, bir kriz *aurasının* karıncalanma hissini tetiklemeye başlamıştı (Hayır, bir daha olmaz, *lütfen.*)

Başımın arkasından korkunç dallar çıkıyordu.

Brian'ın *üstüme* eğilerek, cebime uzandığını fark ettim.

Bu sahne bana rüyalarımda senin bana yardım etmek için uzanmanı ve Liz'in Cadılar Bayramı'nda yardım etmeye çalışmasını hatırlattı. O gece, annemi tüpler içinde, garajda ölürken bulmuştum. O kadar öfkelenmiş ki kriz geçirme ihtimalinin aklımın ucunda oluşu, dilimin uyuşması ve *lütfen olmasın, burada olmasın* düşüncesi öfkemin daha da alevlenmesine neden oldu.

Tüm o dehşet verici parlaklıkta davranışlarımı umursamadım. Sadece *içimden* geleni yaptım.

Gözlerimin önündeki kıvılcımlara rağmen, Brian'ın kalbi cebimden aldığı ve elini geri çektiğini, benden bir

şey alıyormuş, annemin fişini çekiyormuş ve beni *Mut-terseelenallein*^{*} bırakıyormuş gibi hissettim.

Var gücümle ayağımı savurdum ve münzevi kıçımın toplayabileceği tüm güçle bacaklarının arasına indirdim.

Brian çığlık atıp iki büklüm oldu.

Bu olayı bu boktan komedi televizyon dizisinin içinde nasıl yaşadığıma kusursuz bir örnek olarak anlattım (iki günde iki kere hayaları mı tekmelenir İnsanın?) ama kimse gülmedi. Hele ben hiç gülmedim.

Kotuma yapışıp eriyen buzlarla kalkıp başımı ovuşturdum ve net göremeyen gözlerimle kanıyor mu diye avcuma baktım. Sonra, derin bir nefes aldım ve dört bir yanımda ışıklar gördüm. Bu arada, Brian yanımdaki yolda inliyordu. Bir kriz başlayacakmış gibi benimle *dalga* geçerken ve elektrik beni öldürmekle tehdit ederken, o kadar öfkelandim ki kalbim Bridget'inkinin iki misli hızla atmaya başladı. *Moritz*, bir anda dört bir yanda ışıklar gördüm. Sanırım, bu bir kuyrukluyıldıza kapılmak gibi bir şey olmalıydı.

Tek bir yer haricinde, dört bir yandan ışıklar geliyordu, *Moritz*.

Şaşılaşmış gözlerimi yola odaklayınca, devasa boyutlarda, kapkara bir elektrik dumanı bulutunun dosdoğru üstümüze geldiğini gördüm ve nasıl kaçabileceğimizi veya kalmamızın mümkün olup olmayacağını düşünmedim. İçgüdülerim tamamıyla ışıkların ve bulutun durması gerektiğini, yoksa elektrikle her yüz yüze geldiğimde olduğu gibi kriz geçireceğimi, hastalanacağımı ve umur-

* (Alm.) Tamamen yalnız.

sanmaya değmeyeceğimi, sadece evde yalnız bırakmayacağınız için yanınızda götürdüğünüz biri olacağımı söylüyordu.

Yine oldu, Moritz. Tıpkı müzedeki gibi ama bu sefer Arthur beni benden kurtarmak için orada değildi. Belki Lois Lane'in başı dertteydi ya da artık başkalarının benim yerime mermi yemesini beklemekten vazgeçmeliydim.

İşıkların gerçek olup olmaması veya bunları sadece çöken zihnim yüzünden görüyor olmam da önemli değil.

Önemli olan, beremi tekrar çıkarmak istememdi. Bu sefer, aynen öyle yaptım ve lastik astarı başımdan söktüm. Başımı çarptığım için bunu yaptığımı söylemek istiyorum.

Ama bunu yapabileceğimden emin değilim.

Beni korkutan şey bu, Moritz. Bunu, nedenini bilmeden yaptım ve sonuçları öylesine büyük ve affedilmez oldu ki... Annem beni senelerce kulübede tutmakta *haklıydı* ve bunu düşünmemeye veya bu konuda yazmamaya çalışıyordum, ancak artık nihayet bu noktaya vardığımızı göre, nasıl çıldırdığımı ve tek bir aptalca hareketle insanlara nasıl zarar verdiğimi yazsam iyi olacak. Dürüstçe.

Başımdaki lastik astar çıktığı anda, o inanılmaz baskı yoğun bir biçimde şakaklarımda birikti ve tipik bir kriz başlamadı. Tonik klonik hiçbir yanı yoktu.

Yanlarında bir örnek gökkuşağı renkleri saçan elektrik panoları olan, o bir örnek evlerden gelen elektrik kafatasıma saplandı ve bir delik açtı; nasıl olduysa, inanılmaz parlak olan öfkem de tanıdık bir *cık* sesiyle o deliğin içinden geçti. Lazer ışınları gördüğüm olmuştu, ama

hiç böyle hissetmemiştim: Her parçam başımdaki tek bir korku:  noktaya odaklanmış ve bir şekilde, imkânsız gibi gelse de, bir anda içimden çıkmış gibiydi.

Tam anlamıyla elektromanyetik olmak Cadılar Bayramı'ndanakinden çok daha kolaydı. Fazla kolaydı.

Baskı içimden çıktığında, etrafımdaki o renkli elektrik bulutu buharlaşıp kayboldu. Dünyanın monokroma dönüşmesini izledim. Baskı kavanozu bir musluğa dökölmüş gibiydi.

İki yanıımızdaki sokak lambaları parçalandı, tepemize kırık camlar yağdı ve Brian elini sızlayan apış arasından çekip başını örtmeyi akıl etti. Bridget'ın kalbini de gövdesiyle koruduğunu fark ettim. Sokaktaki lambaların tamamı yanıp söndü, elektrik panoları kıvılcımlar saçtı ve birkaç yerde alev aldı.

Bu konu çok önemli, Moritz: Bize doğru son sürat gelen kara duman topu dağılacakmış gibi titredi ve birden dağıldı. Sonrasında üstümüze doğru ne geldi dersin?

Gri havada sapsarı parlayan ve sürücüsü frene basarken çılğınlar gibi buzlu yolda kayan ve motoru çalışmadığı halde hızı kesilmeyen devasa bir araç. Otobüs kayıp yolda dönerken, tek elimle beremi, diğer elimle şişmeye başlayan başımı tuttum. Burnumdan akan kanlar ta çeneme kadar indi.

Okul otobüsü kaydı ve kısa bir sürede tamamıyla dik pozisyona gelip lastiklerinin üstünde ilerlemeye başladı, yere yaklaşırken yolun iki tarafını da kapattı, yola değen lastikler birer iblis gibi cıyıkladı ve aracın tamamı yana yatıp sürüklenmeye devam etti...

Arka kısmı ılığı andıran bir ses çıkararak yolun kenarında park halinde duran bir arabaya sıkıştı...

Derken, ikimize doğru alaldı ve bizi insan biçiminde iki boyutlu birer hiçlik gibi dümdüz etmesine ramak kaldı...

O anda, pencerelerinin ardında kıpırdanan, hiç tanımadığım insanlar gördüm...

Birisi kapüşonumu kavrayıp beni geri çekerken, Brian'ı da kenara itti...

Ve parmak eklemlerimiz kaldırımı sıyırdı.

Bridget kollarını boş göğsünde kavuşturmuş tepemize dikilmişti ve otobüsün yavaşlamasını izliyordu. Aracın metal gövdesi kaldırıma sürtünürken çıkardığı o tiz ses onu rahatsız etmemiş gibiydi.

Okul otobüsü Bridget'in bizi çektiği güvenli alana belki sadece üç metre kala tehlikeli bir açıda durdu ve ses kesildi, burnu yapraksız bir ağaca dayandı ve arka kısmı birisinin ezilmiş Oldsmobile'inin üstüne yaslandı.

Sıcak buharlar üstümüze doğru geldi. Dişlerimi sıkıttığım için acıdıklarını hissettim ve belki de baş yaralanmam yine devreye girmişti. Fakat buhar adeta Bridget'in etrafında kıvrıldı ve onu kozmik bir örtünün altında kalan bir kahraman gibi çevreledi.

Sonra, otobüsün içinden ağlama, ılık ve gülmeye karışık sesler duydum. Otobüsün göğ e bakan pencerelerine dayanmış eller gördüm.

Kendi ellerime bakıp küçüklüğümden beri o kadar mınık eller görmediğimi düşündüm.

ılıkları duymak istemesem de, etrafta beni bayılta-

· cak elektrikli bir şey kalmamıştı ve elektrik pusları olmadan mahalle fazla gerçek geliyordu. Otobüsün altta kalan pencerelerinden birinden kırık bir kol sarkıyordu ve... *Tanrım, bunu ben yaptım, ben yaptım, annem yaptı...* Biri ölmüş olabilirdi...

"Bridget." Brian artık kulaklarını değil, sadece onun kalbini tutuyordu. "*Tanrım. Neler oldu böyle? Tanrım.*"

Devrilen otobüse apar topar gittim. Her yanımda evlerinden fırlayan, tıpatıp birbirine benzeyen insanlar vardı. Sokakta duruyorlardı. Bazıları öne fırlamıştı. Benden daha çabuk otobüse varmışlardı, çünkü ayaklarım ayak gibi davranmıyordu...

"Bir ambulans çağırın!"

"Deniyorum! Telefonum çalışmıyor!"

Telefon katili yine ortaya çıkmıştı. Liz olsa ne derdi?

"İçinde insanlar var ve annem gerçek dünyada insanların sadece birbirlerini incittiğine dair beni uyarmıştı. *Tanrım, sence orada kalp pili olan bir çocuk var mıdır?*"

Bridget kolumu tuttu. Dokunuşu o kadar soğuktu ki neredeyse başımın arkasındaki zonklamayı kesecekti, ama bakmaya çalıştığımda ona odaklanamadım.

"Benim hatam, *benim* hatam, onları oradan çıkarmam gerek. Auburn-Stache beni evde bırakmalıydı. Tanrım, Liz artık beni sevmez ve Moritz... *Moritz* de sevmez, hepsi benim suçum..."

"Neden öyle diyor?" Brian suratını ekşitip ayağa kalktı. "Ne demek istedi?"

Bridget beni itip oturttu, başımdaki şişlik yana döndü ve birden artık ayakta duracak gücü bulamadım. Şafak

pembe rengiyle sökerken, üstünden buharlar çıkan otobüsün turuncuya dönüşmesini, komşuların otobüsün kenarına tırmanıp çocukları acil durum pencerelerinden ve arka kapıdan çıkarmaya çalışmasını izledim.

“Çok gürültü var,” diye mırıldandım galiba. “Acaba Moritz olsaydı, neler görürdü?”

Bridget duygudan yoksun bir ifadeyle bana baktı.

Brian bana tuhaf tuhaf baktı, ama belki de şok geçiriyordu. “Lanet olsun. Al. Bunu geri aldım... Özür dilerim.”

Bridget kalbi itti.

“Saçmalamayı kes, elektriğe duyarlı çocuk.” Kalpsiz kız gözlerimin içine baktı. “Keşke kalbini çıkarıp koşabilsen.”

Uzaktan siren sesleri duydum.

Belki de Bridget bu sefer bir ambulansı devirdiğimi görmek istememişti. Ya da kriz geçirmemi. Ama iki seçenek de onun bir şeyler *istediği* anlamına geliyordu, Moritz.

Beni yere itti ve gitti.

Bu yüzden bu öyküyü şimdi anlatmak istemedim. Hah! Çünkü az kalsın insanların ölümüne neden olacaktım. Moritz! Beni yakaladın! Beni *yakaladın*!

Sır saklamaya çalışmıyordum. Sadece sana dünyanın en güzel öyküsünü yazıyordum. Yazdım ve Arthur'un beni Şikago'da hissettirdiği kadar umutluymuşum gibi rol yaptım. Yaşamaya yakın deneyimler edinebileceğini sanan ben gibi yazdım. Auburn-Stache'yle arabadaki Ollie. Şikago'daki parıldayan buluta bakan Ollie. İyi bir turist olabileceğini sanan Ollie.

Asma kilitlere değil, bereye inanmak isteyen Ollie.

Moritz, seni her neşelendirdiğimde, seninle her *gurur* duyduğumu söylediğimde, ne dediğimi gayet iyi biliyordum. Bana kıyasla, sen kartallar tarafından kurtarılmış Mordor'un üstünde süzülüyorsun.

İkimizi birleştirmek bizi bir bütün yapmaz. Senin sadece bir tarafa doğru topallamana neden olur.

Liz ve Joe'yla olanların kötü olduğunu düşündüm. Ama o zamanlar başıma gelen korkunç şeyler bir bakıma elimde değildi, Moritz.

Bu olay farklı.

Tek başıma bir *okul otobüsünün* kaza yapmasına neden oldum.

Tek seferde, dört çocuğu ve şoförü hastaneye yolladım. Kazanın, sabahın o kadar erken bir saatinde meydana gelmesi büyük bir şanstı, çünkü otobüs çocukları almaya yeni başlamıştı.

Sırf ben düşüncesizce davrandım diye, Şükran Günü yaklaşırken dört çocuğun koluna camlar battı, Moritz. Çünkü, *hey, dünyada arabalar varsa, neden elektromanyetik ucubeler de olmasın*, diye düşündüm.

Öyküler anlattığım için özür dilerim. Bunlara yalan değil de öykü dediğim için de.

Ama biliyor musun? Bu sürüngelemlerle dolu odada otururken ve itiraf etmeye korktuğum her şeyi yazarken... Nedense bana tanıdık geldi. Bunun olacağını biliyor muydun?

Elyazım şimdi nasıl, Moritz?

Düzgün mü?

Bana fazla düzgünmüş gibi geliyor.

On Altıncı Bölüm

battaniyeler

Tabii ki bunların olacağını biliyordum.

Oliver Paulot. Bir kez daha beni anlayış ve öfkeyle yerle bir ettin. Bir kez daha Kreiszig’de iki büklüm oldum. Senin gerçek şikâyetlerini duyunca, kendi önemsiz sorunlarıma hayret ettim. Bana söylemen gerekirdi. Ama bu da yeni bir şey değil. Joe’nun ormanda nasıl düştüğünü bana anlatman için aradan kaç ay geçmesi gerekmişti? Neden şaşıyorum ki?

Bana yürekten güvendiğine inanmak istediğim için mi? Tek başımıza acı çekmekten vazgeçeceğimiz kadar birlikte yol aldığımızı düşündüğümünden mi? Buna gerçekten de inanmak istedim. Belki de bir kez olsun olumlu düşünen ben oldum.

Ayrıca, söylemediğin her şeyle bana çok şey söylemiş oldun, sevgili münzevi dost. Beni kandıramadın. Yeniden odağını yitirmen, öykü anlatımındaki açıklar: Bunlar hayatında sahip olduğun tek ebeveyni kaybetmenin yarattığı acıdan

kaçmanın yollarıydı. Kişiliğin bir kurguya dönüşmüş olsa da, buna değer verdim. Yaşamaya yakın umutlarına değer verdim. Yalanın kardeşleri olsalar da olmasalar da.

Yazarlığını bir kenara atarsam... Kurgu olayları da bir kenara bırakırsam: Seni tanıyorum, Oliver Paulot. *İyi* olduğunu biliyorum. Herkesin içinde *benimle* arkadaş oldun sen. Bir baş yaralanmasından sonra, korku zihnini bulandırdığı anki davranışların için kendini suçlayabilir misin? Ben sadece bu yükü paylaşmadığın için seni suçluyorum.

Dünyanın gaddarlıkları başkalarının bize yaptıklarının ötesine taşar, karar verecek durumda olmadığımız zamanlarda aldığımız kararlara uzanırlar. Pişmanlıklarımıza ve vicdan azabının en ufak hatalarımızı aşamayacağımız devasa duvarlara dönüştüren eğilimine taşar.

Oliver, bir otobüs üstüne gelirken bereni çıkardın. Ötesi yok.

Sen de ben de yine acı çekiyoruz. Birbirimize hiç yakın değiliz.

Bizi sadece dürüstlük yakınlaştırabilir. Lütfen, bunu anla.

Dün Owen'la Fieke'nın bodrum katındaki dairelerinin dar basamaklarından indim. Kapıyı üç kere çaldım. Fieke kapıyı açıp da beni bir duman bulutu ve ses çıkaran, çınlayan suratıyla karşıladığı zaman ne kadar şaşırdığımı tahmin edebilirsiniz.

“Fieke! Ah, merhaba.”

Beni parçalamasını bekledim. En azından, gözlerini devirmesini bekledim. “Owen... burada mı?”

Fieke yanımdan hızla karlara adım attı ve paldır küldür merdivenleri çıktı. Göğüs kafesindeki ağrı kardiyomiyopatik değildi.

İçeri girdim. Kapıyı kapattım. Owen birkaç eski battaniyeye sarınmış koltukta oturuyordu ve her zamankinden daha ufak tefek görünüyordu. Kucağını bir dizüstü bilgisayar ısıtıyordu.

Bana hafifçe gülümsedi. Ben de ona aynı şekilde gülümsedim. Dile getirilmeyen bir şey havayı bozuyordu. Orada olmaktansa, içimden ona bilgisayarla ulaşmak geçti. Aramıza mesafe koymak istedim.

Orada son kez birlikteyken... dalların uçları kırılmıştı. Yanına oturdum. Dikkatle başımı omzuna koydum. Huzur yaymaya çalıştım. Owen dizüstü bilgisayarını diğer yöne çevirdi. Bu anlamsızdı. Dilimi ne kadar şıkletsam da ekranları göremezdim.

“Gelmeden önce mesaj at. Biraz meşguldüm.”

Bilgisayarını bir makineden farklı bir sesle programlamamıştı.

“Porno mu izliyordun?” diye espri yaptım.

Yine gülümsedi. Bir saniye için. “Gerçekten de bilmek istiyor musun?”

“Tabii ki istiyorum. Neler yapıyorsun?”

“Metin esaslı bir rol yapma oyunu hazırladım. Haftalar önce.”

“*Rol yapma oyunu mu? Cidden mi?*”

Oliver, bilgisayarlara yaklaşmadığın için bilmiyor olabilirsin. Metin esaslı rol yapan oyuncular, çevrimiçi olduklarında hayali kişiliklere bürünen sıkıcı bir insan alt kültürü

oluştururlar. Kendilerini ortaklaşa yazılmış öykülerdeki karakterlere dönüştürürler. Bu karakterler karmaşık ve hayal ürünü evrenleri doldurarak beceriler ve “ilişkiler” geliştirmek için etkileşimde bulunurlar. Bu kurgulara olan bağlılıkları, oyuncularını giysilerin ilmek sayısı gibi en ufak ayrıntısına kadar kapsamlı hayali diyarlar oluşturmaya iter.

Bir RYO’da, kendini bir gök treni kondüktörü Amelia Armsworth olarak yazabilirsin. Gezegenin karşı tarafındaki bir diğer kullanıcı, trenini denize batırmak ve seninle evlenmek için kur yapmak isteyen bir denizaltı kaptanı olan Hruka Umi olabilir. Ya da bunun gibi şeyler. Yazarak kendi hayatından çıkarabilir ve daha macera dolu bir hayata girebilirsin. Ya da daha sıkıcı. Kanada’da bir temizlik görevlisi olarak rol yapma oyunu oynayamazsın diye bir kural yok. İstersen oynayabilirsin. Bir moderatör onaylarsa olabilir.

Kurguya kaçmaya çalışan kişiler bir tek biz değiliz, Ollie. Gerçi verimsiz bir şey.

“Şey, herhalde... eğlencelidir.”

Owen bana tuhaf bir bakış attı. “Bunu eğlenmek için yapmıyorum. Evet, birçok kişiye Marvel hayranları için yaratılmış muhteşem bir rol yapma oyunu gibi geliyor bu. O yüzden sürüyle oyuncu olabilir. Ama temeli çok belirli. Yer de öyle.”

“Tamam, tamam.” Yanına yerleşip ona yakın olmanın rahatlığını hissettim. “Bana ne tür bir dünya yarattığını anlat.”

“Ben yaratmadım. Ödünç aldım.”

Burnumu omzuna sürttüm. “Anlatsana.”

“Bu, Almanya’nın ücra bir köşesindeki Tharandt Ormanı’ndaki gizli bir laboratuvarı yaratılmış olan süper insan çocukların hayatlarıyla ilgili bir Çok Oyunculu Rol Yapma Oyunu. On sene öncesinde geçiyor.”

“*Pardon?*” dedim kalkarak.

“Tanıdığın çocuklarla iletişime geçmeye çalışıyordum.” Yazmaya devam etti, robotumsu ses yayılım ateşini sürdürdü. “Şansım yaver giderse, diğer *Blunderkid*’leri bulmana yardımcı olabilir. Bilgisayarlarla hepimizin arası kötü değil, Moritz.”

“Sen... Bunu herkes okuyabilir. Halka açık bir forum mu? Bu girişimden geriye kalan kişilerin bunu görmeyeceğinden emin miyiz?”

Owen’ın gülümsemesi dondu. *Tak tak tak tak*. “İnsanların paylaşımları görebilmesi için, önce kullanıcı hesapları açması gerekiyor. O yüzden, tam olarak herkese açık değil. Zaten girişimin her birinizin nerede olduğunu bildiğinden eminim. Niye umurlarında olsun ki.” Bilgisayarında soru işareti belirmedi.

Bana yaklaştığında, Max’in iznimi almadan beni ağaca itişini hatırladım. Mide bulantısı bir anda ayağa fırlamama neden oldu.

“Havamızı atmamız gerek. Dikkatlerini çekme riskini göze almalı mıyız?”

Onun dikkatini. Sen de ben de çok farklı şekillerde annemizin etkisi altındayız, Oliver. Seninle karşılaşabilmek için, annemin yarattığı bütün çocuklarla gerçekten de tanışmam mı gerekiyor? Birçok kere hatalarıyla yüzleşmem mi gerekiyor? Sonsuza dek?

“Bunu nasıl yapabilirsin?”

Owen dizüstü bilgisayarını kapatır gibi oldu. “Bunu senin için yaptım. Diğerleriyle tanışmak isteyebileceğini düşündüm.”

Kendim için yapılmasını istemediğim şeylerden konu açılmışken...

“Hayır,” diye kenara çekilirken duvara çarptım. “Sadece *biriyle* tanışmak istiyorum.” Sadece seninle, Ollie.

Suratı. Ah, suratını görmeliydin.

Owen ayaklarını yere indirdi. Öfkeyle yazmaya devam etti.

“Şu anda ne hissediyorsun?”

Yutkundum. Ona sırtımı döndüm. Ev dediği o bomboş yerde dikkatimi çekmiş gibi davranabileceğim hiçbir şey yoktu.

“Ne mi hissediyorum?” Durum vahimdi. Umduğum kavuşma olmamıştı.

“Evet. Bana dön. Sırtını döndüğünde huzursuz oluyorum. Beni hâlâ görebiliyorsun, bu adil değil. Ben senin yüzünü göremiyorum, ama sen benimkini her zaman görebiliyorsun.”

“Tamam. Saklayacak bir şeyim yok.” Dediğini yaptım.

Owen battaniyelerin arasında kalmaya devam etti. Onun için konuşan makinenin de esiriydi.

“Saklayacak bir şeyin yoksa neden yalnız olduğumuzda hep koruyucu gözlüğünü takıyorsun?”

“Yüz ifadeleri için kapasitem yok. Neden önemli ki?”

“Bilmem. Yanımda huzursuz gibisin. Berbat bir şey.”

Dilimi şıkladım. “Farklı bir ses kullanamaz mısın?”

“Elimdeki tek ses bu.” Owen geri dön tuşuna o kadar sert bastı ki tuşu kıracağını sandım. “Beğendiğimi sanıyorsun.”

“Of, ne demek istediğimi biliyorsun!” diye patladım. “İnsanların sürekli olarak sana acımasını istemiyorsan, zavallı gibi davranma!”

Bir an oldu ama bir sessizlik anı değildi... Hangi anım sessiz ki?

“Ne mi hissediyorum? Bilmiyorum. Üzgünüm? Belki de ihanete uğramış gibiyim? Sen nasıl... ne... bunu *arkamdan* nasıl yapabilirsin, Owen? Bilemiyorum.”

“Ben biliyorum,” dedi Owen’ın bilgisayararı.

“Pardon?”

“Suçluluk duyuyorsun. O cümlelerin sonunda dilini şık-lattın.”

Bir buz topağı hissettim. “Bana ne hissettiğimi söyleme.”

Owen bakışlarını önüne indirdi. “Bazen hissettiklerin mideme kramplar girmesine neden oluyor. Bazen de başımı ağrıtıyor.”

Kollarımı dümdüz iki yanıma indirdim. “O halde, neden benimle vakit geçiriyorsun?”

“Sence?”

Düşünemedim bile, Ollie. “Bunu düşünemiyorum bile. Senin için berbat bir şey olmalı.”

Dizüstü bilgisayarının kapağını hızla kapatıp ayağa kalktı. Battaniyelerden oluşan pelerin omuzlarından aşağı düştü. Kapıya gitti. Benim için açtı.

Sırtımı dik tuttum.

Buz gibi hava kulaklarıma, burnuma ve ağzıma doldu, ama içimi serinletemedi. BBV şehrin sokaklarının yankılarına göre ayar yaptı. Keşke bakmadığımı söyleyebilseydim. Her zaman bakıyorum.

Owen sürgüyü çekti. Elleriyle gözlerini kapatırken, klik sesi sessiz hıçkırığını ele verdi. O hıçkırık sesi o zamandan beri sağ kulağımda çınıyor.

Rüzgâr suratıma kar taneleri savurdu. Göremediğim kar tanelerini. Karlar düşerken sessizdi, karların düşüşünün sessizliği. Yürürken yüzüme iğneler saplanıyormuş gibi hissettim. Suratım uyuşurken Owen'ı düşünmedim. Yemin ederim ki düşünmedim, Oliver.

Seni düşündüm. Bizim gibi berbat çocukları düşündüm. Molly, Arthur, Bridget ve daha kim bilir kimleri. Bizler bilimkurgu değiliz. İzler bizi lekeliyor: Bunlar gerçekten de var. İkinci ağızlar, olmayan gözler, tebeşir gibi kemikler: Bizler *rol yapmıyoruz*.

Owen kâbusum gibi olan geçmişlerimizi *sihirli* İnternet'te bir *oyuna* indirgeyemez.

Hıçkırık sesi kafatasımın içinde uğuldadı. Yeni yara izlerinin çok da önemli olmadığına inanmak istiyorum.

Kendine iyi bak. Ben endişeden derisini yüzecek kadar suratımı ovuyorum.

Moritz

Not: Bunu sana yollamadan önce: Beni rahatsız eden bir şeyi hatırladım. Owen'ın önünde ona hiç "*Blunderkinder*" dediğimi sanmıyorum. Hele "*Blunder kid*" asla demedim. Ama bu lakabı biliyordu.

Ollie. Benden Owen'ın adresini istemiştin. Sana bunu hiç yollamadım. Bu ihanette hiçbir payın olmadığına inanmayı tercih ediyorum. Şu anda, beni kandırmadığına inanıyorum.

On Yedinci Bölüm

şiringa

Moritz,

Sanırım, moral konuşmalarına ihtiyaç duyan tek kişi sen değilsin. Teşekkürler. Biraz kızdım. Belki de iyi bir moral konuşmasının öfkeli olması gerekiyor. Otobüs faciası haftalar önceydi. Şu anda, gerçekten de iyiyim. Sadece izin ver de bunu yazmayı bitireyim, olur mu? Sen bana bahaneler uydurmadan önce yani. Bir yalancı olduğuma karar vermeden önce, sana gerçekleri anlatmam için bir şans ver.

Daha öykünün en karanlık kısmını duymadın bile.

“Onu lanet olasıca bir ambulansa koyamıyor musunuz?”

“Efendim, bu çocuğun yasal vasisi olmadığınız sürece şu anda yanında olamazsınız...”

“Değilim ama...”

Değil miydi? Neden değildi? Auburn-Stache... Ambulans?

Şimdi, bu acı veren bir farkındalıktı ve nerede olduğumu, etrafımda neden o kadar fazla elektrik yüzdüğünü ya da çenemin neden bir çekiş darbesi almış gibi ağrıdığını bilemiyordum. Bir hayal âlemindeymiş gibi, Auburn-Stache’nin zorla ambulansa binip arka taraftaki kapılarını tuttuğunu gördüm. Bridget kollarını... Pardon, *çekişlerini* göğsünde kavuşturmuş arkasında duruyordu.

Auburn-Stache gözlerimin açıldığını görmüş olmalıydı. “Lütfen! Kendisine geliyor! Şu *lanet* makası kaldırın!” Kapüşonumu çoktan kesmişlerdi.

“Bir dakika... Neden bunu takıyor?” diye soruyordu belirgin aksanlı, sözcükleri uzatarak söyleyen kadın. Üstünde pijama olduğunu sandığım glysiler vardı. Bu, bana tuhaf geldi.

Sağlık görevlisi *üniforması*, dedi beynim.

“Sakin kesmeyin! Çocuk çok hasta! Kulağa çok saçma gelse de elektriğe karşı ölümcül bir alerjisi var ve epileptik! Bakın, kimliğim arabamda! Bırakın da...”

Beyin sarsıntısı mı geçiriyordum? Yoksa aklım mı karışmıştı? *İkisinin* karışımıydım.

Hapşırığımı sandım ama bu hapşırma değil, belki de spazmdı ve şakaklarımdaki baskıyı geçirmemişti. Ya ben ya da ambulans bir kriz geçirmek üzereydik. Soluma bakınca sarkan tüpleri ve daha da kötü bir şeyi gördüm... Otobüsteki çocuklardan birini: kolu kırılan ve bir oksijen maskesinin altında inleyen ufak bir kız.

“Çzür dilerim,” demeye çalıştım ama sözcükler içimdeki ormandan çıkamadı.

Kızıl saçlı kadın üstüme eğildi. “Bu adam doktorun mu?”

“Evet,” diyebilirdim uyuşmuş dilime rağmen. Sonra, Auburn-Stache başımı öne çekti ve annemin beresini hemen başıma geçirdi. Baskı azaldı. Kanımın bereyi, annemin faydasız ama umut dolu yün beresini lekelememesini umdum.

“Efendim!” Bir kadın ve üniformalı bir sağlık görevlisi onu yaka paça ambulanstan indirdi.

“Anne? Neden *buradasın*?”

Kadın bir küfür savurdu. “*Brian*? Neden... İşimi yapıyorum, birkaç diplomalı hemşire bir okul otobüsünün kaza yaptığını duyunca yardım etmek için gönüllü oldu! Esas soru, senin neden burada olduğun! Çok büyük bir ceza alacaksın!”

“Ama...”

Auburn-Stache, “Ne olursa olsun, Oliver’ın beresini çıkarmayın! Lütfen!” diye ekledi.

Bir diğer ses, “Anne, onu dinlesen iyi olur. Galiba o çocuk az önce mahalleyi havaya uçurdu. Ucubenin teki,” dedi.

“Brian, sana eve gitmeni söylemiştim,” dedi hemşire. “Bu kadar merak yeter!”

“Ama ben...”

“Ölebilirdin. Eve! Derhal!”

“Olliel” Auburn-Stache. “Hastaneye geliyorum! Merak etme!”

Kapılar kapanmadan önce, onun küfrettiğini duydum.

Tamam, o noktada beni yolculuğa çıkardığına *gerçek-*
ten de pişman olmuş olmalıydı.

“Özür dilerim,” dedim yine inleyen kıza. “Beremi çıkardım.”

“Sakin ol, tatlım.” Brian’ın annesi miydi? Zonklayan yüzüme bir oksijen maskesi taktı.

“Berem. Beremi çıkardım. Özür dilerim. Beremi...”

“Beren şu anda başında.”

Moritz. Auburn-Stache’nin ve annemin “ş” ile başlayan şeyi bulmayı umarak etrafımda kullandıkları hastane makinelerini hayal meyal hatırlıyorum.

Kokuyu, parlak ışıkları, sağlık görevlilerinin tulumlarının tuhaf, turkuvaz rengini unuttum. Daha önce sedyeyle taşınmamıştım. Seslerse... Kafatasım bir arabanın motoruna bağlanmış gibiydi.

Küçük kızı sedyeyle iki yana açılan ve altın rengi saçan otomatik kapılardan geçirdiler. İnleyip duruyordu.

Moritz, ben bir bok parçasıyım.

“İyiyim,” dedim yabancı insanlara. “Lütfen, beni oraya götürmeyin.”

Ama baş yaralanmamın üstüne, suratımdaki o buz gibi oksijen maskesi beni sersemletmişti ve kimse beni dinlemiyordu...

Uğultudan odada gözlerimi açtım. Çenemi, başımı veya hiçbir şekilde acıyı hissetmiyordum. Anestezi, Moritz. Hemşire başımın yanında durdu ve iri ellerinden biriyle plastik hastane yatağının kenarını kavradı. "Boyumuza aşılıyor. Kendi doktoru nerede?"

"Bekleme odasında, Bayan Arana."

"*Hemşire Arana*," dedi kadın sinir olmuş gibi. "O zaman, doktoru içeri al, Wharton! Bu bir hasta, proje değil!"

"Ama çok saçma. Kimse *manyetik* olacak kadar elektriğe duyarlı değildir." Yatağımın ucunda genç bir doktor duruyordu. Beyaz önlüğü floresan ışıkların kumlu elektliğini yansıtıyordu, gözlüğü de yüz maskesinin üstünde parıldayan mavi gözlerini gizlemiyordu. "Bu devasa elektrik kesintisinin gerçek bir açıklaması yok..."

"Daha da tuhaf şeyler olmuştur, Wharton. Babası gittiğinden beri Brian'ı bu kadar üzgün görmemiştim. Zor bir dönem geçiriyor olabilir, ama oğluma güvenirim." Beni koruyan kişi, kendinden iki mısıl iri bir adama kafa tutan o tulumlu kadındı.

Uzun boylu doktor, gözlerimi kırıştıtarak kendime gelmeye başladığımı fark etti. Bana yaklaştı ve elinde en eski düşmanlarımdan biri olduğunu gördüm: bir kalem fener.

Bere başıma tam oturmadiğı için hapşurdım.

Fenerin ışığı söndü. Tepedeki floresanların ışıkları yapnıp söndü.

"Pardon," diye mırıldandım.

"Bu da ne..." Wharton eğilip cebinden kare biçimli ufak bir elektrikli makine çıkardı... Bunun ne olduğundan emin değilim, ama bunu alnıma yaklaştırmadan bile önce hiç renk yaymadığını fark ettim.

"Bozuldu bile," dedim. "Benim hatam."

"Bunu nereden biliyorsun?"

Omuzlarımı silkdim.

Wharton elindeki alete uzaylıların yaptığı bir şeymiş gibi bakakaldı. Bana da aynı ifadeyle bakınca huzursuz oldum.

"Partilerde pek sevilmem." Sırıtmaya çalıştım.

Bir de baktım ki bir eliyle gözkapaklarını açıyor, diğer eliyle de beremli çıkarmaya çalışıyor.

"Yeter, Wharton!" Bayan Arana onu dirsekleyip uzaklaştırdı.

"Ama bu... Yani, bu bilimsel bir mucize! Elektromanyetik akımlar saçan bir çocuk! İnsanların bunu öğrenmesi gerekmez mi?"

"Neyi öğrenecekler?"

Doğrulmaya çalıştım. Hemşire Bayan Arana tek eliyle beni engelledi. "Ağır ol, tatlım. Wharton, senden sorun çıkarmadan bu çocuğun taburcu belgesini imzalamanı istiyorum."

"Patronum değilsin." Wharton gözlerini bana dikmişti ve her yanıma *iğneler* saplıyormuş gibiydi.

"*Evlat*, sen daha dış tellerinden kurtulmadan önce ben bu hastanede çalışıyordum. Bu genç adamı tedavi ettiğin için annenle tombala oynarım."

"Bana Ollie derler."

"Tamam. *Ollie*'yi tedavi ettiğin için minnettar kaldım çünkü pireyi deve yapmayacağını düşündüm."

"Bu durum çoktan Kılımanjaro Dağı haline geldi, Bayan Arana. Yani, elektromanyetik darbeleri serbestçe saçmanın tehlikelerini düşünsenize..."

Heyse ki başımdaki şişlik ve ağrıkesiciler o korkunç konuşmayı dünyanın en komik şeyi haline getirdi, Moritz.

“Ben bir dağ değilim. Gerçek bir çocuğum!”

Genç doktorun surat ifadesinden, boynuzlarım olduğunu düşünebilirdin.

“Lütfen,” diye iç çekti Bayan Arana. “Sıradan bir komedyen. Bir çocuk, Wharton. Hasta bir çocuk.”

“Hey.” Sırıtmam ortama pek uymuyordu. “Hasta değilim. Bir öykü anlatıcısıyım.”

“Tatlı, tatlım.”

Wharton yumruklarını sıktı. Lateks eldivenleri gıcırdadı.

“Wharton.”

“Tamam!” Wharton’ın suratındaki ifadeyi parıldayan gözlüğü yüzünden anlamak zordu ama omuzlarını sarkıttı. “Tamam. Taburcu belgesini imzalarım.”

Klipsli not defterinde belgeyi imzalayıp hemşireye uzattı. Odadan çıkmadan önce, beni yine iğneleyen bir bakış atınca ürperdim. Laboratuvarda bir *Blunderkid* olmak böyle bir his miydi, Mo?

“Neden?” dedim kapı kapanınca.

Bayan Arana bir naylon torbadan ayakkabılarımı ve kotumu çıkardı. “Ne neden, tatlım? O geceliği çıkar.”

Üstümdeki pamuklu elbiseyi başımdan çekip çıkardım (Dürüst olalım: Bunlar gerçekten de elbise) ve hemşirenin bir yanıt beklediğini fark etmeden önce dar tulumumun rahatsız yakasını biraz çektişirdim. Lastik kaplı ellerime baktım.

“Neden beni korudunuz?” Hemşire ayakkabılarımı

glydirmeye koyuldu, ama doğrulup bağcıklarını kendim bağladım. "O otobüsü kasten de devirmiş olabilirim."

"Kasten devirmedin. Sen iyi bir çocuksun." Bana uzun kollu, kedli tüyü kaplı bir ceket uzattı. "Bunu kendi dola-bımdan aldım. Üstündekinden daha az utanç verici ama sana çok bol gelecek. Biraz iyi yemek yesen iyi olur."

"Nereden biliyorsunuz?"

"Bir deri bir kemiksin, tatlım."

"Hayır, iyi bir çocuk olduğumu nereden biliyorsunuz? Bunu birine bakarak anlayabilir misiniz?" Ya biri benim elektriği gördüğüm gibi insanların içindeki iyiliği renklerle görebiliyorsa? Moritz, bir spektrumda nereye denk gelirdik?

"Birisine bakarak onun hakkında hiçbir şey anlamaz-sın. Tekrar tekrar söylediğin şeyi duydum. Tricia'ya. Kolu kırılan kıza. Özür diledin."

"O iyi mi?"

"Herkes iyi, tatlım. Birçoğunda çürük var. Bir iki çocuğa kırık cam parçaları çıkarıldıktan sonra dikiş atıldı. Otobüs neredeyse boştu ve hızlı gıtmıyordu."

"Anladım." Ellerime baktım.

Bayan Arana iç çekip yatağımın yanındaki tabureye oturdu.

"Hasta sınıflandırmasının ne olduğunu biliyor musun, Ollie?"

"Bu konuda bir şeyler okumuştum. Kaza yerindeki ilkyardım görevlileri hastaların tedavi ihtiyaçlarını belirler ve ilk önce en ağır yaralıları tedavi ederler. Ama ben de bunu asla çok iyi anlamadım, çünkü belki birisi kanla kaplıdır ama üstündeki kendi kanı değildir. Durumu çok

berbat görünüyordur ve bir başkasının karın duvarında o sırada fark edilemeyen, patlamak üzere olan bir fitik vardır. Bu yüzden, hasta sınıflandırmasını yapan kişi kanla kaplı olan hastaya gider ve bunun...”

Parmaklarından birini dudaklarıma koydu. “Sakin ol, tatlım. O kazada, Tricia’nın en ağır kazazede olduğu belliydi... Açık bir kırığı var. Ama bir sonraki en büyük yaralanma neydi? Seninki olduğunu kesin olarak söyleyebilirim.”

“Burnum kanıyordu ve başımda bir şişlik var.”

“Gözlerin, tatlım. Yaralanmalarından bazıları içindeydi. ‘Bu çocuğa korkunç bir şey olmuş,’ diye düşündüm. Ama kimse bu konuda bir şey yapmıyordu.”

“Bunu görebiliyorsunuz,” dedim. “Onun öldüğünü görebiliyorsunuz.”

Hiç tanımadığım birinin bana sarılması garip olmalıydı. Ama kolları iriydi, elma gibi kokuyordu ve anneminkiler gibi ılıktı.

Başım yün berenin altında kor gibi ısındı ama bekleme odasının girişinde donakaldım.

Tricia’nın ebeveynleri oradaydı. Onlar olduğunu anlamıştım. Babalarından birinin tıpkı onun gibi çilleri vardı. Onlarla konuşmakta olan Doktor, Tricia’nın kolunun ön tarafını gösteriyordu.

Arkalarında da Auburn-Stache bizi karşılamak için bekliyordu. Bridget kılını dahi kıpırdatmadı.

Bayan Arana beni hafifçe iterek ilerlememi istedi. “En-dişe edecek bir şey yok, tatlım.”

"Şükürler olsun." Auburn-Stache omuzlarımı kavradı.
"Ollie, sağımı başımı yoldum."

"Bıyıklarını yolma da."

"İyi misin?"

"Süperim! Büyütülecek bir şey yok." Odaya göz attım. Bridget bir heykel gibi durmuş, çığlıklar atarak ağlayan bir bebeği tutan bir adamın yanında bana bakıyordu.
"Bridget iyi mi? Kalbini o serseriden geri aldı mı?"

"Ollie, şu anda daha acil sorunlarımız var."

"Belli ki sen o serseriyi görmedin." *Bu soruyu bile mi* yanıtlamıyordu?

"Gidiyoruz."

Duruma nereden bakarsam bakayım, Bridget'ın yara kabukları bağlamış ellerinde tuttuğu bir defterle kalabalık bekleme odasında oluşu, bana daha önemli bir meseleymiş gibi gelmedi.

Kaşlarımı kaldırdım. "Nasıl yani, doğrudan hastaneden mi gideceğiz?"

"Siz gitmeden önce, Ollie'nin sağlığıyla ilgili bir şey söylemek isterim. İsmim Jess Arana."

"Bu çocuğa doğduğundan beri bakıyorum, teşekkürler."

"Öyle mi?" dedi ağır ağır ve genizden çıkan tuhaf bir sesle. "Ruh halini de gözlemliyor muydunuz? Birlikle görüştü mü? Bir yas danışmanıya mesela."

"Numaram sizde var. Gidiyoruz."

"Bir dakika. Durumunuzun ne olduğunu bilmiyorum, ama size büyük bir iyilikte bulundum. İyi niyetle ve bu çocuğu önemseydiğiniz düşüncesiyle yaptım bunu. Ama onun bu denli huzursuz olmasına neden olan hastalık veya üzüntüye önem vermeyeceksiniz..."

Auburn-Stache beni arkama döndürüp ileriye itti.

Moritz, onun hiç kaba davrandığını gördün mü? Gözlerinin altındaki o çılgınca, koyu renkli halkalar beni resmen korkuttu.

"Sorun ne? Bir gizli yıkıcı telefon konuşması daha mı?"

"Yorgun olduğumu biliyorum ama sesini yükseltme."

Evet, yorgundum. Bir grup yabancıyı yaralamak gerçekten de yorucu bir iş, Moritz. Büyük bir sorun değil. Suratıma yumruk yemek de öyle. Başka neyin yorucu olduğunu bilmek ister misin? Geçerli sorular sormak ve yanıt olarak "kes sesini" yanıtının farklı versiyonlarını duymak.

"O halde, nereye gidiyorsak, orada ne yapacaksın? Gözlerimi mi bağlayacaksın? Kulaklarıma tıkaş mı takacaksın?"

"Ben... Hayır. Oraya varmadan önce her şeyi anlatacağım." Bunu yapma düşüncesi, dürüst olma fikri ona acı veriyordu gibiydi.

"O zaman hemen burada anlat!"

Başı titredti. "Tamam. Evet, olur. Dışarı çık."

Titreyen bacaklarla bekleme odasından çıkıp peşinden elektrikli mide bulandırıcı gökkuşaklarına maruz kaldığım koridora adım attım.

"Eee?"

Doktorların bir sedyeyle ve gök mavisi parıldayan makinelerle yaşlı bir adamı hayatta tutmaya çalışarak geçmesine izin verdim.

Auburn-Stache tuhaf, çılgınca bir ifadeyle bana döndü. "Sorun Arthur."

"Arthur'a ne oldu?" Muşamba zemine baktı ve ayakla-

rımı sürüye sürüye peşinden gittim. Arthur'u söz konusu yapmak, bana karşı kullanabileceği en kötü kozdu.

"Metropolis adamı daha dün iyiydi!"

"Arthur durumuna rağmen okulda başarılıydı. Beau onun mimari çizimlerini buzdolabına asardı. Arthur gitmeye değer okul binaları tasarlardı." Auburn-Stache te-laşla konuşuyordu. "Arthur'un farklı olmasına gerek yoktu, Ollie. Anladın mı? Engelleri onu engelli kılmıyordu."

Bazen Auburn-Stache'nin bana laf gevelemeyi öğrettiğini düşünüyorum.

"Arthur laboratuvardan ayrıldıktan ve Beau'yla Şika-go'ya taşındıktan uzunca bir süre sonra, ona Arthur'un yenilenme özelliğinin esas olarak insanların hayatını kurtarmanın anahtarını taşıdığını söyledim. Beau da bana güldü ve Arthur'un önce kendi hayatını yaşaması gerektiğini söyledi. Çünkü bir insan, bir birey gibi yaşayabiliyor. Zaten onu bir başarı öyküsüne dönüştüren şey de *bu* değil mi, Ollie?" Bazen Auburn-Stache'nin bana kendimi nasıl küçük hissetmem gerektiğini de öğrettiğini düşünüyorum. "Arthur *normalliği* seçti. Bridget da aynı şeyi yapabiliirdi... Bütün olmayı seçmesi *gerekir*. Hepinizin böyle bir seçeneği yok, Ollie. Aranızdan bazıları asla normal olmayacak."

Bu sözler canımı yaktı, Moritz. "Ama belki de ben ya da Bridget normalliği seçmek *istemiyoruzdur*. Hem Arthur epey anormal ve buna rağmen gayet muhteşem!"

"Ama Arthur uyumlu olmaktan *faydalandı*. Arthur şehrine ait, değil mi? Okuluna da aitti. Bridget asla değişmeye çalışmıyor. Bu da ona sonsuza dek zarar verecek."

A:tık lobiye çıkmıştık. Her yönde telefonlar çalıyordu ve bunları, diğer her şeyi duymaktan usandığım için yine durdum. "Sen bizden, benim gibi farklı olan çocuklardan birer deneymişiz gibi söz ediyorsun! Sanki ben... Killimanjaro Dağı'ymışım gibi! Bana yaşamanın en iyi yolunun *yalan* söylemek olduğunu söylüyorsan, bunu yutmuyorum, Auburn-Stache."

"Herkes kendisini gizler."

Gizlenmek. Auburn-Stache'nin yaptığı buydu. Bana gerçekleri söylememek için lafı kıvırıyordu. Ama bu sefer değil, Moritz.

"Bana Arthur'un ne sorun yaşadığını söyle."

Duraksadı. "Hiçbir şey."

Onun anestezi olmaktan bıkmıştım.

"Hiçbir sorun yoksa burada kalalım. Sen bu bilim projesinden sıkıldın diye sana Bridget'ı terk etmeyeceğimi söylüyorum. Hayatımı kurtardı. Onun *normal* olup olmaması umurunda değil. İyi davranıp davranmaması da. 'Yanılsamalarım' gülmen de umurumda değil. Bridget önemli!"

Auburn-Stache'nin bakışları sertti, dudaklarını sıktı ve inanılmaz bir şey yaptı. Bir eliyle kolumu tuttu, diğer eliyle de ceketinin cebinden bir şey çıkardı. Kolumun üst kısmına bir şey saplandı ama klik diye hafif bir ses ve ardından *çat* diye bir ses çıktı!

Ellerine bakınca, bir iğne gördüm.

Lanet olasıca bir *şırıngaydı*, Moritz.

Yatıştırıcılar konusunda daha önce şakalar yapmıştı.

"Tanrım, ne aptalım," dedi titreyen ellerle. "Lastik tulumunu unuttum."

"Sen... Sen bana ciddi ciddi *uyuşturucu* mu verecektin?" Bu, benim kulaklarıma bile gerçek gibi gelmedi.

"Ollie... Ben..." O anda, ufalıp küçülmüş gibi göründü. Geriye çekildim. "Ben... Başka ne yapacağımı..."

"Bana neler olduğunu anlatabilirsin! Seni neyin bu kadar korkuttuğunu söyleyebilirsin! Neden bir çocuğu diğerine tercih etmem gerektiğini de öyle! Bana *lanet olasıca gerçekleri* söyle!"

Adeta fısıldar gibi konuştu. "Diğer yöne doğru kaçacağından korktum."

"İşaret verince, hazır ol..."

"Yeter! Ollie!" Çıldırılmış gibiydi. Bir mengene gibi kolunu sıktı ve beni otomatik kapılara doğru sürükledi. Bir hemşire öne fırladı...

"Ben onun doktoruyum!"

Kadın tereddüt etti.

Ben de çıldırıldım, Moritz. "Bırak beni! Bırak yoksa bu aptal bereyi ve altındaki o aptal astarı çıkarırım ve bu bilim projesi bir anda bum diye patlar!"

Auburn-Stache durdu ve beni ilk kez görüyormuş gibi baktı. Arkamızdaki masadaki hemşireler ve personel kendi aralarında fısıldaştı. Güvenlik görevlilerinden biri bize doğru yürümeye başladı.

Parmaklarımı beremin altına soktum. "Ne olur? Sence ben mi bir kriz geçiririm, hastane mi? Şu anda çok üzgünüm. Belki de tüm solunum cihazlarını tek seferde bozarım." Gök mavisi renkler saçan yaşlı adamı düşündüm. "Hey?"

"Bu davranışını kabul etmeyi reddediyorum."

"Bunu yapabilirim. Hemen buracıkta ve şimdi."

"Yapmazs:n. Annen seni daha iyi yetiştirdi."

"Yaparım. Daha önce de insanlara zarar verdim. Bunu biliyorsun, Auburn-Stache." Suratımı buruşturduğumu hissettim. "Annem haklıydı. İnsanlara zarar verdim."

Kendine şunu sor sevgili münzevl: Kaç tane iyi insan hastaneleri havaya uğurur?

"Kasıtlı olarak değil."

"Senin gibi değil sanırım." Yün beredeki ellerim titredi. "Kasıtlı olarak birçok çocuğa zarar verdin."

"Ollie." Sesi çatladı. "Ollie."

"O halde, bensiz git. Git buradan. Eski günlerdeki gibi."

Beni seçmesini istedim. Yarattığı o diğer çocuklardan daha önemli olduğuma inanmak istedim. Dünyadaki bütün *Blunderkid*'lerden.

Auburn-Stache'nin yüzünde bomboş bir ifade belirdi. Beni bıraktı ve şiringayı tekrar cebine soktu.

"Pekâlâ. Kaldırırma eşyalarını bırakırım. Birini de, şey... Birkaç gün tek başına idare etmen gerek. Sana para da bırakacağım. Kendine iyi bak, Ollie."

Onun da adımlarının geri geri gittiğini söylemek istedim, ama öyle olmadı. Sarı renk saçan otomatik kapılardan irkilerek geçti ve gidişini izlemek zorunda kaldım.

şükran Günü'nden bir gün önceydi.

İki ay önce.

O günden beri ondan haber almadım.

Belki sen de beni terk edersin, Moritz, çünkü forumda benim de parmağım var.

Lütfen, beni dinle.

Hayatımın son birkaç haftasını kendimi güçsüz hissederek, bir daha kimseyle tanışmayacağıma inanarak kirlili bir koltukta geçirdim. Owen bana yazdığında (beni mektuplarından bulmuş olmalı, belki de sana orkideyi bıraktığında görmüştür), Almanca yazdı ama bir tür internet tercüme programı kullandı.

Owen bana hiç de söz ettiğin gibi gelmedi. Bana son derece özel ve üzücü bir şey söyledi: Bazen ona Ollie diyormuşsun. Bunu fark etmiyormuşsun bile.

O, sana hâlâ yardım etmek istiyor, Moritz. *Blunder* meselesinden bu yüzden söz ettim.

Merak ediyorsan: Kullanıcı ismin hazır bile: Dolphin-mo. Forumda blunderkinder.de sitesinden katılabilirsin. Ben bu siteyi asla göremeyeceğim.

Owen bana yeni haberleri yazıyor. Okuyabilmem için rol yapma oyununun sayfalarını basıyor.

Gerçek *Blunderkid*'leri bulamadık. Bildiğimiz kadarıyla tabii.

Forumda yetmiş üç aktif oyuncu var. Şekil değiştirmekten zaman yolculuğuna kadar her şeyi yapan karakterler var. Owen, Citrus isimli hayali bir balık-kız yarattı ve son duyduğuma göre bu karakter oyuncuların laboratuvar çocukları için yarattığı "eğitim" seanslarına devam ediyor. Ergenleri tuhaf bilimkurgu deneylerine sokmak pek de orijinal bir fikir değil, ama bir kitle edinmenin güvenilir bir yolu.

Lütfen, onlara bir şans ver.

Bütün karakterler laboratuvarın duvarlarından kaçabilmek için gladyatör eğitiminden geçiyor. Çevrimiçi laboratuvar senin yetiştiğin yer gibi değil. Çocukluğumda hayal ettiğim çılgın, fantastik bir yer gibi. Takım elbiseli ajanlarla, hızlı aksiyon dolu bir yeraltı sanal gerçeklik arenasına gibi. Tüm o şehvetli romans ve ateşlerin arasından atlama da dahil. Rol yapan oyuncular sessiz odalara tıkılmış çocuklar hakkında yazmıyorlar. İnsanların yataklarında ölmedikleri bir macera diyarı hakkında yazıyorlar.

Moritz, karakterlerin çoğu laboratuvardan kaçmayı başardı. Tharandt Ormanı'nda mahsur kalmadılar. İşlemlerinden biri Karin Deşen Jack'ı yakalamak için Viktorya Dönemi Londra'sına gitti. Biri Hokkaido'da bir mandıracılık işi kurdu.

Hiçbiri tutsak değil.

Sakin bana kurgunun verimsiz olduğunu söyleme, bazen elimizdeki tek kaçış yolu bu oluyor.

On Sekizinci Bölüm

kartopu

Oliver,

Kurgularının pek çoğunu affedebilirim. Sürekli olarak bereni çıkarmanı da.

Artık acı dolu geçmişimi, öykü anlatıcılığına mı dönüştürdün? Benim iznim veya bilgim olmadan mı? Birbirimizin canını acıtmak için saplamadığımız halde yeteri kadar iğnemiz var.

Bunun asla kötü niyetle yapılmadığını biliyorum. Sen görgü kurallarıyla boğuşuyorsun.

Parmaklarım bir kez daha bu klavyeye kaydı. Hâlâ sana yazıyorum.

Bu yalan bile sonumuz olmayacak.

Ama neredeyse sonumuz olsaydı diye umacağım. Ollie, sana yazmayı kesebilseydim, bana bir daha asla yalan söyleyemezdin. Ama sana yazmayacağım bir günün hayallerini kurmak mı?

Normalliği düşlerim daha iyi. Hayır. Bunu yapamayacağım. Çürüyebilirsin. Bu sayfada çürüyebilirsin. Ama ben sadece seninle birlikte çürüyebilirim.

Her sabah, kulaklarımda Owen'ın beni rahatsız eden hıçkırık sesiyle Myriad'a gittim. Her gün şiddeti arttı. Müzikal Yorum performansları da bunu dindiremedi.

Bir odaya her girdiğimde kaygısız gülümsemelerle karşılaşıyorum. Chloe bugün performans için ayağa kalktığında, "Kahramanlar" şarkısının yarısında gitarına gözyaşları düştü.

Kurgu dersinde, armut minderimi elimden geldiğince arkadaşlarımdan uzağa çektim. Pencerenin yanındaki bir köşeye oturdum. Şöminenin ılıkliğinden vazgeçtim. Doktor Hoppen arkamdan iki adım attı. İfadesi değişti. Beni titrer halde bıraktı.

Evet. Uzak duruyorum. Hepinizin karnına kramplar girmesine neden olurum.

Kum Adam kitabımı açmadım. Bu popüler bir Alman efsanesidir: Uyku perisi olan Kum Adam çocukları uyutmakla kalmaz. Gözlerini çalar ve aydaki kendi çocuklarına yedirir.

Ay benden geri kalanları alsa da benim için sorun değil.

Saat kulesinin yanındaki lale bahçesinde turşulu sandvici yerken, *keşke yanımda yedek eldivenler getirseydim*, diye düşündüm. Bahçelerde kimsecikler yoktu. Ocak havası buz kesmeme neden oldu. Uğultu. Dinlenme salonunda herkes duyabilirdi. Hıçkırabilirdi.

Bir an için, nefes alıp verişimin yoğunluğuna rağmen göremedim.

Derken, Molly bileklerine kadar uzanan yüksek topuklu ayakkabılarının tak tak sesleri arasında buzlu kaldırımında yanıma geldi. Hiç olmadığı kadar dağınık görünüyordu. Dantel fularını yarım yamalak bağlamıştı. Kulak koruyucuları boynundan sarkıyordu. İç çekişleri kirpiklerinde birikmiş olan ve soğuktan düşmeyen gözyaşlarını ele verdi. Bahçelere baktı ve beni görüş alanında göremedi.

Yere eğildi. Ellerini gözlerine koydu. Tek başına yas tutuyor gibiydi. Onu yalnız bırakmak istedim. Ayağa kalkarken ikinci ağzı tısladı. Bana doğru döndü.

“Ah, Prens Moritz buradaymış.” Gözlerini sildi. “Sana git arkadaş edin dememiş miydim?”

“Sen de,” dedim çatlak bir sesle. Günlerdir konuşmamıştım. “Senin arkadaşların nerede?”

“Biraz dalgın gibisin.” İzin istemeden tak tak ayakkabı sesleri arasında gelip yanıma oturdu. Ağlamamış gibi kokuyordu. “Yaklaşan *The Effect of Gamma Rays on Man-in-the-Moon Marigolds* performansım için heyecanlanman gerekmiyor mu? Tanrım, ismi gerçekten de uzun.”

“Neyse ki, şey, yedek bir ağzın var.”

Diğer ağzı gülümsemedi. “Korkunç Prens.”

“Affedersin. Mutsuzluğum sana bulaştı. Belki de bir başka bankta oturmalısın.”

“Burada seni anlayabilecek tek kişi ben olduğum halde, seni anlayamazmışım gibi davranıyorsun.” Dudakları titredi. “Mutsuzluk senin tekelinde olan bir şey değil biliyorsun.”

Kulaklarıma bir ses çalındı. Klaus patikada belirdi. Saçları her zamankinden daha dağınıktı. Üstünde bir palto bile yoktu. Molly yanımda gerildi. Klaus yanımdan geçerken

Molly kolumu tuttu. İkinci ağzından şışş gibisinden bir ses çıktı. Neredeyse konuşacaktı. Elini başının arkasına vurdu.

“Molly, sorunun ne olduğunu sorabilir miyim?”

Klaus gidince elini indirdi.

“Bu kadar nazik olmana gerek yok. İnsanlar hava attığını sanıyorlar.”

Ters bir yanıt vermemek için dudağımı ısırıldım.

“Bu oyundaki karakterim bir tavşan öldürüyor. Kendi kızlarından öç almak için onların evcil hayvanlarını öldürüyor. Korkunç bir şey. Acaba neden bu rolün seçmelerine katıldım?”

Bilemiyordum.

“En azından, eski oyunlarda şiddet daha saf. Shakespeare’in oyunlarında, insanlar ya birbirlerini bıçaklıyorlar ya da zehirliyorlar. Genellikle evcil hayvanları öldürmüyorlar. Seçmelere katılarak ne yapmak istediğimden emin değilim.”

“Sanırım, eski kurgular daha... dolaysızmış.”

“Klaus beni öpmeye çalıştı,” dedi Molly nefesi tıkanmış gibi. “İlk kostümlü provadan sonra perde arkasında, onun neden orada olduğunu düşündüm. *The Effect of Gamma Rays on Man-in-the-Moon Marigolds*’nde tek bir dekor var. Neden beni öptü, Moritz?”

“Şey, senden *hoşlandığını* gizlemiyor. Hatta yakışsız davranıyor.”

“Parçalarını seviyor,” dedi Molly, “ama ellerini saçlarımda gezdirmesine asla izin vermezdim.”

İrkildim... Başının arkasındaki ağız ona rağmen alaycı bir ifadeyle gülmüş müydü?

“İnsanların en iyilerine, beni bu yüzden daha az sevmeyen kişilere inanmak istiyorsun.”

“İrens, tek başına karda bir bankta oturuyorsun.”

“Evet.” Bu söz beni kızdırmıştı. “Çünkü salağın tekiyim. Gözlerim olmadığı için yalnız değilim.” Aynen böyle söyledim ve söylediklerimin doğru olduğunu da biliyordum. Forum ihaneti bir yana, Owen kusurlarıma rağmen beni önemsiyordu. Tıpkı kusurlarına rağmen benim seni sevmem gibi, Ollie. (Birlikte çürüyoruz.)

“Bizim neyimiz var, Moritz? Bariz olan sorunlar dışında yani.”

“Bunu söylemekte zorlanıyorum.”

“İki ağzın yok mu? Gırrr!” Ciddi ciddi “gırrr” diyen insanlar var! “Gösterime gelecek misin?”

Evet anlamında başımı salladım. “Canlı canlı bir tavşanın gırtlaklanmasını asla kaçırmam.”

Dudaklarında bir gülümseme belirdi. “Çok kötüsün.”

“Çok.”

Şehrin sokaklarından çıkan ısının karları eritmesi gerekirdi. Ama Myriad’ın duvarlarının ötesindeki soğuk kulaklarımı hiçbir şey hissedemeyeceğim kadar dondurdu. Uzun bir yürüyüşten sonra, kendimi Bernholdt-Regen’in dışında buldum. Dışarı çıkarken Lenz Monk’tan başka kim kırık saçakları parçalayarak kara dönüştürüyor olabilirdi? Bana başını salladı. Bir kartopu verdi.

“Arabalar için,” dedi.

“Şey, teşekkürler.”

“Sorun değil.” Kartopunu yoldan çıkabilecek kadar mi-

nik bir arabaya fırlattı, ama ıskaladı. Şoför korna çaldı. Bu bana hiç komik gelmedi.

Lenz dirseğiyle beni dürtükledi. Keyifsiz ruh halim doğaüstü bir şekilde başkalarına bulaşıyorsa, gülüşü doğal bir biçimde bulaşıcıydı. “Haydi, sen de at.”

“Lanet olsun.” Dilimi yaklaşmakta olan bir arabaya şıklat-tım. Kartopu arabanın tepesindeki “TAKSİ” tabelasına çarptı.

Lenz sırtıma bir şaplak indirdi. Bir kartopu daha verdi. “Yine!”

İkinci kartopu bir sonraki taksinin de tabelasına isabet edince, Lenz tezahürat yaptı ve üçüncü kere fırlatmamı istedi. Buna tamam dedim. Üçüncü atışımdan sonra öylesine ani bir mutluluk krizine girdi ki karların arasına çökmesine gülmek zorunda kaldım.

Eskiden beni nasıl korkuttuğunu düşündüm.

Belki de sana düzeni bozan trafikten söz etmem düşüncesizliktir. Güldük.

Avluda arkamdan gelen ayak seslerini duyunca, onun sessizleştiğini gördüm.

Owen. Kapılardan beni izliyordu. Dudaklarını sıktığı için ağzı incecik görünüyordu. Pişmanlık dalgaları ona ulaşıtıysa da bunu belli etmedi. Yola bakarken onu görebildiğimi biliyordu. Biliyordu. Diğer yöne doğru yürümeye başladı. Kartopunu yere fırlattım.

Lenz pantolonuna bulaşan karları silkeledi. “Bir sonraki *Bundesjugendspiele* turnuvarımıza katılman gerek!” (Okul içi bir spor turnuvası.)

“Artık buraya devam etmiyorum.”

“Öyle mi? Neden?”

Arkamı dönmek için gayret sarf ettim. Owen'ın geri çekildiğini gördüm. Kulaklarım yine tıkanmış gibiydi. Owen'ın gövüntüsü silindi.

“Bilmem.”

Kütüphanenin basamaklarından indim. Pencereleler daha yüksek görünüyordu. Halılar yıpranmıştı. Masada kimse yoktu. Dilimi şıklattım ve rafların arasında sakallı bir adam gördüm.

“Size yardımcı olabilir miyim?”

“Frau Pruwitt’le görüşmek istiyordum.”

“Şu anda izinli.”

Frau Pruwitt evimize gidip gelmiyordu. Bildiğim kadarıyla durum böyleydi. Ben de eve pek gitmiyordum. Daire tundrağa dayandıktan sonra nedense boş gibiydi.

Kulaklarım keskin nabız gibi atışlarla sızladı. Duyma becerim silindi, sonra geri geldi. Körüm ama değilim.

Forumuna girmedim. Girmeye de niyetim yok. Bu yeteri kadar dinlediğim bir öykü.

Körüm ama değilim.

Bir hastaneyi havaya uçuramayacak kadar iyisin. Ama o laboratuvarı defalarca hayalimde parçaladım, Ollie. Kurgusal bir versiyonunu yok etmek beni tatmin etmez. Hiçbir şeyi değıştirmez. Hele beni, hiç değıştirmez. Artık çok geç. Gözlerim olmadan dünyaya geldim. Olmadan.

İşte, buradayım. Yine körüm.

On Dokuzuncu Bölüm

zehirli sarmaşık

Al sana bir başka öykü, Mo.

Ben sekiz yaşındayken ve tüm hayatım ormandaki kulübede geçerken, bir gün annemle birlikte yabanmersini toplamaya çıktığımızı hatırlıyorum. Yaz mevsimi olduğu halde hava kapalıydı, ama annem gülümsüyordu ve ıslak yosunların üstüne rahatlıkla eğilebilmek için futbolda kullanılan baldır koruyucularından takmıştı. Bana kovayı tutma görevi verdi ve uzaklaşmamamı tembihledi, fakat plastik kovaya on beş kadar yabanmersini düştüğünü duyduktan sonra çok sıkıldım ve... Gerisini anlamışsındır.

Çok geçmeden, annem beni küçük bir yılanı yakalamaya çalışırken kollarımın her yanı dikenli çalılklardan sıyrık içinde kalmış bir halde buldu. O kadar öfkelenmişti ki yabanmersinlerini bıraktı ve beni kolumdan tutup doğrudan kulübeğe götürdü. Dışarıda geçirdiğimiz bir günü aptal bir yılan bile olmadan mahvettiğim için kendimi sa-

lak gibi hissettim. Yemin ederim ki annemin tuttuğu yer alev alev yandı. Kolum yandı, sonra kaşındı ve annem beni akşam yemeği için çağırdığında aşağı kata inmedim.

“Ollie?” Annem yatağımın altında olduğumu biliyordu. Yere dümdüz uzandı ve beni, Lego çantamın arkasından ona bakarken yakaladı. “Çık oradan. Sana bir şey göstermek istiyorum.”

Yatağın üstüne oturup yanına gitmemi bekledi. Yatağın altından çıktığımda bakışları hemen koluma sardığım çarşafa kaydı. Elini kaldırdı: Elinde bir fırın eldiveni vardı. “Sen bana seninkini gösterirsen, ben de sana benimkini gösteririm.”

Üç kadar saydı ve fırın eldivenini çıkardı. Ben de çarşafı açtım. Birbirinin tıpatıp aynı olan kıpkırmızı yanıkları-mıza baktık.

“Zehirli sarmaşık yanığını kaşırsan daha da kötü olur. Ama bunu göz ardı etmek de kötüdür. Bir şey zarar gördüğünde, onu düzeltmen gerekir, Ollie.” Bana temiz eliyle sarıldı. “Bir terslik olduğunda, ne kadar kötü olursa olsun bunu benimle paylaş. Tamam mı?”

Moritz, senin için endişelendiğimi söylemenin muhtemelen daha iyi yolları vardır. Ama elimde bir tek bu var, aklıma bir tek bu olay geliyor. Tüm bu boktan olaylar meydana gelirken, bakmak zorunda kalmayasın diye kaosun etrafına bir çarşaf doladığından korkuyorum. Owen, Fieke, ben, her şey. Forumdan söz etmemi istemiyorsan

tamam. Ama söz etmemem forumun var olduğu gerçeğini değiştirmez.

İsteddiğimiz son şeyi yaptığını düşünüp korkmamı da değiştirmez... Yani, her şeyin kokuşmasına izin vermeden. Belki de kulağın ağrıyordur. Çürüme bu işte. Belki de senden yayılan şey *budur*.

Lütfen, Moritz. Yardıma ihtiyacın var. Ben yeterli değilim. Asla yeterli değilim.

Balık kavanozumu kucağıma alıp çantamın üstüne oturdum, anestezi sistemimden çıkarken her yanıma iğneler batıyormuş gibi dağılıyordum ve bunun yerini feci bir çene ağrısı ve sızlayan kemikler alıyordu. Gözlerimi kısmış karlı otoparka bakarken bir şeyler kafama dank etti.

Impala orada değildi.

Başım sıcak bir yumurta gibi buharlar saçmaya başladı ama insanlara zarar verebileceğim bir yere gitmek istemedim. İstedğim tek şey, Liz'le birlikte Joe'nun hurdalığında olmaktı. Hem de yağmurlu bir günde yine içerde mahsur kalmak istiyordum.

Ne yapabılırdım?

Beni *terk etmişti*. Cidden, gerçekten, resmen ve tamamiyla...

"İçeri girmelisin, hava soğuk."

Neredeyse daracak tulumumun içinden sıçrayacaktım. Bridget yanımda duruyordu.

"Konuşana bak." Hafifçe öksürdüm. "Bir tek koşu gylsilerin mi var?"

"Bunlar iyi. Kalbim sadece on altı kilometre ötede. Brian'ın evinde."

"Hazır konu açılmışken. Kalbini öyle herkese verir misin? Sıcak bir patatesmiş gibi."

"Hayır." Bridget parmaklarını çıtlattı.

"Kalbini geri alacak mısın?"

Başını salladı. "Sana bir şey getirdim."

Ofladım. "Lütfen, bana dalağını falan vermeyeceğini söyle."

"Dalağımı vermeyeceğim." Bridget bana bekleme odasında elinde olan not defterini verdi. Ön tarafındaki fiyat etiketi hâlâ duruyordu. İlk sayfayı açınca, şaşkınlıkla gözlerimi kırıştırdım.

İlk satır şöyleydi:

Bu, Bridget isimli bir kızın öyküsüdür.

Afalladım. "Neden..."

"Hayat öykümü sormuştun." Bridget ayakkabısının yıpranmış parmak ucunu çekti.

"Ama bunu hak etmiyorum." Defteri geri itip ellerime üfledim, ellerimin karla kaplı olması hoş bir his değildi. "Artık kendi öyküm bile bana ait değil. Kötü adam ben olabilirim. Bu da berbat bir şey. Evinden ayrılıp kendini sadece gerçeklikten uzaklaştırdığını, insanlara yardım ediyormuş gibi, arabalardan daha kötü *değilmişsin* gibi yaptığını hissetmek çok berbat bir şey, ama belki de insan yeterince hata yapınca evine yollanıyordur ve çok çılgınca olduğu halde annem belki beni orada bekliyordur. Gerçek dünyada aptalca bir *kâbus* yaşarken, evde beni bekleyen biri olabilir..."

"Annen seni beklemiyor. Annen gitti."

Nereden olduğumu unuttum, ayakta olduğumu fark etmedim.

"Haklısın!" Abartılı bir tavırla güldüm. "Herkes gitti!"

"Doktor Auburn-Stache de gitti." Bridget evet der gibi başını salladı. Başının üstünde kıvrarak topladığı saçları bir tacı andırıyordu.

"Benim suçum."

"Mesele her zaman sen değilsin. Sessiz ol."

Nedense sustum. Sanırım, gerçekten de yorgundum.

"Koruyucu allemin evine koşacağım. Sen de içeri girmelisin."

"Soğuk ısırtığı olacağından mı korkuyorsun?"

"Sadece gerçekleri söylüyorum."

"Bugün hayatımı kurtardın." Parmaklarıma baktım.

"Beni umursamadığını sanıyordum."

Omuzlarını silkti. "Görmezden gelemedim."

Ben daha ne diyeceğimi düşünürken, Bridget tek dizinin üstüne çöktü, içinden üçe kadar saydı ve kendisini ot-parka fırlattı. Göz açıp kapayınca kadar Fayton, Ohio'yu kaplamış olan beyaz karların arasında gözden kayboldu.

Deftere baktım. Bunu neden yazdığını merak ettim. *Auburn-Stache bana doğruyu söylemezken, neden o söylüyor*, diye düşündüm. Neden benim gibi bir felaketi kurtardığını. Bridget'la ilgili anlayamadığım şeyler vardı, ama zihnim ve her şey umursamayacağım kadar acıyordu. İnsanlar gelip gitti. Bir hademeye birinin gelip beni almasını beklediğimi söyledim. Ellerimi meşgul etmem gerektiği için de defteri açıp okumaya başladım.

Bayan Arana kaldırımda yorgun argın yürüyüp yanıma gelene dek, parmaklarım neredeyse sayfaların üstünde donmuştu. Çeneme sümükler akmıştı. Gözyaşlarım yanaklarımı yakıyordu.

"Tamam, tatlım. Kalk bakalım." Elindeki anahtarlar şingirdadı.

"Ben iyiyim."

"İyi değilsin. Sıcak çikolataya ihtiyacın var gibi." Ağzından zehir akar gibi konuşuyordu. "İnsanları geride bırakmanın bir *mazereti yoktur*."

"Ölüm dışında herhalde." *Mutterseelenallein*.

"Ben de ölmedim, sen de ölmedin." Çizmesiyle ayağımı dürtükledi.

Bridget'inkine sadece birkaç blok uzaklıkta olduğunu tahmin ettiğim eve varana dek, gözlerim yarı donuklaşmış halde dağınık minivanında oturdum. Onun evine çok benzliyordu. O kadar dalmıştım ki Brian tırmık izleriyle dolu bir ön kapıyı açtığında ses bile çıkarmadım. Kapüşonunun ta altından bana baktı, ön cebinde kalp biçimli bir şişkinlik vardı.

Sakladığım sırlar yüzünden nereye gittiğini bilip bilmediğini sormaya hakkım olmadığını biliyordum ama... Bunu bana söyleyemez misin, Moritz? Sana *yalan* söylediğim için ikimizin çürümesi konusunda dünyanın en kötü şeyiymiş gibi hemen dramatik bir ruh haline büründüğünü fark ettim. Ya *senin* yalanların?

Kızgın değilim. Sadece Auburn-Stache'nin geri gelmesini ve onu o kadar dehşete düşüren şeyin ne olduğunu söylemesini istiyorum. Kapıyı çalmasını istiyorum. Elimde balık kavanozlarıyla bu koridorda koşacağım, aptal beremi taktığımı göreceksin, ondan nefret etmeyeceğim ve belki eve döneceğiz. (Annem orada olmadığı halde.) Belki Arthur da... Benim evime gelir ve o salak kahkahasını patlatır. Çocukça olduğunu biliyorum. Ben de emekliyorum, unuttun mu?

Kızıl Öfke Brian ve Bayan Arana'yla birkaç ay kaldıktan sonra, bana uzun süre yetecek kadar elektrikli dünyayı deneyimlemiştim. Bridget'in öyküsünü okumak da beni dünyada bir yerimiz varmış gibi hissettirmedi. Hatta bundan daha da kuşku duymaya başladım. Onu kalpsiz olduğu için suçlamıyorum. Belki de öyle olman gerekiyordur, sevgili münzevi. Belki de dünya insanı bu hale getiriyordur.

Moritz, Bridget'in öyküsünü kopya çıkaran bir makine-de normal bir İnsan gibi çoğaltacağım. Bir kez olsun, bir başkasının öyküler anlatmasına izin vereceğim. Açıkçası, artık buna halim kalmadı.

Arthur aptal mektuplarımın hiçbirine yanıt vermedi.

Yirminci Bölüm

dişi dev

Ollie. Hiç düzgün düşünemiyorum. Dün gece, biraz üzücü bir şey oldu. Kendimde olmayabilirim. Başım çok ağrıyor. Kulağım da.

Şifreli yazacak enerjim yok. Auburn-Stache bana aralık ayında bir e-posta yolladı. Seni terk ettikten belki iki hafta sonra olabilir. Kısaca otobüs kazasından haberdar oldum. Üzüntünden de.

Açık konuşacağım: Seni terk etmesinin doğru olduğunu düşünüyorum. Kulağa çok gaddarca gelse de.

Benden daha fazlasını anlatmamı isteme. Bu, benim paylaşacağım bir zehirli sarmaşık değil. Lütfen.

Benim anlatacağım bir öykü olamaz.

Dün geceyi tiyatro salonunda kilitli kalarak geçirdim.

Sahne Sanatları topluluğu bir ağızdan konuşuyordu, ama bir isyan tehdidi yoktu. Klaus son anda düşen dişi devin devasa iskeletini tekrar inşa etmemiz için sahne arkasına gelmemizi de istemedi. İkinci ve üçüncü sınıf öğrencilerinin dönem ortası müzikal performanslarının programlarındaki bir çakışma *Sihirli Orman* oyununun programa göre iki hafta erken oynanması demekti.

Ağaçları, masal kulübelerini ve gerçek boyutlarda tekerlekli bir ineği inşa etmek için sadece birkaç günümüz kalmıştı. Bana dişi devin devasa başındaki gür saçları kocaman bir atkuyruğu biçiminde örme görevi verildi. Dişi dev, Son-dheim müzikalinin ikinci perdesindeki bir kötü karakter. En sonunda öldüğünde, sahneye düşmesi gerekiyor. Seyircilere doğru. Çoğu temsilde sadece ayaklarını göstermeyi tercih ederler ama bazı hırslı Myriad oyuncularının onun ölümünü daha da etkili sergilemek için başını ve omuzlarını da göstermeye karar verdiler. İzleyiciler yüzünü görmeyecekleri için de yüzü yapılmadı. Benim gibi gözsüz. Çürüyelim.

Klaus onun sahneye zarar vermeden düşmesini sağlayacak bir makara sistemi geliştirdi. Böylece perde indiğinde onu tekrar kaldırılabileceğiz. Bu amaçla kullanılacak bir merdiven de omuzlarını içeriden destekleyecek, böylece devasa bir omurga inşa etmemize gerek yok. Birisi tepesine bir platform yanaştırdı. Kafatasının yarıçapını kapsayan bir kale gibi. Tembeller Klaus'tan gizlenirken orayı kullandılar.

Biz sahne arkasında çalışırken bile, üçüncü sınıf öğrencileri yarı kostümlü bir halde provalarına telaşla devam ettiler. Perukları yana kaymış, unuttukları replikleri avuçlarına yazmışlardı. Makyaj öğrencileri onları fondöten ve fırçalarla, losyonlarla

ve kostüm yapıştırıcılarıyla kovalıyorlardı. Orkestra üyeleri ellerinde kemanlarla ve flütlerle orkestra çukuruna koşturuyordu. (Chloe korsan göz bandını çıkarıp beni klarnetiyle selamladı, ama bunun dışında uzak durdu.) Max etrafta kalın kulaklarla ve ayaklarla geziyordu ve üstünde *Kırmızı Başlıklı Kız*'ın kurt kostümü vardı. Perdelerin arkasında beklerken bana göz kırpmış olabilir. Alnına yapıştırılan sahne kaşlarla bunu anlamak zordu.

“*The Effect of Gamma Rays on Man-in-the-Moon Marigolds*’u daha fazla bekleyebileceğimi sanmıyorum.” Molly ellerini dişi devin yakasını oluşturan perdelerin üstünde gezdirdi. “Keşke ara dönem sınavım *ileriye* alınsaydı. İnsan akıl sağlığını sorgulamaya başlamadan önce, belirli bir sayıda aynaya ‘Tahta kaşığı alın!’ diye çılgılık atabiliyor.”

İkinci ağzı bu son sözcüğü söyledi. Yine eliyle başının arkasını kapattı.

“Molly?”

“Ben demedim. O, dedi.” Gözleri fal taşı gibi açılmıştı. Eski özgüveninden eser kalmamıştı. “Eskiden hiç konuşmazdı. Ama bazen gergin olduğumda konuşuyor. Ben istesem de istemesem de. Ne dediğini anlamaya çalışıyorum. Tam olarak duyamıyorum. Neden böyle oluyor? Senelerdir konuşmadı.”

“Endişeyle ilgili, Molly. Eminim ki geçici bir durumdur.”

“Farber, bu...” Klaus dişi devin yanından dolanıp yanımızda durdu.

“Selam, Klaus.” Molly’nin ilk kez o kadar cılız bir sesle konuştuğunu duyuyordum.

Başımı önüme eğdim. Dişi devin saçlarını oluşturan hatları örmeye devam ettim.

“Bu dekoru bir hafta önce bitirmemiz gerektiğini söylemek için mi geldi?” diye homurdandı Klaus.

Molly tekrar gülümsemeden önce, başının arkasındaki ağzının buklelerine bir şey fısıldadığını duyar gibi oldum. “Yoo. Uzun süre önce beklentilerimi azalttım.”

“Bir ara Farber’la çalışmayı dene. Bir çekici ellerinden ayırt edemiyor.” Uzaklaştı. Gecenin daha da kötüye gideceğini bilemezdim.

Dekor işçileri olarak işimizin büyük bir kısmını akşam yedi gibi bitirdik. Klaus dışı devin elbisesini giydirmemizden hemen sonra gitti. Molly de kısa bir süre sonra gitti. Yarım yamalak gülümsemesiyle.

Geriye kalanlarımız sahne arkasının en diplerinde bir daire oluşturarak oturduk. Oyuncular tarafından hazırlanan sandviçlerimizi yedik.

Max Fassner. Daimi gölgem tam karşıma oturdu. Boyanmamış inek maketine sırtını yasladı. Ben bile insanlar koruyucu gözlüğüme bakarken kısmen göz teması kurmadan edemiyorum.

Max termosundaki her neyse ondan bir yudum aldı. Muhtemelen, süt değildi, Ollie. Üstüme atlayacakmış gibi öne eğildi. Üçüncü sınıfların yönetmeni aranının sona erdiğini haber vermek için düdüğünü çaldı.

“Tanrı ruhunu kutsasın, Oma”’m biraz likörlü kurabiye yolladı,” dedi Max bir kurabiye kutusunu açıp. “Myriad’da

* (Alm.) Büyükanne.

gezindiğini düşündüğü tüm genç damızlık atları baştan çıkarmaya çalışıyor. Hepimizin iğdiş edilmiş atlar olduğunu anladığını sanmıyorum.” Max doğrudan koruyucu gözlüğüme baktı. “Doğru değil mi, Moritz?”

“At benzetimleri. Ne kadar orijinal.”

“Devam et.”

Bana bir kurabiye uzattı. Ben de içgüdüsel bir hareketle yumruğumu kapattım. Max iri elleriyle bileğimi kavradı. Parmaklarımı teker teker açıp kurabiyeyi avcuma koydu. Diğer öğrencilerin kasıtlı olarak uzaklaştığı izlenimine kapıldım. Sadece Max kaldı. Bir de ben ve devrilmiş dişi dev.

“Haydi,” dedi yanıma oturarak. Fazla yakınımaya oturdu. Kurabiyeyi dilime koydum. Bal, Kirsch ve fındık. Çiğneyip yuttum. Gülümsemek için elimden geleni yaptım. Ayağa kalktım. Beni aşağı çekti. Elinden kurtulabilirdim ama Owen yüzünden hissettiğim sersemletici hüznün sağ kulağımı yine uğuldatmaya başlamıştı.

“Biliyor musun, Moritz,” dedi. Çok yakınımdaydı. “Gerginsin. Bunu benden gizleyemezsin.”

“Kimseden bir şey gizleyemiyorum.”

“Harika. Soğuk bir su kadar berraksın ama bir nehir gibisin: Altında neler olduğunu göremediğim bir akıntı var... Sadece suyun hareket ettiğini görebiliyorum. Cidden bir gizemsin, Moritz. Hep benden kaçırıyorsun. Neden?”

Bu kasvetli lafları nerden buluyordu, Oliver? Neden bu sözler titreşen kulaklarıma neredeyse şiirsel geliyordu? Bunların çok kötü olduğunu bildiğim halde, beni ele geçirdiler. Kalp pilim kalbimi dizginlemek için uğraştı. Max bana uzandı.

İrkildim.

Elime sadece bir kurabiye daha koydu. Termosunu dudaklarıma götürdü ve içindeki şey, her neyse, dudaklarımı yaktı ama sıcaktan değil. Işıklar loşlaştı.

Sahnede şarkı söylemeye başlamışlardı. Genelde her şeyi duyardım ama son zamanlarda sesler hıçkırık yüzünden boğuklaşmıştı.

“Sensiz başladılar.”

“Kurt ikinci sahneye kadar yok. Dürüst ol, Moritz ama yüzünü hep gizliyorsun. Seni görmek istiyorum. Tamamını.”

Geri çekildim. Başım fena halde dönüyordu. Max elini çekip sırttı.

“İstersen biraz daha ye. Birazdan dönerim. Bir yere gitme.”
Herhangi bir yere gitmeliydim.

Nefes seslerim kulaklarımda yükseldi. Dudaklarımı sık-tım. Dilimi dişlerimi kaplayan katmanda gezdirdim. *Renk-ler doku olsaydı, nasıl görünürdü*, diye düşündüm. *Mavi ipek gibi mi olurdu?*

Perdedekiilmekleri saydım. Dilimi şıklattım.

O lanet kurabiyelerde baldan daha fazlası, bir mataradaki viskiden daha fazlası olabilirdi. Umurumda değildi. *Sadece biri keşke bana sarılsaydı*, diye düşündüm. Hislerimi zapt edememenin, Bridget gibi bunları başkalarından gizleyemememin kabul edilir olduğunu söyleseydi bana. Owen’ı kulaklarımda cınlar halde, seni de Ohio’da yalnız bırakmanın ve ikinizi zihnimde düğümlememin kabul edilir olduğunu söyleseydi.

Biraz kendime gelir gibi oldum. Nerede olduğumdan

emin değildim. Sahneyi cilalamak için kullanılan limon yağının kokusunu hissettim. Talaşlar ve kuruyan boya. Dilimi şıklatınca yukarıda bir kemer oluşturan yarı kubbe biçimli kâğıt hamurunu gördüm. Sonra, dışı devin başının içinde uzandığımı fark edecektim. Bir de birinin beni tuttuğunu, ellerini omuzlarımda gezdirdiğini fark ettim.

“Burada hiçbir şey göremiyorum,” diye fısıldadı Max. “Ama uyanık olduğunu biliyorum. Şık, şık. Çok tuhaf bir alışkanlık.”

“Herkes nerede?” Sözcüklerin tadını almak zordu.

“Eve gittiler. Uyuyakaldın. Bir tek sen ve ben kaldık, Moritz.”

Ayağa kalkmaya çalışır gibi oldum. Bir yanımda uzanmayı istiyordu. Gülmeyi de. Kulaklarım eskisinden de çok çınılıyordu. Küçük çanlar çalıyor gibiydi. “Benim de... gitmem... gerek... Babam merak eder.”

Parmağını dudaklarıma koydu. “Asıl istediğin şey bu değil.”

Ellerini enseme gezdirdi. Çenemi ve yüzümü okşadı. Onu durduracak kadar toparlanmama fırsat kalmadan, parmaklarını koruyucu gözlüğümün kayışlarının altına soktu ve burnumun üstünden kaldırdı.

Gözlerim olmadan irkilemem. Sırf reflekslerim yüzünden başımı çevirdim, ama Max başımı sabit tuttu. Parmaklarını beceriksizce gözsüz yüzümde gezdirdi. Sonra duraksadı. İçerisi ne kadar karanlıktı?

“İyi bir kostüm.” Ekşi nefesi burun deliklerime doldu. “Makyaj öğrencilerini her zaman başarılı bulmam.”

Ollie, hatasını düzeltmedim. Ona gerçeği söyleyebilirdim. Bir kişinin daha suratını tiksintiyle buruşturmasını gör-

mek istemedim. Neyse ki sarhoştı. Neyse ki ben de öyleydim. Ya da buna yakın bir durumdaydım.

“Kenarlarını hissedemiyorum.” Parmakları kulaklarımdaydı. “Ağ gibi bir şey mi? Arasından görüyor musun?”

Kaşlarını daha da çatamadan, eğilip dudaklarımı dudaklarına dayadım. Elini boş göz çukurlarımdan çekip tekrar uzun perçemime götürdü. Koruyucu gözlüğümü merdivene düşürdü (*takır tukur*) ve beni biraz daha kendine çekti. Kalbim kesinlikle daha hızlı atıyordu. Bir canavar olduğumu anlamamıştı.

“Bundan keyif alıyor musun?” Dudakları kulağımdaydı.

Almıyordum. Ya da emin değildim. Ama ağızımdaki dili bunun Owen Abend’le bir ilgisi olmadığını kesinkes hatırlatıyordu. Göğsüm sızlıyordu. Kalp pilim zorlanıyordu. Konuşmak istemedim, çünkü gülebileceğimden, ağlayabileceğimden korkuyordum.

Ama ben bir canavarım.

Tabii ki biri tam o sırada ışıkları açtı. Elektriği hissetmedim, hayata geldiklerini duymadım çünkü sersemlemiş durumdaydım.

Ama kesin olarak biliyordum.

Biliyordum, çünkü Max güzel ellerinin arasındaki yüzün aslında bir yüz olmadığını görmüştü. Ben ve eksikliklerim, kabullenebileceğimi sandığım ama belki de bunu yapamadığım eksikliklerim. Bunu belki de asla yapamayacağım.

Nasıl da geri çekildi. Boğazına kadar kusmuk yükseldi. Güzel ellerini çekti, geri kalan güzel yanları bir anda benden metrelerce uzaklaştı ve sırtını karşıdaki duvara yasladı.

“Bu da ne?” Ya da bunun gibisinden bir şey dedi, Ollie. Tiksintiyi dile getirmek o kadar da kolay değil. “*Bu da ne?*”

Ama en kötüsü şuydu... Hissettiği tiksinti bana ait olabilirdi. Çünkü o sırada bedenimden her ne yayılıyorsa... Tiksintiydi.

“Şimdi kim kaçıyormuş?”

Beni incitmesini, tükürmesini ya da itmesini bekledim. Ama Max sadece gitmek istedi. Aramıza bir okyanus girmesini, bana karşı bir alerjisi olmasını istedi. Sözcüklere tenezül etmedi. Ondan ayrılmaya çalışan kalp atışlarını, elinden geldiğince hızla merdivenden indiğini duydum.

Tüm bunlara, tüm bu yolculuğa benim neden olduğumu iddia edebilirsin, Ollie. Ama güzel bir yere geldim ve beraberimde çirkinlik getirdim.

Dizlerimi karnıma çekip tuttum. Dizlerimi tuttum, ama aşağı indirmeye ikna edemedim. Kalkamadım.

Merdivenin tepesinde kendime geldim. Saniyeler veya dakikalar sonra. Başım zonkluyordu. İlk başlarda bir kâbus gördüğümünden emindim. Sağ kulağım sızlıyordu. Bıçaklar. Göremiyordum. Gözlerim sulanmış mıydı? Neredeyse bir dakika boyunca hiç durmadan dilimi şıklattım. En sonunda cılız bir pof sesi çıktı, bir acı anı yaşadım.

Duyabiliyordum.

Üşüyerek ve acı içinde doğruldum. Koruyucu gözlüğümü bulmaya çalıştım. Hiçbir yerde bulamadım. Perdelerin arasından bir hışırtı duydum.

“Farber?” Klaus’un sesiydi. “Neler oluyor? Dekorun içinden çık. Vakit gece yarısını geçti.”

Başımda ve kalbimde acı dolu anlar yaşadım. “Tamam. Şey, özür dilerim. Sen neden hâlâ buradasın?”

“Molly’nin onu takip ettiğimi düşünmesini istemedim. Sonra da yapacak işlerim vardı.” Dilimi şıklattım. Otun dışı deve yaslandığını duydum. “*Sen* neden buradasın? Max alelacele gitti.”

Yutkundum.

Klaus sırtını dikleştirdi. “Farber, iyi misin?”

“Evet. Evet. Lütfen, bana koruyucu gözlüğümü uzatır mısın? Bir yere düşürdüm.”

Etrafına bakınıp buldu ve bana uzattı.

“Teşekkür ederim.” Gözlüğümü taktım. Lanet olasıca titreyen ellerim.

“Bana teşekkür etme. Haydi, in artık.”

Güvenemediğim bacaklarımla aşağı indim.

Klaus kollarmı göğsünde kavuşturdu. “Berbat görünüyorsun.”

“Ha. Öyleyim.”

Başını salladı. “Bir şey yapmaya çalıştı, değil mi?”

Hah, denememişti bile. Bundan daha tiksiniç ne olabilir-di? Bir şey yapmasını istemiş olmam mı, yoksa yapamamış olması mı? Bilmiyorum, Oliver.

“Lanet herif. Bu konuda adı çıktı zaten. Geçen sene, çocuğun teki okuldan ayrıldı ve herkes bunun Max’le ilgili olduğunu biliyordu. Ortalığı karıştırdı. Max sana zarar...”

“Yok, yok.” Senin gibi gülmeye çalıştım. “İyiyim.”

“İyi olmadığını biliyorum, çünkü *asla* gülmezsın. Nedir bu? Kahretsin! Sen ve Molly bana karşı dürüst davranısanız, belki...”

Çıkış. Çıkışa gitmeliydim.

“Seninle konuşurken çekip gitme!”

Beni tuttuğunda irkildim.

“*Sakin bana dokunma!*” Aksi ses tonum, acımın keskin yanı. Klaus onu bıçaklamışım gibi irkildi. Beni tekrar durdurmaya çalışmadı.

Kulaklarımdaki uğultu giderek artıyor, Oliver. Bunu hayal etmiyorum. Bazen ellerime bakınca, parmaklarımı sayamıyorum. Her şeyi çok ağır ağır hatırlayabiliyorum. Sanki yine suyun altındaymışım gibi. Yarın dersim var. Max’i yine görmem gerek. Bana ne diyeceğimi sorma. Onunla nasıl “başa çıkacağımı” da. Bilmiyorum.

Owen’la şu anda karşılaştıysam, benden yayılan dalgalarda boğulurdu.

İnsan olmaya çalışmaya devam edemem. Bir noktada, artık ümitsiz vakayım.

Yirmi Birinci Bölüm

kalp

Moritz. Asla Max denen hergeleyi incitmek istediğim kadar kimseyi incitmek istemedim. Bunu yapmak kötü adam statümü teyit edecek olsa bile.

Çünkü bencillim, tamam mı? Kötü günlerde her zaman hatırını sormak için yeterli kadar zaman ayırmıyorum. Ama sen en çok bencillik ettiğim şeylerden birisin. Sana bu şekilde davranılmasının hiçbir bahanesi yok. Bu bende mazeret gösterilemeyecek bir şey yapma isteği uyandırıyor. Boş yere olsa da her gün Max Fassner'ı dövmek için idman yapıyorum. Bir kum torbam yok ama kirlentleri yumrukluyorum. Sana davranış bıçımı, tamamıyla kendisiyle ilgiliydi. Sen insanları bir şey yapmaya zorlamıyorsun. Hatırladın mı?

Fark edeceğin ilk şey Bridget'in elyazısının ikimizinkinden de daha iyi olduğu olacak. Her şeyi düzgün ve eşit aralıklarla yazmış. Daha iyi ama biraz daha soğuk. Tıpkı buz kalıpları gibi. Kalbini taktığında yazmış olsaydı, harfleri kıvrık ve birbirine yakın olurdu.

Ama şu anda onu tanımanın en iyi yolu bu. Senin beni tanımaya başladığın gibi.

Bu, Bridget isimli bir kızın öyküsü.

Kalbini söken bir kızın öyküsü.

Bridget laboratuvarından ayrıldığında yedi yaşındaydı. Keçisakallı doktor tarafından uyandırıldı. Bridget onun boynuna atıldı.

"Bu kadar, evlat. Gidiyoruz. Sanırım, iş işten geçti."

Bridget koşuştaki son çocuktu. İki ağızlı kız, tuhaf boğazı olan oğlan ve gözleri olmayan oğlan çoktan gitmişlerdi.

"Nereye gidiyoruz?" Bridget'in kalbi diğer yanlarından daha ağır geldi.

"Birtakım ayarlamalar yaptık." Doktor ona yol gösterdi. "Artık Amerika'da bir ailen var."

"Amerika," dedi Bridget. "Korkunç bir yer mi?"

"Bazen." Doktor onu radyasyon perdesinin arasından geçirdi. "Ama merak etme."

"Etmem." Bridget elini hastane geceliğinin altındaki göğsüne götürdü. Kalbini ikiye ayrılan kaburgalarının arasından çıkardı.

Doktor iç çekti. Onun atan kalbini paltosunun cebine koydu.

Bridget hiçbir şey hissetmedi.

"O halde, ben ikimiz için endişelenirim."

Koridorlarda bilim insanları kalmamıştı. Birkaç adam makineleri söküyordu. Resepsiyon masasında bir kadın vardı. Kâğıtları dosya-

lara yerleştiriyordu. Masada bir kutu dolusu plastik oyuncak duruyordu. Yanındaki kutuda da içi dolu tehlikeli atık torbası duruyordu.

Doktor ve Bridget otomatik kapılardan geçtiler. Bridget yeraltı laboratuvarından hiç çıkamamıştı. Karanlık otoparktaki arabaları da hiç görmemişti.

Bunları gördüğüne şaşırmadı. Kalbi içinde değildi.

Doktor onu arabayla dışarı çıkardı. Geceyi ilk grşyd. Yıldızları merak etmedi. Kalbi içinde değildi.

“Bridget.” Doktor paltosunun cebine hafifçe vurdu. “Kalbini geri almak istemiyor musun?”

“Korkacak mıyım?” Bridget’in korktuğ şeyler iğneler, parlak ışıklar ve soğuk ellerdi.

“Belki.”

“O zaman istemiyorum.”

“Tamam, Bridget.”

Bridget uyuyakaldı.

Havaalanına vardılar. Doktor atan kırmızı renkli şeyi onun kucağına bıraktı.

“İstemiyorum.”

“Bridget. Bunu gümrükten geçirmeme izin vermezler.”

Taksi şoförü i çekti.

“Burada bırak.”

“Bunu burada bırakamayız. Bu, senin kalbin. İnsanın sadece bir kalbi olur ve buna dikkat etmesi gerekir. Gel. Korkarsan elimi tutabilirsin.”

Bridget kalbini geri taktı.

Güvenlikten geçip uağa binene dek ağladı. Ağladığında insan-

lar ona baktılar. Bu onu daha da çok ağlattı. Her şey çok korkutucuydu. Dışarıda olmak. Hasta çocukların dışındaki kişilerin arasında olmak. Göğse yükselen metal bir aracın içinde olmak.

“Çıkar onu. Çıkarman gerek. Lütfen onu çıkar onu çıkar onu çıkar!” Bridget göğsüne uzanmaya çalıştı. Doktor kolunu tutup, “Özür dilerim,” dedi.

Bridget daha da çok çığlık attı. Çok korkuyordu. O kadar yüksek sesle bağırdı ki insanlar doktor ona zarar mı veriyor diye düşündüler.

“Lütfen, kızınızın sessiz olmasını sağlayın,” dedi bir kadın. “On iki saat boyunca bunu çekemeyiz.”

“O, benim babam değil!” diye bağırdı Bridget.

“Kim o zaman?”

“Ben onun doktoruyum.”

Uçaktaki insanlar kendi aralarında fısıldaşmaya başladılar. Hiçbiri doktora iyi davranmadı. Bu da korkutucuydu. Çünkü doktor Bridget’in tanıdığı tek iyi kişiydi.

Ağlamayı kesti.

“O, benim doktorum.”

İnsanlar fısıldayarak konuşmaya devam ettiler.

Virginia çok güzel bir yerdi. Yeşil, mor tepeleri ve geceleri turuncuya bürünen bir göğü vardı. Oradaki yollar kıvrımlıydı. Doktor her hızlandığında, Bridget midesi yerinden fırlayacakmış gibi hissediyordu. Gülümsedi.

“Teyzen ve enişten harika insanlar,” dedi doktor. “Ama orada yaşarken, kalbini çıkarmamalısın.”

“Korktuğumda bile mi?”

“Ne yazık ki öyle.”

“Ya beni bir canavar kovalarsa?”

“Öyle bir şey olmaz.”

Bu, bir yalandı. Bridget bir süni canavar olduğunu hatırlıyordu. Laboratuvarda çalışıyorlardı. Endişelenmeye başladı. Göğsüne uzandı...”

“Bridget, bu çözüm olamaz. Bir şeyleri hissetmen gerek. Zaman zaman korkman gerek.”

“Ya sen?”

Doktor başını salladı. “Benim de korkmam gerek.”

“Acıdan nasıl kurtuluyorsun?”

Kırmızı renkli bir evin kısa garaj yoluna girdiler.

“Bazen bunu etrafındaki kişilerle paylaşsın ve o kadar kötü olmaz. Göreceksin.”

Verandada birileri bekliyordu. Ağırlıklarını bir ayaklarından diğerine veriyorlardı. Bridget belki yeni ailesi de korkuyordur diye düşündü. Hiçbirinin göğüslerinde cep yoktu.

Doktor serçe parmağını uzattı.

“Bridget, bana bir şeyler hissedeceğine söz ver.”

Bridget serçe parmağını onunkine geçirdi. “Tamammm.” Kalbi atmaya başladı.

Verandadaki gülümseyen, koyu kahverengi saçları ve gözleri olan kadın elini tuttu.

Bridget verdiği sözü tuttu. Yeni ailesi ona artık bir soyadı olduğunu söyledi. Onlarınkiyle aynıydı. Ona ılık yemekler yedirdiler. Aile meyve bahçelerini gezdirmek için onu dışarı çıkardılar. Yaz ortasında olgunlaşmış elmalar yoktu. Ona giyebileceği giysiler verdiler. Onun var olduğundan bihaber olduklarını söylediler.

“Senden haberdar olsaydık,” dedi Porter Enişte, “seni scneler önce yanımıza alırdık.”

Porter Enişte, Maribel Teyze ve bir de Samantha isimli bir kuzen vardı. Samantha, Bridget’tan üç yaş büyüktü. Bridget’a saçlarını örmeyi ve göz farı sürmeyi öğretti. Masada uyması gereken görgü kurallarını da. Ona geceleri şarkılar söyledi. Okula bayılacağını söyledi.

“Hep bir kız kardeşim olsun istemişimdir,” dedi Samantha.

Bridget çok şey hissetti. Dilinde baharatlı çöreklerin ılık tadını hissetti. 4 Temmuz’da havai fişeklerin tozunu. Karanlıktan sonra gölün soğuk parmaklarını. Yanaklarındaki güneş yanığının sızısını. Maribel Teyze sırtına aloe vera sürdüğünde rahatladığını. Kır evinin penceresine bir kızılgerdan çarptığında hissettiği boşluğu. Porter Enişte kızılgerdana bir cenaze töreni düzenlediğinde içi gururla kabardı. Kızılgerdan rüyalarına girdiğinde üzüldü.

Samantha ve Bridget yazın son gününü kutlamak için dereye yüzmeye gittiler. Samantha ona eski mayolarından birini verdi. Bridget başını saldı.

“Neden korkuyorsun, ödle kedicik?” Samantha koridordaki ay-nada saçlarını düzeltti. “Çırpı gibisin!”

Bridget, “Göğsümde bir delik var,” demedi.

“Bazı kızlar iffetli davranırlar,” dedi Maribel Teyze akşam bahçe-sinden topladığı taze bezelyeleri ayıklarken.

“Neden? Derenin orada oğlanlar yok.”

Bridget mayonun üstüne bir de tişört giydi. Güneşte çok hızlı yanıyordu. “Bu yaza kadar güneşi hiç görmedim,” demedi.

Bridget ayak parmaklarını suya sokarak, uzun otların arasından et-rafi izledi. Samantha güneşlendi ve gelmeyecek olan oğlanları bek-

ledi. Bridget terlemiş, uykusu gelmişti. Ayağa kalktı. Kollarını göğze kaldırdı.

Samantha onun tişörtünün ucunu yakaladı. Bridget'in başının üstünden çekip çıkardı. Bridget şoktan bembeyaz, öfkeden kıpkırmızı kesildi.

"Yapma!"

"Neden göğsünü sarıp sarmalıyorsun? Memelerin yok. Benim bile yok."

Bridget kollarını bandajlarının ütünden kavuşturdu. Tişörtü de-rede ıslanmıştı.

Samantha dudaklarını büktü. "Neden uğraşıyorsun ki? Görecek bir şey yok."

Samantha, Bridget'in okul çantasını hazırlamasına yardım etmedi. Bridget endişeden sarmıştı. Yatak odalarında yerde duran kitaplara baktı. Samantha yatağında tımaqlarına oje sürdü.

Porter Enişte ve Maribel Teyze onlara iyi geceler dilediler. Bridget uyuyamadı. Midesine kramplar giriyordu. Yüreği kabarmıştı. Yatak odası karanlıktı ve gece bulutluydu. Samantha horlamaya başladı.

Bridget verdiği sözü tutmadı.

Kalbini çıkardı. Buna görünmez endişeler ve korkular yapışmıştı, kalbini çıkarınca bunlardan kurtulmuştu. Kalbini yastığının altına koydu. Sonra, uyuyakaldı.

Samantha onu sarsarak uyandırdı.

"Kalk!"

"Tamam," dedi Bridget. Yastığının altındaki kalbini tuttu.

"Bana hâlâ kızgın mısın?"

“Hayır.” Kalbi içinde değildi.

“Gerçekten mi?”

“Gerçekten.”

“Senden son kez özür diliyorum.” Samantha, Bridget’in omzunu bıraktı. Duş almak için gitti.

Bridget kalbini taktı. Kalbi sızlıyordu. Eskisinden de ağrıdı.

Samantha kahvaltıda öfkeliydi. Otobüs durağında öfkeliydi. Otobüs kıvrımlı yollarda ilerlerken de öyleydi. “Babam beni öldürmesin diye yanında oturuyorum,” dedi.

Samantha kendi arkadaşlarını bulmak için onu yalnız bıraktı. Ona nereye gideceğini söylemedi. Bridget koktu. Bir zil çaldı, diğer çocuklar içeri girdiler. Bridget kaldırımdaki bayrak direğinin orada kaldı. Nefes alıp vermeye çalıştı. Parmakları göğsüne gitti.

Boynunda bir düdüğü olan bir adam onu okula soktu. “Ofise git.”

Bir kadın ona okulun ilk günde tatlı tatlı gülümsemesini söyledi. Bridget’i yeşil karolu koridordan kapısında baykuşlar olan bir sınıfa götürdü.

Bridget, Bayan Pauley’nin dolaplarındaki içi doldurulmuş baykuşlardan korkmuştu. Gözleri onu korkutmuştu. Dördüncü sınıftaki çocukların gözleri de. Çocuklardan bazıları gülümsediler. Bazıları gülümsemediler. Bridget bunun ne anlama geldiğini bilemedi. Elini göğsünden ayırmadı. Sınıfın karşısında durdu. En sonunda, Bayan Pauley onu sırasına götürdü.

“Her şey yolunda, canım. Sınıfta bir Bridget daha var. Sen Bridget T., o da Bridget B. olacak. Bridget B., yeni Bridget’a bugün okulu gezdirir misin?”

Bridget B. güzel bir kızdı. Saçlarında kumaştan bir saç lastiği vardı. “Tabii. Memnuniyetle!”

Bridget mutlu hissetti. Bridget B.’ye baktı. Bridget B. Ona gülümsemedi. Diğer kızlara bakıp gözlerini devirdi.

Bridget hiç gerçek bir okula gitmemişti. Diğer çocuklar Bridget'in asla öğrenmediği olduğu çarpım tablolarını ezbere biliyorlardı. Diğer çocuklar çarpım tablolarını öğrenirken, Bridget bir odadaki bir kuvözdeydi ve kalbi üstünde testler yapılıyordu. Bridget bunun kendi hatası olmadığını biliyordu. İçinden kendisini hâlâ aptal gibi hissediyordu.

Öğle yemeğinden önce, Bridget B. elini tuttu. Onu koridorun sonuna götürdü.

"İsmimi çalman hiç hoşuma gitmedi," dedi. "Çok tatsız bir durum."

"İsmimi çalmadım."

"Buraya önce ben geldim. O yüzden, çaldın. Neyse. İnsanlar ismini kısa süre sonra unutacaklar. Bundan eminim."

Bridget kantini tek başına buldu. Samantha'nın öğle yemeği saati farklıydı. Bridget öğle yemeği paketiyle bir yere oturdu. İki çocuk ondan başka bir yere oturmasını istediler. Bridget boş bir masa buldu. "Sorun değil." Diş telli ve gözlüklü bir oğlan yanına oturdu.

"Geçen sene ben de yeniydim." Elini uzattı. "Ben Josh."

Bridget mutlu hissetti. Sonra ona baktı.

Çocuğun gözlüğü laboratuvaradaki koruyucu gözlükler gibi pırıltıyordu. Diş telleri de cerrahi aletler gibiydi.

Bridget ayağa kalktı. Koşmaya başladı.

"İznin yoksa burada olamazsın," dedi düdüklü adam.

Bridget koşmakta çok becerikliydı. Kalbi içinde olmadığına bile, saatlerce, günlerce haftalarca koşu bandında koşardı.

En yakındaki kızlar tuvaletine koştu. Kendisini bir bölmeye kapattı. Gömleğinin altına uzanıp kalbini çıkardı. Zihni berraklaştı. Rahatlamamıştı. Hiçbir şey olmamıştı. Acaba kalbini tuvalete atıp sifonu çekerse ne olur diye düşündü. Belki de ölürdü. Belki de

kalbi kanalizasyondaki pisliklere bulanırdı. Belki de kokusunu yüz kırk kilometre öteden bile hissedebilirdi.

Kalbini beslenme çantasına koydu. Düdüklü adam koridorda bekliyordu.

“Yeni olduğunu biliyorum. Ama okulda böyle koşturup duramazsın.”

Bridget’in umurunda bile değildi.

Otobüsten indiler. Samantha ona ilk gününün nasıl geçtiğini sordu.

“Fena değildi.”

“Bir şey oldu mu?” Samantha araba yoluna durdu.

“Bir şeyler oldu.”

“Tamam. Benimle konuşma. Zaten gerçek kız kardeşim değilsin.”

Bridget akşam yemeğinden önce kalbini geri taktı. Bunun ağırlığına tahammül edecek duruma gelene dek banyoda yedi dakika ağladı. Ellerini yıkadı. Samantha’ya onun gününün nasıl geçtiğini sormuş olması gerektiğini fark etti. Bu konuda çok üzgün hissetti. Daha da ağlamadan yemeğini yiyemeyeceğini biliyordu. Kalbini bir öbek havlunun arkasına gizledi.

Samantha makaması yerken Maribel Teyze’ye ve Porter Enişte’ye gülümsedi.

“Okul nasıldı?”

Bridget omuzlarını silkti.

Maribel Teyze elini tuttu. “Daha iyi olacak. Daha ilk günündü.”

Bridget yemekten sonra kalbini taktı. Samantha’nın yukarı gelmesini bekledi. Samantha oturma odasında telefonda konuştu. Yatağa da kulaklıklarını takarak girdi.

Erişesi gün, Bridget çarpım tablosunu hâlâ öğrenmemişti. Öğle yemeğinde, Josh yanına oturmadı. Ayaklarına baktı. Kafeteryanın diğer tarafında tek başına oturdu. Bridget çikolatalı sütüyle kafeteryanın ortasına dikildi.

Bridget B. elini sallayıp onu yanına çağırdı. "Buraya gel."

Bridget B.'nin etrafı elleriyle sürekli olarak ağızlarını örten kızlarla çevriliydi.

"Burada oturmak ister misin?" dedi Bridget B. yanındaki yere vurarak.

Bridget evet anlamında başını salladı.

"Konuşsana. Burada oturmak istiyor musun?"

"Evet, lütfen." Bridget son derece minnettardı. Oturmaya çalıştığı anda, Bridget B. sandalyeyi öne itti.

"Şimdi, senden geldiğin yere geri gitmeni istiyorum. Her zaman istediğimiz olmaz, değil mi?"

Bridget geri geri gitti. Parmaklarını boynuna götürdü. Kalbi gümbür gümbür atıyordu. Bu sefer, düdüklü adamdan izin istemeyi ihmal etmedi. Ağlamadan önce, kalbinin tuvaletin dibine batışını izledi.

Bridget kalbini sırt çantasında ve sırasında, üstünde mor renkli bir kedi yavrusu resmi bulunan bir pastel boya kutusunda tutuyordu. Bayan Pauley'nin dersinde, baykuşlar onu korkutmadı. Bridget B.'nin fısıltıları ve saç örgülerini çekiştiren oğlanlar da onu korkutmadı. Onu hiçbir şey korkutamadı.

Bir gece, doktor bir fincan çayla onu yemek odasında bekliyordu. Maribel Teyze ona kocaman bir elmalı turta ikram etti.

"Bridget, verdiğin sözü tutmadın."

Bridget kutunun içindeki kalbini okul çantasından çıkardı..

Gözlüğünü çıkardı. "Burayı sevdin mi, Bridget?"

Bridget omuzlarını silktilti.

"Bridget, neden korkuyorum biliyor musun?"

"Yaptığım her şeyden."

Doktor evet der gibi başını salladı. "Ama daha çok senin bir günde yaptıklarından korkacağından korkuyorum. Şu anda, senin umurunda değil ama benim umurumda. Bunu çok önemsiyorum. Yeni ailen de öyle. Bunu yapmaya devam edemezsin. Korkunu gidermiyorsun. Başkalarına veriyorsun. Seni seven kişilere."

"Neden umurumda olsun ki?"

"Bence bu dünyada yeteri kadar hüznü gördün. Daha fazlasını yaratma."

Parıldayan aletler, matkaplar ve ışıklar. Kalbi içinde olmadığına bile bunları hissediyordu. Doktor pastel boya kutusuna hafifçe vurdu.

"Lütfen, Bridget. Bunun için bir gün şans ver."

Bridget, "Tamam," dedi çünkü doktor ona her zaman iyi davranmıştı.

Bridget sabahın erken saatlerinde kalbini geri taktı. Kalkana dek de ağlayacağı kadar ağlamıştı. Samantha aradaki farkı hissetti. Onunla konuştu.

"Seninle ilgili birtakım söylentiler var." Araba yolunun sonuna doğru yürümeye başladılar. "Öğlenlerini tuvalette geçiriyorsun. Bulimia falan mı oldun yoksa?"

Bridget başını salladı. Dudağı titredi. Bir şeyler hissetmeye alışık değildi.

"Neler oluyor o zaman? Neden okulun yarısı senden nefret ediyor?"

"Bridget B."

Samantha onun gözlerine bakmak için ileriye koştu. "Nasıl yani, bu dördüncü sınıf öğrencisi sana bir şey mi yaptı? Bunu bana söylemeliydin!"

"Neden?"

"Onu mahvederim de ondan."

Bridget yürümeyi kesti. Kalbi sıkışmıştı. "Neden?"

"Kimse aileme bulaşamaz."

"Ama gerçek kız kardeş değiliz."

Samantha sırt çantasının kayışlarını sıkılaştırdı ve önden gitti. "Gayet de öyleyiz."

Bridget kendisini genel olarak "mutlu, neşeli, sevinçli, keyifli, gözü yaşlı, bir daha çıkarmaması gereken kalbi olan kız" gibi hissediyordu.

Samantha teneffüste Bridget B.'yle yüzleşti. Bridget B. yalnız değildi. Erkek arkadaşı Jordan'la birlikteydi. Jordan beşinci sınıfı tekrar ediyordu.

Samantha, Bridget'i yanına çekti. "Kız kardeşimi rahat bırak."

"Kız kardeşine elimi bile sürmedim. Kim bunu yapmak ister ki? Bütün ailen pis..."

Samantha, Bridget B.'yi kumaş tokalı atkuyruğundan yakaladı. Bridget B. çığlık attı ve Jordan, Samantha'yı göğsünden itti. Samantha çimlere düşünce de güldü. "Bu kokarca sutyeninin içini dolduruyor!"

"Hiç de bile!" diye bağırdı Samantha. Göğsünün şekli bozulmuştu.

Bridget kuzenine yardım etmeye çalıştı. Kalbi sızladı. Samantha onu itti ve kendi başına ayağa kalktı. Kollarını göğsünde kavuşturdu.

"Baksana, dudakları nasıl da titriyor," dedi Jordan. "Ne o, ağlamaya mı başlayacaksın?"

Samantha başını salladı. Göğsünde kayan dolgu maddesini belli etmeden yumruklarını havaya kaldıramazdı.

Bridget B.'nin de gözleri dolmuştu. Ama öfkeliydi. "Kollarını geriye çek, Jordan. Çabuk. Öğretmen geliyor."

Onları sigara içen birkaç oğlan da izliyordu. Jordan, Samantha'nın kollarını tuttu. Sonra, kollarını göğsünden çekti. Kalabalık geriye doğru çekildi.

Bridget korktu. Samantha'nın utancını fark etti. Kendisini faydasız ve şaşkın hissediyordu. Bridget B., Samantha'nın tişörtünü kaldırmak için elini uzattığında, Bridget yüksek sesle hiçkırıldı. Elini bir anda göğsüne daldırdı.

Hisler yok oldu. Tiz hiçkırığı kesildi. Oyun alanında göğsünde bir delikle, elinde bir kalple kalakaldı.

Jordan bayıldı. Bridget B. çığlık attı. Jordan'ı yerden kaldırmaya çalıştı. Birisi öğürüyordu. Çocuklar kaçıştı. Sirenler çaldı.

Bridget elindeki kalpten başka hiçbir şey hissetmiyordu. Arkasını dönüp Josh'ı görene dek de hiçbir şey hissetmedi. Çocuklar yanından geçerken, Josh öylece duruyordu. Gözlüğünün arkasındaki gözleri fal taşı gibi açılmıştı ve diş telleri cerrahi aletler gibi parlıyordu.

Laboratuvarda kollarını kayışlarla bağlamışlardı. Ama orada öyle değildi. Josh'a o kadar sert bir darbe indirdi ki çocuk düşerken diş telleri Bridget'in parmak eklemlerini kesti.

Samantha şaşkınlıkla duruyordu.

"Ben senin kız kardeşin değilim," dedi Bridget.

Sonra arkasını döndü ve elinde kalbiyle koşmaya başladı.

Doktor günbatımında onu derenin yanında buldu. Bridget kalbini hafif akıntıya tutmuştu. Su soğuktu. Kalbi olmadan bile bunu hissedebiliyordu. Kalbini suya attığında, belki de bir gecede donacaktı. Bacaklarının çok yorulduğunu hissetti. Oraya varmak için kaldırımda, dikenli çalılıkların arasında ve yokuş aşağı koştuğu kilometreler boyunca sıyrıklar içinde kalan yerlerini de hissetti.

Doktor yanındaki kayalara eğildi. "Samantha seni burada aramamı söyledi."

"Verdiğim sözü tutmam."

"Sözler öyledir zaten. Ama yeniden deneyebiliriz."

"Burada olmaz."

"Buradan gitmen, Touschicklerin seni umursamadığı anlamına gelmez."

Doktor elleriyle Bridget'in suya sarkıttığı kalbini aldı. "Bırakabilirsin. Şimdilik ona ben göz kulak olurum. Tamam mı?"

Bridget kalbi bıraktı. "Umurumda değil."

Doktor kalbi cebine koydu. "Gel."

Bridget doktorun yokuşu tırmanışını izledi. "Birbirimize veda ederken onu takmam gerekiyor mu?"

"İstemiyorsan gerekmiyor."

Samantha onun sırt çantasını toplamasına yardım etmedi. Bridget giderken, o da Maribel Teyze ve Porter Enişte'nin yanına gitti. Bridget geriye bakmadı. Kalbi içinde değildi.

Onu içinde tutamıyordu. Koşmaya başladı.

Virginia'dan sonra Kentucky geldi. Bridget'in ikinci kuzeni oradaydı. Kuzeni kalbini Bridget'in yatağının altında bulunca, Bridget kalbini bir madene atmak için kasabanın sınırına gitti. Doktor oradaydı.

Omaha'da, Bridget üç hafta sonra öksürerek ölen bir büyük amcayla yaşadı. Bridget bu sefer mısır tarlalarının derinliklerine koştu. Kalbini mısırların altına gömdü. Saatler sonra, doktor onu geri çıkarmasına yardım etti. Üstündeki toprakları temizledi.

Kansas ailesi klinik patoloji onayını geçememişti. Bridget kalbini trafiğin ortasına koydu. Oradan geçen ikinci araba, doktorun Impala'sıydı.

Maine bir okyanusa dökülüyordu. Michigan motorlardan oluşan parçalanmış bir şehirden geçiyordu. Florida'daki bir karavan kampında, Bridget dizlerine kadar bir bataklığa girdi. New Mexico'daki dubleks bir daireden çıkıp çöle girdi ve neredeyse kalbini kaktüslerin iğnelerine saplayacaktı. Orada hiçbir şeyi umursamadı. Ondan sonrasını da.

Koştu.

Bridget, Fayton, Ohio'ya geldi.

Fayton'daki ev diğerleri gibiydi. Bridget ikinci kez lise birinci sınıfına başlayacağı zaman oraya gitmişti. Tidmore ailesi, tıpkı çoğu aile gibi iyi yürekliydi. Ayrıntılar aynıydı. Bridget ancak gerekli olduğunda konuştu onlarla. Kalbini hep dışında tuttu. Onun neden gülümsemediğini anlamadılar. Bridget da insanların neden gülümsemediğini anlamadı.

Bridget okulun ilk günü koşarak gitmedi çünkü henüz yolları iyi bilmiyordu.

Otoöüs durağında Brian'ı gördü. Brian, "Sen Tidmoreların yeni evlatlık çocuğu :musun?" diye sordu.

Bridget evet anlamında başını salladı.

"Sanırım, üçüncü evlatlık çocuklarısın. Sizi koleksiyon parçası gibi topluyorlar." Güldü ama gülümsemedi. "Kötü bir şey söyledim sanırım."

"Doğru bir şey söyledin."

"Aslında, çok iyi insanlardır. Benim annem gibi değiller."

Bridget omuzlarını silktilti.

"Annem bir hastanede çalışıyor ve herkes zengin olmamız gerektiğini ya da benim zeki bir çocuk olmam gerektiğini düşünüyor. Saçmalık. Ama annem ekmeğimi kazanmam için benim de insanlara yardım etmemi istiyormuş gibi beni kontrolü altında tutuyor. İnsanlardan hoşlanmıyorum. Bana çok kötü birisi olduğumu söyleyecek misin?"

"Ben de insanlardan hoşlanmıyorum," dedi Bridget.

Eylül ayının sonlarıydı ve Christchurch Lisesi'nin kros kayağı gençler takımı için seçmeler başlamıştı. Bridget'in kalbi evdeki bir öbek alışveriş torbasının içindeydi. Hava ılıktı. İnsanlar ılıktı. Bridget hiçbir şey değildi.

Brian doğru düzgün koşmadı. Doğru biçimde nefes de almadı. Astımlı değildi. Sadece ağırdı. Seçmelerden sonra, Bridget'a oğlanlar takımına girme şansının olup olmadığını sordu. "Hayır." Brian, "Dürüst yanıt vereceğini biliyordum. Sence şimdi bir ezik miyim?"

Bridget hiçbir şey düşünmedi. Omuzlarını silktilti. Brian eve dönerken koşarak ona eşlik etmeye çalıştı. Bridget onu beklemedi.

Brian yedi gün denedikten sonra bile onu izlemeye devam etti. Bridget ona ne yaptığını sormadı.

Umurunda değildi.

Brian'ın laboratuvar bahanesi yoktu. Sadece okulda başarılı değildi. Arkadaş edinmekte ve espri yapmakta da öyle. Bridget bunları fark etmişti.

Brian kafeteryada onunla oturdu.

"Birçok kişi yanlarına oturmamamı söylüyor. Genellikle, yemeklerimi dışarıda yiyorum. İnsanlar benden hoşlanmıyor. Çok sıkıcıyım. İnsanları da sevmiyorum, başka şeyleri de. Filmleri, müziği ya da insanların seviyormuş gibi davrandığı boktan şeyleri de sevmiyorum; böylece, bir şeyleri ne kadar sevmediklerini düşünmek zorunda kalmıyorlar. Neden hoşlandığımı bilmek ister misin?"

"Umurumda değil."

"Biliyorum. Senden bu yüzden hoşlanıyorum."

Bridget gözlerini kırıştırdı. Kalbi evdeki çorap çekmecesinde atıyor mudur diye düşündü. Genellikle, bir tek Auburn-Stache onu kurtarmak için geldiğinde kalbini düşünürdü.

"Benimle çıkmak ister misin?"

Bridget ona baktı. "Hayır. İstemiyorum."

"Böyle diyeceğini tahmin etmiştim. Ama yine de benimle çıkar mısın?"

Bridget bunu biraz düşündü. "Buna ne dahil?"

"Öpüşmek. Romantik bir hergele olsaydım, senden bana kalbini vermeni isterdim."

"Tamam." Bridget gözlerini kırıştırdı. "Zaten onu istemiyorum."

Bridget ona kalbini ne zaman verebileceğini sordu.

Brian, "Bana kalbini... Ha. Şey, vay canına. Konserve ürünler toplamak için Cadılar Bayramı'nda gezdikten sonrasına ne dersin? Annem bana her zaman öteberi toplatır ama Cadılar Bayramı'nda çift vardiya çalışması gerekiyor çünkü bu sene dolunay olacak. Hastanedeki çatlaklar dolunay olunca daha da çıldırırlar. Bütün gece evde olmayacak. Sen sadece korkunç bir kostüm giy."

Bridget beyaz bir laboratuvar önlüğü giydi ve yanına gümüş ameliyat aletleri aldı. Brian'ın evinin kapısına vardı. Brian bir takım elbise giymişti. Saçlarını geriye tarayıp kelinin örtmeye çalışıyormuş gibi yapmıştı.

"Bil bakalım kimim?" Brian asla sırtmazdı. "Babam oldum. Yeni karısına mutlaka fotoğraf yollayacağım. Belki de benim için onu terk eder." Dirseğini uzattı. "Sence de çok fena olmamış mıyım?"

"Olmaya çalışıyorsun."

"Haydi, gidip şu işi yapalım."

Bridget'in cebindeki kalp bir an için durur gibi oldu. Bunun nedeni Brian değildi. Kalp ondan uzaklaşacağı için mutlu olmuş olmalıydı.

Saatler sonra, kremalı mısır konservelelerini öğrenci konseyinin beklediği okul kafeteryasına götürdüler. Oda makama paketleri, hazır yiyecek kutuları ve fasulye konserveleleriyle doluydu.

"Sınıf başkanı Ariel Ramirez, "Neden sadece yedi konserve getirdiniz?" diye sordu.

"Ne topladığımı sorduklarında, bunun aslında bir önemi olmadığını çünkü bunları alıp yeni bir ailenin yanına taşınacağımı söyledim. Hiç gülmediler."

Bridget omuzlarını silkti.

Ariel iç çekti. "O halde, siz ikiniz birliktesiniz."

Bridget'in kalbi laboratuvar önlüğünün cebinde attı.

Birlikte Brian'ın koltuğuna oturdular. Duvarlar ısıtıcı lambalarla ve ufak hayvanlarla doluydu. Brian ona uzandı. Bridget parmağını havaya kaldırdı. Bridget gömleğinin düğmelerini açıp kalbini ona verince, Brian sevinçle bağırdı. Bunu kucağından yere fırlattı.

Bridget kalbini yerden aldı. Böylece, Brian kalbin nasıl Bridget'in hissetmediği bir acıyla çarptığını görebilecekti. "Artık senin."

"Lütfen git. Git. Lütfen."

Bridget kalbini tekrar takmadı, önlüğünün cebine koydu ve kapıdan çıkıp Brian'ın Tidmoreların araba yolundan farksız görünen garaj yoluna girdi. Oradan sonra da koşmaya başladı. Bir ev gibi olmayan son eve doğru koşmaya başladı ve durmadı.

İşte bu kadar, Moritz. Öyküsüne mutlu bir son vermemiş.

Belki de bir gecede yazdığı içindir. Ya da umurunda değildir. Öyküsünün bir kapanışı da yok. Belki de kapanışlar sadece kurgularda vardır. Adilane değil. Her *Blunderkid*'in inanılmaz bir öyküsü varsa, neden kurgunun iyi yönlerini de bunlarda bulamayacağız?

~ O

Not: Hatırlatma yapıyorum çünkü Max sersemi yüzünden hâlâ çok öfkeliyim, sen ve ben nasıl aynı yüke sahip miknatıslar gibiyiz, biliyorsun. Birbirimizi *resmen* garip hastalıklarımızla uzaklaştırıyoruz. Sen ancak bunun gibi bir tiksiniçlik olabilirsin.

Yirmi İkinci Bölüm

kadife çiçekleri

Bir şeylerin irin toplamaya başladığı konusunda haklıydın, Oliver. Zehirli sarmaşık.

Sadece Myriad'daki hayatım ya da Owen ve Fieke'yla boşa harcadığım özel hayatımda değil. Senden gizlediğim şeyler de o durumda. Belki de dövüşmek için idman yaptığın kişi ben olmalıyım. Tiksiniçten de kötüyüm ben, Ollie. Başkalarını suçlayabilir miyim? Benim sona erdiğim, onların başladığı çizgi nerede?

Her şeyi görüyorum. Ama o çizgiyi göremiyorum.

Molly'nin gösteri gecesi nihayet gelip çatınca, onu makyaj setinin yanında bekledim ve muhteşem buklelerini toplamasını dinledim. İkinci ağzının sesi yün bir maske yüzünden boğuk çıkıyordu. Son zamanlarda, burnuma kiraz şekeri kokusu gelmemişti. Ben de nedenini sormamıştım. Onun

hislerine karşı hassas davranmıyordum. Kendi hislerimde boğuluyordum.

Vızıltıyı andıran o hıçkırık sesi sürekli olarak arttı. Artık sık sık sağ kulağımla göremez hale geliyorum. Acaba duygulokasyonlarım çok güçlü oldu da yankıları bana geri mi geliyor diye düşünmeye başladım. Belki de kendimi kör ediyordum. Bazen benimle konuşan kişilerin yüzlerini bu yüzden göremiyor olabilirim. Onları duyamıyorum.

“Beni dinlemediğine hiç şahit olmamıştım, Prens.”

“Affedersin.”

“Ah, yapma. Ben sadece gerginim.” Ellerini ovuşturdu. “Daha önce de temsillerde rol aldım. Hem bu sefer kötü karakteri oynuyorum. İnsanlar iyi bir kötü karaktere her zaman bayılırlar. Sadece abartıyorum.”

“Harika olacaksın.”

“Acaba şeyi gördün mü... Yani, Klaus burada mı?” Saçlarını topuz yapmadan önce, bir şeyler mırıldandığını duydum. Ama ne dediğini anlayamadım.

“Ön sırada kaşlarını çatmış oturuyor.”

İçeri girerken, ona başımla selam vermiştim. Kollarını göğsünde kavuşturmuştu. Ayağını da yanındaki sandalyeye dayamıştı. Onun yanından geçtiğim anda, ayağını çekip yanına oturmamı işaret etmişti. Beni yanına çağırıyordu. Tepkimi izliyordu. Hızımı yavaşlatmak istemedim. Ama kulaklarım artık o kadar keskin değil. Ona odaklanmak için yürümeyi kesmek zorunda kaldım. Klaus duraksadığımı fark etti. Kaşlarını daha da çatı.

“Az önce Max’i gördüm, Moritz,” dedi Molly.

“Öyle mi?”

“O bakışı biliyorum, Prens. O çocuk alçağın teki. Senin davranışlarından kötü bir şey olduğunu tahmin ettim. İyi misin?”

Max Fassner okula geri döndüğümde beni görmezden gelmişti. Artık göz kırpmıyor, o şirin ve beni geren dürtmelerine kalkışmıyordu. Hasta olmalıyım, Ollie. Bana olan ilgisini özledim. “Ne demek istediğini anlayamadım.”

“Sen bilirsin.” Rujunu sürerken elleri titredi. “Onun girişte bir başka çocuğa asıldığını gördüm.”

Yine kör oldum. Molly defalarca ismimi söyledi. Denge mi sağlayabilmek için perdeleri tutmak zorunda kaldım. Bir an için ne bir şey gördüm ne de duydum. Eski boşluk geri geldi. Hâlâ ayakta mıyım, Ollie?

“Moritz? Beni duyabiliyor musun?”

Yeniden görmeye başladım. Ona şans diledim. Parmakıyla başının arkasına vurup, “Şışş, şışş,” dedi. Tekrar tekrar gözlerini kırptırdı. Kesik kesik nefes aldı. Boğuk bir sesle mırıldandı. Onu yalnız bıraktım.

Salonun arka tarafında bir koltuğa oturdum. Orada ruh halim başkalarını daha az etkilerdi. Hafif mırıltılara dilimi şıklattım. Tanıdık birileri var mı diye kulak kesildim. Başım zonkluyordu. Kulaklarım geçici olarak net duymaya başlayınca rahatladım. Max izleyicilerin arasında değildi.

Sahnede ayak sesleri duydum. Oyuncular perdenin arkasındaki yerlerine gidiyorlardı. Molly bir mutfak masasının başına oturdu. Eski püskü bir apartman dairesi dekoru hazırlamıştık. Perde kalktı ve izleyicilerin geri kalanı oyuncuları alkışladı.

Molly bir yabancıya dönüştü. Gerçeklerden kopmuş, soğuk ve orta yaşlı bir kadın oluverdi. Hayali bir öğretmenle bir telefon görüşmesi yapmaya başladı.

The Effects of Gamma Rays on Man-in-the-Moon Marigolds bir bilim fuarı için kadife çiçekleri yetiştiren Tillie isimli genç bir kızın öyküsünü anlatıyor. Ailesi yoksul. Annesi Beatrice bir akıl hastası ve kindar bir kadın. Kız kardeşi Ruth kriz geçirmeye meyilli, Ollie. Beatrice, Tillie'nin fuardaki başarısını sabote etmeye kalkışıyor. Tillie umudunu yitirmiyor. Oyunun nasıl sona erdiğini bilmiyorum.

Molly'nin performansını izleyemedim. "Çocuklarına" karşı davranışları son derece duygusuzdu. Oyunculğunun çok iyi olduğundan eminim. Kanımı donduran şey öykü oldu. Molly performansının temeli olarak annemi seçmişti. Çocuklara işkence eden annem. Hepimizin sorunlarının değişken yaratıcısı olan annem... İnsan olmaındaki başarısızlığımın nedeni...

Annem hayatıma yeniden girebilir, Ollie. Sana henüz bundan söz etmedim. Bir başka irin toplayan şey daha.

Salonun boğucu havasından çıkıp dışarıdaki sessiz merdivenlere gittim. Güzel lobide görüşümün yankılara uyum sağlamasını bekledim. Etrafımda ne olduğunu anlamam uzun sürdü. Kulaklarımda çın çın öten bir sızı vardı. Bu yüzden karşımda olup bitenleri hemen görmedim.

Max. Molly'nin beni uyardığı gibi kollarını genç bir adama dolamıştı. Görüşüm netleştğinde, ikisinin de bana baktığını duydum. Max bilmiş ve küçümser bir ifadeyle bakıyordu. Yeni aşkıysa meydan okur gibi öfkeyle bakıyordu. Zerre kadar pişmanlık hissetmiyordu.

Çok sessizdi, Oliver.

“Seni... görmek güzel, Moritz.” Max öne adım atıp sırtıma vurdu. Sesini kâh duyuyor kâh duyamıyordum. “... Çok sessiz. ... ismini öğrenemedim.”

“İsmi Owen,” dedim.

Tabii ya. Onu ben davet etmiştim. Tabii. Birileri buna *karma* diyebilir. Ben varili taşıran son damla diyorum. Bir sene önce olsaydı, Lenz gibi böğrüne veya boğazına ciddi bir darbe indirerek Max’i de sakat bırakabilirdim. Bir anda birkaç kaburgasını kırabilirdim. Onu dışı devin içinde sakat bırakabilirdim.

İstediğim tek şey, Max’i hayatının sonuna dek kan kusa-
cağı biçimde yaralamaktı.

Kulaklarım beni yarı yolda bıraktı. Dengemi bile güç sağlıyordum. Yankısız oda.

Owen’ın yüzü: Göremediğim şey neydi?

Bazen karakter gelişimi bize fayda sağlamaktansa zarar verir. Bazen vicdanım olmadan da pişmanlık hissediyorum. Beni azarlayacağını düşünmeden barbarlık yapamıyorum, Ollie. Artık insanları itemiyorum.

Onlara sadece büyük bir mutsuzluk diledim. Hissettiğim *acının* sadece zerresini hissedebilmelerini diledim. Ta içlerine “irin toplamış” yunus-dalgaları yaymaya kalkıştım. Duyduklarımı duymalarını istedim. Boşlukta mümkün olan en yüksek şıklatma sesini çıkardım. İki çift göz geriye devrildi. İki ağız açık kaldı. Uzuvarları mermer zemine çarptı. Burunlarından kanlar aktı. Onlara parmağımı dahi sürmedim ama görüşüm geri geldiğinde ikisi de merdivenlere boylu boyunca yayılmıştı.

Owen bir çocuğu andırıyordu. Ben ve benim gibiler tarafından işkence gören bir çocuk daha.

Nefessiz kaldım. Sersemlemiş bir halde üstlerinden geçtim ve dünya bir belirip bir kaybolurken çıkışa doğru gittim. Kış havası başımın ağrısını daha da kötüleştirdi. Kaldırımdaki buzlarda kaydım. Birisi bana seslenmiş olabilirdi ama kulaklarım hâlâ işlerken bir yere sığınmak istedim ve söğüt ağacını karşımda gördüm. Rüzgârda savrulan dallarının altından geçtim ve kulaklarım yine işlemeyince gövdesine sarıldım. Koruyucu gözlüğümü hemen çıkarıp yere fırlattım. Sanki böylelikle az önce gördüklerimi görmemiş gibi olacaktım. Kulaklarım açıkken her zaman gördüğüm şeyleri ve gittiğim yerleri.

Yere düştüm.

Zaman önemli değildi. Bulunduğum yer hiçbir yer değildi.

Birisi beni karların üstünden çekti. Sonra da ayağa kaldırdı. Kolumu geniş omuzlarına attı. Ah, soğuk hava, ıslak karlar ve uyuşmuş burnum. Duyamıyordum. Bir hiçlik uçurumundaydım. Kapkaraydı. İlk önce, Max'in ellerini hatırlayıp beni yakalayan kişiye direndim.

"Sakin ol... Farber... Sadece..."

Başımın ve kalbimin zonklamasına rağmen o ses tonunu tanıyabildim.

Klaus'tu o.

Direnmeyi kestim. Elimi yüzüme götürdüm. Koruyucu gözlüğüm neredeydi?

"Kes şunu, Farber!" dediğini duydum çünkü bağırıyordu.

Buna rağmen sesi boğuktu. Yine suyun altındaydım. Derimi sıyrıklar içinde bıraktığımı, ancak elimi yüzümden çektiğimde fark ettim. Derimi kanatana dek hırpalamıştım.

Ona göremediğimi söylemek istedim. Duyamadığımı da.

“Farber! Sen... bağırmana... gerek... yok!” En sonunda, beni öne çekmesine izin verdim.

“Sakin ol,” dedi Klaus yine. “Sorun yok.”

Bundan daha yanlış sözcükler olamazdı. Senin için içim titredi, Oliver.

Bakteriyel bir kulak enfeksiyonu. Muhtemelen soğukta kapmıştım. Kulaklarımı hiç şapkalarla örtmüyordum. Acıdaki doktor bana neden gözlerimin olmadığını sormadı. Enfeksiyon beni artık kör değilmişim gibi rol yapamayacak kadar kötürüm bırakmıştı. Yarı kördüm.

Netlik ve görme anları sırasında, Klaus'un odadan çıkmamakta ısrar ettiğini hatırladım. Doktora düşüşümün kam-püsteki diğer iki çocuğun açıklanamayan düşüşüyle bir ilgisi olmadığını anlattı. İkisi de gözlem altındaydı. Babamı görmedim ama burnuma motoryağı kokusu geldi. Hastaneye geldiğinde, bastonumu yatağımın ucuna bıraktı. Yanımdaki sandalyede uyuyakaldı. En son ne zaman içten bir konuşma yaptığımızı hatırlayamadım. O sırada benimle konuşacak olsa, onu ancak yarım yamalak dinleyebilirdim. Sağ kulağımdaki yarı sağırlığın geçmesi gerekiyor Antibiyotiklerin enfeksiyonu yok etmesi biraz zaman alabilir. Acı da bir süre daha devam edebilir. İşin aslı, görüşüm en iyi ihtimalde bö-

lük pörçük durumda. Bazen kollarımı etrafa savuruyorum. Bazen suyun altında oluyorum.

Doktor ona uzun zaman önce gitmiş olmam gerektiğini söyledi. Durum bu kadar vahim hale gelmeden önce.

“Hiç acı hissetmedin mi?”

Sen ve ben her acı hissettiğimizde hastaneye gidecek olsaydık, oradan asla çıkamazdık. Başkalarını hastaneye yollamakta daha iyiyiz.

Auburn-Stache ziyaretime gelmedi. Seninle ilgilendiği gibi, diğer *Blunderkid*'lerle ilgilendiğini düşünmek dehşet verici mi? Buna hepimizin ihtiyacı var. Herkes buna ihtiyaç duyuyor.

Seni en çok önemseyecek birisini istiyorsan, ben varım.

Molly'nin Klaus'a sahip olduğu gibi. Keşke bunu görebilse. Klaus gözsüz olduğumu bildiği halde, yatağımın yanında oturuyor. Onun iki ağzı olduğunu bilse de yine yanında olurdu. Kes sesini! Biz birbirimize sahibiz.

Sen bana sahipsin. Her şey aslında çok belirsiz. Her birimiz bir uyarı olmaksızın bir hiçliğe indirgenebilir, çökebilir ya da içten patlayabiliriz. O yüzden, sana Auburn-Stache'nin söylemeyeceği şeyi söyleyeceğim. Sana yalan söyleyen çocuk olmak istemiyorum. Bu kadarı yeter.

Bana öyküler anlat, Oliver. Gelecekte sessizlikler olacağı düşüncesine katlanamıyorum.

Oliver, Auburn-Stache *Blunderkid*'lerin ölmek üzere olduğunu düşünüyor. Bu yüzden sana seni sevdiğimi söylemekten asla vazgeçmeyeceğim.

Yirmi Üçüncü Bölüm

sert fırça

Moritz, meşgul olmam iyi bir şey, yoksa çıldırırdım. Senden neden daha fazla haber alamıyorum? Lütfen, bana iyi olduğunu söyle.

Blunderkinder'ler ölüyor da ne demek? Ölüyorlarsa nasıl onlarla tanışabiliyorum? Bana Arthur'un iyi olduğunu söylemişti, sorun nedir? Neler oluyor?

Geceleri beni uyutmamakla eline ne geçiyor?

Gerçi burada pek uyuyamıyorum. Suratında farelerle *uyumayı* dene.

Bayan Arana bir hayvanat bahçesinde yaşadığını söylemeyi unutmuş. Bana oturma odasının yerini gösterdiğinde, beklediğim son şey oraya varmak için yedi teraryumu aşmam gerektiği idi. Koltuğa oturabilmem için, bir boa yılanını ve iki kediyi aşağı itti.

"Giriş ücreti alıyor musunuz?" Fiskos masasındaki dağınıklığı topladı. *Gözlerimin sulanmasına elektrik mi yoksa evcil hayvanların öfkesi mi neden oldu*, diye düşündüm. "Eminim ki alabilirdiniz."

"Bunu düşünebilirim, tatlım! Mezarlık vardiyalarından bıktım."

"Evet. Hem gündüzleri çalışırsan, beni asla görmem gerekmez." Brian'ın yüzüne öfkeli bir ifade yerleştirme girişimi bacağına sürtünüp ona miyavlayan birkaç kedi yavrusuyla birlikte silindi. Belki de cebindeki kalbin kokusunu almışlardı.

"Yeter. Yatmaya git, Brian."

"Daha öğlen bile olmadı."

"O halde, okuia git."

"Hayır."

"Annene böyle serserilik etme." Bağırmış olabilirdim, çünkü bana itiraz etmedi. Bayan Arana onun sessiz kalmasına şaşırmış gibiydi.

"Ollie, çok yorgun olmalısın. Senin için koltuğu hazırlayabilirim. Ya da yiyecek bir şeyler yapabilirim. Sen..."

Galiba o noktada onu dinlemeyi bıraktım. Hayvan postu kokusuna rağmen başımı sürekli onaylayarak salladım. Arkama yaslandığımda, bir şey kulağımın dibinde mırladı. Kocaman bir İran kedisiydi bu. Dorlan Gray de bir İran kedisiydi. Bu kedinin kokusu bu yüzden bana evimi hatırlatıyordu.

Moritz, bir şey fark ettim. Hep geçmişte yaşırsam, aramızdaki mesafe sadece artar. Buluşacağımız gelecek yine imkânsız hale gelir. O yüzden, bu noktadan itibaren sana şimdiki zamanı armağan ediyorum. (Ha, ha.) Artık her şey o kadar kolay olacak ki bana tokat atmayı isteyeceksin. Şimdi sana onlarca günü tek bir cümleyle özetleyeceğim. Hazır olsan da olmasan da şöyle oldu, Moritz: O ilk ay, bir birikintide yatmaktan başka bir şey yapmadım. (Bum!)

Saatlerce sana yazdım, her umut dolu cümleyi dört dörtlük yapmaya çalıştım. Yürüyüşe çıkarmaktan ödüm koptuğu beş köpekle milyon kere at yakala oyunu oynadım. Arthur'a da yazdım (hâlâ yanıt vermekte başarılı değil ya da benim o çok mutluyum tavrımı yutmadı, çünkü ona sadece iyi şeylerden söz etmek istedim ve hiç gıtmadığım eyaletler veya hiç tanışmadığım kişiler ya da asla hissetmediğim mutluluk hakkında ayrıntılar uydurmak, gıderekle zorlaşmaya başladı). Akvaryumlardaki balıkları saydım. Pencerelelerden dışarı bakmamaya gayret ettim. Özellikle de insanlar her yere midemi bulandıran Yılbaşı ışıklarını asmaya başladıklarında. Bunlara bakmak çıldırmam, otobüsler ve kazara öldürebileceğim çocuklar demekti. Abartılacak bir şey değil.

Ev arkadaşlarımı tanıdım. Hayvanlar âleminin neredeyse yarısı ve Bayan Arana'yla son derece serseri oğlu.

Haftalık rutin şöyledi: Bayan Arana genellikle geceleri çalışıyor ve gündüzleri uyuyor, sadece akşam yedi gibi başını kapıdan dışarı uzatıp kendisine peynirli makarna alıyor ve tezgâhtaki iguanaları kışkışlıyor. Beni sürekli olarak münzevi koltuğumdan kaldırıyor, yemek yiyişimi

izliyor ve ayaklarımı yalamaktan hoşlanan Kushla isimli tazısı gibi öğürmediğimden emin oluyor. Ona ne zaman Auburn-Stache'yi soracak olsam, "Yakında, tatlım," diyor. Sonra, tulumunu, tuhaf görünümlü plastik terliklerini giyip gidiyor ve şafağa kadar geri gelmiyor.

Brian genellikle o çıkmadan hemen önce eve geliyor ve annesine her konuda şikâyet ediyor: satın almadığı hayvan yemleri veya Kushla'nın banyo paspasına bıraktığı son sürprizi temizlemediği ve temizlik malzemelerinin kalmadığı gibi. Benimle konuşmuyor ama hayvanları besliyor, sularını veriyor, yürüyüşe çıkarıyor, sonra da omuzlarını sarkıtıp üst kattaki yatak odasına gidiyor.

Bridget'in kalbini balık kavanozumda sakladığı için hayvanların hiçbiri ona ulaşamıyor. Bu, benim fikrimdi, ama Brian kavanozu kendi odasında tutmak için ısrar etti. Ben de bunun hayvanların ona ulaşmasını engellemek için iyi bir fikir olduğunu düşündüm. Her gün kalbi ona geri vermesini istedim. Ama o sadece surat astı.

Hafta sonları, sabahları evden çıktı ve hava kararana dek geri gelmedi. Altında bekleyeceği çok fazla dur tablası olabileceğini düşündüm. Kim bilir. Bridget'in deyimiyse: Umurumda değildi. Onun da umurunda olmadığından, birbirimizle hiç konuşmadık.

Bayan Arana "haftalık telafi" dediği şeyi yaptı. Evde dolaşarak hayvanların en kötü pisliklerini temizledi, yere fırlatılan ergen çoraplarını topladı ama her zaman bu işleri bitiremeyecek kadar yorgundu. Çoğu cumartesi öğle vakti yine uyuyakalmış oluyordu.

Bana gelince, çıldırdıkça çıldırdım ve Auburn-Stache'nin

geri dönmesini bekledim. O kıllı koltuğa daha da çöktükçe, akvaryumların fokurtusunu, köpeklerin esneyişini ve kedilerin tırmık atışlarını dinledikçe, kendi zihnime daha da çok daldım.

İşte tam o zamanlarda, Bayan Arana bana Myriad'a kabul edildiğini söylediğin mektubun çıktısını verdi. "Senin evinden çıkman gerekiyorsa, benim de çıkmam gerekiyor," gibisinden bir şey demiştin.

Belki de hislerin insanları yere sermiştir. Ama bu hisler aynı zamanda beni ayağa kaldırdı.

Moritz, koltuktan kalktım.

Ayağa kalkıp yine canlı bir insan olmaya çalışmamın ilk haftalarında, evdeki hayvan tüylerini kocaman bir öbek olana kadar topladım. Bunlarla yastıkları doldurmayı düşündüm. Ama yastık kılıfı dikecek kumaşım yoktu. Bu yüzden, ambulansla kesilen eski sweatshirt'ümü buldum ve bunu bir yastık kılıfı haline getirmeye çalıştım. Harry Potter'daki Patronusları bir tema olarak kullanarak bir yastık seti yapmak istedim. O yüzden, gömleğimi ve kotumu da kullandım.

"Delirmişsin," dedi Brian eve gelip de beni üstümde sadece tulumumla dördüncü yastığı doldururken görünce. "Leş gibi de kokmuşsun."

O tatlı Yılbaşı akşam yemeğimizden beri bana söylediği ilk sözler bunlar oldu. O yemekte bana ayçöreklerini ona uzatmamı söylemişti. Bayan Arana da karton kutu şarapla sarhoş olmuş, bana evlendiği günü anlatmıştı.

"Eveeet, leş gibi kokuyorum. İşin aslı, annen bahçeye bir çocuk havuzu ve hortum koymuş ama çoğu gün bunlara yaklaşmıyorum."

"Git de kullan. Tanrım."

"Tamam da sorun şu: Komşunun jeneratörü oraya çok yakın, çitlerin hemen karşısında. Bu yüzden, başımı yıkamak için beremi çıkaramıyorum. Bu da ya beni küvette boğulmam ya da onların spor karşılaşmalarını izleyememesi demek. Yani, başımın sadece bir kısmını yıkayabiliyorum ve bunu düşünmek bile beni deli ediyor. Şu anda hiçbir banyo beni rahatlatamaz, anladın mı? Neden tenezzül edeyim?"

"Hayat öykünü anlat demedim. Sadece leş gibi kokuyorsun dedim."

"Eh, burada leş gibi bir kokuyu *nasıl* hissedebildiğini anlayamadım doğrusu, Bay Görgüsüz."

"Kabalık etme. Sen burada misafirsin."

"Neden? Sen de kabasın. Buna nihilizm değil, Brianlık derler. Bir şeylerden nefret *ediyormuşsun* gibi davranıyorsun."

Suratını asıp gitti (normal insanlar gibi surat astı, ama bunu daha canlı bir tavırla yaptı). Ertesi sabah kalktığımda, karşımdaki masada tuhaf bir alet duruyordu: Birisinin uzun, ince bir tele ilştirdiği sert bir fırça. Bir kedi oyuncağının bir parçası mıydı? Üstünde bir de not vardı: *Git de banyo yap.*

Brian'a söyleme ama fırça işe yaradı.

Brian benimle konuşmaya başladıktan günler sonra, o hayvanları beslerken ve kulübeler ve kafeslerdeki şeyleri temizlerken, saatlerce peşine takıldım. Rutinini öğrenirsem, yapacak başka bir işim olur diye düşündüm ama yemleri kepçeyle almaya çalışırken kepçeyi elimden kap-tı. "Bunlar benim hayvanlarım. Onlarla ben ilgilenirim."

Bir şeylerle ilgilenmekten konu açılmışken... Sen ve Auburn-Stache hayatımın amacını önemsemiyor olabi-lirsiniz. Ben de önemsemiyorum, ama alışkanlıklar hâlâ vampir gibi.

"Bridget, senin yufka yürekli olduğunu biliyor mu? Hey, yakında ona kalbini geri verecek miyiz? Annen bu durum-dan haberdar mı? Geçenlerde *blender*'ı kullandığında, az kalsın ona kalp *smoothi*lerinden söz edecektim."

"Annemin ilgilediği tek şey, babamın bizi terk ettiğın-den asla söz edilmemesi. Bridget konusunda da eyleme geçeceğim." Kendisini yatak odasına kapattı. *Herhalde video oyunu oynuyor*, diye düşündüm. Başımın üstün-deki tavanda kıvılcımlar saçan elektriği görebiliyordum.

Yastık kılıflarımı dikmeyi tamamladım. Annem dikiş nakış ve süslemeler konusunda daha becerikliydi, ama dikiğim susamuru biçimli yastık kılıfı gayet iyi olmuştu. Şimdi ne yapacaktım?

Ocak ayının sonunda, bir gün evi tepeden tırnağa ye-niden düzenledim çünkü gözlerimde toz ve çapaklarla, kulağımı kim bilir kaçınıcı kere dilediği gibi yalayan bir

kertenkeleyle uyanmış, *Bunun tankı ya da akvaryumu nerede*, diye düşünmüştüm. Belki de sadece sana zehirli sarmaşıklardan söz ettiğim için yapmıştım bunu. (Çaydanlık mı elektrikli su ısıtıcısı mı olmak istersin, Moritz?) Rafları düzenlerken kendimi kaybetmişim.

O gün, içime bir sürü tuhaf şey çekmişim ve mutfaktaki lavabonun altındaki dolapta duran cam şişe koleksiyonu dikkatimi dağıtmıştı, çünkü bunlar farklı boyutlardaydı. Bunları hemen alıp ters çevirerek ve kırık bir sandalye iskelesine sıkıştırarak bir *glockenspiel* yaptım. Bir tokmak yerine bir kaşık kullandım ve şişeleri akortlayamadım. Bu da evi temizlemeye geri döndürecek kadar benim canımı sıktı.

Her şey için köpeklerin ulaşamayacağı yerler bulmak zor oldu. Kertenkeleleri onlara ait olduğunu düşündüğüm kafeslere tıktım. Sürgüleri çekerken kendimi biraz suçlu hissettim.

“Burası daha güvenli. İnanın ki öyle.”

Halıdaki köpek mamalarını temizlemek ve ön kapıdan dışarı süpürmek için elimden geleni yaptım. Bulaşık deterjanı ve suyla hemen hemen her şeyi yıkadım ve sonuç gayet iyi olmuş gibiydi.

Bayan Arana derin uykusundan uyandığında, sadece kulak tıkaçlarını çıkardı ve oturma odasının tek duvarının önüne dizdiğim teraryumlara bakakaldı. Hava alabilsinler diye pencerenin yanına dizmişim onları: hayvanlarla dolu kocaman bir duvar.

“Evcil hayvan mağazası.” Rengini unutmuş gibi şaşkınlıkla haliya baktı.

“Giriş ücreti!”

“Haliyi süpürmüşsün. Neden elektrikli süpürgeyle almadın?”

“Elektrikli süpürge mi? Maddenin yokluğunda olduğu gibi mi?”

Kahkahası omuzlarını sarsarak başladı ve her yerine yayıldı.

Bana hemen patates püresi hazırlarken, işyerinde olanları anlatmaya koyuldu, ama o sırada kendi mutfağında kaybolmuş gibiydi. Muhtemelen, tabaklarının arasındaki tıslayan yaratıkları atması gerektiği içindi!

Brian eve geldiğinde sadece, “Odama girmedin, değil mi?” diye sordu.

“Hayır.” Koltuktan kalktığı gün, odasına girip balık kavanozunun boş olduğunu fark etmiştim. Kalbini yanımda, büyük bir ihtimalle sırt çantasında taşıyordu. Ya da yemeğini koyduğu kahverengi kesekâğıtlarında.

Bayan Arana işe gitmeden önce bana sarıldı.

Ama o gittikten sonra, ev bana çok boş geldi. *Mutter-seelenallein*. Bütün sürgüleri tekrar açtım.

Brian aşağı kata gelip de kertenkelelerin birbirini ezdiğini görünce bağırdı. “Tanrım! Git de bir şeyler yap!”

“Bridget’ı ne zaman ziyaret edebiliriz?”

Bunu duyunca, tekrar üst kata çıktı.

Bunları iki hafta daha yaşadıktan sonra, Bayan Arana’nın bile canına tak etti.

Böylece, düne kadar geldim, Moritz.

Bayan Arana üstünde Doktor Seuss desenleri olan tulumuyla koltuğa çökmüş, kahve içerek ayılmaya çalışırken, o korkunç İsveç tarzı kutu mobilyası olan fiskos masasının ayaklarını şık, spiral motifli sütunlara dönüştürmeye çalıştım. Ayaklarını masaya koyduğunda, ön cebinde *Çoraplı Tilki* kitabı olduğunu gördüm.

"Ollie, evimde bir 'müzisyen, hayvan bakıcısı, hizmetçi, dekoratör' olması hoşuma gidiyor, ama senin artık dışarı daha çok çıkman gerek."

"Ama Auburn-Stache geri gelir diye burada olmam gerek."

"Mesele bu zaten, tatlım: Doktorun dün beni aradı ve..."

Az kalsın, İsveç çakısıyla kendimi kesecektim. "Ne yaptı?"

"Dur, lafımı bitireyim. Bir süre daha meşgul olduğunu söyledi. Bu arada, senin burada kalmandan dolayı bizim açımızdan hiçbir sorun yok. Bu coşkulu halin hoşuma gidiyor. Ama sürekli olarak evde..."

"İşi neymiş?"

"Söylemedi. Canım, dikkat et. O tür bir masa ancak o kadar üzüm bağı motifli kaldırır."

Masayı kazımaya devam ettim. "O halde, burada mı kalacağım?"

"Ortada kalmış biri için her zaman yerimiz var."

Doğruydı. Ama bir süre sonra, bu ortada kalmış canlılara çok iyi bakamamaya başlıyordu. İşi vardı ve bazen köpekler kulübelerinden fırlıyordu veya bir aylık bir kedi yavrusunu bir yastığın altında buluyorduk...

"Ollie, dur!"

Sunta masanın ayağı ikiye ayrıldı ve masa Bayan Arana'yı koltuktan düşürmeye ramak kala yana devrildi. Bayan Arana ayağa kalkıp ellerini beline koydu. Kahvesi üstüne dökülmüştü. "Yeter! Artık evde durmayacaksın!"

"Gitmemi mi istiyorsunuz?"

"Öyle demedim."

"Ama evde duramazsam, başka ne yapabilirim?"

"Bu belli değil mi? Okula git."

Ağzım açık kaldı. Hayır, ta yere kadar hızla düştü. Bir şelale gibi yere aktı.

Bariz nedenlerden dolayı itiraz ettim.

"Otobüse ne olduğunu biliyorsunuz! Okulu havaya uçururum!"

"Tatlım, yeteri kadar yas tuttun." Bayan Arana ayak-kabılığı karıştırdı. "Artık o kapkara giysiyi çıkarıp hayata geri dönme vakti geldi!"

"Ama daha önce hiç okula gitmedim!"

"Sen çok zekisin. Oturma odasının tavanındaki o takımyıldızları sen çizmedin mi?"

"Evet ama onlar sadece ocak ayının son haftası için. Üstelik sadece bu yarımküre için! Hazirandan aralığa kadar olan çizelgeleri bilmiyorum bile! Alay konusu olacağım!"

Hafifçe güldü. "Sadece burada olabilirsin, Ollie."

"Ya berem? İnsanlar bir gangster olduğumu düşünecekler!"

"O konuyu düşündüm."

"Ama..."

Ayakkabıların altından gri renkli bir şey çıkardı. Auburn-Stache bana annemin yaptığı bereyi veriyor gibiydi.

"Seni ne kadar süredir tanıyorum, Ollie?"

"Üç ay bile olmadı! O yüzden..."

"Dur." Bayan Arana gri şeyin tozlarını veya kirlerini silkeleyerek mutfığa girerken peşine takıldım. "Babacığım eskiden bir adamın kişiliğini ayakkabılarını nasıl bağladığına bakarak anlayabileceğini söylerdi."

"Babam ayakkabılarını bağlayamazdı *bile*. Lanetliyim."

"Benim babacığım salağın tekiydi. Bir adamın boyunun ölçüsünü nasıl anlarsın biliyor musun?"

"Bir mezurayla mı?"

"Hah! Hayır. Bak, iyi kalpli insanlar zamanlarının yüzde doksanını iyi olmadıkları konusunda endişelenerek geçirirler. Şimdi, otur şuraya."

"Yedi yaşıma kadar cırt cırtlı ayakkabılar giydim." Du-dağımı ısırip masaya oturdum, altımda bir şey cıyaklayınca, bir kedi yavrusunu aşağı itmek zorunda kaldım. "Cırt cırtın 1948'e kadar icat edilmediğini ve uzay çağı teknolojisi gibi bir şey olduğunu biliyor muydunuz? Çok yeni bir şeydi! İsveçli bir adam tarafından..."

"Oliver, okula gideceksin. Bir dene bakalım." Gri renkli sırt çantasını omuzlarıma geçirdi ve geri doğru bir adım atıp bana baktı. "Brian'ın eskilerinden biri. Totoro suratını boş ver. Eskiden Japon animelerine bayılırdı."

"Bir şeyleri gerçekten sevdiği bir döneme ait olmalı."

Bayan Arana'nın keyfi bir anda kaçışverdi. Arkasını

döndü ve bir adamı tuvalette gördüğüne dair bir espri yaptı. Sırtımda o sırt çantasıyla öylece kalakaldım.

Tam çıkaracaktım ama rol yapmak kolaydı. İçine ders kitapları dolduruyormuşum gibi yapmak yani. Belki de gizlice telefonumu da koyardım. Diğer çocuklar gibi. Sırt çantasını çıkarmadan oturma odasına gittim. Bridget'in defterini diğerlerinin arasından alıp çantama koydum. Çantanın fermuarının kapanış sesi bile beni biraz olsun gülümsetti.

Yani, düşünsene. Ben ve okula gitmek. Ben, Moritz.

Belki de kimseye zarar vermezdim.

Koridorun kapısı açılıp kapandı. Brian oturma odasına girdi, sırtımdaki eski çantasına baktı ve küfretti. "Asla."

Elinde her zamanki kabarık kesekâğıdı vardı. "İçinde ne var?"

"Ne olduğunu merak etme. Sence bu gerçekten de iyi bir fikir mi? Yani, *cidden*?"

Buna yanıt vermek istemedim. "Bridget'a ne zaman gideceğiz?"

"Onu görmek istiyorsan sen git. Seni hiç durdurmadım."

"Kalbi geri alması için onu ikna edecek kişi ben değilim." Çantanın kayışlarını ayarladım. *Aptal*. "Oraya nasıl gideceğimi bilmiyorum."

"Elektro çocuk bir harita bile okuyamıyor herhalde."

"Aslında, okuyamıyorum," dedim sırtıtarak.

"Dışarı çıkmaya korkuyorsun, ama okula mı gitmek istiyorsun?"

"Sırf sen bütün derslerinden kalıyorsun diye ben de kalacağım diye bir kural yok."

"Evet, sınıflarını havaya uçurmazsın. Sadece jeneratörler patlar, değil mi?"

Dikkatle ona baktım. "Bunu sürekli olarak yanında taşıyorsan, neden Bridget'ta değil? Sevgililer Günü geldi. Bir kalp vermek için kusursuz bir gün."

"Umarım seninle otobüse binmemi beklemiyorsundur."

"Okula koşarak gidebilirsin," dedim suratımın kızardığını hissederek. "Ama on seneni alır, çok hımbılsın."

"Hımbıl mıyım? Sen insanlara hakaret etmeyi bile bilmiyorsun. Hangi taşın altında yaşıadıysan oraya geri dön."

"Bir ocak sürgüsüne benzeyen kişi ben değilim."

"Dört yaşında falan mısın? Çok vasat bir espriydi."

"O halde, neden sinirleniyorsun? Hem aptal suratın aptal saçlarınla çok uyumlu."

"Siktir gıt, teşekkürler," dedi Brian odadan çıkarken. Bayan Arana o sırada içeri girdi. Brian giderken arkasından bağırdı, ama onun küfretmesini dinlemek için orada beklemedim. Koridordan ön kapıya gittim ve ışık yanıp söndü mü diye düşünmemeye çalıştım.

Kapıyı açtığımda, birisi elini kaldırmış kapıyı çalmak üzereydi.

Öyküyü bu heyecanlı noktada kesersem belki bana derhal yazmak istersin. O yüzden, burada bitiriyorum, Moritz.

Umarım kendini daha iyi hissedersin. Sakın bana ölmek üzere olduğunu söyleme. Sadece bana yaz, tamam mı?

Yirmi Dördüncü Bölüm

kameriye

Tamam. Senin sessizliğin benim korkunç hızımla ilgiliymiş, bir yerlerde ölmüyormuşsun gibi davranacağım, Moritz. Kesin olarak bildiğim tek şey ne mi? Bana bir atom bombası gibi bir mektup yazıp duygulokasyonundan ve kulak ağrıyla ilgili rahatsızlıktan söz ettin ve senden bir daha çıt çıkmadı.

Tamam, ikimiz de sessizlikten nefret ediyoruz.

Al bakalım. İkimiz için de bağıríyorum!

Bayan Arana'nın evinin basamaklarında şöyle oldu:

"Hah!" dedi adam. "Seni burada göreceğimi biliyordum."

Adamın kim olduğunu ancak birkaç saniye sonra anlayabildim. Uzun boyluydu. Tuhaf, kırık bir dişi vardı.

Gülümsemesi neredeyse kusursuzdu ama altdünyağına kesici dişlerinden biri sarkıyordu. Gözlerine bakınca kim olduğunu anladım. Daha önce yüzünde bir maske vardı.

Hastanedeki mavi gözlü doktordu bu.

“Wharton.” Elini uzattı ama ona dokunursam ne olacağından emin değilmiş gibi gerildiğini fark ettim. “Bir yere mi gidiyorsun, Kilimanjaro?”

“Kötü bir lakap. Evet, öfkeyle dışarı fırlıyordum.”

Sırtımda zıplayan sırt çantasıyla kolunun altından geçtim ve buzlu kaldırımda parmak uçlarımda yürüdüm. Arkamdan seslendi. Ama yine o aç bakışını görürüm diye ben de arkama dönüp ona bakmadım.

Tanrım, dışarıda hava mis gibiydi, Moritz. Dünya bir oksijen maskesiymiş, beni sersemletiyormuş gibi hissettirdi. Karlar gözlerime ışık vurmasına neden oluyordu. Ayda yürüyor gibiydim.

Mahallede ön bahçelerinde kardan adam yapan birkaç çocuğun yanından geçtim. Yaşlı bir adam garaj yolunda bir bahçe sandalyesine oturmuş, üstünde kar pantolonuyla insanları izliyordu. Biri yağmış olan karları boş yere kütürüyordu.

Bridget’in evi uzakta olamazdı. Oraya kesinlikle yürüyebilirdim, sorun olmayacaktı.

Bir saat kadar boş arsaların etrafında amaçsızca dolaştıktan ve parmaklarım iğneler batıyormuş gibi donduktan sonra, iyimser davrandığımı fark ettim. Ormanda yaşarken, asla ama asla kaybolmazdım. Bazı şeyler bana büyük ipuçları verirdi: Derenin yanındaki yeşilliklere git, sonra devrik huş ağacının oradaki kırmızı çamdan sola sap ve araba yolunu karşında görürsün. Ama burada yolumu bu-

labileceğim işaretler yoktu. Nereye baksam, ev klonları geceye karlıların bulanıklaştırdığı elektrik pusunu yayıyordu.

Arabalar arkamdan her yaklaştığında, kaldırımın en uzak köşesine gidiyordum. Birisinin durup, "Elektrikleri kesen hergele bu! Lanet olsun!" diye bağırmasını bekliyordum. Böyle bir şey olursa ne yapacağımı bilemiyordum.

Beremi kesinlikle çıkarmadım. Hiç çıkarmadım. Sene-lerce salak kafamı güvende tutan şey üçgen biçimli bir kulübenin sivri çatısıydı, Moritz. Sonra da sıra sıra ağaçlar, elektrikli bir çit ve bir elektrik kablosu. Bir anda ormandan çıkıp yeni bir çatıya ihtiyaç duymadan dünyaya atılabileceğimi düşünmek aptallıktı. Şimdi bir tek berem varsa, bunu çıkarmayacaktım. Sırf dünyaya atıldım diye bir yanımla her zaman bir münzevi olarak kalmayacak değildi ya.

En sonunda, aptal telefon kulübesinin silüetini gördüm. O ve köşedeki bir iki ev tamamıyla karanlıktı: Sebep olduğum olaydan sonra, boş evlerin elektrik panoları tamir edilmemişti. Beremi biraz daha aşağı çektim.

Sonra, doğru sokağa vardığımı fark ettim. Brian'ı gördüğüm dur tabelası gözüme çarptı. Ve... Ev oradaydı!

Karlı kaldırımdan tertemiz verandaya ilerledim. Elimi ön kapıya uzattım. Tam o sırada, biri kapıyı açtı. Sarı saçlı küçük bir kızdı. Üstünde minnacık bir smokin ve şık bir papyon vardı. Aniden durduğunda, ayaklarından tık diye bir ses çıktı.

Tuhaf şartlar altında tuhaf karşılaşmalar olabiliyor, Moritz.

"Baba! Biri geldi!"

"Özür dilerim. Yanlış eve gelmişim. Bridget'ı arıyordum." Arkamı döndüm ama kız tap dansı ayakkabılarını tıklatarak peşimden geldi.

"Seni hatırladım! Benimle birlikte ambulanstaydın! Ben Tricia."

Durdum. Ayaklarımın altındaki karlar ses çıkardı. "Ben Oliver. Herkes bana Ollie der." Kolundaki ateli fark ettim. "Şey, bak. Dinle. Çok özür dilerim."

Hastanedeki bekleme odasında gördüğüm çilli adam arkasından geldi. Kollarında spor çantalar vardı. "Resitale geç kalacağız! Baban çoktan... Aa, merhaba. Kim bu, Tricia?"

"Benimle birlikte ambulanstaydın!"

Adamın ifadesi yumuşadı. "Umarım iyisindir."

"Evet, iyiyim."

"Yakınlarda mı oturuyorsun? Bir akşam ailenle yemeğe gelmelisin."

"Olur. Tabii."

"Bridget'ı arıyormuş."

"Sokağın karşısında." Adam diğer tarafı işaret etti. "Onu genellikle bu saatlerde koşarken bulabilirsin. İstersen bizim kameriyede bekleyebilirsin."

"Resitale gelebilirsin. Dans edemiyorum ama kostüm giymeme yine de izin verdiler."

"Harika bir kostüm."

"Seninle tanıştığıma sevindim," dedi babası.

Arabaya doluştular ve gitmeden önce el salladılar. Acaba her şeyi itiraf etse miydim, diye düşündüm. Ama "idare" ediyorlardı. Bazen insanların bir şeyleri bilmemesi onları daha mutlu ediyor, Moritz. Belki de Auburn-Stache'nin beni yetiştirirken aşıladığı mantık da budur.

Kameriyeye geçip beklemeye başladım.

Bridget geldiğinde biraz kar serpiştirmişti. Üstünde üşümesini engelleyecek kadar giysi yoktu: koşu şortu, uzun kollu bir tişört ve saçlarını geride tutan bir saç bandı. Evin önünden adeta bir makine gibi koşarak geçti. Sokak lambaları onu sarıya boyadı.

Salak gibi hissederek ona seslendim, ama beni şaşırtarak yavaşılamadı... Durup dengesini sağlamaya çalıştı.

"Şey, selam. Seni görmek güzel!"

"Öyle mi," dedi.

"Şey, seninle biraz konuşmak istiyordum. Ama ben bir şeyleri patlatmayayım diye yoldan uzaklaşsak iyi olabilir."

"Gülümsüyorsun," dedi. "Ama mutlu değilsin."

"Evet, öyle sanırım." Bridget hep gerçekleri söylerdi. "Sana bir şey getirdim. Sevgililer Günü hediyesi."

"İstemiyorum. Bunu her gün Brian'a söylüyorum." Beni kendi evinin ön basamaklarına götürdü. Oturmamı söylemedi, ama yine de oturdum. Hem insan üşüdüğünde bedenini derli toplu tutması daha iyi olduğu hem de onunla ciddi ciddi konuşmak istediğim için.

"Kalbin değil." Sırt çantasını çıkardım ve defteri aldım. "Öykün. Okumak çok da hoşuma gitmedi. Bir sürü şeyi atlamışsın. Keşke bir bölümünü kalbin içindeyken yazmış olsaydın. Eminim ki o zaman muhteşem bir..."

"Konuşmayı kesebilirsin."

"İzin verdiğin için teşekkürler. Ama şunu sormak istiyordum: Yazmanın iyileştirici bir etkisi olduğunu biliyorum, ama

bir şey hissetmeyen kişiler için bu durum geçerli değil. Oturup düşünecek çok vaktim oldu ve bunu neden bana yazdığını merak ettim.”

Bir surat ifadesi gibi bir şey mi görmüştüm?

“Tamam, peki. İkinci soru: Neden hayatımı kurtardın?”

“Kalbimin sende olduğunu biliyordum.”

“Aha! İşte, beni rahatsız eden konu buydu! Kalbin *ben-de* değildi: *Brian*’daydı. Kalbinin nerede olduğunu her zaman biliyorsan, *Brian*’ı kurtarman gerekirdi. Hem kalbin konusunda ‘umursamaz’ davranıyordun. Neden onu kurtarmak istedin ki? Son olarak, ambulansı kısa devreye uğratmayayım diye beni *bayılttın*.” Ellerimi ovuşturdum, lastik avuçlarım birbirine yapıştı. “Demek etrafındaki insanları umursuyorsun.”

Omuzlarını silkti.

“Belki de kalbini çıkardığında, hislerin kaybolmuyor. Belki de sadece farklı hissediyorsundur. Kendine has bir şekilde yani.”

“Seni hiç ilgilendirmez.”

“Doğru, haklısın.”

Bridget uzunca bir süre, sessizce bana baktı. “Dışarı çıktın. *Brian*’ın evinden kaçtın.”

Elimi sallayıp ayağa kalktım. “Dolaşmaya çıktım diyelim. Ben arada sırada dolaşırım. Kaçan sensin. Bilmiyorum ki... Belki günün birinde birinin seni yakalamasına izin verirsin.”

Gözlerini kırptırdı. “Şiirsel saçmalıklar.”

Güldüm. “Evet, çok kötüydü. Kimse on beş yaşına kadar ormandan çıkmamış birinden tavsiye almamalı.”

Annem tuğladan örülmüş bir duvarla konuşmak gibi derdi. Ya da konuşmamak gibi.

Çünkü Bridget bunu duyunca, "Ormandan ayrılmadığın için dünyayı hiç görmedin. Ama benim hiç annem olmadı. Hepimizin eksiklikleri var," dedi.

"Sen... beni daha iyi hissettirmeye mi çalışıyorsun? Sen?"

"Sadece gerçekleri söylüyorum."

"*Sahi mi?*" Bana kendisini geri plana itiyormuş gibi geldi ve bana birini hatırlattı. "Hey, Arthur'u tanıyor musun? Tebeşir kemikli çocuk hanı?"

Omuzlarını silkti. "Onunla tanıştım. Taşınırken birkaç kere gördüm."

Sırtmam gerçek oldu. "Onunla konuşuyor musun? Mektuplarına yanıt veriyor mu?"

"Onunla konuşmuyorum."

Şaşkınlıkla ona baktım. "Bizim gibi çocukların hiçbirleriyle konuşmuyor musun? *Blunderkid*'lerle yani."

"Başkalarıyla konuşmam."

"Evet ama onlar *diğer* kişiler. Biz ucubelerin birlik olması gerek!"

"Hayır." Dik dik baktı. "Başkalarıyla konuşmam. Sen de hâlâ diğerlerinden birisin."

Ona sadece boş boş bakabildim, çünkü Bridget bir şekilde bariz, gerçek ve doğru bir şeye parmak basmış gibiydi. Tıpkı Arthur'un bana trende söylediği, sürekli olarak gözden kaçırdığım bir şeyi. Hâlâ bunu düşünüyorum, Mo.

O anda ensemde bir titreşim hissettim. Bir araba yaklaşıyordu. Arabadan aksırık tıksırık seslerine benzeyen

bir gürültü çıktı. *Bir itfaiye geliyor olabilir*, diye düşündüm ama değildi. Bir kar arabasının kapkara pusu evin tam önünde durdu ve Wharton pencereden bana baktı.

"Kilimanjaro! Lütfen, arabaya bin."

"Yok, teşekkürler, Garip McGee. Şu motoruna bir bak-tır. Çok duman çıkarıyor."

Gözleri irileşti. "Öyle mi?"

"Evet, öyle."

"Hayır, yani bunu görebiliyor musun demek istemiş-tim. Nasıl? Neye benziyor?" Kaldırımında yürümeye başla-dım. Yanımdan ilerledi. "Çözülmemiş bir gizem!"

Birisi Wharton'ın yanındaki koltuktan bana doğru eğil-di. "Arabaya bin, tatlım!" Bayan Arana'ydı bu. Çileden çıkmış hali arka koltuğa binmeme neden oldu. Uzakla-şırken Bridget'a el salladım.

Elini kaldırdı, Moritz.

Arabanın elektrik pusu arasında gözlerimi kıstım.

"Çekil burnumun dibinden," dedi Brian.

"Bridget ciddi ciddi el salladı. Neden 'merhaba' de-medin?"

Yine surat asıyordu. Kesinlikle pencereden Bridget'ın evine bakmıyordu. "Siktir git."

"Brian! Hemen özür dile!"

Ellerimi kaldırdım. "Bana iyilik yapma."

Brian gözlerini devirdi. Galiba. Pus yüzünden görmek zor hale gelmişti.

"Merak etme."

"Siz ikiniz güzel güzel anlaşmaya başlayın. Yakında sı-nıf arkadaşısı olacaksınız."

Sakin ol aptal kalp.

"Brian bana okulu havaya uçurabileceğimi söyledi. Haklı olabilir," dedim. "Hem bir de elimde hiç belge yok. İsimsiz biriyim."

"Ben bu yüzden buradayım," dedi Wharton.

"İnsanlara sadece reçete yazan doktorlara ne oldu?"

Brian omzuma vurdu. Sert bir şekilde vurmadı, ama beni şaşırttı. "Kes sesini ve teşekkür et."

Aranaların evi artık teraryum duvarı yüzünden göze çarpıyordu. Camda ağır ağır sürünen yılanlar ve sessiz kertenkeleler vardı. *Tearslaughter*'ın tam tersiydi.

Doktor Wharton çantasını da getirmişti. İçinde Okul Şaşkınlığı isimli bir programla ilgili broşürler vardı. Evet, çok kötü bir sözcük oyunu. Okul Şaşkınlığı programı hasta olan çocukların katıldığı bir tür öğrenci değişim programı. Cidden.

Yani, bu programa dahil olan bir doktor sponsorun oluyor ve sağlığını takip ediyor. Bu doktor ölümcül hasta olan çocukların sıra dışı saatlerde sınıflara girmesini sağlamak için okullarla birlikte çalışıyor. Onlara normal okul hayatı yaşamaları için bir fırsat sunuyor. Çocukların kesintisiz olarak aylarca eyalet dışındaki hastanelere gitmesi gerektiğinde, programa dahil olan yerel okullara gitmesini sağlıyor. Ciğerleri sökölürcesine öksürmediklerinde gidebiliyorlar ve telafi ödevleri yapmaları da gerekmiyor. (Bunu ince düşünerek söylemiyorum.)

“Ölümcül bir hastalığım varmış gibi mi davranmamı istiyorsunuz? Ahlakî açıdan yanlış olmaz mı?”

Oturma odasına geçtik. Doktor Wharton devrik fiskos masasıyla ilgili bir şey demedi, ama tiksiniş sürüngelelerinden biraz rahatsız olmuş gibiydi. Francois isimli tarantulayı tutmak isteyip istemediğini sordum. Ben daha soru işaretini vurgulayamadan, “Hayır,” dedi. Brian konuşmayı dinlemek için yanımızda kalmadı, suratını iyice asıp yurkardı.

“Diğer çocukla aynı okul deneyimini yaşayamayan çocuklara özel bir program. Onlara göre, sen bu tanıma uyuyorsun, tatlım.”

Wharton bana baktı. Ben de ona.

“Bundan sizin çıkarınız ne?”

Wharton parıldayan kesik dişini göstererek gülümsekti. “Sana sponsor olursam, iki haftada bir muayene olacaksın. Elektriğe karşı hassasiyetini dilediğim gibi test etmeme izin vereceksin.”

Kaşlarımı kaldırdım. “Bu adamdan çılgın bilimadamı titreşimleri alan var mı? Okula gitmem bana iğneler saplamanız anlamına gelecekse, bir çocuk suçlu olarak kalırım daha iyi. Teşekkürler.”

Wharton’ın gözlerinin arasında ince bir çizgi belirdi. “Ama daha iyiye gitmek istemiyor musun?”

“Harikaliği tedavi edemezsiniz.” Yumruklarımı sıktım.

“Tedavi demedim. *Daha iyiye gitme* dedim. Daha kontrollü olmak. Bunlar sana cazip gelmiyor mu?”

Beni neredeyse tavluyacaktı. “Bunların mümkün olması için yöntemler olsaydı, Doktor Auburn-Stache çoktan uygulardı.”

Wharton öne eğildi. "Daha iyiye gitmeyi istediğinden emin misin? Şu senin doktor... Onun deney yapan kişi olmadığını nereden biliyorsun?"

"Yapmadı." Hastanede saptığı iğneyi düşündüm.

Sandalyemin kolunun yanındaki lambanın ışığı titredi. Wharton bir şey demedi ama bunu kesinlikle fark etti.

Çok geçmeden, Bayan Arana onu kapıya götürdü. "Sizi önümüzdeki haftaya kadar haberdar ederiz," dedi. Şaşkınlıkla koridorda kalakaldım. Arabada bana ne yapacağını söylemedi. Mutfağa giderken kolumu hafifçe sıktı.

"Selam." Başımı kaldırdım. Brian merdivenlere oturmuş, kucağında şişko bir benekli kedi olan Nyanko-Senpai'yle birlikte trabzanların arasından bana bakıyordu. "Bridget sana ne dedi?"

"Ona kalbini geri vermeye çalıştığını söyleyebilirdin. Her gün mü?"

"Bugün öğlen vermeye çalıştım. Bana kalbini kullanarak bir yemek savaşı başlatacağını söyledi."

Elimde olmadan güldüm. "Bunu söylemiş *olamaz*."

"Evet. Konuşmuyoruz bile. Birlikte yemek yemiyoruz. Berbat ettim, her zaman her şeyi berbat ediyorum."

"Bir şey daha var. Bence sen onunla arkadaş olduktan sonra, hayatını yine umursamaya başladı."

Merdivenler biraz gıcırdadı, Nyanko dizlerinden aşağı atladı. "Neyse."

"Bence onu yakalamalısın. Pes etme."

"Konuşana bak. Bir eziğin seni okula gitmekten alıkoymasına izin vermemelisin."

Ne tür bir ezik kendisine ezik derdi? Eziğin... Tam tersi olan biri mi?

Sonraki birkaç günü bunu düşünmeden geçirdim. Ama aklıma hep son mektubun geldi. Şu "ölme" meselesini düşündüm. Bunu tükenmez kalemlerle o kadar çok daire içine aldım ki kâğıt delindi.

Dün gece akşam yemeğinde, Bayan Arana'ya Whar-ton'ın teklifini kabul etmek istediğimi söyledim. Tabağıma koymak üzere olduğu *burritoyu* kucağıma düşürdü. O bana sarılırken, sayıları üçle beş arasında değişen bir köpek sürüsü *burritoyu* mideye indirdi.

Bak, anne. Okula gideceğim.

Moritz, bencilliğim kazandı. Okula gitmeye karar verdim. İnsanlara zarar vermekten korkmadığım için değil... Bundan her zaman korkacağım. Ama belki de daha iyiye gitmek istiyorsam riski göze almam da gerekiyor. Özellikle de ölüyorsam? Okul Şaşkınlığı için kusursuz bir adaysam. (Uyuyamıyorum, Moritz.)

Şu ana dek, sırt çantamı tam on yedi kere doldurup boşalttım. Ellerimin titremesinin iyi bir yalanla alakalı olabileceğini hiç düşünmemiştim.

Umarım daha iyisindir. Umarım bunları yazmam ikimizi eşitleyecek kadar çok yazmanı sağlar.

Seni özledim.

~ Ollie

Yirmi Beşinci Bölüm

tavşan

Ollie! Sana bir kulak enfeksiyonu yüzünden sakat kaldım demedim mi?

Sabır!

Düşün: Hiçbir şey duymadan nasıl bir şey okuyabilirim? Sözlerin şifonyerimin üstünde birikti. Bunları anlayabilmenin tek yolu birinin parmağıyla kollarıma yazmasıydı. Sana yazamazdım. Kâğıdı göremiyordum. Bırak mektuplarını okumayı ve tuşları kör ellerle kullanmayı, bana bir şey bile okunamıyordu.

Yalnız olup olmadığımıdan emin bile olmadığım günler oldu. Babamın eli genellikle kolumdaydı. Bana kısa mesajları yazıyordu. Doktor tam olarak iyileşmeden önce durumun kötüye gidebileceğini söylemişti. Kulak zarımı kısa süre önce delmiş olabilirdim. Ciddi “yüzücü kulağı” durumu olabilirdi. Senin gibi olsaydım, bunlara gülerdim, Ollie. Bu sefer kimse beni boğmaya kalkışmadı!

Üçüncü gün, bilincimi yitirmiş bir halde uyandım. Hem görmek hem de işitmek için kulaklarıma bağlıyım ve bir enfeksiyon beni ikisinden de mahrum bıraktı. Denizdeki planktonlardan daha düşük bir seviyeye indim. Yataktan ancak parmak uçlarımı kullanarak kalkabildim. Babama seslendim. Beni yatağıma geri yatırmak için kalkana ve daha az zarar görmüş olan sol kulağıma hafif hafif bir şarkı mırıldanana dek orada olduğunu fark etmedim. Beni yatırdı ve koluma parmağıyla *Schlafen*, yani “uyu” diye yazdı. Bir de: *Ich bin hier*. “Buradayım.”

Bu bana Owen’ın orada olmayışını hatırlattı. Owen’ın muhtemelen koluma parmağıyla bir daha hiçbir şey yazmayacağını. Onu gayet öngörülebilir bir biçimde incittiğimi.

Bir şey sürünerek içimden çıkana dek güçlükle nefes almaya çalıştım: Üstümde eller hissettim. Titreşimler hissettim. Sonra, babam bana odadaki diğer hastanın benimle aynı anda güçlükle nefes almaya başladığını söyledi. Ondan sonra diğer yataklara hasta almadılar.

Babam dışında üç ziyaretçim oldu.

İlk olarak, Frau Pruwitt geldi. Tırnaklarını tanıyordum. Bana kendime iyi bakmamı söyledi. Öfkeyle koluma o artık orada çalışmıyor olsa bile kütüphaneye yardıma gitmem gerektiğini söyledi. Konuşacak halim bile yoktu.

İkincisi: Üçüncü gün, babamın işe gitmesi gerekti. Beni getiren çocuk okula gitmeyecek ve onun yerine yanımda kalacaktı. Günün ortasında, ayaklarını yatağa dayamasaydı

Klaus'un orada olduğunu anlamazdım bile. Talaş gibi kokmasa da.

Üçüncü ziyaretçi Klaus oradayken geldi. Dünyayı kulaklarım ile algılıyordum, ama hareketler de yardımcı oluyor. O, paladır küldür içeri girdiğinde, Klaus ayağa kalktı. Ziyaretçi kısa bir an için bileğimi tuttu. Belki biraz öfkeyle tuttu. Tanıdık bir eldi, bir kızın eliydi. Molly'ninki değildi. Son hastanede olduğumda orada bulunan bir kızdı. Onu unutabilir miydim?

Çizme sesleri duydum ve Fieke gitti.

En sonunda enfeksiyon hafiflemeye başladı. Kısa bir süre sonra, hastanenin duvarlarını görmeye başladım. Çatlaklardaki tozları. Gözlerimi açmışım gibi. Farklı yönlerde dilimi şıkladım. Kaybettiklerimi yeniden kazandığım için çok rahatladım. Her zaman sahip olacağımı varsaydığım şeyleri.

Klaus'un koridordan odaya doğru geldiğini duydum. Şifonyerdeki koruyucu gözlüğümü almaya çalıştım. Yere düşürünce küfrettim ve içeri girdiğinde ellerimle yüzümü örttüm.

“Klaus.”

Kaşlarını çattı. “Zahmet etme. Çılgınlık atarak kaçmaya-
cağım, yarasa çocuk. Ağzını açmadan söyleyeyim, ‘teşek-
kürler’ de deme.”

Ellerimi yatak örtüsünün üstünde kavuşturdum. “Teşek-
kür ederim.”

“Az önce ne dedim? Beni hiç dinlemiyorsun, Farber.”
Pencerenin pervazına yaslanıp kollarım göğsünde kavuştur-
du. “Sanırım, benden başka her şeyi dinlemekle meşgulsün.”

Evet der gibi başımı salladım.

Kaşlarını çatinca, alındaki çizgi derinleşti. “Of, bir kurban gibi davranma. Sahne arkası görevlisi olarak ne kadar kötüsün bir oyuncu olarak da bir o kadar kötüsün. Hissettiğin şeyleri kabullenip bunlarla uğraşsaydın, burnunu her *çektğinde* kendini ve bir avuç diğer insanı sakatlamazdın.”

Bu, senin diyebileceğin bir şeydi.

“Sen ben değilsin. Ne hissettiğimi hiçbir şekilde kontrol edemiyorum.”

“Sence başkaları edebiliyor mu?” Kaba bir kahkaha patlattı. “Sence sızlanıp duran gey bir çocuğa benden daha fazla ilgi gösteren bir kıza âşık olmak *hoşuma* mı gidiyor?”

Doğrudum. “Molly nerede? İşi var herhalde.”

“Bilmiyorum.” Omuzları yine gerildi.

“Doğru bir varsayım olabilir. Hep işi var.”

“Bilmiyorum,” diye homurdandı Klaus. “Temsilden beri okula gelmedi.”

Mektuplarını şifonyerime koydum. Babam onları benim için getirmişti. Bunların altında da Auburn-Stache’nin mektubu duruyordu ama ondan bunu getirmesini istememiştim.

“Gelmedi mi?”

“Bir şey oldu. Belki de bunu sen açıklayabilirsin. Ben hiçbir şey anlamadım.”

“Neydi, Klaus?” diye mırıldandığımı hatırlıyorum.

“Çıglıklar atmaya başladı. Ağzı kapalıyken çıgık atıyordu.”

Samimi arkadaşlarımı girişte bilinçsiz hale getirirken, Molly Beatrice rolü için oyunculuğunu döktürüyor ve deli

anne Çatlak Betty rolünü diğer oyuncularını gölgede bırakacak biçimde sergiliyordu. Gerilim arttı. İzleyicilerin halini düşünsene: Kendilerinden geçmiş, yırtık pırtık kotluklarında heyecanla öne eğilmişler.

“Molly öyle düşünmüyor,” dedi Klaus, “ama gerçekten de iyi bir oyuncu olabilir.”

Molly’nin o kendinden emin havasının ardındakileri görmüştü. İkinci ağzını da çoktan fark etmişti.

Oyunun doruk noktası geldi. Epileptik kız Ruth’u oynayan oyuncu, insanın kanını donduran bir çılgılık attı. Sahnenin ön tarafına geldi. İzleyiciler onun sahte tavşanın cansız bedenini tutuşunu ve yere düşürüp yığılışını izlediler.

“Hepsi senaryoda vardı. Kostümlü provaları gördüm. Beatrice’in geride oturması ve Ruth’un kriz geçirmesi gerekiyordu. Ama Molly ayağa kalktı.”

Molly öne doğru koştu. Tavşanı yerden aldı. Göğsüne bastırdı. Diğer oyuncular onun repliğini söylemesini beklediler. Bir şey demedi. Ruth’u oynayan oyuncu yerde kriz sahnesini uzattıkça uzattı. Molly ölü tavşana baktı.

“Çılgılık atmaya o zaman başladı,” dedi Klaus. “Kimse nereden çıktığını anlamadı.”

Çatı kırımlarını ve o muhteşem akustığı delip geçen bir çılgılık. Duvarları tırmalayan bir inleme. Molly sahneden kaçtı.

Klaus’un ekibi bir an için bekledi ve hemen perdeyi indirdi. İzleyiciler oyunun finalinin öyle olduğunu sandılar. Alkışlamaya başladılar. Çılgılıklar devam etti. Perdenin arkasından devam etti. Belki de bu izleyicileri ayakta alkışlamaya itti.

Çılgılık perdelerin arasından salondan kaçan Molly’yi iz-

ledi. Klaus peşinden gitti. Dışarıda bir ambulans bekliyordu. Girişte polisler vardı. Klaus bir yangın merdiveninden çıktı. Çığlık durmamış ama hafiflemişti. Sanki ağzın nefesi kesilmişti.

“Aslında, onu yakalayabilirdim. Ama bahçede acı veren bir hava akımı beni durdurdu. Acı dolu bir hava. Farber gibi. Seni dişi devin içinde bulduğum gece de aynı şeyi hissetmiştim. Bunu zamanla dışa vurmayı öğrenmen gerek.”

“Bu tür konularda uzmansın.”

Omuzlarını silkti. “Neyse onu söylüyorum. Hislerini bastırıyorsun.”

Ben de güldüm. “Bu kadar basit.”

“Gerçekten de *bu* kadar basit. Başkaları daha kötü şeylerle başa çıkıyor. Sen de çık.”

“Başkalarının arkadaşlarını etkisiz hale getirmek konusunda endişelenmesine gerek yok.”

“Bu sorunla başa çıkman için daha da büyük bir neden o zaman.” Klaus omuzlarını dikleştirdi. “Senin de Molly’nin de. Onu yakında göreğim. Ona gittiğimde, sen de geleceksin.”

Kulağımda yine bir parça körlük hissettim. Aklıma Auburn-Stache’nin mektubu geldi. Haftalarca gömdüğüm mektup. Var olmasını istemediğim bir mektup, Ollie.

“Onu nasıl bulacağız?”

“Nerede oturduğunu biliyorum.”

“Hakkında hiçbir şey bilmediğini söylemiştin!”

“Bana kendisiyle ilgili bir şeyler *anlatmasını* istediğimi söyledim. İyileş de gidip onu ziyaret edelim.” Tırnaklarını yemeye başlamıştı. Dibine kadar. “Umarım iyidir.”

Hastaneden taburcu olduktan sonra, babam eşyalarımı toparlamama yardım etti. Giysilerimi. Mektuplarımı şifonyerimden alıp sırt çantama koydu.

Nefesim kesildi. “Doktordan geleni at.”

Babam hepsini çantama koydu. “Olmaz.”

Okumuş olmalıydı, Ollie. Çantamı kapattı ve omzuna astı. Bastonumu alıp peşinden koridora çıktım. Sormamıştım ama Max’le Owen’ın gizemli düşüşünün hastanede sadece bir gece kalmalarına neden olduğunu söylemişlerdi. Onları aramam garipti. Orada olmadıklarını biliyordum. Kendimi ifade edemeyeceğimi de.

“Moritz,” dedi babam. “Bilirsin, sözcüklerle aram çok iyi değildir.”

Onaylayarak başımı salladım.

“Ama bu mektup... Belki bunu diğerleriyle de paylaşmak istersin.”

Babam az ve öz konuşur. Ama ağzından çıkan her sözcük düşünce içerir. Bunu özlemişim.

Bridget’in öyküsünün kopyası posta kutusunda idi. Ollie, bu öyküden ne anladım, biliyor musun? Bridget ölmeyi denemiş ama daha çok da yaşamaya çalışmış.

Senin için bir zafer. Lanet olasıca, güzel sen: O korkunç web sitesine girdim. Hangisi olduğunu biliyorsun. Şu kaçın-

dığım site. Senin sözlerin, babamınkiler ve Bridget'in kiler: İçime yeni bir heyecan saldı.

Dünyaya salınmasına yardım ettiğin foruma girdim, Ollie. Tuhaf bir biçimde, üç yüzden fazla oyuncu var. Üç yüz yabancı acıklı gerçekliğimin kurgusunu merak etmiş! Cidden, Oliver, ağlayabilirdim.

Aşk üçgenleriyle ilgili mesaj dizileri. Parmak uçlarından lazer ışınları fırlatan uçan çocuklar var. İlk önceleri kendimi bunun bir komedi olduğuna ikna etmekten başka bir şey yapmadım. Ama bir mesaj dizisi vardı ki Oliver.

Bilgisayarım bana bunu okurken, kulaklarım her şeyi aktaran kulaklıklara mihlandı. Benden ve yabancıların sözcüklerinden başka bir şey kalmadı.

Thorfinn isimli kullanıcıdan: *İsmim Jon. Reykjavik'te yaşıyorum. Bunun bir oyun olmadığını söylemek için buradayım. Ben bir laboratuvar da büyüdüm. Yara izlerim var. Beyaz duvarlar, resepsiyon masaları, gülümseyen doktorları hatırlıyorum. Onu da hatırlıyorum. Beni hatırlatacak bir sözcük "baykuş." Beni tanıyorsanız, özelden mesaj atın.*

Ona özelden bir mesaj yolladım: *Başını arkaya kadar çeviren çocuk musun?*

Yanıt hemen geldi (İzlanda zaman olarak Kreiszig'den sadece bir saat geride):

"Kimsin?"

Gözsüz canavar.

"Prens Moritz. Seni hatırlıyorum. Anneni de hatırlıyorum."

Blunderkinder'e söyleyecek bir şey bulamadım, Oliver. Sadece şöyle başlayabildim: *Annemin yaptıkları yüzünden sonsuza dek özür dileyebilirim...*

“Senden haber aldığıma sevindim. Yalnız olmadığımı bilmek güzel!”

Masamda hayretler içinde kaldım. Senden gelen sözcükler ve bizim gibi çocuklardan gelen sözcükler.

Oliver, ne kadar da aptalmışım.

Hissettiklerim üstünde hiçbir kontrolüm yok. Sadece o hislere nasıl tepki vereceğimi kontrol edebiliyorum. Kendi öykümü nasıl yazacağımı.

Bu kadar irin toplamak yeter.

Sırlar da yeter. Bu mektuba Auburn-Stache’nin bana yolladığı mektubu da ekliyorum. Daha önceden yollamadığım için lütfen beni affet.

Klaus’u aradım. “Molly’yi ne zaman görebiliriz?”

“Hafta sona ererken.”

“Bugün olmaz mı?”

“Dummkopf”. Okula gitmem gerek. Senin de dinlenmen gerekiyor.”

Telefonu kapatıp dizüstü bilgisayarı açtım: *Jon*.

Evet?

Bana nasıl bir profil oluşturacağımı anlatır mısın?

D!

* (Alm.) Mankafa.

Yirmi Altıncı Bölüm

kemikler

Moritz,

Sana yazıyorum çünkü Ollie'ye yazamıyorum, ama onun için (her zamanki gibi) çok endişeleniyorum. Ona bakan Jess Arana isimli hemşire bana iyi olup olmadığını haber veriyor, çünkü Ollie'yle doğrudan konuşmanın, onu fevri bir şey yapmaya iteceğinden korkuyorum. Sen de ben de Ollie'nin özellikle de dünyasının tehdit edildiğini düşündüğünde fevri davrandığını biliyoruz ve onu öyle gaddarca terk etmemin nedeni kesinlikle tehditkâr olması!

Moritz, ikinizin içinde senin daha olgun olduğunu söylersem, bana itiraz edeceğini sanmıyorum. İçin şüpheyle dolu olabilir, ama Ollie'nin sahip olmadığı bir öz farkındalığa sahipsin sen. Bu da güçlü bir özellik. Sen buna yaratıcılıktan yoksunluk diyorsun, ama bilgeliğin neye benzediğini biliyor olsaydım, buna bilgelik derdim.

Lütfen, burada sana yazdıklarımı ortak dostumuza iletme.

Bu mektubun geri kalanını okuduğunda, bunu neden rica ettiğimi anlayacaksın, Moritz.

Ollie'yi Ohio'da yalnız bırakmak zorunda kaldım. Keşke yapmak istediğim son şeyin onu terk etmek olduğunu anlayabilseydi. Annesiyle ormanda olsun, hastanede olsun, onu yalnız bırakmaktan her zaman nefret ettim.

Dürüstlüğe gelince, seneler süren bir yanlış tedaviden sorumluyum. Umutlarımın birçoğu Ollie'nin annesinin dikkatli davranması yüzünden yıkıldı. Meredith, Ollie'nin herkesten uzak kalarak mutlu olacağını düşünüyordu. Ama bir yandan da onun isteği üstüne Ollie'nin sana mektup yazmasına razı geldim. Elektronik bir kalbin olduğu için, onun ormandan asla çıkmayacağını düşündük. Onu gerçek dünyayla baştan çıkarmayacağını varsaydım, çünkü bu dünyadan nefret ediyordun. Benim açımdan çıkarıcı bir davranıştı. Acaba hiçbir plan bu kadar ters tepmiş midir?

Seninle konuşmaya başladıktan sonra, Ollie evinden ayrılmaktan başka bir şeyin hayalini kuramaz oldu.

Bu noktada, sana biraz ayrıntı vermem gerekebilir.

Beau Takahiro üniversitedeki profesörlerimden biriydi. Kızının beklenmedik ölümünden sonra, inisiyatif çocuklarından birine koruyucu annelik yapmayı düşünür mü diye sordum. Tek bir şartla kabul etti: Çocuğun annesinden ziyade büyükannesi olmak istiyordu. “Dramı atla, doğrudan bilgelige geç,” dedi.

Bu çocuğu hatırlayıp hatırlamadığından veya bu mektup

sana ulaşana dek Ollie'nin onun hakkında sana yazıp yazmadığından emin değilim... Arthur kırılğan kemiklerine ve yenileyici becerisine rağmen normal sayılır. Dizkapaklarını kaldırımlarda kıldığı ve dakikalar sonra yine seksek oynadığı çok olmuştur. Bu çocuğun dişlerini lolipop yerken kıldığına, bir an için o dişleri yerinde tutup yine şekeri ısırdığına şahit oldum.

Arthur mucizevi ve tabii ki lanetli. Herkesten çok sen bilirsin ki annenin... ve bizlerin çocuklarının her zaman bir bedeli olmuştur. Arthur doğduğundan beri bu şekilde acı çekti.

Beau beni biz Şikago'dan ayrıldıktan sonra aradan daha bir gün bile geçmeden aradığında, Arthur'un bir yerini kıldığını düşünmüştüm. Ama Beau rahatsızlığının Arthur'u o güne dek görmediği biçimde etkilediği konusunda ısrar etti. Kusma krizleri geçirdiğini, aniden saçlarının dökülmeye başladığını ve teninde yanıklar oluştuğunu anlattı.

Sonra, telefonu Arthur'a verdi. Derhal bir tuhaflık olduğunu anladım. Bana merhaba dediğinde, sesi çatlak çıkıyordu. Ona Beau'nun aşırı tepki mi verdiğini sorduğumda, her zamanki gibi gülmesi yerine bir korku öyküsü dinledim.

Anlaşılan Arthur bir tornavidayı parmaklarını kıracak kadar sert tutmuştu. Belli ki bunu eline aldığını bile hatırlamıyordu. Sonra, bir tornavidanın ne olduğunu hatırlayamamıştı. Tekrar tekrar Beau'ya masasının nerede olduğunu sordu.

Beau bana onun bu süre boyunca masasından kalkmadığını anlattı. Arthur'un hafızası genellikle kusursuzdur, Moritz. Telefonda unutmayacağım bir şey söyledi: "Beynimin bir kemik olmadığını biliyorum ama kırılıyor. Gülen ve ağlayan bir perde gibiyim. Ben gerçek miyim?"

Onu sadece gerçek olduğuna değil, aynı zamanda sevildiğine dair de ikna ettim. Oraya gelip gelmeyeceğimi sordugunda, ona tabii dedim. Ollie’yi de getirmemi rica etti. Belli ki Ollie onu “rahat” hissettirmişti.

Oliver Paulot’a kıyasla herkes “rahat” Moritz. Uyku tulumunda uyuyan, sorumluluğum altındaki çocuğa baktım. Çoğu kişi uyurken huzurlu görünür, ama Ollie tam tersidir: Uyurken gülümsüyormuş gibi rol yapamaz. Saçları dökülüyordu, Moritz; sadece onun saçlarını yeni kesmiştim. Çoktan salgın bir hastalıktan şüphelenmeye başlamıştım: Belki de her zaman hücreleriyle arsızca oynadığımız çocukları bekleyen korkunç bir hastalık olacağını sanmıştım. Ya da bir salgın hastalık alternatifine göre daha tercih edilirdi.

Ertesi sabah, Beau’dan bir telefon daha geldi ve arkama baktığımda Bridget’in garaj yolundaki arabanın boş olduğunu fark ettim.

Ollie bir otobüsün kaza geçirmesine ve kendisinin de hastaneye yatırılmasına neden olmak üzereydi, Moritz.

Neyse ki kimseyi öldürmedi. Bu benim mesleğim, onun değil. Bu yüzden, umut ediyorum, Moritz. Sakladığım sırlar sadece onu korumak için, Moritz. Onu korumak için dünyayla arkadaş olma hayallerini engelliyorum.

Onu nasıl terk ettiğime gelince... Bu öyküyü anlatmayı ona bırakıyorum.

Kış bir gecede Şikago’ya çökmüştü. Eve girdim ve Arthur’un üst kattaki yatak odasında olduğunu gördüm. Ba-

kışları dalgınlaşmış, teni solmuştu. Birden fazla alçısı vardı. Pencerenin önünde tekerlekli sandalyesinde oturuyordu. Elimi sıkmaı istediğini ama ellerinin kendi kendine titrediğini söyledi. Belli ki Beau markete gitmişti, ama Arthur onun süt ürünleri reyonunda “bir olay çıkardığından” emindi.

Gözleri odaklanamıyordu ve elleri felç geçiriyormuş gibi titriyordu. Ben tansiyonunu ölçerken irkildi. En göze batan şeyse teninin güneşten aşırı derecede yanmış gibi tepeden tırnağa iltihap toplamış olmasıydı.

Sadece teni sıra dışı değildi, Moritz. Arthur’un sıkça söylemeyi unuttuğu şey inanılmaz durumunun ona eşi benzeri olmayan bir zayıflıkla bıraktığıydı. Evet, kondroblast hücreleri eşsiz bir hızla kemiklerini iyileştiriyor. Alyuvarları derhal bozulan dokuları iyileştiriyor. Ama bunlar narin haliyle birleştğinde zaman zaman aleyhine işliyor. Arthur’un bedenini sürekli bir değişim halinde, kendisini yapıyor ve bozuyor, attığı her adımla birlikte kırılıp tamir oluyor. Tüm hücreleri son derece uysal.

Bu yüzden, radyasyona anormal derecede duyarlı... Mesela, UV partikülleri onun sürekli olarak değişim geçiren hücrelerini kolaylıkla deliyor. Bu hasarlı hücreler çoğalıyor ve bedeninde aşırı bir hızla üüyor. Onunla tanıştığımda, haftalar içinde kanser olacağını sanmıştım ama bu vaka son derece sıra dışı. İyileşmesi bir bakıma her zaman bir *kanserdi*, ancak onun lehine işliyordu... Kaybettiği hücrelere ihtiyaç duyduğu anda bunları tekrar üretiyor, durum bundan ileri gitmiyordu.

Buna rağmen, Arthur ilk ve tek röntgenini çektiğinde, derisi tepeden tırnağa soyuldu ve iyileşme süreci aylar

sürdü. Arthur'un çocukluğundan beri mikrodalga fırınlarla yaklaşması yasak. (Altı yaşındayken, pizza yiyemeyeceği için ağlamıştı.) Beau senelerce onu sadece karanlıkta dışarı çıkardı. Artık çinko beyazı bir teni var.

Bulutlu bir sonbahar günü, nasıl olmuştu da teninde o kadar ciddi yanıklar oluşmuştu?

Alçısını çıkardım ve muayenenin geri kalanını elimden geldiğince dikkatle yaptım. Deri biyopsisi yaptım, kan örnekleri aldım ve bunları yanımdaki aletlere yükledim. Vücut ısısı bir buz banyosundan sonra bile düşmedi.

Aklıma yine Ollie'nin babası geldi, Moritz. İkisinin de acısının en güçlü kaynağı aynıydı. Laboratuvar ve orada yapılan deneyler. Laboratuvarda çalışmaya başlamadan önce kim olduğumu düşündüm, ama hatırlayamadım. Orada sebep olduğumuz yıkım artık hayatımı oluşturan tek şey ve olanlara rağmen sadece hayatta kalmakta ısrar eden çocuklarla telafisi mümkün. Ama o çocuklara bir şey olursa...

"Kim o?" dedi Arthur tekrar tekrar.

"Doktor," dedim ben de defalarca onu rahatlatmak için.

Arthur bana o işin ne kadar süreceğini sordu, ben de kısa sürede sonuçları alacağımı söyledim. Ama Arthur bunu kastetmemişti ve ikimiz de bunu biliyorduk. Nihayet, bana Ollie'nin nerede olduğunu sordu. Yanıt vermedim.

Arthur'un yatağına oturup onu da aynı şeyi yapmaya teşvik etmeye çalıştım, ama ona dokunmayı göze alamadım. Tebeşir kemikler çok kolay kırılıyor. Arthur pencerenin önünde kaldı, gözlerini sımsıkı yumdu ve ellerini cama dayadı. Bir anda, kendisine zarar vermek isteyebileceğini düşündüm. Kendisini camdan atıp kemiklerini kıracağından korkarak öne atıldım.

Arthur geri çekildi, yanıma gelip yatak örtüsünün üstüne oturdu ve ayaklarının arasına kusana dek ağıladı. Tüm bunları seni üzme için değil, durumun ne kadar vahim olduğunu gösterebilmek için anlatıyorum. Oliver'ı neden terk ettiğimi anlamam için.

Onun dünyayı görmesini istemiştım, dünyanın ölümünü değil.

Moritz, bu son haftalarda uyanık olduğum her anı inisiyatifin çocuklarını ziyaret ederek geçirdim. Amerika'yı baştan sona gezdim, Taipei'ye uçtum; oradan Osaka'ya, Osaka'dan Hong Kong'a ve Saint Petersburg'e. Sonra sıra Reykjavik'e geldi.

Düzinelerce kan örneği topladım. Daha iyisini hak eden birçok çocuğun deri örneklerini aldım. Onları, bazılarının unutmayı başarmış olduğu anılara maruz bıraktım. Onlara kasıtlı olarak zarar verdim. Sonra da kaçınılmaz sonuçları beklemeye başladım: yaklaşan bir ölüm ve anatomilerinde annenin denekleri çok genç ölmeye programladığını ima eden işaretler.

Moritz, şu anda şunu söyleyebilirim: Şu ana dek, Arthur'un çöküşü haricinde bunu *destekleyecek hiçbir kanıt bulamadım*.

Ama bu durum araştırma yapmayı kesmem gerektiği anlamına gelmiyor.

Bir de göz ardı etmeyi imkânsız bulduğum başka bir unsur var. Bunu kişisel önyargılarım yüzünden düşünmeye

cesaret edemiyorum, ama bir tıp profesyoneli olarak düşünmem gerek. Bu konudan bu mektupta söz etmeyeceğim. Kesin olarak bilene dek bundan söz etmeye dayanamam. Daha önce muayene etmem gereken sizin gibi bir sürü çocuk var.

Onların arasında tabii ki sen ve arkadaşın Molly de var. Düşünsene! Baban bana senin ve Molly'nin arkadaş olduğunuzu söyledi! Onun seni boğmaya çalıştığı günü hatırlıyorum, senin de hatırladığını biliyorum. Bu olayın ikinizi nasıl değiştirdiğini de hatırlıyorum. Onu yetimhaneye yolladığımızda, bir fare gibi sessiz, bir kedi gibi öfkeliydi. Yüzünün ifadesi hiçbir şeyi ele vermiyordu, ama ikinci ağzı tıslıyordu. İkinizin yakın olması beni tam olarak umutlandırmasa da buna yakın bir şey hissediyordum. Sizleri tamamıyla mahvetmiş olamayız, değil mi?

Yakında geleceğim. O zamana dek, senden iki yönlü bir ricam olacak, Moritz. Arthur'un rahatsızlığının ne olduğunu *kesin* olarak söyleyebilecek birisi varsa da bu kişi ben değilim. Annen benden çok daha fazla çocukların hücresel manipülasyonu ile ilgilenmişti. Bu dejenerasyon bir salgına dönüşürse ve hepinizi bundan korumanın yolları varsa, tedavisini sadece annen biliyor olabilir. (Durum bundan ibaret değilse ve alternatiflerle yüzleşmem gerekirse, annen bunları da biliyor olabilir.)

Moritz, adil bir istek değil ama senden onu bulmama yardımcı olmanı istiyorum. Onu arıyorum ama çocukların yataklarının yanından çok da uzaklaşmıyorum. Elimde adres yok. Hatta annenin hayatta olduğuna dair bir kanıtım da yok. Bu ricayı çaresizlik içinde yapıyorum ve adil olmadığını biliyorum. Seni istismar eden kişiyle yeniden bir araya

getirmeyi asla istemezdim... Ama keşke sadece *yerini* bulabilsen. Aklına bir şeyler geliyorsa, bir şeyler hatırlıyorsan ya da annenin yerini gösterecek haritalar veya resimler varsa, sana sonsuza dek minnettar kalırım. Bunun çok korkunç bir istek olduğunu biliyorum.

Son olarak, lütfen sevdiğimiz çocuğa iyi bak. Durumunun kötüye gittiğini düşünürsen, bana derhal haber vermekten çekinme. Her zamanki gibi, onu ben teselli edemediğimde sen teselli et. Endişelerimden ona söz etme, hayatı doyasıya yaşamasını sağla.

Bizler onu bu dünyayı keşfetmesi için teşvik ettik. Onu orada yalnız bırakmamalısın.

Benim gibi ödleğ biri olma, Moritz.

Gregory Auburn-Stache

Yirmi Yedinci Bölüm

sersemleme

Dün gece banyoda önce seninkini, sonra da Auburn-Stache'nin mektubunu okudum, çünkü banyo bu evde kedilerin cirit atmadığı tek yer. Mektubu okuduktan sonra, bir süre kılıflı klozetin üstünde öylece oturdum ve derin derin nefes alıp korkuya kapılmamaya çalıştım. Acaba Bridget kalbini taktığında böyle mi hissediyor diye düşündüm. Bir kedi duş perdelerinin arasından miyavladığında, neredeyse başımı tavana çarpacaktım.

Keşke şu fikri tuvalete atıp sifonu çekebilseydim: dünyaya geldiğimiz günden beri gerçekten de lanetli olduğumuza dair o boktan fikri! Yine o kontrol edemediğim salak sızıyı hissediyorum! Bana bunu nasıl söylemez? Beni daha önce bırakamaz mıydı? Annemin yaptığı şeyi yapmaya çalışıyor. Beni korumaya çalışıyor. Ama o gemi çoktan denize açıldı ve battı! Bizler çoktan dünyaya açıldık ve insan olmaya çalışıyoruz. Zavallı lanet Arthur. Mek-

tuplarıma hiç cevap vermedi. Bu konuda ona sinir olmaya karar vermiştim, çünkü bana mektup yazmayacak kadar havalı biri gibi gelmişti. Artık sadece durumunun daha iyi olduğunu umuyorum. Umarım Auburn-Stache sorunun ne olduğunu anlamıştır. Alternatifleri düşünmek bile istemiyorum. Arthur idolüm sayılır.

Ah, zavallı Molly, Moritz. Sence o da Arthur gibi mi hasta oldu yoksa senin ve benim gibi mi hastalandı: kendimizi fazla düşünmekten hastalanmamız gibi. Dünyadan tiksindiğimiz gibi? Almandada böyle bir hastalığın kesin tam anlamını veren bir sözcük vardır, değil mi?

Zavallı sen. Bana neden anlatmadığını anlıyorum. Ben asla fevri davranmayacak kadar sabırlı olamadım. Ciddeden, kimse bana Kötü Haberleri Sakin Karşılama Lordu falan diyemez.

Muhtemelen anneni bulmayı bir görev olarak gördüğünü biliyorum ve o çılgın enfeksiyonunun bunun yarattığı baskıdan kaynaklandığını düşünüyorum. Ama bu senin temizlemen gereken boktan bir şey değil. Ne olursa olsun, bu işe karışmak senin kararın olmalı, Auburn-Stache'nin değil. Anladın mı? Sana kalbini çıkarmanı söyleyemez. Benim de asla böyle bir hakkım olmadı.

Sırf bil diye söylüyorum, Moritz, saçlarım yeniden uzamaya başladı, yani dökülmüyor. Ellerim de titremiyor. Tırnaklarım hayvanların pisliğiyle dolu, ama onlar da düşünmedi. Dahası, güneş yanığı olmanın tam tersi durumdayım. Değiştiremediğimiz şeyler için endişelenmeyi siktir et gitsin. Kendimden ben sorumlu olacağım. Yeni okulumu havaya uçurmamaya odaklanacağım. Kimseye

nasıl yaşaması gerektiğini söylemiyorum. Hem ölme potansiyeli olan bir çocuğun söylediklerini kim umursar? Forumumuzda üç yüz çocuk var, çünkü insanlar bizlerin okunmaya değer karakterler olduğumuzu düşünüyor. Bunu hak edelim, Moritz.

Sana lisedeki ilk haftalarımдан söz etmek istiyorum, ama yine sözcükleri bulamıyorum. Hatta nasıl sıralı davranacağımı bile bilmiyorum, çünkü okulla ilgili söyleyebileceğim şeylerden biri, bir rutin olduğu ve bu rutinin bir günü diğerinden ayırt etmeyi zorlaştırdığı.

Okul son derece sıkıcı: Ana sınıflar! Herkese açık tuvaletler! Bilgisayar laboratuvarları (girmeye cesaret edemiyorum)! Kafeteryalar! Leş kokulu soyunma odaları! Bir futbol sahası, *glock*'u olan bir *bando* odası, koridorlarda birbirini itip öpen insanlar, muhteşem klimalar, duvarlara monte edilmiş projektörler, hemen hemen herkesin üstünde gizlenmiş telefonlar (öğretmenler dahil!), bir kütüphane, içme suyu olan çeşmeler ve sıkı dur, atıştırma makinaları ve *Blunderkid* olmayanların standartlarında epey gerçeğe yakın, ama evimde bıraktığım kadar güzel olmayan bir anatomik modeli olan bir bilim laboratuvarı var.

Tüm hayallerim tek bir yerde. Tüm bunları mahvedebilirim. Okulun ilk günü çok gergindim, ama Bayan Arana bana harika bir öğüt verdi: "Başarana dek rol yap, tatlım."

Belki de bütün okullar biraz oyunculuk okulu gibidir, Mo.

Okul otobüslerinin ve jeneratörlerin yanına çıtma-
meye karar verdim. Ama Bayan Arana'nın tavsiyesi işe
yaradı. Çok gülümsedim ve hemen hemen gördüğüm
herkese, "Selam!" dedim. Gri beremi takıp ilk dersime
gittim ve yaşıtlım çocuklarla dolu bir sınıfa, sözüm ona
normal oldukları için beni korkutan, belki de normallik de
hayali olduğundan nasıl normal oldukları anlatamayaca-
ğım çocuklara kötü bir hastalığım olduğunu söyledim.

"...Size dahasını da anlatırdım ama bağırsaklarımla,
kanla ve diğer şeylerle ilgili iğrenç ayrıntılardan söz et-
mem gerekir; o yüzden, belki sormasanız daha iyi olur." E-
ğilip onları selamladım. "Burada olmaktan dolayı çok
mutluyum!"

Birkaçı şok geçiriyormuş gibiydi. Sonra, arka sıralar-
daki bir çocuk ağır ağır alkış tutmaya başladı. Gülüşme-
ler ve biraz da alkışlar arasında yerime oturdum. Öğret-
menimiz Bay Elton beni işaret etti, "İşte, sağlıklı bir okul
tavrı böyle olur," dedi. "Gördünüz mü çocuklar? Daha
çok Oliver gibi olun."

"Ollie."

Başarana dek.

İlk dersin sonuna geldiğimizde, elimi yedi kere kal-
dırdığım hatırlatıldı ve Bay Elton en sonunda bir değişik-
lik olsun diye başkalarına söz hakkı tanımamı istedi. Bir
sonraki soruda birinin elini kaldırmasını on saniye kadar
bekledim, kaşlarımı kaldırıp sınıfa göz attım. Birkaç kişi
bana kaşlarını çattı, birkaç kişi de pıs pıs güldü. "Edwin
Drood!" diye bağırdım.

Öğle vaktinde, nereye oturacağımı bilemedim. Sen-

den ve Bridget'dan bunun önemli olduğu izlenimine kapılmışım. Yani, oturduğün ilk yer senenin geri kalanında arkadaş edineceğün yer gibiydi. O yüzden, pizzamın yarısını punk çocuklarla dolu bir masada yedim, sonra onlara veda edip basketbol üniformaları olan çocukların oturduğu masada İki lokma yedim ve sütümü gözlüklü çocukların olduğu masada içtim. Şırın elbiseler giymiş kızların olduğu dördüncü masada, soğuk ve beyazımsı havuçları tükürdüm ve en sonunda öğle yemeğimi resim öğrencileri ve öğrenci konseyi üyelerinin olduğu masalarda Twinkle çikolatamla tamamladım.

Umarım her yerde arkadaşım olur!

Bunu her gün yapıyorum. Yemeğimi yemekten en çok keyif aldığım tek bir yer yok. Resim öğrencilerini seviyorum, çünkü sen yaratıcı olmadığını söylediğün halde bana seni hatırlatıyorlar. Onlar da o tür şeyler söylüyorlar. Punkların olduğu masada Fleke'nın ruh ikizi olabilecek Gabe'le tanıştım. Bir sürü hızması olan ve *bondage* tarzı bir pantolon giymiş bir çocuk. Ona "tıbbi açıdan onaylanmış" tulumumu gösterdim ve bana beni kıskanmış gibi baktı. Çok komikti. Yine çok gevezelik ediyorum, değil mi?

Brian ve Bridget birlikte yemek yemiyorlar, anlaşamadıkları zamandan beri kafeteryada birlikte bile oturmuyorlar. O yüzden, daha ilk günden onları bulmak için erkenden dışarı fırlamak zorunda kaldım. Bridget spor salonunun oradaki korıdorda yemek yiyor. Brian da İngilizce bölümünün oralarda takılıyor ve kapüşonlu hırkasının cebindeki kurutulmuş etleri yiyor.

İlk gün onu bulduğumda, "Neden tek başınasın?" dedim.

"İnsanlardan hoşlanmıyorum."

"Neden Bridget'la oturmuyorsun?"

"Onunla oturmamı istemiyor."

"Umurunda değil ki. Defterini okudun. *Bunu* biliyorsun."

"Okuduğumu kim söyledi?"

"Sayfalarda yağlı parmak izleri bırakmışsın. *Kurutulmuş* et izleri. Ben bir dedektif gibiyimdir."

"Kendi işine bak."

Yanında yine o şüpheli, yıpranmış kesekâğdının olduğunu fark ettim. Her gün bir ara kalbi ona geri vermeye çalışıyordu. En tesadüfi anları seçiyordu ve çeşmelerin, soyunma odalarının ya da bayrak direklerinin orada kalbi ona uzatıyordu. Büyük bir ihtimalle, Brian'ın bu denli ısrarcı davrandığı tek konu bu olmuştur.

Ama bir kere kesekâğdını çöpün üstünde tuttuğunu gördüm. Modern aşklar bu kadar işte, Moritz.

"Hey. Briancılık yok. Onun peşinden gitmeye devam etmelisin."

"Merak etme."

Kalbi kaldırdı ve koşu takımına yazıldı.

Fizik dersinde, Bayan Goledge yıldız takımlarının pozisyonlarını hazirandan aralığa kadar biliyor olmamı umursamadı.

"Bu, Astronomi dersi değil," dedi. Orta yaşlı, güneşten lekelenmiş bir cildi var. Saçları da buğday sapları gibi. "Ama sınıfımıza hoş geldin, Oliver. Her mümkün olduğunda seni burada görmekten mutluluk duyacağız."

"Ollie. Ya da Liver. Çok komik olurdu. Şu berbat şap-kayı da görmeyizden gelin lütfen. Bir sürü ölümcül hasta-lığım var."

Yanağının iç kısmını ısırdı. "Bir sürü mü?"

Güldüm ve gözlerinin içine bakmadım. "Aynen!"

On dakikada, yine elimi fazla kaldırdığım konusunda uyarıldım. Ayrıca, yerimde kıpırdamadan oturamadım. Ama sanırım birçok kişi bunun aslında var olmayan ilaç-larımın bir yan etkisi olduğunu sandı. Bu yüzden, öğret-menlerin hiçbiri sınıfta ayağa kalktığımda ya da ayakla-rımı sandalyeme kaldırıp dizlerimi tuttuğumda bir şey demedi.

Bayan Goledge'in dersini gerçekten de sevdim. Ateş-le, ses dalgalarıyla, suyla ve vakumlara takılan *marshmal-low*larla harika deneyler yaptık. Sevmediğim tek deneyler elektrik ile ilgili olanlardı, çünkü Whitney isimli, fısıldayarak konuşan gözlüklü laboratuvar partnerime sınıfın arka tara-fında bir devre kartını bağlamasına yardım etmeye çalış-tığımda, kart kıvılcımlar saçtı ve üç kere üst üste patladı. Whitney sonsuza dek bilimle ilgili konularda çok kötü ola-cağına inanmaya başladı. Bayan Goledge başını kaşıdı ve bir başkasının projesiyle ilgili notlar almamızı söyledi.

İki gün sonra, Bayan Goledge patatesle yapılan bir elektrik deneyi yapmamızı istedi.

"Her yere patates dışkıları saçılmasını istemiyorsanız, benden bunu yapmamı istemeyin."

"Bu da ne demek, Ollie?"

"Bu sefer Whitney'ye ölümcül bir hastalığı olmayan bir partner verin, olur mu?"

Açıklama yapmadım. Deneyi yapmayınca kötü bir not aldım. Gerçi ne not aldığım önemli değil. Sadece orada olabildiğim için minnettarım. Herkes bana acıyor ama ben de onlara acıyorum.

Moritz, buradaki birçok çocuk her sabah hayal kırıklığına uğramaya *kararlı* bir şekilde uyanıyor. Ayaklarını sürüyorlar, ev ödevleri konusunda sızlanıyorlar, etraflarındaki muhteşem şeyleri görmezden geliyorlar: Ceplerinde *dünya*, dört bir yanlarında mucizeler var ve bunlardan *bıkmış* durumdalar, öyle mi?

Moritz, ilk kez otomatik bir el kurutucusu kullandığımda, o kadar çok güldüm ki sonunda ağlamaya başladım.

Hafta sonuna doğru, benim sıralarda oturup beklediğim (bu aptal tulumla koşamıyorum ve ölümcül bir hastalığım varmış gibi rol yapmak zorundayım) beden eğitimi dersinde kendine güvenen, voleybolda iyi olan, sarışın ve çok ateşli bir kız beden eğitimi şortuyla karşıma geçti ve muhteşem bir gülümsemeyle, "Benimle Kış Karnavalı'na gitmek ister misin?" diye sordu.

"Neden ölmek üzere olan bir çocuğu bir dansa davet ediyorsun?"

"Neden etmeyeyim? Şırın bir çocuksun." Başını etkileyici bir tavırla gerliye attı. "Sığ biri değilimdir."

Liz'in onu sırf tanıştığım tek kız olduğu için sevdiğimi söylediğini hatırlıyorum. Liz her zaman nedense ondan daha iyi kızlar olduğuna inanırdı. İşin aslı, bu hiç de doğru

değil. Orada oturmuş bu seksi kıza bakarken, *Bridget* gibi yaptım. Umurumda değildi.

Beni tanı mıyordu. Ben de onu tanı mıyordum.

"Sığ olduğunu söylemedim. Ama benimle hiç konuşmamıştın. Ben Ollie, bu arada!"

"Biliyorum." Arkasında duran bir grup kız Arthur'un trenindeki kızlar gibi dikkatle bize bakıp kendi aralarında fısıldayarak konuştular. Bridget B. ve arkadaşları.

"Doğada birçok hayvan en sağlıklı partnerleri arar. Sen kasıtlı olarak içgüdülerine karşı mı geliyorsun? Yoksa içgüdülerin mi boktan? Biyokimyasal bir sorun olabilir mi? Yoksa..."

"Sana iyilik de yaramıyor." Dik dik baktı.

"Aaa, bana iyilik yaptığını bil miyordum!" Gülümsedim. "Ama benim bir kız arkadaşım var zaten. Sorduğun için teşekkürler! Bu da bir ilk oldu!"

"Ucube." Bunu alerjilerim yüzünden söylemedi. Kişiliğim yüzünden öyle demişti. Daha da çok gülümsedim. Öfkeli değil de daha çok kafası karışmış gibi uzaklaştı.

Ancak sonradan bunun önemli olduğunu düşündüm. Okuldan sonra beni alacak olan arabayı beklemeye başladım. Koşu sezonu marta kadar başlamayacaktı, ama Bridget her gün okuldan sonra yarı buzlu sahada koşuyordu. Çitlere yaslanmış, kocaman ampulleri olan stadyum ışıklarına bakmak için boynumu kaldırmışken, bunların bana ne kadar kısa sürede kriz geçirteceğini düşünüyordum. Brian da terli antrenman giysileriyle ve kapüşonlu hırkasıyla yanımdaki çitlere yaslanmıştı.

"Söylentilere göre bir kız arkadaşın varmış."

"Gibi! Michigan'da bir kız var. İsmi Liz."

Tekrar konuşmadan önce bir saniye bekledi. "Bu kıza o kadar âşıkсан, neden hep benden o yabancı çocuğun mektuplarının çıktısını almamı istiyorsun?"

"Moritz... Liz'in anlamadığı şeyler var. O, normal bir çocuk gibi büyümüş."

"Öyle bir şey yok."

"Tamam. Ama Moritz'le benim son derece salak çocukluklarımız oldu."

"Belki de Bridget ve ben bu yüzden anlaşılamıyoruz."

"Anlaşılabilirsiniz. Sen de yeterli kadar salaksın."

Yere tükürdü. "Öyle sanırım. Kızın *kalbini* bir odada *tekmeledim*."

"Eee? Ben de hayalarına tekme attım ve bana küs değilsin."

"Senden hoşlanmıyorum."

"Acaba ona tekrar çıkmayı teklif etmeyi denedin mi?"

Hemen yanıt verdi. "Onun nasıl olduğunu bildiğim halde bunu nasıl tekrar sorabilirim?"

"Ondan o kadar mı tiksiniyorsun? Ne billeyim, kalbi çok şirin aslında."

Ağırlığını bir ayağından diğerine verdi. "Salak. Yani, tamamıyla farklı bir insan olabileceğini bilerek nasıl sorabilirim demek istedim. Benim yanımda asla kendisi gibi davranmıyor; bana karşı asla bir şey *hissetmedi*. Gerçek Bridget muhtemelen beni takmaz. Çekip gider."

"Şu anda gerçek halı gibi davranmadığını kim söyledi?"

Bridget'in hızla yanımızdan geçişini izledik. Ayaklarını yere vururken bize bakmadı bile. Bir tur daha atmaya

başlaçlı. Brian'ın ona yetişmesi mümkün değildi. İnsanlar neden sadece birbirleriyle *konuşamıyorlardı*?

"Tamam," dedim, "ama ona hâlâ kalbini vermeyi istiyorsun, değil mi? Senin hiç umursamayan versiyonunu seçse bile."

"Eee?" Ayakkabısıyla tükürüğü itti.

"İlk kez senin gerçekten de bir ezik olmadığını fark ediyorum."

"Kes sesini." Kapüşonunu iyice aşağı çekti.

Daha anlatacak çok şey var ama Wharton'la buluşmam gerek.

"İki haftada bir" derken, aslında haftada iki kere demek istemiş. Bunun için farklı bir sözcük olmalı. İngilizce çok *aptal* bir dil. Bununla nasıl başa çıkabildiğini bilmiyorum, Moritz. Doktorun sözüm ona deney dediği şey farklıymış. Yakında sana bundan söz edeceğim.

İnsan sayılır mıyız, Moritz?

Yirmi Sekizinci Bölüm

video

Sayılabiliriz, Ollie. Nazar değdirme.

Klaus benden kendimi daha çok ifade etmemi istedi. Yine de apartmanımın önünde şoförlü bir araba belirince, şaşkınlığımı gizlememin daha akıllıca olacağını düşündüm. Bir şoför benim için kapıyı açtı.

“Arabaya bin, Farber.”

Klaus yanımdaki deri koltukta oturuyordu. Kollarını göğsünde kavuşturmuştu. Onu hiç o kadar düzgün görmemiştim. Bir takım elbise pantolonu ve şık bir yelek giymişti. Taranmış saçlarında zerre kadar talaş da yoktu.

St. Francis, Lustlos bölgesindeki sürüyle ofis binasının arkasında kalan sokaklardaydı. Tertemiz bir yer olduğunu söyleyemeyeceğim. Hiç tertemiz olan bir şey duymadım. Ama basamaklar süpürülmüştü. Kapı kolları dezenfekte edilmişti. Resepsiyon masası dağınık değildi. İçerisi ılık

hindistancevizi kokuyordu. Orası bir laboratuvarı hatırlatmıyordu. Hırkalı yaşlıca bir beyefendi bizi lobiye aldı. Klaus'un elini hararetle sıktı.

"Bay Blumen. Sizi görmek ne güzel! Anneniz daha bu öğleden sonra buradaydı!"

"Öyle mi, Eugen?" Klaus *çok mutlu* gibiydi. Ağzım açık kaldı. "Umarım size rahatsızlık vermemiştir. Biraz... abartılı davranabiliyor, biliyorum."

"Aaa, tam aksine! Çocukları hep güldürüyor, buraya bir büyücü kılığında geldi ve onlara sihirbazlık numaraları öğretti. Hem biliyorsunuz, St. Francis'in Rafner Oğlanlar Evi'yle birleşme ihtimali var. Bizim için bir sakıncası yok ama herkes için yerimiz yok."

"Ergen oğlanlar için yok. Annem ne dedi?"

"Bana sihirli değneğiyle dokundu ve Blumen ailesi bu konuda söz hakkına sahip olduğu müddetçe bizimle ilgilenileceğini söyledi. Gerektiği takdirde, yandaki binayı da kullanabileceğimizi söyledi." Eugen hafifçe öksürdü. "Molly'ye ziyaretçi kabul edebilir mi diye sorayım mı?"

Klaus şaşırdı. "Evet, lütfen."

"Klaus ve...?"

"Moritz. Arkadaşı."

Eugen masadan ayrıldı ve binanın iç kısımlarına doğru gitti. Klaus radyatörün yanındaki yıpranmış deri bir sandalyeye oturdu. Oturmam için yanına vurdu.

"Buraya sık gelen bir ziyaretçisin." Yanına oturdum.

"Senelerdir gelirim. Annemle babam beni buraya çocuklarla oynamam için getirirlerdi."

"Molly'yi tanımadığını söylemiştin."

Klaus başını salladı. “Benimle hiç konuşmazdı. Myriad’a başlayana dek kimseyle konuşmadı. Sonra yepyeni biri oldu.”

“Öyle mi?” ona bakıp dilimi şıklattım. “Acaba nasıl bir his? Yani, yanı başındaki kişiyi tanımamak.”

“Yapma, Farber. Bana nereden geldiğimi sorsaydın söyledim.”

“Hiç şüphesiz. Peki, onu neden daha önce ziyaret etmedin?”

“Beni görmek istemedi.”

Bunu bana şimdi mi söylüyordu? “Bunu şimdi mi söylüyorsun?”

“Seni görmek ister.” Mutsuz mutsuz gülümsedi. “Ben burada beklerim.”

“Her zamanki yerine mi oturdun, Klaus?” Odanın karşısındaki kırıxık yüzlü bir kadın giysilerle dolu bir kutunun yanında oturuyordu. Kutunun içinde eski paltolar vardı. Bunları kesip tekrar dikiyordu.

Yine nazik bir gülümseme. “Siz de Frau Andert. Bugün ne yapıyorsunuz?”

“Eskileri bozup yeniden dikiyorum. Kızların bazılarının daha kalın eldivenlere ihtiyacı olacak.” Eskileri bozmak.

Molly’nin dantel giysilerini düşündüm. Bunlar kullanılmış giysilerin parçalarından dikilmişti. Desenleri ve motifleri ikinci eldi. *Vintage* tarz olmuş, güzelleştirilmişti. Kimse bilemezdi. Keşke onu şişeleyip satabilseydik.

Eugen geri geldi. “Moritz’di değil mi?”

Ayağa kalktık.

“Seni görecekt. Sadece sen. Üzgünüm, Klaus.” Klaus tekrar oturdu. “Kendisini pek iyi hissetmiyor, ama önemli olmadığını söyledi. Doktorlardan hoşlanmıyor.” Eugen beni

dar bir koridora götürdü. “Normal ampullerin floresanlardan daha yumuşak göründüğünü düşünüyoruz. Burası bir ev, hastane değil. Buradaki çocuklarla gurur duyuyoruz. Daha yeni sekiz yaşına basan Melchior bir okuma yarışmasını kazandı. En büyükleri Wendla da üniversiteye kabul edildi!”

Eğreti merdivenden üst kata çıktık. İkinci katta hava daha basık ve ılıktı. Bu değişim bir an için kulaklarımı sinir etti. Üstüne bastığımız muşamba zemin çizile çizile karton kâğıt kadar incelmışti.

“Molly bizi gururlandırıyor. O akademiden tam burs aldı. Oraya girebilmek için tüm kalbiyle oynadı. Onu gördün. Harika, değil mi? Harika değil mi sahiden? Bir de buraya ilk geldiğinde o kadar sessizdi ki. Tek kelime etmezdi. Evlat edinilmeyi reddederdi. Onunla mülakat yapıldığında suspus olurdu. Ama bugünlere geldik.” Parmaklarını gıcırdayarak açılan kapıya vurdu. “İyi misin, canım? Moritz geldi.”

“Teşekkürler, Eugen.”

Daracak odada dört yatak vardı. Trafik sesi açık havanın soğuk esintisine karışıyordu. Molly sokağa bakan ufacık bir balkonda duruyordu. Geldiğimizi görmüş olmalıydı. Sağ kulağım çok iyi duymadığı halde, bir terslik olduğunu anladım. Hiç kıpırdamadan duruyordu

“Molly?”

Bana döndü. Bukleleri dağılmıştı. Yüzü de solgun ve yorgun görünüyordu.

“Klaus seni görmek istiyor.”

Dışarı baktı. “Görmek istediğini *sanıyor*.”

“Onu hafife alıyorsun. Benim, şeyimi, sahip olmadığım şeyi biliyor.”

“İÇeşke benim de sahip olmadığım bir şey olsaydı. Böylece, bunu gizleyebilirdim.”

Dilimi şıklattım. Ağzı artık kapalı değildi. *Morarmıştı*. Bir iğneyle kapatılmıştı. Titreyen arka dudaklarından bir iğneyle iplik sarkıyordu ve iplik saçlarına dolanmıştı. Dudakları da kurumuş ve çatlamıştı.

“Molly! Kendine ne yaptın böyle?”

“Onu dikip susturmaya çalıştım,” dedi. “Ama insan ne yaptığını göremeyince zor oluyor. Lanet dudaklar ipliği kemirip durdu. Korkunç bir şey. Gerçek bir dram.”

Başka biri ona sarılabilirdi. Ama ben kapının orada öylece dikildim.

“Neden, Molly?”

“Oyunculuğa devam edebileceğimden emin değilim. Ağzım en korkunç şeyleri söylüyor.” Pencereye en yakın yatağa oturdu.

“Ne gibi şeyler?”

“Sadece gerçekleri, seni sersem Molly, seni pis canavar, o sadece gerçekleri söylüyor ve sen bunu biliyorsun.”

İkinci ağzının sesi sert ve ürkütücüydü. Molly’nin irkildiğimi görmesini istemedim. Ama gizlemenin bize ne faydası var, Ollie?

“Onu dinleme, Molly. Hepimizin o tür sesleri var.”

“Çok korkunç, gerçekten de çok korkunç gerçekleri söylüyor.” Molly öksürdü. “Korktuğum şeyler. Sahneye çıkmadan önce, repliklerimi unutacağımı söyledi. Düşeceğimi söyledi. Yine bir laboratuvara gideceğimi söyledi. Beni bir laboratuvara mı götürmeye geldin, Moritz?”

Yatağa oturdum. Sırtımı ona döndüm. “Asla, Molly.”

Onun için daha fazlasını yapabilirim, Ollie. Senin için de. Annemi arasaydım, hepimiz için bunu yapabilirdim. Asla terk edemeyeceğimiz laboratuvarlar var. Asla uzamayacak ayaklarımız.

“Neyim var benim? Herkes beni o sahnede izlerken, kendimi *mutlu* hissettim, Moritz. Onları etkilemiştim.” Dantel eteğine dokundu. “Bir yıldız olduğumu düşündüler. Sonra, o zavallı tavşanı gördüm.”

“En zor şey mutlu olmaktır.” Bizi biliyorsun, Ollie.

Kürek kemiklerini benimkilere yasladı. Omurgama dayanan ağzı tısladı.

“Uykumda konuşuyor. Saçlarımı kopardım. Yakında herkes beni görecek.”

“Seni görecekler. Zaten korkunç bir şey değil misin?”

Başımı yana eğdim. Kulağım ağzından birkaç santim ötedeydi. Kiraz kokmuyordu, nefesi dişlerini fırçalamamış gibi kokuyordu. “Molly, en yakın arkadaşım bana insanların en iyi yanlarını görmemi tavsiye etti.”

“Kim ‘arkadaş’ sözcüğünü bu kadar kolay söyleyebilir?” Arka ağzı böyle sızlandı. “Bazen senden hâlâ nefret ediyorum, Moritz.”

“Ondan her zaman nefret edeceksin ve bunu biliyorsun.”

Keşke o sırada duymasaydım. “Bu... saçma.” Doğrudan Molly’nin ikinci ağzına konuştum. “Sen herkesin en iyi yanları olduğuna inanır mısın?”

“Moritz?” Başını yana eğdi.

“Sence annemin hiç iyi bir yanı var mıydı?”

Ağzı o noktada küçülmüş, minnacık bir şey gibi konuşmuştu. “*O olmasın, o olmasın Tanrım o olmasın...*”

Molly kendisini susturdu. “İyi yanları vardı mutlaka.”

“Bunun kanıtı olarak beni gösterme.”

“Tamam. Ama laboratuvarıdan ayrıldığım gün bana zarar vermedi.” Molly gözlerini yumdu. “Beni buraya getirdi. Bir yuva verdi.”

Ben geri dönene dek, Klaus volta atarak neredeyse lobinin zeminine farklı bir motif çizmişti. Frau Andert sandalyesinde omuzlarını sarkıtmış oturuyordu. Derin bir uykuya dalmıştı.

“Eee? Durumu nasıl?”

“Bulunduğumuz yerden gelince, iyi olmak biraz zor!”

“Haklısın.” Koruyucu gözlüğüme baktı. “Molly’nin de bedeninde eksik bir şey yok, değil mi?”

“Fark eder miydi?”

Klaus gerildi. “En ufak bir fark yaratmazdı.”

“Sanmıyorum.” Gülümsedim. “Klaus, bir anlaşma yapabilir miyiz?”

Dikkatle bana baktı. “Evet...?”

“Bana yeni bir manzara göster, ben de sana bir öykü anlatayım.”

Klaus’un hali tavrı bana yorum yapmamam gerektiğini anlatıyordu. İnanılmaz bir evdi. Ön koridorunda çift merdivenler olan bir malikâne. Soğuk mermer zeminler. Yüksek pencereler. Ailesinin eskiden beri varlıklı olduğu belliydi.

Klaus bir uşğa teşekkür edip içecek bir şey istemediğimizi söyledi. Beni yukarı çıkarmadan önce de rahatsız edilmek istemediğini belirtti.

Klaus'un muhteşem yatak odasının ayrıntılarını anlatarak sayfa doldurmak istemiyorum. Karşısına oturdum.

"Neler oluyor, Farber?"

"Sana bugüne dek yüksek sesle geçmişimi hiç anlatmadım desem, bana inanır mısın?"

"İnanırım." Alaycı bir şeyler söylemesini bekledim. Bir şey demedi.

"Ayakta anlatacağım," dedim fısıldar gibi. "Bir kamerası olan bir bilgisayarın var mı?"

Birkaç dakika sonra, foruma göz atarken kaşlarını çattığını gördüm.

"Ne bu? Bir RYO mu?"

"Benim için gerçeğin ta kendisi."

"Bir laboratuvar," diye mırıldandı sayfayı gözden geçirirken. "Çok fena."

"Molly'yi nereden tanıdığımı sormuştun. Kamerayı açarsan, bir iki şey öğrenebilirsin. Elimi şöyle kaldırdığımda, lütfen bana bir şey fırlat. Kayıt bitince, bunu yayınlamama yardım eder misin?"

"Bunun Molly'ye bir faydası mı olacak?"

"Söz veremem."

Tamam der gibi başını salladı. "Hazır olduğunda söyle."

Bir klik ve biplleme sesiyle geri sayım başladı:

Üç...

İki...

Bir.

“Ben dolphinho isimli kullanıcıyım ve kurgu değilim. Anlatacaklarım bilimkurgu değildir.”

Koruyucu gözlüğümü çıkardım ve elimi kaldırdım. Dili mi şıklatınca, Klaus’un bana fırlattığı minnacık küreyi yakaladım.

“Lütfen, kullanıcı profilime bakın. Orada gördüğünüz her şey gerçek. Bu, bir oyun değil. Dünyada düzinelerce çocuk bir laboratuvarı bilim insanlarının ellerinde işkence gördü. Bazılarınız bunu bilmiyor olabilir. Ama bu önemli değil. Gerçek bir *Blunderkinder* olup olmamanız da önemli değil. Hepinizi yine de bir araya gelmeye davet ediyorum. Karakterlerinizin sergilediği insaniyete biraz olsun sahipseniz... Mandıralardaki ve Viktorya Dönemi İngiltere’sindekileri diyorum. Karakterleriniz *kung fu* öğreniyor. Yarattığınız karakterler kadar cesursanız, yardımınıza ihtiyacım var. Hepimizin yardımınıza ihtiyacı var. Onu bulmamız gerekiyor.”

Onlara annem hakkında bildiğim her şeyi anlattım. Görünüşünü tarif ettim. Tavırlarından ve Wien’da nasıl büyüdüğünden söz ettim. Gözlerinin altındaki halkalardan söz ettim. Kalp pilinden. Bendeki tek fotoğrafını gösterdim ve bunu siteye yükleyeceğime söz verdim. Ben altı yaşındayken çekilmiş bir fotoğraftı. İkimiz Freiberg’deki kalenin önünde duruyorduk.

Onlara kim olduğumuzu söyledim. Süper kahramanlar değil, dünyanın dört bir yanındaki birkaç düzine ergen olduğumuzu anlattım. Kendisini güçsüz hisseden birkaç düzine kadar ergen. Muhtemelen son kullanma tarihleri olan çocuklar. “Böylece oturup bekleyemeyiz. Aramızdan birinin mutlu olması için umut varken bunu yapamayız. Elektriğe

alerjisi olan bir çocuk okula gidebiliyorsa. Biri, iki ağızlı bir kızı sevebiliyorsa. Kalpsiz bir kız hissedebiliyorsa. Sevebiliyorsak, bizim için umut var demektir.”

Senin şiirsel saçmalıkların. Çaresiz olduğumuz günler, Ollie.

Klaus kamerayı kapattı. Ona teşekkür etmek için ağzımı açtım. Gözyaşlarıyla ıslanmış elini kaldırdı. “Kayıt sırasında senin hissettiğin her şeyi hissettim. Nasıl sakın kalabildiğini anlayamıyorum.”

“Umarım herkes bunu dijital perdenin ardında da hisseder.”

“Hissedebilirler, Farber.” Öksürdü ve tavana baktı. “İki ağızlı.”

Ollie, annem ruhsuz işlerini yok etmedi. Burada oturup kendimizi yok etmemize izin vermeyeceğim. Dünyadan usanmanın karşılığı, *Weltschmerz*, Ollie. Ben bununla savaşıyorum.

Umuda tutunuyorum. Her zaman ve saçmalayacak kadar. Bunu bana sen öğrettin.

Yirmi Dokuzuncu Bölüm

elektro mıknatıs

Tamam. Seni alkışlıyorum. Gülüyorum. Ağlıyorum. Yine ölüyorum. (Şaka, şaka!)

Lanet Moritz Farber.

Bana forumda neler olduğunu anlatmalısın, Moritz. O videoyu izleyebilmek için üç inatçı sütdişimi verebilirim. Herkesin senin Belalı Çocuk olduğunu ifşa etmene nasıl tepki verdiğini görmek için. Arana Hayvanat Bahçesi'nde televizyon izlemekten bıktım. Zaten gördüğüm tek şey gözlerimi şaşılaştıran dağınık bir renk cümbüşü, ama bunu da yenmeye çalışıyorum. Artık okulda bilgisayar laboratuvarının yanından geçerken hemen hemen hiç hapşirmiyorum, bilgisayarlar enseme ürpertse de hapşirmiyorum.

Gerçi bugünlerde hep ürperip duruyorum. Wharton'ı suçluyorum.

Beni okuldan ilk aldığıında, neredeyse koşarak tekrar içeri kaçacaktım. Wharton, Brian'la benim yanıma yanaşıp korna çaldı. Bunu yapmasına gerek yoktu. Arabası o kadar kapkara dumanlar çıkarıyor ki ona Karanlık Lord Morgoth ismini taktım.

"Sözünü tutma vakti, Kılımanjaro," diye seslendi pencereden.

"Beni rahat bırak, doktor!" diye bağırdım ellerimi birbirine kenetleyerek. "Beni rahat bırak yoksa beremi yere attığım gibi arabayı öldürürüm."

Ben yanına otururken temkinle bana baktı. "Bereni gerçekten de çıkarmak istiyorsan çıkar. Derin bir nefes al ve bunu yap."

Şakacıktan gri beremi çekiştirdim ama altındaki yapışkan bantları çıkaracak kadar oynatmadım. "Peki."

"Her ihtimale karşı ana yoldan uzaklaştıyım."

Beremi bıraktım. "Ciddisin. Ciddi ciddi beremi çıkarmamı istiyorsun. Benim MUHTEŞEM bir insan elektromanyetisi olduğumu biliyorsun. Bu bereyi çıkarırsam, ya kriz geçiririm ya da arabayı öldürürüm."

"Sence neden bu hurdayı satın aldım? MUHTEŞEM ve elektromanyetik bir şey olur diye. Flat'ımın ardından göz yaşı dökmem."

"Yani, benim için bir araba mı satın aldın?"

"Öyle sanırım." Wharton alaycı bir tavırla güldü ve Fayton'ın dış mahallerine doğru ilerledi.

"Demek elektriğe aşırı maruz kaldığında kriz geçiriyorsun ha?"

"Şey, eskiden öyleydi. Bir kriz geçirir, dilimi ısırır ve birkaç gün çok kötü hissederdim.. Bundan nefret ederdim ama o zaman en azından..."

"En azından ne?"

Beremi kesinlikle çıkarmayacaktım. "Başkalarına zarar vermiyordum."

Bir kavşakta durdu.

"Bu ne zaman değişti?"

"Sanırım, ışıklar bir zamanlayıcıya göre değişiyor. Kısıtlı trafik bilgilerime göre öyle." Sarı trafik lambasına baktım.

"Hayır." Gözleri parlıyordu. "Arabaları ne zaman öldürmeye başladın?"

"Ormanda bir kaza oldu. Bir arkadaşımı incittim." Gözlerimi kısıp pencereden dışarı baktım. "Aslında, söz etmekten çok da keyif aldığım bir olay değil."

"Demek duygusal açıdan *stresli* olduğun bir zamandı. Bence tüm mesele tetikleyicilerinin ne olduğunu anlamakta yatıyor."

Yeşil ışık yandı. Araba ilerledi. Nereye gittiğimizi sormak bile istemiyordum. Wharton beni geriyordu.

"Gözlerini yoldan ayırma. Beni sonra bir test tüpüne sokabilirsin."

"Annen öldüğünde bir şey oldu mu?"

Danstaki elektromanyetik darbe. Gözlerimi yumdum. "Bundan söz etmek istemiyorum."

"Görebiliyorum. Bak."

Torpedo gözünün altındaki dijital saati işaret etti. Saat

bana o sırada bulanık yeşil çizgiler gibi görünüyordu. "Onun da en sevdiğin gün olduğunu sanmıyorum. Tamam. Ben-
ce elektriğe olan hassasiyetin duygusal durumunla ilgili."

"Eskiden öyle değildi."

"Eh, olabilir. Ergenlik hiçbirimiz için kolay değil."

"Özellikle de kırık bir dişin varsa."

Wharton gözlerini kırıştıtarak bana baktı. "İşte bu hiç
olmadı, Ollie. Konuşurken neleri süzgeçten geçirimen
gerektiğiyle ilgili çalışma yapmamız gerek."

"Gidip dişini düzelttirersen, benim gibi salaklar bir şey
diyemez."

"Bazen mesele kötü yanlarını geliştirmekle ilgilidir,
bunları düzeltmekle değil." Hiçbir şey anlamamıştım.
"Şu anda bilgelik saçıyorum, Kilimanjaro."

Sola sinyal verdi ve bir mağazanın önündeki otoparkta
durdu.

"Bir ölüm tuzağı," dedim monoton bir sesle. "Beni bir
ölüm tuzağına getirdin."

"Bak evlat, nisan ayının sonuna dek bir elektronik ma-
ğazasına girip bereni çıkarmanı istiyorum."

Senin lafını kullandım: "Pardon?"

Yanılsama ancak bu kadar olurdu. Wharton'ın bir dok-
tor diplomasına sahip en hayalci kişi olduğunu düşün-
düm. (Süper insanları yaratmaya çalışan annen dışında
ama bu komik bile değil.)

Doktor Wharton elektromanyetik darbelerimi kontrol

edebileceğimi düşünüyor. Krizlerin endişeli olduğumda veya korktuğumda daha çok meydana gelmesi ihtimali olduğunu ve EMD'in adrenalini dolup taşıdığımda daha olası olduğunu düşünüyor. Ona Auburn-Stache'nin de buna benzer bir şey düşündüğünü söyledim.

"O ve Moritz bunun dengeyle ilgili olduğunu söylüyorlar. Ama ben denge konusunda hiç iyi olamadım. Bir keresinde gergin bir ip olarak, bir çam kullanmıştım."

"Benim dediğim farklı bir denge."

"Şaka yapıyordum."

"Komik değildi."

Ertesi hafta, yerler karla kaplı olmasına rağmen beni bir dondurmacıya götürdü.

"Sen bana doktorundan bahsettikçe, onun seninle daha çok yakınlaştığını düşünmeye başladım."

"Nasıl yani?"

"Senin iyi olmanı fazla önemsiyordu. Almaya değer riskleri almıyordu." Wharton pipetini kaldırdı. "İnsanoğlunun ilerlemesi için riskleri göze alması gerek."

"Pişman olduğu şeyler var." Dondurmanın üstündeki şekerlemeleri parmaklarımın arasında ezdim. "Başarısız olduğu deneyler olmuş."

"Ben de bunu diyorum. Daha yetişkin değilsin. Henüz başarısız sayılmazsın."

"Vay canına, teşekkürler."

Wharton gözlerini bir an olsun benden ayırmadı. Don-

durmanın yaratabileceği baş ağrısı önemli bir şey değilmiş gibi çilekli *milkshake*'ini içmeye devam etti.

"Sana doktorunun neden korktuğunu açıklamama gerek yok. Her doktorun korktuğu bir şey bu... Bir ameliyat odasında olup uzun bıp sesini duymakla aynı şey. Herkes bunu bazen duyar. İnsanların doktor olmaktan vazgeçmesinin sebebi de bu. Ellerine kan bulaşır ve korkarlar. O kadar kolay pes etmemelisin."

"Savaşmam gerektiğini söylüyorsun yanı," dedim.

"Bir ödlele olamazsın diyorum."

Auburn-Stache kendisine ödlele derdi, ama bir yabancınn saçmalaması hoşuma gitmedi.

"Kan yapışkandır. Ama sanırım senin kanın olmadığı sürece bunu umursamazsın."

Wharton gözlerini bile kırpmadı. "Zor olacak ama bu konuda çalışırsak, sen yetişkin olana dek kontrolün tamamıyla elinde olacak. Elektrik kablolarının yanında korkmadan dolaşacaksın. Düşünsene."

Kalbini kızartacağımdan endişe etmeden seninle buluşabilirim, hapsirmaktan korkmadan Liz'i bir dansa götürebilirim. Bir hava nemlendiricisinin yanında uyuyabilirim. Belki Arthur'un *drone*'larından birini uçurabilirim. İle başlayan sözcüğe inanmıyorum. Ama *daha iyi* hale gelmeye inanmak istiyorum.

"Ollie, *harika* olabilirsin."

"Tamam... Ama. Nasıl?"

Şu kırık dişi yok muydu? "Buradan başlayalım. Hemen."

"Ne?" Dairy Freeze tabelasına baktım. Dışarıdaki otoparkta bir sürü bulanık araba vardı. Elektrikli donduru-

cuların mavi ışığını, *milkshake* makinelerinin mor ışığını gördüm.

“Dondurma riske atılamayacak kadar kutsal. Bu dünya için fazla değerli!”

“İşte, ilk sorunun bu. Bu *fikri* düşünmek bile paniğe kapılmana yol açıyor.” Olabilecek en kötü şey ne? Burada otobüs yok. Kriz geçirirsen, yanında bir doktor var. Panikleme.”

“Bana bir havlu verecek mısın?”

“Hayır. Sadece içine derin birkaç nefes çek, otostopçu.” Wharton’ın bir inek gibi davranması ondan nefret etmemi zorlaştırdı.

“Durumu daha kötü yapıyorsun. Gerillimi artırıyorsun!”

“Neden bu kadar endişelisin?”

“Sence neden? Biri ölebilir.” Ufak dondurma tezgâhının ardındaki canı sıkılmış gibi görünen kız. “Sorun değil.”

“Ollie, anneni öldürmedin.”

Beni sürekli ondan söz ettirmeye çalışıyor, ama bunu yapmayacağım, Moritz.

“Şuna ne dersin? Endişeli olduğunda, seni ne yatıştırır?”

“Bu...”

Moritz.

Beni senin yatıştırdığını biliyorsun. Ne olursa olsun, bana yazacağını biliyorum. Tüm bunları konuşabileceğim biri var. Birbirimize ne kadar haksızlık etmiş olsak da, hep sendin. Ölebileceğim dansa, beni sen kurtardın. Beni bir sürü karanlık yerden çekip çıkardın, sevgili münzevi.

“Aklından her ne geçiyorsa, bunu düşünmeye devam et. Ayrıca, gözlerini yum.”

Wharton yavaş yavaş beremi çıkardı.

Yapışkan bantlar çıktı.

Lastik astar kaydı.

Burnumdan nefes aldım. Kitlelere yayınladığın video-
nu düşündüm. Bana yolladığın koruyucu giysiyi düşün-
düm. Bana iyi dediğini düşündüm. Seni, sadece seni
düşündüm...

Gözlerimi açtım. Hâlâ plastik masadaki plastik sandal-
yede oturuyordum.

Dondurma makinelerine ve dondurucularına yavaş-
ça bakmaya cesaret edebildim. Elektriklerin hiçbirisi bana
ulaşmamıştı. Orada değilmişim gibi akıp gidiyorlardı.

İçimden bir anda içten bir kahkaha yükseldi.

Bu da tabii ki floresan ampullerinin patlamasına sebep
oldu ve dondurucu tıkırdayarak iç çekince, tezgâhtaki kız
cıyıkladı.

Ama Wharton ortalık kararırken bile gülümsedi.

"Demiştım."

Bir ara bana aç aç baktığını düşünmüştüm, ama o
sırada ben de öyleydım.

Mo, aslında bu olanlar Liz'le birlikte okuma işiğiyla yap-
tığımız şeyden çok da farklı değildi. Wharton beni yavaş
yavaş artacak şekilde elektrige maruz bıraktı, uzun ve
derin nefesler almamı söyledi ve benden beremi çıkar-
mamı istedi.

Önce el fenerleriyle, eski çağrı cihazlarıyla ve dijital sa-

atlerle başladık, sonra da mahvetmeyeceğimi anlayınca, beni hurdalık cehennem gibi bir yerden gelen boktan bir araba bile olmayan bir araçla almaya başladı.

Bayan Arana doktor saçma bir şeyler yaparsa, "ama" diyemeden annesine onu şikâyet edeceğini söyledi. Tuhaftı, Bayan Arana geç saatlere kadar kalkmazken, artık işe gitmeden önce akşam yemeğini pişirmeye başlamıştı. Brian eve mahallede koşarak tur attıktan sonra geliyordu. Bir gece, elektro-eğitimden sonra eve geldiğimde masada bir rulo köfte buldum. Kitaplardaki insanlar rulo köfteden iğrenç bir şeymiş gibi söz ederler. Ama bana sorarsan gayet lezzetliydi. En azından bol miktarda ketçapla yersen.

Yemekten sonra, Bayan Arana'nın yıkadığı bulaşıkları kuruladım.

"Harikaydı, Bayan Arana," dedim bir piton yılanını do-laptan çıkarıp rulo köfte tepsisini sokarak.

"Siz çocuklar, her şey iyi gitsin diye uğraşıyorsunuz. Benim de aynı şeyi yapmam gerekiyordu." Bir tabağı daha temizleyip başını salladı. "O hergele geri gelmeyecek. Artık yeter."

Kalbim bir an için duracak gibi oldu. Ama Auburn-Stache'den söz etmiyordu. Avuçlarına aşırı miktarda bulaşık deterjanı döktü ve parmaklarını kızarana dek ovdu.

"Git, git lanet olasıca leke?"

"Evet, tatlım. Evlendiğim günden beri epey kilo aldım. Hah... İşte, çıktı!" Alyansı parmağından pıt diye çıkıp lavaboya düşünce çın diye bir ses çıkardı.

Brian arkamızda kapının orada duruyordu. Her zaman-ki gibi kapüşonluydu. "Onu bana verir misin, anne?"

Elini uzattı. Bayan Arana kısa bir duraksamadan sonra alyansı ona verdi.

Brian'ın peşinden oturma odasına gittik ve alyansı bir akvaryuma atışını izledik. *Foş!* Bir melek balığı bunu inceledi ama hemencecik sıkıldı.

"Orada güzel görünüyor," dedi Bayan Arana bir süre sonra.

Bir kafede beremi takmadan ve tek bir ampulü bile patlatmadan dolaşmayı başardığımda, Wharton çitayı yükseltti. Etrafında güç kablolarının olmadığı ufak ve eski bir mezarlıktaki bir yeraltı mezarına gittik. Kır hayatına tahammül edemeyen kampçıların kullandığı portatif bir jeneratör getirdi ve bunu çimlere kurdu.

Gözlerimi kapattım Mo, o şey resmen parıl parıl parıl dayan ufak bir güneş gibiydi.

"Bununla başa çıkması için Doktor Ahtapot'u çağırabilirsin, Wharton."

Wharton hâlâ tuhaf tuhaf, dikkatle bana bakıyordu. "Şimdi ne renk?"

"Hiperaktif şeftali? Demiştin, çoğu güç kablosu ve jeneratör turuncu tonlarında görünüyor."

"Bunun voltajla bir ilgisi olabilir de olmayabilir de. Ol-
le, elektriğin şekillere de büründüğünü söylemiştin, değil mi? Geri kaçıp seni yakalamak istiyor. Sen hiç onu yakalamayı denedin mi?"

"Wharton, elektrik elle tutulur bir şey değil. Yani, bunun sadece enerji olduğunu biliyorum."

"Olabilir. Ama bana bazen belirli bir yöne gidiyormuş ya da kötü niyetli davranıyormuş gibi hissettiğini de söylemiştin." Eski baş düşmanım güç kablosu. "Sırf sen bir şeyi yansıtıyor ya da düşünmeden insan biçimi veriyor olsan da, gördüğün şeyi manipüle etmeye çalışmanı istiyorum. Bir sonraki adımımız bu."

"Bunu yapmak Kreiszig'e bir hem karada hem denizde giden araba sürmeme nasıl yardımcı olacak?"

"Bir dene."

"Yani, sadece... Işığı tutmamı mı istiyorsun? Ellerimi X-Men gibi öne mi uzatayım?"

"Burada sana gülecek kimse yok." Mezar taşlarını işaret etti. "Bunların hepsi gerçekten de ölü." Kırık dışının parıldadığını gördüm. "İşte, bu biraz komikti."

"Tamam." Parmaklarımı beremin üstüne koydum ve onun ufak güneşin etrafından dolandığını gördüm. Sırt çantasından bir şey çıkardı. "O nedir?"

"Merak etme. Sadece elektrikli bir şey." Ufak, elle tutulan, Arthur'un uzaktan kumandasını andıran siyah bir kutuydu. Ortasına yakın bir yerde bir ölçeri vardı ve Wharton bunu lastik ceplerinden birine soktuğunda elektrik kıvılcımını andıran bir ses çıkarıyordu. (Artık Wharton'ın da salak bir tulumu var.)

Kaşlarımı çattım. "Nasıl elektrikli bir şey?"

"Endişelenme! Sadece dediğimi yap."

Beremi çıkardım ve burnumdan derin bir nefes aldım. Artık bu da çok kolaylaştı, Moritz. Başımda her zaman hafif bir baskı oluşacak. Hapşırma hissi gibi. Ama artık beni etkisiz hale getirmiyor. Paniğe kapılmazsan, o jene-

ratör bile bana bir şey yapamaz. Annemi düşünmezsem, hiçbir şey bana zarar veremez.

Sahne arkasında katı köpükten masalar yonttuğunu, dalrenden dünyayı dinlediğini düşünürsem...

Kendimi salak gibi hissederek, eldivenli ellerimi turuncu ışığa uzattım. Jeneratörden çıkan elektrik kemerleri bir anda hazır ola geçmedi, ama bana doğru yavaşça ilerledi. Güneşten yayılan turuncu ışık dokunaçları ağır ağır, kesin bir biçimde, sürünür gibi bana doğru geldi ve lastik tulumlu kollarıma, beni dürtükleyerek ve karıncalandırarak dolandı. Ama senin rap söylemeni, Chloe-Bowie için metronom olmanı ve seni düşündüm; şakaklarımdaki giderek artan baskıya çenemi sıkıp dayandım. Elektriğin beni dürtüklemesine izin verdim...

"Dur... Ollie, burnun kanıyor!" diye bağırdı Wharton.

İrkildim ve kanı durdurmaya çalıştım, ama sağ elimi kaldırıncaya orada birikmiş olan tüm elektrik inanılmaz bir hızla açıldı, benden bir anda uzaklaştı, vın diye jeneratörün yanından geçti ve anıtmezarın duvarına çarptı.

Bunun yarattığı güç beni çimlere fırlattı. Başımı çarpınca çenem kapandı ve eski kötü günlerdeki gibi dilimi ısırdım. Saniyeler veya belki dakikalar sonra (bir kriz mi geçirdim?), Wharton beni omuzlarımdan sarsarken gözleri parlıyordu.

"Ollie, bir şey gördüm. Biçimsiz hava! Anıtmezarı tutsüledin! Bak!" Ayağa fırlayıp anıtmezarın taş duvarına dokundu. "*Lanet duvarı yaktın.*"

"Kazara oldu," dedim tir tir titreyip ayağa kalkarken.

"Anı mahvetme. Pratik yapman gerek." Resmen mutlu olmuştu. "İnsanlar bunu görene dek bekle."

Dilim zonklarken burnumu koluma tuttum. "Bunu neden görsünler ki?"

Wharton yanıt vermedi. Elindeki elektrikli cihazı duvara yaklaştırdı. Cihazdan onu geriye iten tiz, inlemeyi andıran bir ses çıktı. Bunu bana doğrulttuğunda, yine aynı şey oldu. Gülümsemesi silinmedi, ama gözlerinin parıltısından eser kalmamıştı.

"Ne oldu?"

"Bir şey yok. Bir sonraki buluşmamızda, elektronik mağazasına gidiyoruz."

Bu hafta, Bay Elton bana farklı hava nemlendiricisi türleriyle ilgili yazdığım serbest konulu bir kompozisyon için A notu verdi (Çok fazla parantez ve dipnot kullandığım halde, *boş ver, adamım*, dedi). Bana hava nemlendiricilerini böylesine ilginç kılan bir kişinin ileride muhteşem bir yazar olabileceğini söyledi.

Öte yandan, Bayan Golede bana başka bir elektrikli laboratuvar ödevi verdi. Ölü kurbağalara elektroşok vererek diriltmekle ilgiliydi bu ödev. Tamamıyla Frankenstein özentisi bir deneydi, ama bir yandan da harikaydı. Doktor Wharton'la pratik yapmaya başladığım için, sadece gülümsedim ve hemen Whitney'in yanına gittim. O ölü kurbağaya dans ettirdik, Moritz.

Bundan sonra ne olacağını bilmiyorum, Mo, ama ben de dans etmeye devam edeceğim.

Otuzuncu Bölüm

koruyucu gözlük: nakarat

Oliver. Seni rahatlattığımı bilmek beni mutlu etti. İhtiyaç duyduğun zamanlardaki havlun olabiliyorum. Sen de benim için öylesin. Ama bu son birkaç ayı buna rağmen yalnız geçirmek zorunda kaldık. Birbirimize daha az, kendimize daha çok güvenmeyi öğrendik. Eşitiz, koltuk değneği değiliz. Bu da hiç kötü bir şey değil.

Ama Wharton denen adam ve parıldayan gözleri konusunda dikkatli ol, Ollie. Onun gibileri daha önce de gördüm.

Senin “yabancı çocuk” ölümcül şakalarından artık sıkılmaya başladı. Bizler hayatımızı gülererek atlatıyorsak da hayatımızın gülünecek bir tarafı yok.

Bakalım benim kara mizahımdan hoşlanacak mısın?

Klaus ve ben bir pazar gecesi video mesajımı yayınladık.

Okuldan birkaç gün daha izin alabileceğimi umuyordum. Antibiyotiklerim yeni yeni etkisini göstermeye başlamıştı. Sürekli sersemlemiş halde geziyordum. Salı günü yatak odamın kapısının ardından gelen paldır küldür çizme sesleriyle uyanmayı beklemiyordum.

“Moritz, seni sersem. Beni hemen içeri al.”

Apar topar kalktım. Kapı kolunu tuttuğumda, olup bitenlerin tuhaflığını hissettim.

Fieke aylardır ilk kez evime geliyordu. Kardeşiyle ayrılmamdan sonra kesinlikle ilk kez oradaydı. Dahası da var. Saat sabahın beşiydi.

“Babamı uyandıracaksın.” Onu hemen odama aldım. “İçeri nasıl girdin?”

“*Lütfen*, Moritz. Sanki kilit açamıyorum.”

Betim benzim attı. “Owen’a bir şey mi oldu? O, nasıl?”

“Hayır, Owen iyi. Bana ondan söz etme. Artık bu konu seni ilgilendirmiyor.”

“Ama...”

“Bayıldıysa, ne olmuş? En azından, Lenz gibi kaburgalarını kırmadın.”

“Öyle olmadı,” dedim.

“Bunu bilmediğimi mi sanıyorsun? Lanet olası endişeni hissedebiliyorum. Neyse. Kazalar olur. Ayrılıklar zordur. Ama buraya bu yüzden gelmedim.”

“O halde?”

Masama oturup mektupları yana itti. Bilgisayarımı açtı. “Seni sersem. Lanet olsun, Moritz. Buraya gel. Dur, gelme. Orada otur. Dinle. Sana şunun bir kısmını okuyayım.”

Dizüstü bilgisayarımın sesini kapatıp yorumları kendisi okumaya başladı.

“Shionezumi isimli bir kullanıcı: ‘Dolphinmo, bu forum çok zor zamanları atlattımanı sağladı. Bunun gerçek bir konuya dayalı olduğunu bilmek forumu benim için daha da anlamlı kıldı! Bu videoyu ve onun fotoğrafını her yerde paylaşacağım. Onu bulacağız.’”

“Tatlı bir düşünce.”

“Apples-in-the-orc-yard isimli bir kullanıcı: ‘Moritz, bazı oyunculardan daha büyüğüm. Yerel bir gazete işletiyorum. Annenin fotoğrafını çevrimiçi ve çevrimdışı olarak yayınlayacağım. Onu bulacağız.’”

“Çok nazikmiş.”

“Evet, bunun gibi yüzlerce mesaj var. İnsanlar o fotoğrafı her yerde paylaşıyorlar. Sadece forumda da değil. Viral olduğunu söyleyemem, çünkü bu salakların söylediği bir şey ve bu mesele hâlâ duyulmadı ama bir bakıma yayılmış sayılır. Kızlardan oluşan bir hayran kitlen var, Moritz.”

“Öyle mi?”

“Merak etme oğlanlar da var. Biliyor musun? Laboratuvar hakkında daha çok bilgi edinmek isteyen kişiler de var. Çünkü orası gerçekse, resmen korkunç bir yer. İnsanlar korkunç şeylere bayılırlar.”

“Bayılırlar, değil mi?” Tabii ki forumda Fieke’nın da parmağı vardı. Tanıştığımız andan itibaren dünyamı genişletmişti.

“Bu odayı resmen dağıttın. İnsanlar makul ipuçları yayıyorlar. Güncellemeler istiyorlar! Bazıları gerçek *Blunderkinder* olduğunu iddia ediyor!” Bana baktı. “Keşke bunları görebilseydin.”

Nefesim hırıltılı çıktı.

“Neler oluyor, Moritz?”

“Bunlara memnun mu oldun, öfkelendin mi anlayamadım. Mutlu mu olayım, dehşete mi kapılayım bilemiyorum.”

“İkisi de, seni salak. Her ikisi için de. Ama bunun ne anlama geldiğini biliyor musun? Owen’ın ezik forumu *işe ya-rıyor*. Bizi ucube çocuklarla birleştiriyor. Anneni bulacağız. Anneni. Bulacağız. An meselesi.”

“Sonra ne olacak?”

Fieke bilgisayarı kapattı ve döner sandalyeyi bana çevirdi. “Sonra mı? Sonra, siz baş belaları daha iyi hissetmeye başlayacaksınız.” Fieke da duygulokasyon yapıyor olabilir miydi? “Artık insanları endişelendirmeyi kesebilirsin! Toparlan artık!”

“Ona ne diyeceğimi bilmiyorum. Kendime güvenmiyorum.”

“Sana bunun Owen’la ilgili olmadığını söylemiştim! Tanrım!” Fieke ayağa kalktı. “Bak, çok kolay. Kesin olarak küçük erkek kardeşime âşık olduğunu söyleyebilir misin?”

“Onu önemsiyorum.”

“Bunu sormadım.” Yanıt bekledi.

“Adil bir soru değil.”

“Tamam, Bay Duygusal Açıdan Güdük. Farklı bir şey deneyelim: ‘Kesin olarak elektro çocuğa âşık olduğunu söyleyebilir misin?’”

Cevabı hissetmiş olmalıydı.

“İşte. Şimdi, o lanet okula gidiyorum. Bazılarımız bu sene mezun olacak, kahretsin.”

Kapıya vardığımızda kolunu tuttum. “Hastanede ziyaretime geldin. Neden?”

“Neden mi?” Kapıyı tuttu. “Kahretsin, Moritz! Öncelikle, benim arkadaşımdın. İlişkilerde kötü olduğun için bunun

değişmesi gerekmez. Kendine gel.” Paldır küldür sahanlığa çıktı. “Kahretsin ki onu mutlaka bulacağız!”

Videodan sonra, senin ve Owen’ın yarattığı deneysel forumun üye sayısı iki bin kişiyi aştı, Ollie.

Günün büyük bir kısmını destekçilerimizden gelen mesajları dinleyerek geçirdim. Sonra neler olacağını merak ettim. Kapımda karanlık devlet görevlileri bitecek mi diye düşündüm. Onu gerçekten de bulup bulamayacağımızı. Kimsenin umurunda olup olmadığını. Belki de bunun hâlâ ayrıntılı bir bilimkurgu olduğunu düşünüyorlardı.

Gerçek *Blunderkinder* olduğunu iddia eden iki çocuk inandırıcı öyküler anlatmışlardı: Gırtlğından kusan İngiliz bir çocuk vardı, onu hatırlıyordum. Taipei’deki bir kızın da kavrama özelliğı olan bir dili vardı. İkisi de kötü etkiler yasadıklarını söylememiştii.

Kullanıcılardan bazıları nerede yaşadığını öğrenmek istiyordu. Kullanıcılardan biri benimle aynı okula gittiğini iddia etmişti. Ayrıntı vermek istememişti. Şunu kanıt olarak yazmıştı: “Beastie Boys.” Müzik Yorumlama sınıfından biri olabilir miydi?

Arada sırada kullanıcılar benden ucube diye söz ediyorlardı. Yalancı diyorlardı. “Sahtekârrrr!” diye bas bas bağııyorlardı. Ama sayıları çok azdı ve bunları sıklıkla görmüyordum. Daha çok yabancılar bana yardım ediyorlardı. Belki de Molly insanlar konusunda haklıydı. Belki sen de haklısın.

Forumdan çıkmadan önce, bir ping sesi duydum. Thorfinn

isimli kullanıcıdan bir mesaj gelmişti. İzlanda'da yaşayan Jon isimli çocuktan.

“Moritz! Onu bulacağız!”

Teşekkürler, Jon. İyi misin?

“İyiyim! Diğerleri gerçekten de hasta mı olmaya başladılar?”

Düşündüğümü yazmadım.

“Boş ver, anneni bulacağız!”

Düşünsene. Annemi bulsak bile bize yardım etmeyebileceğini söylememiştim. Onu bulsak bile, biri onu bir şey yapmaya nasıl ikna edebilir?

Bir süre, sadece masamın başında oturdum. Umutla bekledim.

Ertesi hafta okula geri döndüğümde, Molly kampüste değildi. Klaus kapılarda bekledi ve beni sınıfa götürmek için ısrar etti, yanımdan geçenlere benim için kaşlarını çattı, çünkü benim kaşlarımı çatamadığımı biliyordu.

“Max her zamanki gibi salına salına ortalıkta dolanıyor. Sana bir şey yapmaya çalışacağını sanmıyorum.”

“Kendi başımın çaresine bakabilirim.”

“Seni bir başına bıraksam, onu yine acile yollarsın, Farber. Sonra da bu yüzden surat asarsın.”

Kaçınılmaz bir biçimde, sahte yardım çağrısına rastlayacaktım. İkinci salondaydım ve *Kurgu* sınıfına gidiyordum. Bir başka çocuğun saçlarını parmağına doladı. Beni görünce gerildi. Duygularımı bastırmaya çalışmayı denedim.

Hayır. Bu kadarı yeterdi.

Klaus ve ben yanından geçerken, ondan nefret ettiğimi gizlemedim. Max'ın suratındaki gülümseme silindi. Bakışlarını yere indirdi. Benden mümkün olduğunca uzak durdu ve ondan yaşça küçük olan çocuktan özür dileyip gitti.

Girişte Max'e yaptıklarımın dolaylı utanıyorum. Ama o da bana yaptıklarından utanıyorsa, bu konuda üzülmem. Hiç üzülmem. Ama utanmıyordu. Zehirleyecek başka çocuklar bulacaktı.

Binadan güneşli bir ilkbahar gününe çıktık. Havadaki ılıkliğin kokusunu alabiliyordum. Duyabiliyordum, kulaklarım eskisi kadar keskindi.

"Affedersin, Klaus. 'Bir şeyleri hissetme' tavsiyeni fazla ciddiye almış olabilirim."

"Sanmam, Farber. O mutsuzluğu ona yönelttin, bana değil. Kontrol konusunda artık bahane üretme. Resmen binadan kaçtı."

"Sen... Bundan etkilendin mi yani?"

"Boyama işlerinden daha etkileyici. Orası kesin."

Çeşmenin yakınlarında durdum. Birinin bize doğru geldiğini duymuştum. Tereddütlü, ufak adımlardı. Arkama döndüm.

"Moritz." Doktor Hoppen'ın sınıfındaki o ufak tefek kızdı. Elini uzattı. "Kullanıcı ismim sallyringwalden. Onu *bulacağız*."

Sloganımız buydu. Elini sıktım. Başını sallayıp önüne baktı ve ayaklarını sürüyerek gitti.

"Neden? *Ama* neden?" diye bağırdı Klaus. "Yakışıklı bile değilsin!"

O öğleden sonra, Molly'yi ziyaret ettim. Ev ödevlerini verdim. Kulak koruyucularını çıkarıp gülümsedi, ama hâlâ yorgun görünüyordu. Kendisini meşgul etmeye çalışıyormuş gibiydi. Dikiş işi yapıyordu.

“Merak etme. Bugün iğneler kumaşta, ağzımda değil.”

“Yarı dönem sınavın için öğretmenle konuştum. Amatör performanslarda asla o kadar muhteşem bir izleyici tepkisi görmediğini söyledi. Geçmişsin.”

“Sahneden kaçtığım halde.”

“Evet. Bu hareketin *dramatik* olarak yorumlanmış. Tam not almışsın.”

“Çok kötüsün, Moritz.”

“Frau Welter’le de konuştum. Sen dilediğin zaman seni geri alacaklarını söyledi. Beşeri bilimler okulları. O aptalca dramını görmezden gelecekler.”

“*Kendini iyi hissetmemenden öte bir durum, hiç de iyi değilsin, sende bin bir türlü sorun var.*”

İkinci ağzını susturmak için ona yapış yapış bir şekerleme verdi. Bu sefer, yanına oturmak bana daha kolay geldi.

“Kulakların nasıl?”

“Daha iyi. Teşekkürler.”

“Of, sorun ne? Beni tahmin etmek zorunda bırakma, Prens.”

Ağzımı açtım ama başını salladı. “Doğrudan söyle.”

“Ben Klaus değilim.” Ama dediğini yaptım. “Molly, bize zarar veren kişilerden nasıl daha iyiyim?”

Gülümsedi.

“Gülme.”

“Beni, seni boğmaya çalışmış olan kızı ölüm döşeğinde ziyaret ediyorsun. Nasıl daha iyi olamazsın?” Başını salladı. “Cidden, Max’in acı çekmesi gerektiğini düşünüyorum. Onun ne yapmaya çalıştığını tahmin edebiliyorum, Moritz.”

“Onu tek bir dil şıklatmasıyla yere serebilirdim. Bunu yapabileceğimi biliyorum.” Dilimi şıklatım. “Yapmayacağım. Ama başkalarına zarar vermesine izin verebilir miyim?”

Molly dikiş işini kenara bıraktı. Elini elimin üstüne koydu. “Geçen sene okulu bırakan çocuk var ya? Max’i şikâyet etti. İnsanlar güldüler. Ona inanmadılar. Max herkesi etkiler.”

“Bugün de öyle yapıyordu. Beni görene dek.”

“Benim de cazibem silindi.” Omuzlarını dikleştirdi. “Onunkini sonsuza dek yok edelim.”

“Nasıl?”

İki ağzında da kocaman birer gülümseme belirdi. “Nasıl olacak? Dramatik sanatlarla.”

Planı çok saçmaydı. Ama bunu ona söylemedim. Destek hissi yaydım ve arka arkaya sınıf arkadaşlarını aramasını izledim. Haftanın son günü için “olayı” planlamasını dinledim. Max bildiğimden de kötü nam salmıştı.

“Klaus’u aradın mı?”

“Hayır, Moritz. Ararsam beni görmek ister. Ne kadar de-mode bir romantik. Gerçek hayat bir sahne değil. Shakespeare yanılıyordu.”

“O halde, planın da yanılısamalarla dolu.”

“Yanılsamalardan *hoşlanmadığımı* söylemedim.”

“*Bazen elimizde sadece yanılısamalar vardır ve bazen bu hatırlamaktan daha iyidir.*”

Güneş şemsiyelerini ve dantelli elbiselerini düşündüm. Beni asla boğmazdı.

Planı hayal etmeye çalış, Oliver. Bir de Max'in her şeyden bihaber bakış açısını düşün.

Farz et ki kampüse giriyorsun. Gayet kendinden eminsin. Binaya girdiğini düşün. Bu saatte olmaması gerektiği kadar ıssız olduğunu görüyorsun. Arada sırada yanından birkaç öğrenci geçiyor ama hiçbirini tanımıyorsun. Sana bakmıyorlar. Kahvaltıya geliyorsun ve orada kimse olmadığını görüyorsun.

Max olduğunu ve boş koridorlardan geçip ilk sınıfına gittiğini düşün. Sonra büyük salondaki ilk tiyatro dersine giriyorsun.

Orada yüzden fazla öğrenci olduğunu görüyorsun. Hepsinin arkası sana dönük. Gülüp atmosferi ele geçirmeye çalıştığında, hepsi bir anda sana bakıyor. Ama yüzlerini *göremiyorsun*. Hepsi kapkara koruyucu gözlükler takmış. Her birinin gözlüğü şeffaf. Kimse sana gülümsemiyor.

Günün geri kalanında, arkadaşların seni gördüğünde alınlardaki koruyucu gözlükleri indiriyor. Ağızlarını kapatıp kıpırdamadan duruyorlar. Seni ruhsuz bakışlarla izliyorlar. Karakterlerinden bir an olsun çıkmıyorlar. Burası böyle şeylerin olağan sayıldığı Myriad Akademisi. Koruyucu gözlüğü

olmayan öğrenciler bile seninle konuşmuyor. Hedef olduğunu biliyorlar. Sende bir sorun olduğunu biliyorlar. Bir hata işlediğini de.

Nihayet, oradan kaçmaya çalıştığını düşün. Artık gülemiyorsun. O bilmiş tavrından eser kalmamış. Kapıya doğru gittiğini hayal et.

Ama orada ben bekliyorum. Gözümde koruyucu gözlüğüm var. Bana yaklaştığında, gözlerin fal taşı gibi açılıyor, öfkelenip korkuyorsun. Bana vurmaya hazırlanıyorsun. Yere yıkmaya hazırlanıyorsun. Tam karşıma geldiğinde, diğerlerinin arkanda olduklarını fark ediyorsun. Seni izliyorlar.

Koruyucu gözlüğümü kaldırıyorum.

Oradaki hiçlik sana çılgılık atıyor: “Hepimiz seni *görüyoruz*.”

Max onu iştEMEYECEĞİM kadar uzaklaşınca bile gözlüğümü takmıyorum. Etrafımı saran, sırtımı sıvazlayan ya da kısaca bana sarılan diğer öğrenciler kendi gözlüklerini çıkarmıyorlar.

Gizli olmayan tek kişi benim. Sana yemin ederim ki başımı dik tuttum, Ollie. Tabii, kampüste ilerlerken, ilkbahar çamurları ve çimleri pantolonuma yapışırken, bir iki öğrenci başını çevirip bana baktı. Ama kötü bir niyetle değil. Belki de Klaus yanımda olduğu için. Ya da belki ılık bulutlar halinde benden bir şey yayıldığından, o koruyucu gözlükleri gözlerin üstünde, boyunlarda ve alınlarda görmemin anlamını duygulokasyonla yaydığım için. Yansımaları göremedim. Ama kendi aksimin o merceklerde olduğunu hissedebildim.

Onları *gölümsetebildiysem*, onlar da beni gülümsettiler. Bunun hangi noktada başladığı önemli mi?

Ollie, neden görmem bu denli zor oldu?

Yemekhanede Chloe-Bowie ve grubundakiler için kusursuz bir metronom ve akort aleti oldum. “Ashes to Ashes” şarkısındaki anahtar değişiminde serbest stil denememe izin verdiler. İyi ve kötü şeyler hakkında ne dediğimi bilmiyorum. Serbest stili hiç denememiştim. Yine yapabilirim. Daha iyi olmaya çalışabilirim.

Öğle yemeğinden sonra, Chloe simli kollarını omzuma attı ve benimle *Kurgu* sınıfına yürüdü. Doktor Hoppen ısınmak için gönüllüler istediğinde, elimi kaldırdım. En az beş el daha kalkmıştı. Ben seçilmeyen bir diğer öğrenciydim sadece.

Ama Doktor Hoppen bana bakıp başını salladı.

Belki de bir dahaki sefere.

Otuz Birinci Bölüm

ögle yemeği kesekâğıdı

Yazdıklarını okurken, tüylerim diken diken oldu, Moritz.

Akla gelebilecek en akıllıca, en ürkütücü fikir. Senin ve Molly'nin süper hainler olmadığınıza sevindim. Dünyanın o koruyucu gözlüklü merhametine kaldığını düşünsene! Ben resmen o noktadaydım, değil mi?

Ben de süper hainliğe yaklaşıyorum. Her gün tik tak diye atan bir bomba değilmişim gibi okula gidiyorum, Moritz. Özellikle de mezarlıkta olanlardan sonra, bana her şey olabıllırmış gibi geliyor. Neredeyse muhteşem bir his, değil mi? Karanlık yönlerimi kabullenmek.

Koşu sezonu nihayet geldi!

Bu salı, Bridget ve Brian'ın Christchurch sahasında-

ki ilk bölge elemelerinde koşacakları belli oldu. Bayan Arana arabasını battaniyelerle, portatif buzuğunu meyve suyu kutularıyla doldurdu ve bizi koşuları izlememiz için akşamüzeri oraya götürdü.

"Hey, Danielle!" Bilet kabinindeki kıza el salladım.

"Ollie! Sana oy vereceğim." Bize biletlerimizi verdi.

"Bana mı? Ne için?"

İç çekti. "Öğrenci konseyi için."

Gömleğimi bir takım elbise ceketiymiş gibi çekıştirdim. "Kulağa çok ayrıcalıklı bir şey gibi geliyor."

Çitlere yaslanmış olan Patrick isimli bir çocuk kolunu boynuma attı ve omzuma vurdu. "Kardeşim, bir dahaki sezona daha iyi ol da takıma katıl."

"Tümörlere *lakros* oynayabilmem için yol açmalarını söylerim."

Patlamış mısır almak için yiyecek stantlarına gittik. Whitney standın bir ucunda kakaolu süt servis ediyordu. Beni görünce gülümsedi. Birkaç çocuğa daha merhaba dedim ve stantlara giderken Bondage Gabe'le yumruk tokuşturdum.

Bayan Arana çok şeye şaşırmış gibiydi. "Tatlım, Brian'a da popüler olma konusunda birkaç şey öğretebilirsin."

"Yok, bunu yapamazdım." Ağzıma patlamış mısırları attım. "O, tüm bunları biliyor. Sadece popüler olmaktan hoşlanmıyor."

"Eski kocam bana bir ergeni tek başıma yetiştiremeyecek kadar bilgisiz olduğumu söyledi. Artık iki ergen çocuğum olduğu için onun haklı olduğunu biliyorum."

"Bazen aptalca şeyler söylüyorsunuz, Bayan Arana. Ben sadece bana bir sırt çantası verdiğiniz için buradayım."

Brian ilk iki koşuda yoktu, ama yine de çok tezahürat yaptım çünkü koşan çocuklardan bazılarını tanıyordum. Bayan Arana karşıt okulları yuhalaadığım için beni azarladi, fakat öyle yapmak gerekmiyor muydu? Brian koşu sahasının kenarındaki bankta her zamanki gibi suratını asmış oturuyordu. Belki de antrenörü kapüşonlu hırkasını giymesine izin vermediği için öyleydi.

Koşu takımının kaptanı Chelsea, iki yüz metre yarışının zor olduğunu söylemişti (sosyal bilgiler dersinde onun yanında oturuyorum), çünkü ne uzak mesafe ne de kısa mesafe koşusu. İkisinin arasında garip bir yerde. Koşucuların ilk sırası dizildi ve Brian da aralarındaydı. Yani, en hızlı gruptaydı. Düşün!

Silah patladı. "HAYDİ BRIAN!"

Yarış bir iki saniyede değil de belki on saniyede bitti. Brian sekiz kişi arasından dördüncü oldu ve böylece en tuhaf ve orta yerde kaldı.

"Çaba sarf etmiyordu." Bayan Arana kızmamıştı, sadece gözlemine dile getiriyordu.

Brian'ın o yarışı umursamadığı belliydi. Çeşmeye gitmeden, suratını asarak eşyalarının bulunduğu banka gitti.

Tam o sırada, eşyalarını fark ettim. Bunların arasında kahverengi bir *kesekâğıdı* da vardı.

"Ollie! Nerelerdeydin?"

Oturduğum yerden aşağı inmek üzereydim. Sonra, tırabzanların üstünden atladım, ayaklarım yere basınca ona bağırmak için çitlere dayandım.

"Brian! Hey! Buraya gel!"

Gözlerini devirip süklüm püklüm geldi. "Daha çok çaba sarf etmemi söylemek için mi geldin?"

"Yok canım. Neden kalp biçimli bir öğle yemeği getirdiğini soracaktım."

Boş boş bana baktı. "Bu konuda endişelenme."

"Hep böyle diyorsun. Zaten hiç endişelenmiyorum."

Ellerini ceplerine sokmak istedi, ama cebi olmadığı için salak durumuna düştü. "Onu izleyeceğim. Ama onu yenemem. Ona yaklaşamam bile. Bu işi bir ezik gibi yapmam gerekiyor."

"Şey, nasıl yanı?"

"İzle." Tekrar banka gidip omuzlarını sarkıtarak oturdu.

"Dur, dur," diye seslendim sırtarak. "Karşımdaki bu küstah genç de kimmiş bakalım?"

"Kes sesini, ucube."

Tekrar yiyecek standına gittim. Olacaklar için daha fazla patlamış mısır gerekiyordu.

Bridget bin altı yüz metrede rahatlıkla birinci oldu. Bağırıp tezahüratlar ettik ve yumruk tokuşturmak için çitle-re indiğimde, Brian'ın oturduğu yerde kesekâğıdını sımsıkı tuttuğunu ama bir şey yapmadığını gördüm.

"Bence çok yakında koşmayı kesebileceksin," dedim Bridget'a. "İstersen tabii. Mecazi anlamda."

Gözlerini kırıştırdı. "Bugün farklı bir gün değil. Kalbi geri istemiyorum."

"Sen bilirsin." Saha kenarına gittim. Chelsea yarışları oradan da izleyebileceğimi söylemişti.

Sırıttım. "Maskotun benim!"

“Çok cılızsın.” Kızlar başlangıç çizgisine girmeden önce hepsine beşlik çaktım. Bridget’in eli soğuktu. En sert ona beşlik çaktım. Üç bin iki yüz metre koşusu için on sekiz diğer koşucuyla birilikte yerine geçti. Üç kilometreden fazla bir mesafeydi. Sekiz tur koşacaklardı. Spagetti uzuvlular bunu yapmayı akıllarından bile *geçiremezlerdi*.

Bridget dizlerini arkasına götürdü. Kollarını ve bacaklarını bir profesyonel koşucu gibi esnetti. Ama o duygusuz suratı... Bridget’ı yenmek konusunda bol şanslar, kızlar. (Hey, herkes aynı şeyi düşünüyordu.)

Altıncı tura kadar her şey beklendiği gibi gitti. Bridget diğerlerinin önüne geçti. Kalabalık ona tezahürat ediyorlardı! Muhtemelen, koruyucu ailesi en çok bağırırlar arasındaydı. Her önümden geçtiğinde, pistonlar gibi yere çarpan ayaklarının sesini güçlükle duyabiliyordum.

Brian ayağa kalkana dek orada olduğunu neredeyse unutmuştum. Kızların geçişini izledi ve koşu sahasına yaklaştı.

Bridget herkesin önünden köşeyi döndü. Brian suratını asarak elinde kesekâğıdıyla karşısına geçti. Kalabalıktan hayret dolu sesler yükseldi...

Bridget ona çarpmasına ramak kala durdu.

“Ezikler insanları böyle yakalar işte.”

“Onu istemiyorum.” Ama koşmadı. Diğerlerinin onu geçmesine izin verdi. *Bekledi*.

Brian elini kesekâğıdına soktu. Parmaklarımı gözlerime dayadım. O dram! O gerilim!

Elini kesekâğıdına soktu ve...

... Bir sandviç çıkardı. Bir kalp atışı olmayan gerçek bir sandviç. Muhtemelen, çavdar ekmekliydi.

“Benimle yine öğle yemeği ye. Kalpsiz olup olmaman umurumda değil. Benim için önemli değil. Kalbini geri istemiyorsan tamam. İstiyorsan da tamam. Her neyse. Ama benimle yemek ye.”

Bridget gözlerini kırptırdı.

Dört kız daha onu geçti.

Bridget sandviçi ondan aldı. Ekmekleri araladı.

“Ton balıklı... Bir de patates cipsi mi var?”

Hakemlerden biri düdüğünü çalarak onların yanına gitti. İzleyiciler onu yuhalamaya başladılar.

“Bir gün kalbini de getirmemi istersen getiririm. Gerçi bende kalması sorun değil. Bir şeylerden hoşlanmaman hoşuma gidiyor. Ya da hoşlanman.”

“Seninle yemek yiyeceğim.”

Beremi çıkardım, sevinç çılgınlıkları attım ve tek bir stadyum lambası bile titremedi.

Bu cuma Wharton’la birlikte elektronik mağazasına gitmem gerekiyor.

Korkmuyorum.

Moritz, sence günün birinde bir *glock* gibi elektriği de çalabilecek miyim?”

Otuz İkinci Bölüm

balkon

Ollie, şunu düşün: Bizi destekleyen ve hayatımızda bizim desteklediğimiz insanlar var. Artık hayatımızda o kadar çok insan var ki! Hayatımızda izlerini bıraktılar. En iyi senin izlerin kaldı, bunları dosyalara gizledim. Gözyaşları, lekeler falan, Ollie. Sen yakınımdasın.

Arthur'u kıskanmıyorum, sadece o şapşal kahkahasını hiç duymadığım için üzülüyorum. Bridget'ı kıskanmıyorum, sadece keşke içindeki laboratuvarı söküp atabilseydim diye düşünüyorum. Ollie, onlarla tanışmak istiyorum. Bugüne dek tanışamadığım için üzgünüm.

Ve sen! Molly'nin buklelerini hiç görmedin! Gülümsemelerini de öyle! Keşke sadece yazarak hepimizin her özelliğini yansıtabilsek. Alabildiğimizi alsak.

Max'i kampüsten kovalayışımızdan sonraki pazar günü, Molly'yi tekrar ziyaret ettim. Bu sefer, beni pamuklu bir elbise içinde öne atılarak karşıladı.

Ona koruyucu gözlüklerden verdim. "Teşekkür niyetine."

Gözlüğü saçlarına doğru kaldırdı, kayışını arka dişleriyle tuttu ve alnına yerleştirdi. Böylece üstünde başka bir alımlı aksesuvar daha oldu.

"Bugün daha sessiz." Gidip penceresini açtım.

"Ağzım mı?" Ben balkona yaslanırken, gönülsüzce gülümsedi. "Evet, öyle. Daha mutlu bir gün oldu. İşler iyi gittiğinde, daha az karanlık düşünce oluyor. Max'e gününü göstermiş olmanız cesaret verici. Forumdaki gelişmeler de öyle. Onu bulacağız."

"Sen de mi forumdasın?"

"Aa, bu kadar şaşırma. Bence öğrenci nüfusunun yarısı artık forumda. Koruyucu gözlük olayından sonra konuştuğumuz başka bir şey de buydu. Rol yapma oyuncular. Tüm bu insanlar başkalarıymış gibi rol yapıyorlar! Daha da çok oyuncu, Prens."

"Bugün bana öyle hitap edemezsin."

"Ama şu ana dek bunun bir sevgi sözcüğü olduğunu anlamış olman gerekirdi."

"Mesele o değil. Diğer prensinin de duygularını düşün."

Ona balkona çıkmasını işaret ettim. Molly hayretler içinde kaldı.

Balkondan bir kat aşağıda. Bir pelerin giymiş. Klaus duruyordu.

Üstelik kaşlarını da çatmamıştı.

"Moritz, şimdi mi, söylesene," diye seslendi.

“Evet,” diye bağırdım. “Ama Tanrı aşkına, şu kollarını göğsünden indir.”

Klaus ellerini yumruk yapıp iki yanına indirdi ve o muazzam ciğerlerinin var gücüyle bağırdı. “Dur, şu pencereden süzülen ışık da ne?”

“Kes sesini,” dedi Molly hayretle iki ağzıyla birden.

Oyunculuk bakış açısıyla, sonrası tam bir hayal kırıklığıydı.

“Ne? Lafımı kesme!” diye bağırdı Klaus. “Hepsini ezberlemedim! Bir saniye!”

Molly iki eliyle iki ağzını kapattı.

“Dur, şu pencereden süzülen ışık da ne? Orası... *Dur*. Evet orası doğu, Molly de güneşi! Yüksel ey güzel güneş çünkü, şey, öldür şu kıskanç ayı, bak nasıl da sararıp soluvermiş tanrıça kederden!”

İki ağzından da isterik kahkahalar döküldü. “Çok kötü!” diye seslendi aşağıya. “Sana Shakespeare’i katletme hakkını kim verdi?”

“Ben sadece yirminci yüzyıl eserlerini biliyorum. Moritz eski romantik saçmalıkları sevdiğini söyledi!”

Molly hızla bana baktı. “Romantik saçmalıklar mı?”

“Affedersin.”

“Shakespeare’de sorun yok,” diye seslendi Molly. “Ama *On İkinci Gece*’yi tercih ederim.”

Geri geri giderken bile Klaus’un kaşlarını çatıp kollarını göğsünde kavuşturduğunu hayal edebiliyordum. “Onu bilmiyorum bile! Neyle ilgili! Doğaçlama yaparım!”

“Olduklarından farklıymış gibi davranan insanlarla ilgili!”

Gülümsemeleri silindi.

“Tamam!” diye bağırdı Klaus. “Molly, seni onuncu, on birinci ya da otuz yedinci gecede seviyorum. Sadece on ikinci gecede değil! Ölü adamların yazdığı çok eski oyunları seviyor olsan da. Bir Tennessee Williams oyunu için teneke- den bir dam inşa etmemi isteseydin, bunu hemen yapardım. Kim olduğunu gizlemek isteseydin, benim, şey, güzel me- leğim, sana gülerdim çünkü on yedi başın da olsa, hepsinde gür bıyıkların da olsa seni severdim.”

“Ya iki ağzı sürekli olarak senin hakkında ve kendisi hak- kında emin olmadığını hırlayarak söyleyen bir kızı sevebilir miydin?”

Klaus hiç beklemedi. “Molly! Sorun buysa, annem çok mutlu olacak! Benden daha açık sözlü biri var!”

Molly neredeyse ağlamak üzereydi. “En azından, karak- terinden çıkmamayı deneyebilir misin?”

“Hayır, ben bir oyuncu değilim ve rol yapmıyorum.”

Molly’nin koşarak aşağı inip onun yanına gidecek gücü yoktu. Klaus da yetimhaneye dalmak istemiyordu. Bu yüz- den, sakın sakın binaya girdi. Nazik nazik merdivenleri çıktı. Aynı şekilde koridorda ilerledi ve saygıyla Molly’nin kapısında durdu.

Molly ellerini önünde kenetledi. Dudağını ısırды. Derken, Klaus ona sarılmak için öne atıldı. Molly ikinci ağzını ka- patmak istedi ama ağzı konuşmaya devam etti. Oyunun ora- sından burasından Juliet replikleri söyledi. Klaus, Molly’nin başını göğsüne çekerek onu susturdu.

Olması gerektiği gibi, tamamıyla unutulduğum için ya- vaşça odadan çıktım.

Eugen koridorda durmuş, bir mendille burnunu siliyordu. Beni lobiye kadar götürdü, ama resepsiyon masasında çöktü. Saçları iki yandan örülmüş iki küçük kız hızla yanımızdan geçti.

“Tanrım. O daha bebekken onun için endişelenmeye başlamıştık. Ağzı uykusunda konuşurdu. Molly’miz hüznü düşüncelerle doluydu.”

“Artık sizi hiçbir şey şaşırtmamalı. Hepiniz biliyordunuz.”

Frau Andert iç çekti. “Onun için o ağızlıkları kim ördü sanıyorsun?”

Bana bir çift kulak koruyucusu fırlattı.

“Umarım anneni bulursun. Kulaklarını ılık tut, dolphinmo.”

Blunderkinder aramızda. Biz de elimizden geldiğince onların arasındayız, Ollie.

Otuz Üçüncü Bölüm

cihaz

Moritz, bugün her şey ters gitti. Tam dünyayı fethettim derken...

Korkuyorum. Korkuyorum ve daha da kötüsü... korkuncum.

Moritz. Her şey bitti.

Her şey.

Otomatik kapılar ardından yeşilin her tonunu saçarak, elektrikli misket yeşili bir deniz oluşturarak altın buklelerle açıldı.

St. Patrick's Günü elektronik markete girdim. Doktor Wharton birkaç adım geriden geliyor, ellerini ceplerine sokmuş her zamanki gibi dikkatle beni izliyordu.

Orada ne kadar çok şey olduğuna inanamadım. Tez-

gâhlar dizüstü bilgisayarlarla, tabletlerle ve monitörlerle, her taraf ekranlarla doluydu. Duvarlar da ekranlarla kaplıydı. Masalarca telefon vardı. On üçüncü yaş günümü hatırladığını biliyorum, Moritz. Liz'in nasıl herkesin sahip olduğu şeylere sahipmişim gibi davranabilmem için bir odayı sahte cihazlarla doldurduğunu biliyorsun. Ama o sırada gerçek elektrikli cihazlarla dolu bir odadaydım ve insanların bunlara neden ihtiyaç duyduğunu anlayamıyordum. Bir sürü düz ekran vardı. Biri onlara bakana dek hiçbir şey yansıtmayan ekranlar. Bunlar biri onlara bakana dek anlamsızdı. Şey, ben bunlara dokusu yosun gibi yeşil bir pusun arasından bakıyordum.

"Size yardımcı olabilir miyim?" dedi polo gömlekli çaresiz görünümlü bir genç.

Doktor Wharton gülümsedi. "Tabii. Bize en pahalı ürünlerinizi gösterin!"

Genç adam suratını ekşitir gibi oldu, ama aynı anda gülümsemeyi başardı ve bizi nasıl oluyorsa daha büyük ve gelişmiş olduğunu tahmin ettiğim diğer ekranların oraya götürdü.

"Hazır mısın, Ollie?" diye fısıldadı Doktor Wharton. "Gerçeklik anı geldi."

Doktor Wharton beremi çekiştirirken gözlerimi yumdum. O güne dek hissettiğim en yoğun baskıyı hissettim, ama ağır ağır nefes alıp verir ve yunusdalgalarını hayal ederken biraz dindi. Gözlerimi açtım. Yeşil elektrikler üstüme atılmadı. Sadece her şeyi zümrüt yeşili dalgalarla kapladı. Bir deniz yatağındaydım ve hiçbir şeyi umursamayan bir resife bakıyordum.

Rafların arasında yavaşça ilerlemeye başladım. Monitörler bana ses ve renk gönderdiler. Ama bunlar bana dokunamadı. Uzayıp esnemedi. Ben orada değilmışım gibi sarktılar. Başarmıştım. Rafların sonuna vardığımda, neredeyse ben de gülümsemek üzereydim.

Wharton tam arkamdaydı. "Ama onun ölmüş olması *senin* suçun."

İçime hava çektim (su değil) ve ağır ağır ona döndüm. "Ne?"

"Evet. Duydun dediğimi." Dişini gösterdi. "Annen senin için endişelenmekle o kadar meşguldü ki kendisine asla iyi bakamadı."

Başımı iki yana salladım. O anda elektrik etrafımda hafifçe dalgalandı, yanımdaki ekran titreşti, sonra onun yanındakine de aynı şey oldu... Derin bir nefes aldım.

Tıpkı gözleri araba farından kamaşan bir geyik gibi, seni gördüğüm rüyaları hatırladım. Beni oradan çıkarırken. Dışarıya...

Çıplak şakaklarım karıncalanıyordu.

Oradan çıkmam gerekiyordu.

Wharton elleri ceplerinde karşıma dikildi. Beremi nereye koyduğunu bilmiyorum. "Doğman için onu laboratuvara maruz bıraktıklarını söylememe gerek yok. Bu da taşınması gereken oldukça büyük bir suçluluk hissi."

Etrafımdaki elektrik yeni bir akım halini aldı, sanki ben kendim bir akım olmuştum. Her yanımda sürekli kıpırdanan ve başımı zonklatan dokunaçlar vardı.

"Ve şunu da biliyor musun, Ollie?" Wharton paltosundan adını bilmediğim siyah aleti çıkardı. "Şunu? Buna Geiger sayacı deniyor. Onun ne ölçtüğünü biliyor musun?"

Başımı iki yana salladım, binlerce kıvılcım telaşla oraya buraya kaçıştı. “Durdur şunu.”

Arkamdaki geçitte çocuklar oyun oynuyorlardı. Dışarı çıkmam gerekiyordu, Moritz...

“İyonlaştırıcı radyasyonu ölçüyor. Anlayacağın, sen o dondurma salonunu uçurduktan sonra, ben eve gerçekten de berbat bir güneş yanığıyla gittim. Düşün, ocak ayında! Eh, iki ile ikinin dört ettiğini saptamak pek zor olmadı.”

Topuklarımın üzerinde döndüm. Kapıya doğru seğirtirken etrafımda bir okyanus infilak eder gibi oldu.

“Radyasyonun başka neler yapabildiğini biliyor musun?” diye seslendi, ekranların üzerindeki siyah beyaz kıvılcımları seyreden diğer insanlar bağırışırken... “Kanser, Ollie!”

Doktor Wharton adımlarını benimkilere uydurmak için hızlandı. Ve önüme geçti.

“Sen aslında gerçekten de ormanda kalmalıydın.”

O anda, senin yüzünü düşünmeye çalıştım, ama onun ağzı açık ve boş gözlerle yatakta yatarkenki yüzü, öldüğü anki yüzü hep ön plana çıkıyordu. Bisikletten düştüğümde kafa sarsıntısı geçirdiğimde bana tekrar kaçmamamı söylediği anki yüzü... Kapımın dışında ağlarken, başındaki peruk yana kaymış bir halde yer döşemelerinin üzerinde yatarken...

Onu önümden çekerken, Wharton hiç itiraz etmedi. Yeşil kıvılcımlar görüş alanımı engelliyordu. Ellerimi kaldırıp dalgaları yakaladım ve onları kendimden uzaklara fırlattım. Ekranlar her yanıma sıçrayan kıvılcımlar saçtı, hoparlörler alev aldı. Wharton yukarıdaki ışıklara bakarak bir kahkaha attı.

Bana dikkatli olmamı söylemiştin, ama ben zaten boğuluyordum. Otomatik kapılar benim için ardına kadar açık kaldı ve onun arabası park yerinin ön tarafına yakın bir yerde duruyordu, ama ben yine de onun yanından yürüyerek geçtim ve park yerinin en ucuna, görünen dünyanın en ucuna doğru yürüdüm. Ama bundan kurtuluş yoktu. Burası bir alışveriş merkeziydi. Ne kadar çok yere gidersem, o kadar çok yerli harap edecektim. Ne kadar çok insanla karşılaşsam, onları da...

Boş bir yerde yere çömeldim, gözlerimi kapatıp seni görmek için çabaladım.

"Hazır olsam da olmasam da," diyerek burnumdan bir nefes verdim. "Hazır olsam da olmasam da..."

Derin bir çukurdaki buzlu bir su birikintisinin içine çömelmiştim. Bu da aklıma başka bir şey getirdi: Liz'in baştan aşağı çamurla kaplı olarak bizim ön merdivenlerde belirdiği günü... Annem gülmüş ve beni üstümde paltom olmadan kapının dışına itelemişti. Yağmur altında oynamaya gönderirken gözlerinde yaşlar vardı.

Doğrusunu söylemek gerekirse, neden o kadar endişelendiğimi bilmiyorum, demişti.

Bense artık biliyorum. Ben ne bilirim ki? Moritz, bana bilmediğini söyle. Bana bilmediğini söyle.

Wharton'ın adımları soğuk çakıltaşlarını eziyordu. Bizden uzakta, park alanının diğer ucundaki insanlar mağazadan kaçıyorlardı.

"Üzgünüm, üzgün değilim... Bunun hâlâ bir tetikleyici olup olmadığını görmem gerekiyordu. Ve öyleydi. İlerlememiz gerekiyorsa, Kilimanjaro, gerçekleri kabul etmelisin."

"Böyle halka açık bir yerde mi? Ya... Radyoaktifsem?"
Aman Tanrım, Moritz. "İnsanlar ölebilir." Aman Tanrım.

"Haydi, Ollie." Başını iki yana salladı. "İnsanlar zaten çoktan öldü. Ne olmuş öldülerse? Sen ne istersen onu söyle, ama ben buna değdiğini düşünüyorum. Yanıklara da dayanıyorum çünkü bilim buna değer."

"Bilim mi? Aman Tanrım. Sen çatlaksın!"

"Hayır. Ben bir girişimciyim. Sen de kariyerlerin oluştuğu şeysin."

O gözlerindeki parıltı, o kırık diş...

"Defol yanımdan."

"Öyle mi? Ne yapacaksın? Benim yardımım olmadan, nereye gitsen ölümcül olmaktan kurtulamayacaksın. Ben senin bunu kontrol etmekteki tek şansınım, Ollie. Bunu unutma."

Arabasına kadar gidişini izledim. Fiat marka olana. Morgoth canavarına değil...

İçime korkunç bir nefes çektim, sessizce içimde hiç bir duygu olmadan onu takip ettim.

(İmdat, Moritz. İmdat.)

Ama arabaya binmedim. Camı indirdi. Beremi bana fırlattı. Onu yakalayıp sıkı sıkı tuttum. "Arabaya binsene, neden gelmiyorsun?"

Onu o örmüştü, Moritz, çünkü ormandan çıkabileceğimi umuyordu. Ama ben *ormanım* zaten.

"Girsene..."

Arabasının kirlili havasının beni sarmasına izin verdim. Elimi kaldırdım ve dumanın parmak uçlarımı yalamasını ve kavramasını bekledikten sonra yumruğumu mesaj dizilerinin üzerine kapattım.

Senin kulakların bende olsaydı Moritz, motor çalıştığında onun küfrettiğini de duyabilirdim.

Yürüdüm. Fayton'un sınır taşlarını artık biliyordum. Dönüş yolumu kolaylıkla bulabilirdim. Hangi gri renkli evin Brian'ın evi olduğunu, hangisinin Bayan Arana'nın evi olduğunu ve hangisinin Bridget'in evi olduğunu gayet iyi biliyordum.

Yola koyuldum ve tam aksi istikamette hiç durmadan yürümeye başladım. Bana bunun bir yalan olduğunu ya da en azından buna yakın bir şey olduğunu söyle... Karanlık yer bensem, beni o karanlık yerden çıkaramazsın.

Otuz Dördüncü Bölüm

urna

Ollie, Doktor Auburn-Stache ziyaretini iptal etti. Başka zamana kaldı yani. Bunu sana gönderiyorum. Doğru yaptığımı sanıyorum. Lütfen, çok yakınlarda olmasam da burada olduğumu bil... Değişik türlerden ormanlardan geçerek geldiğini ve en az hak ettiğin şeyin de küçük görülmek olduğunu da bil lütfen.

Ollie, lütfen tedbirsiz olma.

Tanrım, trafiğe girdiğin için endişeleniyorum. Ollie.

Moritz,

Seni aramadığım için özür dilerim ama bazı sözcükleri söylemektense yazmak daha kolay geliyor bana. Senin öngörülen muayeneni erteliyorum. Şikago'daki işleri hızlandırmakla meşguldüm. Arthur bedeninin yakılmasını istedi.

Beau cenaze töreninde neredeyse bunu alay konusu ediyordu, ama yas tutanların çoğu bunu komik bulmadı sanı-

rim. Bu şehrin insanları zor tipler. Kanlarında sanayi var, damarlarından da dik durma mücadelesi akıyor. Bu espriyi sevmedilerse bile ne olduğunu gayet iyi anladılar. Gördüğüm kadarıyla Arthur'un pek çok arkadaşı vardı. Onların nasıl insanlar olduğunu bilmiyorum ama hepsinin de yüzünden kafalarının karışık olduğu belli oluyordu. Bu son sıralarda gördüğüm çoğu kişi de öyle zaten, benimle çocuklara zarar vermeyi akıllarından bile geçirmeyen diğer insanlar arasında bir duvar var. Beau bir şeyler söyledi, ama ben sadece o gayet tatsız olan şakayı hatırlıyorum: "Arthur yıllar boyu parça parça olmayı istediğini ama bunu bir türlü beceremediğini söylemişti."

Bunu söylemek çok korkunç bir şey ama düşününce de böyle bir konuşma başka nerede yapılabilirdi ki? Nitekim Arthur'un başına gelen de bu değil miydi? Hem de sadece benim sorumluluğum altındayken. Sorumluluğum altındaki ilk ölüm değildi onunki, ama umarım ondan sonra da fazla ölüm olmaz.

Törenden sonra, cenazedekileri "bir sokak arasının ve korkunç tencerelerin manzarasını" izlemek için dubleks dairelerine davet etmişti. Urna aramızdaki kameriyede duruyordu. Beau diğer günlerden farksızmış gibi bir tavırla purosunu tüttürüyordu. Söylenmesi gereken kayda değer bir şey yoktu, sadece birtakım aptalca şeyler soruluyordu. Öyle ki o sorulardan bir tane de ben sormuştum: Arthur küllerinin belirli bir yere serpiştirilmesini istemiş miydi?

Beau bana bu konunun beni ilgilendirmediğini söyledi, "Senin işin bu sonucu önlemek olmalıydı," dedi. Beni taraf tutmakla suçladı. Bütün bunları sessizce yaptı çünkü bu

sözleri bağıra bağıra söyleseydi, beni bu kadar etkilemezdi. Bunu yaparken purosunu da içiyordu. Dumanı hâlâ burun deliklerimde... Ben de yeniden sigara içmeye başlayabilirim.

Beau haklı elbette. Taraf tutuyordum ve çok belirgin olan kanıtları görmezden gelmiştim, Moritz, yavrum ve belki de sana git anneni bul derken, senin olmayacak bir işin peşinden gitmene neden olmuşum. Son birkaç ayı gerçekleri inkâr ederek geçirdim ve bir serseri gibi orada burada dolaşmışım, ama sonuç olarak Beau'nun nefesindeki dumanla söylediği o buz gibi sözler bunu inkâr etmeyi benim için imkânsız kıldı.

Beau son bir şey daha sormuştu: "Söylesene, bunun için sana teşekkür eder miydi sanıyorsun?"

Buna verecek cevabım yoktu. O da bana artık cenazeleri saymaktan başka yapacak bir şey kalmadığını söyledi. Arthur küllerinin gökyüzüne savrulmasını istemiş, ama Beau ona olmaz demişti.

"Ona 'Sen bana aitsin ve seni ben muhafaza edeceğim,' dedim. İyi çocuklar büyük ebeveynleriyle tartışmazlar." Böyle söylemişti.

Daha fazlasını dinleyemedim, Moritz. Sanırım, her daim bir ödleğ olarak kalacağım.

Arabamı yolun aşağısına doğru sürdüm ve dikiz aynasında Beau'nun urnayı bir çocuğu tutar gibi sıkı sıkı tuttuğunu gördüm.

Moritz, Arthur, Ollie'yle buluştuktan birkaç saat sonra

hastalandı. O saatler boyunca o eşsiz anatomisi Ollie'nin annesinin de hayatını sona erdiren o yüksek hızlı konsant-rasyona maruz kaldı. Ollie'nin bedeninin elektromanyetik titreşimler yaydığını başından beri biliyorduk, ama elektromanyetik radyasyonun ışık huzmeleri gibi masum olduğunu düşünmüş, gamma ışınları gibi yıpratıcı olabileceği bilgisini göz ardı etmiştik. Ollie'nin hem radyoaktif hem de elektromanyetik olabileceğine dair içimde belli belirsiz bir kuşku vardı, ama ben onun üzerinde durmamayı tercih etmiştim hep. Ne de olsa, şimdiye kadar benim de kesinlikle kanser olmam gerekirdi. Ya da çocukluk arkadaşı Liz'in... İşte inkârın seçici doğası... Elbette ki düşük dozda radyasyonun tehlikeli boyuta ulaşması için yıllar geçmesinin gerektiğini biliyorum. Hiroşima deneyimini yaşayanların bir kısmı birkaç gün içinde ölmüştü, ama bazıları da tümörler belirene kadar senelerce yaşamıştı. Çernobil faciasında da erken ölümler meydana gelmeden önce, radyasyon bulaşmış suya maruz kalanların çocukları sakat doğmuştu. Ollie küçükken öyle yüksek sesle kahkaha atardı ki kuşlar bile kerkudan uçup kaçarlardı. Ollie'nin bu kadar canlı olduğunu görüp de onun bu kadar ölümcül olduğundan nasıl şüphe edebilirdim? Hangi dünya bu kadar acımasız olabilirdi? İnsanlık böyle bir trajediye nasıl sebep olabilirdi? Ben böyle bir işe nasıl bulaşmış olabilirdim? Yaptığım işlerin sonucunun seneler sonra bu kadar zarar vermeye devam etmesi nasıl mümkün olabilirdi?

Onun yüzüne nasıl bakarım? Bu sonuçların nasıl bir etkisi olduğunu söylediğim anda onun bir daha asla kahkaha atamayabileceğini bile bile yaşamayı nasıl sürdürebilirim? Bir daha dürüst olmayı becerebilir miyim?

Moritz, sorun Ollie'nin seni bir daha ziyaret edemeyecek olması değil. O artık kimseyi ziyaret edemeyecek.

Gregory Auburn-Stache

Oliver Paulot, öyle sevililiyorsun ki... Bu senin hastalığın ama asla sen değilsin. İçine girdiğin her hayatı daha güzel yapıyorsun. Tanrım, buna yemin ederim. Lütfen, acele bir işe kalkışma. Lütfen, nefes almayı bırak. Lütfen. Senin ormanında kaybolmaktan öyle mutluydum ki...

Otuz Beşinci Bölüm

kriptonit

Moritz

Zavallı, zavallı, lanet olası Arthur... Sen onunla karşılaşmadın ama o İMKÂNSIZDI VE MUCİZEYİDİ ve havalıydı ve otçu bir *süpermendi*. Sanırım beni kriptonit yapan da bu. Öğürmeden duramıyorum ve artık içimde dışarı çıkacak bir şey kalmadı. Moritz, küllerimi sana göndermesini Auburn-Stache'den isteyebilir miyim? Moritz, sana yazdığım tüm o mektuplarda da radyasyon var mı acaba? Hani, Marie Curie'nin belgelerinde olduğu gibi... O zaman neden yazmaya devam ediyorum ki? İşin berbat yanı, yazmaya devam etmek istiyorum. Ama bu iş benimle ilgili değil. Bana ne olduğu umurumda bile değil. Bu aptal, ıslak mektup ve aptal kötü elyazım ve her günün sırf ben ve mektuplarımız bunları sayıyor diye geçtiğini bilmek, benim seni saymam, senin de beni sayman... Sanırım, bana bundan fazlası yok. Ama sen

bundan fazlasına layıksın. Senin radyasyonsuz mektup alman gerekir ve bu arada masanın üzerindeki de yakmalısın. Lütfen, onları yakacağına dair bana söz ver. Yarın ölebilirim ya da üç kişiyi öldürebilirim. Her iki şıkta da senin üzülmene istemiyorum, tamam mı, adamım? Senin dünyalara sahip olmanı istiyorum. Bunun bir ben-cillik olduğunu biliyorum, çünkü bana O KADAR LANET OLASI ÇOK vaktini ve hayatını verdin ki o bile bana yetmedi, senin iğnelemelerinin olmadığı bir geleceği hayal bile edemiyorum ve keşke tüm günümü sana yazarak geçirsem diye düşünüyorum. Eğer bu aşk değilse, nedir onu bilemiyorum. Bu konuda bu kadar aptal olduğum için de çok üzgünüm. Bugünümü *son bir kere* yazarak geçirmek istiyorum, ama sana bir öykü bile anlatamam; aklıma hiç komik bir şey gelmiyor. Bir ara “geleceği urnalamak” gibisinden bir şey geldi aklıma ama midem bulandı ve yazamadım. Ne yazdığımı hatırlamıyorum bile. Moritz, ben bir süper kahraman filan değilim. Öykünün kötü adamı da değilim. Ben sadece Yürüyen Ölü’yüm. Ama öyle olmayı seçmeyeceğim. Var olmaktan vaz geçmeyi seçeceğim. Her şeye son vereceğim.

Hoşça kal, sevgili münzevi yoldaşım. Verdiğin dünya için teşekkür ediyorum sana.

Otuz Altıncı Bölüm

sert yanıt

Oliver Paulot. Olabileceğin en son şey *Yürüyen Ölü* olmak. Sana aşkı itiraf filan ediyor değilim. Sana hayatı itiraf ediyorum. Ben de yıllar boyu bir yarı ölüydüm. Yankısız bir odada kalbim durmuştu ve ondan beş yıl kadar sonra bile bana yapılan suni teneffüsün işe yaramadığını düşünmüştüm. Mekanik kalbimin her atışı sadece amaçsız bir sessizlik yaratıyor ve bana ne kadar bomboş olduğumu hatırlatıyordu. Her bir atış, bir delikti sanki.

Senin mektupların kalbimin atışlarını ayarlayan bir başka aygıt olmuştu benim için. Boşluklarla savaşılan bir dövme gibiydi. Her bir lanet olası sözcük varlığıma bir anlam katıyordu. Orada her zaman bir anlam olduğunu hatırlatıyordu. O deliklerin bile aslında birer hayat işareti olduğunu söylüyordu bana.

Bize hüküm süren şey bizim nasıl olduğumuz değil. Biz aslında kendi seçimlerimizden oluşuyoruz. Ama bu senin

seçimin değildi. Bereni yine başından çıkardılar anlaşılan. Dünyanın mucizelerle dolu olduğunu asla unutma. Hayal dahi edemeyeceğimiz bazı cevapların var olabileceğini hatırla. Annemle birlikte ya da başka bir yerde. Bu dünyanın uçsuz bucaksız olduğunu hatırla, Ollie. Orada sana her zaman bir yer olacak. Uzun zamandan beri de vardı zaten.

Ollie, izin ver de senin *Geborgenheit*’ın ben olayım. Senin sığınağın, senin güvenliğin... Senin bütün dikenli parçaların benim içimde olsun. Lütfen benim kırkyama kalbimin sınırları içinde kalmayı kabul et.

Otuz Yedinci Bölüm

mesaj

Ollie. *Blunderkinder* öyküsü devam ediyor. Senin bu öykünün bir parçası olarak kalacağına inanmayı seçiyorum. Senden haber almayalı epeyce oldu, ama sen hep benim aklımdasın. Sakin olmayı seçiyorum. En iyisinin olacağına inanmayı seçiyorum çünkü başka türlüsüne inanmak... Sana sadece şunu söyleyeyim: Auburn-Stache'nin sensiz bir dünya hayal etmektense kendisine yalan söylemeyi tercih edeceğini biliyorum. Son sıralarda *Blunderkinder* forumunda epeyce vakit geçirdim. Oradaki insanlarla konuştum. Onların kimler olduğunu öğrendim. Aylardan beri var olmakla birlikte benim görmezden geldiğim o eski mesaj dizilerini taradım. Sanırım senin gidişinden sonra oluşan o sessizliği doldurmaya çalışıyordum.

Ollie. Bulduğum bir şeyi seninle paylaşmak istiyorum. Bir mesaj buldum. Panelin en üstüne yazılmış “Bereli çocuk” başlıklı bir mesaj. Sayfaları bastıktan sonra onları iyice

leah thomas

göğsüme yasladım. Umarım sen de aynısını yaparsın. Bunu yapmaktan çekinmeyeceğini umuyorum.

Kullanıcı adı wrightguy:

Merhaba Dünya!!!

Bu alanı beni ziyaret eden bereli çocuğa bir mesaj göndermek için kullanabileceğimi düşündüm. Ona yanıt vermediğim mektuplarından birinde bana bu yerden bahsetmişti, ona yazamadım çünkü yazı yazma konusunda iyi değilim; bok yığmakta daha iyiyim, yani ben bokun nasıl yazıldığını bile bilmem.

Ne söylüyordum, onu bile unuttum. Bu da çok sık olmaya başladı. Hah, evet. Yani artık pek işe yaramıyorum ve posta kutusuna bakmak ya da bir mektup göndermek için yataktan bile çıkamıyorum. O yüzden umarım içinizden biri bereli çocukla günün birinde karşılaşırsanız ona bunu benim yazdığımı söyler misiniz? Birinizden biri onunla mutlaka karşılaşır, çünkü o hepinizle karşılaşmak istiyor ve sanırım o, arabaların peşinden koşan bir köpek gibi, bu yüzden de birimizden birini önünde sonunda yakalayacaktır. Sakın üzerine alınma bereli çocuk.

Yani benim bok gibi yazmama rağmen hâlâ yazmamın nedeni, senin o gece benim evimde olman ve bana koluna ne oldu diye sormandı, yani ben de sana anlatmıştım ve sen de bana kemiklerin tebeşir gibi olmasına rağmen o çocuklara NEDEN vurduğumu sormuştun ve ben de uyur gibi yapıp sana

cevap vermemiştim. Haklısın bereli çocuk orada hata ettim, evet, sen bana ne kadar havalı olduğumu söylüyorsun ama ben aslında hatalı olduğum için havalıyım lol.

Bir de sen benimle mülakat yapmak istemiştin, sanki ben önemli biriymişim gibi, bu da seni öyle havalı yapmıştı ki... Ama ben sana öyküyü anlatmak istemedim çünkü benim öykümün senin buldukların kadar iyi olmadığını düşünmüştüm. Fakat şimdi sen de biliyorsun ki pek yakında nalları diki-bilirim ve o yüzden de senin için iyi bir şey yapmak istiyorum, çünkü sen benim için iyi bir şey yapmıştın. Mano e mano, yani el ele vermek bu işte! Şimdi sana o adama neden vurduğumu ve kolumun neden çatır çatır patladığının öyküsünü anlatacağım. Ben aslında hiçbir kavgayı kazanamam, tebeşirli bir cehennemde bu mümkün değil. Bana benzeyen insanlara bakanlar, bir deri bir kemik kollar ve çirkin bacaklar görürler ve sürekli aptalca ve boktan şeyler söylerler. Böyledir bu işler, o yüzden de oranı buranı onlar için kırmaya değmez. Ama hani özel dersler alan ve benim farkına bile varmadığım şeyler için endişelenen o DİĞER çocuk vardı ya... Hani dolapları ve yerdeki karoları sayar ve çizgilerin üzerine basamazdı, diğer oğlanlar ona çarptığında ölecekmiş gibi bağıırdı...

İşte o hepsinden farklıydı ve ben de o yüzden ondan hoşlanmışım. Yani ben de birileri bana çarptığında bağıırmak istiyorum, çünkü evet, birileri bana

çarptığında ben KEMİK kırabilirim. Ama Beau bana hep bırak gitsin der ve ben de öyle yaparım. Ama sanırım bu çocuktan, o Dolap Adam'dan hoşlandım çünkü hiç efelenmiyor. Tam KENDİSİ gibi davranıyor. Bu da havalı bir şey. Keşke sen de o bereli çocuğa karşı öyle davranabilseydin, ama sen daha çok bana benziyorsun. Galiba korkunca kahkaha atan tiplerdensin.

Ama bizim okulda pek çok göt herif var. Bir keresinde sırf teneffüste Dolap Adamı'yla dalga geçebilmek için koridorda yere bir peni yapıştırmışlardı, çünkü biliyorlardı ki onun böyle dağınıklıklara hiç tahammülü yoktu ve illet olurdu öyle şeylere. Zil çaldı ve Dolap Adam derse geç kalmıştı. Ben de olan biteni gördüm, o gün dersi asmıştım. Zavallı Dolap Adam o peniyi yerden almak için bir ton gözyaşı döktü. Ona paranın yere yapışık olduğunu söyledim ama hiç umursamadı bile. Ayak parmaklarım bok gibi olmasaydı belki de tekmeleyerek onu yerden sökebilir ve ona yardım edebilirdim. Ama ona yardım EDEBİLECEK durumda olan oğlanlar da, yani o Göt Herifler, sadece olanları izlediler ve domuzlar gibi güldüler. Eh, ben de ne olacaksa olsun dedim ve o Göt Heriflerden birine bir yumruk attım. Tabii kolumun da sonsuza dek içine etmiş oldum ve okuldan da uzaklaştırıldım.

SON.

Sana bunun çok iyi bir öykü olmadığını söylemiştim. Ama sen bana iyi bir şey yaptığın için ben

de sana iyi bir şey yapmak istedim, bereli çocuk. Bana nasıl iyi bir şey yaptığını hâlâ düşünüyorsan şu anda hiç de şaşırmayacağım, Olly, çünkü sen düşünmeden iyi şeyler yapan insanlardansın. Benim için yaptığın iyi şey sadece bana havalısın demekten ibaret değildi, ondan daha büyük bir şeydi. Benimle tanıştığında benim neye benzediğime hiç aldırış etmedin, benim ne yaptığımla ve nasıl yaşadığımla, işte başka boktan şeylerle ilgilendin. Neden gittikçe daha fazla hasta oluyorum bilmiyorum, ama bu davranışın çok hoştu. Belki de sen haklısın. Belki de ölen şeylerin yeri doldurulmuyor. Senin yerin dolmuyorsa, belki benimki de dolmuyordur. Çünkü ilk başlarda eğer öleceksem bu belki de iyi olur diye düşünüyordum, çünkü ben Dolap Adam'ın seller gibi gözyaşı döktüğü ve onun gibi ya da bizim gibi çocuklara bakıp gülen Göt Heriflerin olduğu bir dünyada yaşamak istemiyordum. Ama şimdi sen o koridorda benimle o ağlayan çocukla ve o Göt Heriflerle birlikte olsaydın belki de kimsenin yumruk yemesine gerek kalmazdı diye düşünüyorum, Olly. Sana sadece bu dünyayı daha hoş yaptığını söylemek istiyorum. Kendine iyi bak, kanka.

Otuz Sekizinci Bölüm

gökyüzü

Ollie,

Sana gökyüzünden yazıyorum. Yazarken ellerim titriyor. Uçaklar öyle gürültü yapıyor ki... Buradaki hava, trenlerdekinden ve arabalardakinden daha berrak. Daha berrak ama insanın üzerine daha fazla baskı yapıyor. Tuttuğum ele minnettarım. Bu uçuşta yalnız değilim. Hayatımızdaki olayların beni şimdilik yeterince ezdiğini düşünüyordum. Ama hayır. Senden bir hayat işareti gelir diye beklerken elime geçen bir mesajı kopyalamama izin ver. Ama şimdiden ikaz edeyim, bu mesajda pek alışılmamış türden İngilizce kullanılmış, Bilgisayarım da onu tam olarak çözemedi.

Kullanıcı ismi genekittenkelly:

Selam. Belki de bana inanmayacaksınız. Ama annenizin nerede olduğunu biliyorum. Çok sıkıcı bir yerde yaşıyorum belki de o yüz-

den trollük yapıyorum, ama her neyse herkese annenizi aramalarını söylediğiniz için hoşlandığım bütün yerlere gittim ve Schan, f.umblr ve reddit gibi yerleri spamledim. Resmini iki hafta boyunca her yere koydum, hatta bazı siteleri hackledim ve o resmi ana sayfa yaptım. Bu yaptığım pek hoş değildi, ama fbi giderek mızımızlanmaya başlamıştı. Ama her neyse. Benim de kendime göre yöntemlerim var. Neyse. Kullanıcı ismi arena51?ze olan paneldeki biri bana bu hanımı tanıdığına ve onun zir'in Arkansas'taki komşusu olduğuna dair bir sms gönderdi ve ben de ona zir, dedim, eğer bu doğruysa buna bana kanıtla. O da bana şunu yolladı:

Hayal kırıklığının haddi hesabı yoktu. Ekranlar bana hiçbir şey söylemiyordu. O resmi yazıcıda bastım ve üstüne tıkladım. Kalbim boğazımdan çıkacakmış gibiydi. Karşıma bir güneş şapkasının gölgelediği bir yüz çıktı. Ama bu yüzü tanıyordum. Gözlerinin altındaki çukurları ve ağzının kenarındaki çizgileri biliyordum. Her yanımda buz kesmişti. O çizgiler bende de var. Size yazmak istedim, ama bunun yerine panele yazdım.

Onu bulmuş olabiliriz.

Sanırım, bilgisayarımda ses olmasaydı bile, makineli tüfek gibi gelen yanıtlar ve emojiiler yine de duyulabilirdi. Noktalı virgül D, Noktalı virgül D.

Annemi farklı bir kıtada bulduğumuzu ilan etmemin ardından beş saat bile geçmeden, *Blunderkinder* beni Arkan-

sas'ya göndermek için para topladı. Bunu ben talep etmemiştim, ama buna rağmen yaptılar. Bu yardımları reddetmedim. Bazı şeyler daha önemlidir, Oliver. Havalimanına dört saat erken gittim. Frau Puwitt kaldırımında yürürken yanıma geldi. Onu ilk gördüğüm zamandan daha genç duruyordu. Nasıl oluyorsa.

“Elini sıkmayacağım, Moritz. İşe gelmiyorsun artık,” dedi.

“Siz de bizim daireye gelmiyorsunuz,” diye cevap verdim.

“Ama baban benimkine geldi. Onun da *bütün* gün çalıştığını bilmiyor musun?” “Ama... ama neden?”

Öyle bir kıpkırmızı oldu ki... “Kulakların fazla duyuyor, Moritz Farber,” deyince sorduğuma pişman oldum.

“Haklısınız,” dedim. Bir daha onun tarafına bakmamaya karar vermişken, aniden bana sertçe sarıldı.

Babam tam yanımda duruyordu, kendinden emin değilmiş gibi bir havası vardı ve sessizdi. Vedalaşırken hepimiz sessiz kaldık. Babam benimle birlikte içeri girip giremeyeceğini sordu. Ben başımı iki yana salladım.

“Orası çok gürültülü olur şimdi. Ben gayet iyi görürüm,” dedim. Vedalaşırken görmek istemiyordum. Hiçbirimiz başka bir şey söylemedik. Babama asla söylemeyi beceremediğim şeyler var. Beni kurtardığı için minnet duyduğumu... Yalnızlığa ve sessizliğe saygı göstermesini takdir ettiğimi... İşte bu tür şeyleri aramızda hiç konuşmayız.

Bir dakika geçti. Kaldırımında durdum. Babam elimi sıktı. Valizlerimi yere bıraktı. Arabaya bindiler ve gittiler. Ben de terminale girdim.

Orada beni bekleyen, kısa bir kuyruk oluşturmuş insanlar vardı. Öylesine kalabalık ve canlı bir yerde beni bekleyenlerin olduğunu nasıl anladığımı merak edebilirsiniz. Öylesine biliyordum. Hepsi de, anlarsınız ya, büyük tip koruyucu gözlükler takmışlardı. Muhtemelen siyahtı. Ama bu kez korkutucu değil, umut doluydular. Tek tek kullanıcı isimleriyle kendilerini bana tanıttılar. İki tanesi diğerlerine videoyu seyrettikten sonra katılmıştı. Bir tanesi başından beri oradaydı. Beş tanesi benim yaşımdaydı; üçü benden on yaş kadar büyüktü, biri de altmışlı yaşlarda olmalıydı. Hepsi de elimi sıktılar. Bana sarıldılar. Bana iyilikler dilediler. Hepimiz arkadaş mıydık?

Bana dokunmak isteyen *Blunderkinder*'lerin oluşturduğu kuyruğun sonunda bana hiç de yabancı olmayan dört kişi vardı. İlk önce Klaus ve Molly geldi. "Sahne Sanatları'ndaki yerini başka birine verdik. Geri döndüğünde seni yeniden alırsız diye ümitlenme. Sen ve senin çöp gibi böcek eklemelerin bu rezaleti temizleyene kadar Amerika'da kalmak zorunda. Belki daha da uzun bir zaman..."

"Boğulayım filan deme," dedi Molly her iki taraftan da. Kollarını boynuma dolamıştı. Ayaklarının üzerinde yeniden sağlamca durabiliyordu. Ama artık kiraz ve talaş kokuyordu.

"Ondan daha kötü şeyler de var," diye fısıldadım omzunun üzerinden. Fieke'nın bugünkü pirsinglerinin metal

değil, plastik olduğunu duyabiliyordum. Çizmeleri de ayaklarında duruyordu.

“Fieke. Ben...”

“Lanet olası bir söz de ben edeyim, tamam mı? Kullanıcı ismi nadiaproblem. Kullanıcı ismi cortexualann. Lanet olası anneni bulacağız, seni lanet olası...”

“Alkışlamalı mıyım?”

“Hayır ama valizimi alabilirsin.” Tekerlekli bir çantanın üstüne pat pat vurdu. “Ben çok hassasım. Bana öyle bakıp durma. Sen gittikten sonra kütüphanedeki işini ben aldım. Erken mezun olduğum için şimdi Birleşik Devletler’e gitmek istiyorum.”

“Fieke!”

“Evet. Bu mezun kişi Wes Anderson’la tanışmak istiyor. Tartışma bitmiştir.”

Yana çekildi. Terminale girdiğim andan itibaren onun Molly’nin hemen arkasında olduğunu biliyordum. Terminaller gürültülü yerlerdir. Onun yankılarıysa bana tanıdık gelir. Ama ben de sonuçta dramatik hareketlerden hoşlanırdım. Owen’ın boyu onu son gördüğümünden beri daha da uzamış gibiydi. Elinde spiral ciltli bir not defteri tutuyordu. Parmağını kaldırarak yazmaya başladı. *Moderatör. Kullanıcı ismi bachandbeyond.*

“Owen.” Üzüntümü doğrudan ona odakladım, ama bunu yumuşak bir tavırla yaptım. Onu ezmeden nasıl hissettiğimi anlamasını sağladım.

“Yaptıklarımız. Panel. Bu uçuşta. Sizlere binlerce kez te-

şekkür edebilirim ama siz daha da fazlasını hak ediyorsunuz.”

Owen not defterini biraz aşağı indirdi. Bana baktı. Üzüntülü gibi değildi. Öfkeli de durmuyordu. Nasıldı peki? Aramızda geriye kalan bir dal var mıydı?

“Ben seni hiç tanıdım mı, Owen?”

Konuşabiliyor olsaydı bile, buna yanıt vermezdi sanırım.

İşte hepsi bu kadardı. Owen öne doğru eğilirken, koruyucu gözlüklerimi tam zamanında çıkardım ve ağaç tamamıyla yere yıkılmadan önceki son dalın da tadını almış oldum. Mercekleri bir kez daha indirdiğim zaman, dudaklarının ılıklığı onların ağırlığı altında esir kaldı. İçlerinde ümit taşıyan insanlar etrafımı sarmışken, onları üzecek bir şey yapamazdım. Benim üzüntümü hissetmelerine neden olmak da yakışık almazdı. O yüzden Owen ve ben birbirimizden sessizce ayrıldık.

Fieke ve ben güvenlik hattına gelince, arkadaşlardan ve yabancıardan oluşan gruptan uzaklaştık. Yine de baktığımı bilsinler diye başımı onlardan yana çevirdim. Koruyucu gözlüklü grup biz gözden kaybolana kadar bekledi. Onların hatırına bu havalimanında gülümseyecektim. Saklanmakla aynı şey değildi bu. Daha çok insanların sizin nasıl hissettiğinizi anlamasına izin vermek gibi bir şeydi. Onların da aynı şeyi size yapmasını beklemek gibi de... İşte, bunun gibi ah-laki bir ders yani. Gülme, Oliver.

Fieke ve ben cam duvarın öte tarafına geçerken ellerimizi kaldırdık.

Boğulmuyorduk. Sadece el sallıyorduk.

Fieke birden beni dirseğiyle dürttü: “O lanet olası pencereyi kapat. Güneş ışığı gözümü kamaştırıyor.”

O anda aklımda muhteşem bir düşünce oluştu. Pek çok kişi neden kanser olur biliyor musun? Güneşten, Ollie. Ben güneşi hiç görmedim ama bana hayat veren bir şeyden asla vazgeçemem.

Otuz Dokuzuncu Bölüm

yapraklar

Moritz, her şey öyle karman çorman ki. İşleri daha da karman çorman etmek için, bir de sana tekrar yazıyorum. Ben hâlâ buradayım. Belki de senin o şılrsele saçmalıkların seni radyasyona tabi tutmak istememe neden oluyordur. Ya da belki de sen beni biraz geri getirmişsindir, Geborgenheit.

Ayağım hiç takılmadı. Artık yürüyemez hale gelene kadar yürüdüm, kaldırımların üzerindeki insanların yanlarından geçtim. Elektronik mağazasının ötesinde sürüyle başka işyerleri, başka mahalleler vardı. Onların arasından da yürüyerek geçtim ve bir süre sonra ormana yeniden dönmenin ne kadar vakit alacağını merak etmeye başladım. Michigan'a girerkenki yol işaretlerinde acaba ne yazıyordu? Belki de, "Tekrar Hoş Geldin, Seni Katil Ucube."

Banketten Fayton'un kaldırımlarına varana kadar ço-

ken alacakaranlık, arabaların yeni yakılan farlarının birer hançer gibi parlamasına neden oluyordu. Bir hançerin üzerine düşmek ne kadar da Shakespeare'e özgü bir olaydır, Moritz. Bankette durarak yola doğru bir adım daha attım. Ne düşündüğümün bile farkında değildim. Sanırım bir şey düşünmüyordum. Ama gerçekten de Moritz, mantiken düşünürsen başka insanları incitmeyi adet edinen birine Max muamelesini reva görmelisin, öyle değil mi? Onlara karanlık mercekler takmalısın ya da farlar gibi parlak mercekler. Arabaların yanımdan havayı kırbaçlar gibi geçmelerine alışmışım ki aniden arkamdaki havanın daha farklı hareket ettiğini hissettim. Onun ayak seslerini duymama fırsat kalmadan, birden yere yıkıldım. Bridget sırtıma atlamıştı. Yüzümü yolun çakıllı banketine gömdüm ve elimle otları yakalayıp sıktım.

"Bridget, in sırtımdan."

Kımıldamadı bile.

"Ciddi söylüyorum, Bridget. Bana dokunmaman gerek. Muhtemelen, şu anda seni öldürüyorumdur. Tam şu anda seni hasta ediyorumdur."

Omuzlarını silkti, bunu hissedebiliyordum.

"Üstümden inmelisin! Lütfen, Bridget. Lütfen, Lütfen."

Bridget omuzlarını silkti.

"Lütfen. Ben annemi de öldürdüm."

Bridget ılık elini yüzümde gezdirdi ve beremi kulaklarım kadar indirdi.

"Dokunma bana! Bana dokunmamalısın..."

"Nefes al, Oliver Paulot."

"Yapamıyorum," diye hiçkırıldım. "Üstümde bu kadar... Bu kadar ağırlık varken..."

İkimiz de bu sözlerle onu kastetmediğimi biliyorduk.

"Nefes al. Kanın dolaşmayı sürdürdüğü müddetçe, her şeye dayanabilirsin."

Islak asfalt kokusunu içime çektim ve boynumdaki gerginlikten kurtuldum. "Bu dünya beni istemiyor."

Bridget omuzlarını silkti. "Beni de istemediler. Ama biz yine de onun içinde yaşamaya devam etmeliyiz."

"Beni nasıl bu kadar çabuk bulabildin?"

"Parçalarımın nerede olduğunu her zaman kolayca bulabilirim," dedi Bridget sadece.

"Ben senin parçalarından biri değilim," dedim ona.

Yine omuzlarını silkti. "Sadece kendi fikrimi söylüyorum."

"Senin... Ne zamandan beri... Fikirlerin var?" diye sordum kaldırıma karşı, ağzım çakıllarla dolu bir halde.

Bridget ayağa kalktı ve gözlerime bakacak şekilde yanımda diz çöktü. Moritz, yüzü öyle canlıydı ki... Altları şiş olan gözlerinin içi saatler boyu duygular yaşadktan sonra yanaklarından aşağıya doğru yol bulan yaşlarla doluydu. Ellerimin içindeki yaprakları bıraktım.

"Canım öyle istediğinden beri," dedi ve hayatımda gördüğüm en kederli ifadeyle gülümsedi.

Meğer Bridget şehrin ucuna kadar koşmamış.

Meğer Wharton beni bulmak için gelip Okul Şaşkınlığı sertifikamın yırtık parçalarını kapının önünde fırlattığında, Brian kapıyı onun parmaklarının üzerine kapatana kadar beni canlı canlı otopsi yapmakla tehdit ettiğinde, ona kapıyı açan Bridget'miş. Meğer Brian doğrudan arka tarafa koşmuş, Bridget'ın evine kadar giden yolun üzerindeki çitleri engelli koşu yarışı yapar gibi atlamış ve Bridget de onun yüzüne bakar bakmaz kalbini geri istemiş.

Meğer Bayan Arana vaktinde eve gelmiş ve yeniden duygularla dolu olan Bridget'ı hıçkırarak ağlarken bulmuş. Sonra da arabayla Brian ve Bridget'ı elektronik markete ve onun ötesine götürmüş, bütün şehirde dolaştırmış ve Ollie'yi gören var mı diye sormuş. Evet, o Ollie'yi... O tuhaf, yeni transfer öğrencisini... Meğer benim gördüklerimin arasında Bayan Arana'nın farları da varmış ve ileride stop ışıklarını yakarak duran araba onunkıymış.

Bayan Arana, Bridget beni yere yıkana kadar önümü kesmek için öyle yapmış.

"Bana dokunma!"

İlik kolları beni neredeyse ikiye bölecek kadar sertti. "Ollie! Doktorundan yeni öğrendim! Şimdi seni almaya geliyor! Hafta sonuna kadar dayanmalısın! Ben sorumluluğum altındaki çocukların bu şekilde ölmesine izin vermem asla."

"Bana dokunma!" Kendimi kurtaramıyordum. "Bende radyasyon var!"

Yüzüme bakmak için arkaya doğru eğildi. "Hep dikkat çekmeye çalışıyorsun, öyle değil mi? Haydi, gir arabanın içine."

"Hayır. Anlamıyorsunuz. Sızı şu anda öldürüyor olabilirim."

"Tatlım, dünyada beni öldürebilecek olan öyle çok şey var ki... Arabalar, kurşunlar, kalp krizleri, fırtınada düşen ağaçlar... Sana sarılmak beni öldürmez, seni de öldürmez."

Bayan Arana beni arabanın arka koltuğuna iterken Brian da omuzlarıma abandı.

"Bana dokunma..."

"Sen benim annem değilsin."

Bridget öndeki yolcu koltuğundan uzanarak dizimin üzerine vurdu. O kadar. Yol boyunca kimse benim ağlamakla gülmek arasındaki şamata kulak vermedi. Evet, hem hıçkırıyor hem de gülüyordum. Çok komikti, Moritz. Beni her ne pahasına olursa olsun... Her ne pahasına olursa olsun... Kucaklamak isteyen insanları hayal kırıklığına uğratamazdım.

O haftanın sonuna doğru, okulun bir hayalden ibaret olduğunu düşünmeye başlamıştım. Daha doğrusu, sınıf arkadaşlarım her gün kapıma kadar gelip bana geçmiş olsun hediyeleri vermeselerdi, öyle olduğunu düşünecektim. Perdelerin arasından Chelsea, Whitney ve Patrick'ı gördüm, Bayan Arana'yı onlara teşekkür ederken ve içeri girmelerini engellerken izledim. Anlaşılan onu öldürmem umurunda olmasa da, lisedeki öğrencilerini artık feda etmek istemiyordu. Ben onu öldürmekle kalmıyor, onun tatil günlerini de çalışıyordum. Ve Brian da beni deli ediyordu. Eve sürekli geç geliyordu, ama şimdi bir bok yemiş gibi sırtıyordu. Bu belki de Bridget'la birlikte öğle yemeği yediklerini gösteriyordu. Sonra, divanda hep benim yanıma gelip oturuyordu.

"Gelme. Seni öldürebilirim."

"Seninle savaşıyorum."

"Seni savaşıırken de izledim ben."

"Sen de ilkokul öğrencilerini bile öldürememiştin. Haydi, gel köpekleri beslememe yardım et."

Ertesi gün, Arthur'la ilgili haberin geldi ve böylece kaderimi de resmi şekilde öğrenmiş oldum. Brian geldiğinde, beni arka bahçedeki sağlam görünüşlü köpek kulübesinde Kushla'yla birlikte otururken buldu. Etrafımdaki samanları temizledi, Kushla'nın tüylerini sevgiyle karıştırdı ve kafesten çıkmadan önce benim de başımı bir kere okşadı. Parmaklıkların arasından, "Senden hoşlanmadığımı söylediğimi hatırlıyor musun?" diye mırıldandı.

Yüzümü dizlerime gömdüm.

"Eh, zaman zaman ben de insanlara köpeklerden hoşlanmadığımı söylüyorum. Tam da Brian'a özgü bir şey bu sanırım."

Tearslaughter Bektan Durum Komedişi.

Ertesi pazartesi, Auburn-Stache Impalasını Brian'ın garaj yolunun karşısındaki sokağa park etti. Başını kaşırken ve ben dışarı adım atana kadar bir dakika boyunca komşunun kapısına vurmasını izledim. Sanki on yaş yaşlanmış gibiydi ama ona bakarsanız körpe piliş değildi ki zaten.

"Hey, yabancı!" diye bağırdım. Donup kaldı. Arkasına dönmesi sanki yıllar aldı. Sokağın karşısına geçmesi de bir o kadar... Benim yanıma gelene kadar ben de sundurmaya yerleşmişim bile. "Ne var ne yok, Göt?"

"Ollie, öyle gülüp durma. Sana bakmaya dayanamıyorum."

"Neden, bana bakmak seni kanser mi yapıyor?"

Keşke gülseydi, diye düşündüm, Moritz. Gözlerinin ne kadar kırıncı olduğunu gördüğümü belli etmemeye çalıştım. "Elbette Moritz söylemiştir. Bunu bilmem gerekirdi." Kendisini cup diye benim yanıma attı.

"Biliyordun. Bir dahaki sefere beni bu zahmetten kurtar da, hemen söyle." Beremi çıkardım ve ona uzattım.

Ellerini yüzünden çekti. Gözleri uçan dairelerde bile daha kocamandı.

"Ollie... Nasıl?"

"Biraz sakinleşmem gerekti. Öylece durdum. Sen her zaman bu konuda haklıydın. Bunun şimdi bir önemi olduğundan değil de... O riski almaya değmez, hah."

Saçımın alnımla birleştiği ve tüylerin artık ayva tüyüne dönüştüğü çizgiye baktı.

"Hepsi orada duruyor. Düşmüyorlar," dedim. Beremi yeniden yerine yerleştirdim ve derin bir nefes verdim. "Ama ben, onu da biliyordun zaten. Ve benim insanlarla görüşmeme izin verdin."

Auburn-Stache başını iki yana hafifçe salladı. "Emin değildim."

"Liz de hasta mı diye merak ediyorum. Annem de biliyordu da buna rağmen onunla oynamama izin mi verdi, buna da merak ediyorum. Yani, işte bu çok boktan bir şey olurdu.

"İnsanlar boktan şeyleri hep yaparlar. Örneğin ben seni terk ettim." Gözlüklerini çekip çıkardı ve gözlerini sildi. Sırtı kamburlaşmıştı ve titriyordu.

"Arthur için üzgünüm, Auburn-Stache."

"Evet, Ben de. Senin suçun değ..."

"Sus..." Sesim boğuklaştı. "Ben bilmiyorum olsam da benim suçumdu. Gerçeği bilmemek, gerçeği ortadan kaldırmaz ki..."

"Ollie, Moritz'ın annesinin bize bir çözüm önermesi muhtemel. Belki de biz de bir yol buluruz. Bilmiyorum; kısıtlamak, tecrit etmek, bağışıklık kazandırmak filan gibi..."

"İyi de bu arada bir katil olmak istemiyorum."

"Bu, hiç adil değil, Oliver."

"Öyle. Sizler pek çok kişinin dünyasını berbat ettiniz. Ama ben öyle yapmayacağım. Arthur'un gitmesi yetti bana." Boğazımı temizledim. "Auburn-Stache, benim için en harika şey ne olurdu biliyor musun?"

"Ne, Ollie?"

"Eve gitmek için birini öldürmeyi bile göze alabilirim. Gerçekten de öyle. Beni oraya arabanla götürülebilir misin?"

Gözyaşları burnunun ucundan aşağı akıyordu. Sanki benim görmemem gereken bir manzaraydı bu. O yüzden ona değil ağaçlara bakmaya başladım. Bazılarında çiçekler vardı. Farklı bahçelerde, farklı ağaçlar... Hepsinin yaprakları çıkmıştı. Otların üzerinde düşmüş olanları sını-
caplar alıp götürmemişti henüz. Bütün bunları elyazımla yazıyorum ve Auburn-Stache onları daktiloya geçirmek zorunda kalacak. Ama şu anda sen de hareket halinde olduğun için, bu mektuplarım sana ulaşmayacak.

Ama elektrik ulaşabilir. Şok edici bir şey bu.

Kırkınıc Bölüm

kalp

Ollie,

Bu bir öykü değil. Bunlar değersiz sözcükler ya da bir dizi donuk ses değil. Bu satırlarda mantık arama. Bunlar kalbimle yazdığım sözcükler. Bunlar neğeyle, çakıltaşlarıyla, otlarla, çamurla ve bahara dönen kış mevsimiyle yazılmış sözcükler... İşte, benim hissetmek istediğim vakit hissettiğim şeyler bunlar... Hissetmek istediğim şeyler bunlar çünkü bir güneş var ve su saydamlığına rağmen mavi görünüyor ve çünkü benim szcklerim sözcük değil de buz küpleri gibiymen bile sen beni dinledin ve onlara değer verdin.

Bunlar aşk sözcükleri de değil. Aşk çok güçlü bir duygu ve şu anda her şey hissedilecek kadar güçlü ama benim hissettiğim bir minnet duygusu. Camları aşağı indirilmiş pencerelerden esen rz-

gâra, otururken ısıttığın araba koltuklarına, benzin istasyonlarındaki benzinin buharının kokusuna ve cam silme suyunun ellerimde kuruyup kalmasına karşı da bir minnet duygusu içindeyim.

Araba camlarından içeri giren güneş ışığı bu... Arabayla giderken yanından geçtiğin, metalleri parçalayan şeylerin kokusu... Daha az önce geride bıraktığın bir kişiye duyduğun özlem dolu o tuhaf sızı... Bunlar kalbimden çıkan sözcükler. Virginia yolculuğu, Michigan'a yapılandan daha uzun sürer. Ben de oraya gidebilmek için bahar tatilinin gelmesini beklemek zorunda kalmıştım. Tidmore'lar gülümsemeşler ve bana iyi dileklerde bulunmuşlardı. Geri döndüğümde sanırım ben de onlara gülümseyecektim. Brian'a nereye gittiğimi söylediğimde, kapüşonlu sweatshirt içinde araba yolunun sonunda beklemişti.

"Onu orada, içinde tutabilecek misin?" diye sordu Brian.

Senin yapamadığın şeyi sormuştu bana. Her şeyden önce kalbimi yerine koymama neyin sebep olduğunu sormuştu ve araba yolunda ben de ona bu tür sorular soranlara her zaman vereceğim yanıtın aynısını vermiştim:

"Seni ilgilendirmez."

Güldü, "Aynı Bridget, hiç değişmemiş," dedi.

Bütün bunlara sana içinde kalbi olan bir bedenle yazıyorum. Bu sözcükler içimden taşların üzerine dökülen bir ırmağın suları gibi taşıyor ve bu sular

etrafımda gelen geçen uçakların yarıdığı bulutlar gibi girdaplar oluşturuyor. Buraya gelebilmek bile öyle çok vaktimi aldı ki. Bir arabada saatler ama hırka saatler geçirdim. Sabırsızım. Belki ikimiz de aynıyız, Ollie. Benim içimde ümitler tomurcuklanıyor, Ollie. Onu şimdilik hissetmeye hazır değilim belki. Ama günün birinde bu mümkün olabilecek. Sen bizi terk ettikten sonra o blender'lar hakkında endişelenmiştim. İnat et. Güçlü ol. Sen beni biliyorsun, ben de seni. Bu kırmızı ve atmakta olan o şey için çok önemli. Hayatta kal. Umarım mor tepelerdeki o ev, önünde uzanan meyve bahçesiyle hiç değişmemiştir ve her zaman olduğu gibi kalmıştır. Umarım kız kardeşim bana mutluluk örgüsünü örmeyi öğretir. Kalpler atar, kalpler aniden patlar... İçimizdeki kalp de öyle.

Bütün duygularımla,
Bridget

Kırk Birinci Bölüm

kurmaca

Bridget,

Ne komık, değil mi? Seninle tanıştığım anda, öykünü benimle paylaş diye sana yalvarmıştım. Doktor Auburn-Stache bana bu mektubu verdiğinde, durumu tam olarak anlayamadım. Evet, bu senin elyazındı ama harfler kıvrım kıvrım birbirinin içine girmişti. Ne bileyim, Arthur gibi de olabilirdin. Bana yazman gerekmiyordu. Auburn-Stache'nin ne demek istediğini şimdi anlıyor gibiyim: Senin öykün bana alt değil. Buna rağmen onu bana göndermen çok harika bir şey... Ve Bridget, seni öldürmediğim için öyle mutluyum ki... Ben seni dinlemeye çalışıyorum. Çünkü sen beni dinlemiştim, bu da çılgınca bir şey. Hayata tutunmaya çalışıyorum ya da en azından bunun için mazeretler buluyorum ve eğer sen *blender'a* gitmezsen, ben de gitmeyeceğim.

Anlaştık mı?

Nisan olmasına rağmen, karlar Kuzey Michigan'da Ohio'da olduğundan daha fazla tutmuştu. Benim büyüdüğüm araba yolu çamurlu karla kaplanmıştı. Tam yarı yola gelmiştik ki oraya saplanıp kaldık. Impala'dan çıktım ve arabayı itmesi için Doktor Auburn-Stache'ye yardım ettim. Neden bilmiyorum ama ağaçların arasında tuhaf bir sakinlik vardı. Kış mevsiminde duymaya alışık olduğumuz o karganın sesini bile duyamıyorduk. Hani sürekli, "ben buradayım," diye bağırان o karganın... Her gün elektriğe maruz kaldıktan sonra, orman bile gözüme renksiz görünmüştü. Üçgen şekilli o ev bile aynıydı ama aslında ben ona bakamıyordum. Ön verandaya şap şap yürüyerek vardığımızda, Auburn-Stache'nin yaptığı ilk şey kapının üzerindeki pas tutmuş asma kilidi çıkararak cebine atmak oldu. "Bu kapıyı artık kilitleyecek değiliz, Oliver," dedi.

"Seni içeri almak istemediğimde ne yapacağım peki?"

"Oliver... Üzgünsün, biliyorum ama..."

"Üzgün değilim." Dilim tutulmuş gibiydi. "Sadece benim için bir baba figürü oluşturan birini öldürme fikri hoşuma gitmiyor."

Duvara yaslandı. "Oliver, bu bir yazgıysa, o yazgı bana ait... Sana yaptığımı geri alabilmek için hayatımı bile verirdim. Dahası, seni burada yalnız bırakmayacağım. Artık oradan oraya gidecek değilim."

"Peki ama... *Blunderkid*'ler..."

"Yeterince zararım dokundu, teşekkür ederim. Bırakalım da onlar yaşasın." Gülümsedi.

Kapının önünde bir yabancı gibi duruyordum. Tam da Liz isimli o çamur canavarı kızın, yani karasevdaya tutulduğum kızın, Bridget, uzunca bir süre önce durduğu yerde...

"Auburn-Stache?"

"Evet, Ollie."

"Geri geldiğimi Liz'e söylemeyin."

Bazı kapıları kilitlemek gerekir. Ormandaki kulübe hayaletlerle dolu. Hayaletlere inanır mısın sen? Bu boş eve gelmek de beni korkutmuştu. Bana sanki dünyadan eski anıların olduğu bu gayya kuyusunun içine düşecekmişim gibi gelmişti ama hiç öyle olmadı. Havada küf kokusu olmalıydı ve gerçekten de öyleydi. Evin içini birileri ısıtamadan, kış mevsiminin birkaç ayı geçivermişti. Ama annem pencere pervazlarına içlerinde bahçeden topladığı ve kuruttuğu çiçekler ve baharatlar olan kaplar koyardı ve onların kokusu havanın kötü kokmasını engellerdi.

Bastığım döşeme tahtaları tam da eksiden olduğu gibi ve aynı yerlerde "selam" diye inliyordu. Duvarların üzerindeki korkunç ahşap kaplamalar iyice kararmıştı ve her zamanki gibi kasvetli görünüyordu. Mutfaktaki mozaik karolar ve duvar kılımları da öyleydi. Yatak odamdaki anatomi modeli de aynen eskiden olduğu gibi sağlam ve sevimsizdi ve bir *Blunderskeleton*'ın olması gerektiği gibi değildi. İlk hayaletin kokusunu annemin yatak odasında aldım. Ve onu gördüm de... Şifonyerinin aynasının önün-

den geçerken... Ben aslında ona hiç benzemiyorum, Bridget. Ben uzun zaman önce ölen babama çekmişim. Yalnız annem sona yaklaştığında hemen hemen kel kalmıştı ve son günlerinde rengi de iyice solmuştu ve zihni karışmıştı. Ne kadarını bildiği ve ne kadarından habersiz olduğu üzerinde çok kafa yormuştum. Acaba benim dünyayı perişan edeceğimi biliyor muydu? Onu kanser ettiğimi biliyor muydu peki? (Auburn-Stache bana sürekli olarak, bunu kesin olarak bilemeyiz, o yüzden kendinden nefret etmemelisin, diyor.) Zehirli sarmaşığa maruz kaldığımda onunla paylaşmamı istemişti, ama ölümü benimle paylaşmamak için elinden geleni yapmıştı. Gerçek şu ki annemi çok iyi tanıdığımı söyleyemem. Dolabında bir laboratuvar önlüğü tutardı. Yatağının altında da bir gitar saklardı. Ve geçmişli hatırlamak istemediği vakit, kendisine yeni şeyler yaratırdı, çanak çömlekten ya da aşırı büyümüş çiçek tarhlarından bir gelecek kurardı.

Bana onun gittiğini söyledin. Biliyorum, sana özgü o acımasız yönteminle kendimi daha iyi hissetmemi sağlamaya çalışıyordun. Ama o gitmedi. O benim peşimi bırakmıyor, hep benim yanımda. Bu da olabilecek en kötü şey değil. Birileri bana eşlik etsin de kim olursa olsun razıyım.

Gerİ döndükten günler sonra, dışarıda oturdum ve bir kuyruklu yıldızın geçmesini bekledim. Çizelgelerimin doğru olduğunu biliyorum ve gökyüzü de ağaçların arasından berrak bir şekilde görünüyordu. Ama soğuktan

mosmor olana kadar beklememe rağmen onu göremedim. Belki de tam o geçerken gözlerimi kırıştırmışımıdır diye düşündüm ya da belki de yeterince yükseğe kadar uzanamamışımıdır. Belki de kendimi Arthur gibi esnetmemişimdir, yani *yeterince* çaba göstermemişimdir... Auburn-Stache içeri girmemi söylediği halde, onun sözünü de dinlemedim. O da verandada arkamda durdu ve sigaralarını tütürdü.

Anlayacağın, ikinci hayalet benim o göremediğim kuyruklu yıldızdı.

Üçüncü hayaletse arka bahçede belirdi.

Çıplak ayaklarım uzun otların arasında, sundurmada oturuyor ve en uzun otların saplarıyla bir tür örgü yapıyordum. Annem de öyle sepetler örerdı ama bu benim pek aklıma takmadığım türden bir hobiydi. O yüzden de onları bir bütün haline getirebileceğim bir hayli şüphe götürür bir durumdu. Sert ilkbahar havası burnumun akmasına neden oluyordu ama beremin altında terlememe yetecek kadar güneş ışığı da vardı.

Hayaletin geldiğini duymadan önce hissettim.

“Ortak arkadaşımız bana, geri döndüğünden beri tek bir boktan espri bile yapmadığını söyledi, Oliver Paulot. Bu nasıl bir rezalet!”

Hayalet ismimi söylerken kullandığı “w” harfi tam olarak bir v harfi değildi ama buna çok yakındı. Gözlerimi kaldırdım. Hayal ettiğim gibi değildi hiç. Bana kısa boylu olduğunu söylemişti ama ben de Arthur olmayan pek çok kişiden daha uzun boyliyum. Eğer konuştuğunuz kişi bir hobbit değilse, onun tam olarak ne kadar kısa

olduğunu fark edemiyorsunuz. Orantıları mükemmeldi ve ne bileyim, son derece *düzgündü*. Yapmayı bir türlü beceremediğim o origami turnalar gibi kırılğan duruyordu. Onunla ilgili olarak söylenebilecek fazlaca bir şey yoktu: Alnından elmacıkkemiklerine kadar dökülen uzun perçemlerinin dışında, koyu renk saçları çok muntazamdı. Koyu renkli bir koruyucu gözlük takmıştı ve hayal ettiğimden daha şık, uçak uçurmaktan çok yüzmeye yakışan türden bir kıyafet giymişti. Yüzünün umduğumdan da fazla bir bölümünü, etsiz yanaklarını ve sivri çenesini görebiliyordum. Tam olarak hayalimde canlandırdığım gibi değildi. Ama göğsünde kalp atışlarını ayarlayan gümüş bir aygıt vardı. Parıltısı göz kamaştırıyordu. O gümüşü ışık her saniye bir yanıyor, bir sönüyordu ve bir kuyruklu yıldızdan daha da parlaktı.

Moritz Farber'a bir bakış attım ve içimden o güne kadar aklımdan geçen her şeyi bir anda ona söylemek geldi. Bunları her zamankinden dört misli daha yüksek sesle anlatmak istedim. Bunu yaparken belki de aynı anda öksürecektim, gülecektim, güçlükle nefes alacaktım ve bağıracaktım. Hışırdayan o ağaçların arasındaki cıvıldaayan o şeyleri korkutmak istiyordum.

Ördüğüm sepet parçası elimden düştü.

"Sen... Peki ya annen..."

"Her görev dolambaçlı bir yol izleyebilir. Hobbitlerin de Ayrık Vadi'si vardı." Çenesini bana doğru uzattı. Koruyucu gözlüğünün camlarında beyaz gökyüzünün ve yaprakların gölgelerinin yansımaları vardı. Silüetim ve arkamızdaki uçsuz bucaksız yeşil ve kahverengi ağaçlarla

tuhaf bir biçimde eğilmişlerdi. Böylesi bir göz yoksunluğu içinde kaybolup gidebilirdiniz. Başımı sürekli iki yana sallayarak geriye doğru üç adım attım. "Senin ölmene neden olabilirim," dedim.

"Vereceğin yeni bir haber yok mu?" dedi. Gülümsemesinin de yamuk olacağı hiç aklıma gelmemişti. "Zaten durum hep öyle değil miydi?"

Aniden, havada ılık bir titreşim oluştuğunu hissettim. Bunun beyaz güneşle bir ilgisi yoktu. Bedenime çarpacağına başıma çarpmıştı... Biri sanki beni yakmadan kullaklarıma ılık sütü çay döküyordu. Sadece huzur hissediyordum. *Geborgenheit*.

"Lütfen, bir şey söyle."

"Ne gibi?"

Zorla gülümsedi. "Ne zamandan beri 'ne' Oliver Paulot için önemli oldu?"

"Moritz. Moritz." Boğulur gibi bir kahkaha attım. "Bana Ollie desene."

Moritz birinin kıpkırmızı olduğunu göremez ama o anda kendisi kıpkırmızı kesildi. "Şey, o sonuca doğru gitmeye çalışıyorum."

"Şunu biliyor muydun?" diye sordum aniden. "Kalp atışlarını ayarlayan aygıtın gümüş gibi parlıyor!"

"Ah. Gümüşün nasıl bir sesi var?"

Başımı hiç durmadan sallamaya başladım, sanki öyle yaptığımda hak etmediğim ama elde etmek için sonsuza dek mücadele içinde olamayacağım bir mutluluğu da serbest bırakıyordum. Belki de hayat dediğimiz şey, insanlarla tuhaf koşullar altında karşılaşmaktan ibaretti.

Bu doğruysa, Bridget, o zaman ben çok müthiş bir hayat yaşamışım demektir.

Moritz dilini şıklattı ve bir dalın kırılması gibi bir ses çıkardı. "Ollie? Önce sen sarılacaktın, bana söz vermiştin. Neredesin?"

"Tam karşıdayım." Yalıtkanlı kollarımı Moritz'ın omuzlarına attım ve hayatımda hiçbir şeye sarılmadığım gibi ona sarıldım. Artık sınırlarımız yoktu.

Bu bir kurmaca değil.